

JULIA
QUINN

*Chuyện
xảy ra
ở
London*

GIẢI RITA NĂM 2010

nhà nam

NHÀ XUẤT BẢN
HỘI NHÀ VĂN

Chuyện xảy ra ở London

JULIA QUINN

Dịch: Dạ Thảo

Đvxb: Nhã Nam – Nxb. Hội nhà văn

Thực hiện ebook: Ginny Võ, Tina, Quyên Trần, Ly Ngo, Ngọc Thanh,
Tùy Tâm, Trần Thảo, Đánhboss, Sou Tran

Biên tập: Ginny Võ

Ebook: Tiểu Miêu

Nguồn: Hội ebook free

Ebook được làm với mục đích chia sẻ phi lợi nhuận.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Tặng Gloria, Stan, Katie, Rafa và Matt.

Tôi không có anh chị em dâu rể. Thứ tôi có là gia đình.

Tặng Paul,

dù anh đã có tất cả các gien trội.

Lời cảm ơn

Xin gửi lời cảm ơn tới Mitch Mitchell, Boris Skyar, Molly Skyar và Sarah Wigglesworth vì những hiểu biết của họ về tất cả những gì liên quan tới nước Nga.

Mục lục

Mở đầu
Chương Một
Chương Hai
Chương Ba
Chương Bốn
Chương Năm
Chương Sáu
Chương Bảy
Chương Tám
Chương Chín
Chương Mười
Chương Mười một
Chương Mười hai
Chương Mười ba
Chương Mười bốn
Chương Mười lăm
Chương Mười sáu
Chương Mười bảy
Chương Mười tám
Chương Mười chín
Chương Hai mươi
Chương Hai mươi một
Chương Hai mươi hai
Chương Hai mươi ba
Chương Hai mươi bốn

Mở đầu

Đến năm mười hai tuổi, Harry Valentine có chút khác biệt so với những đứa bạn cùng lớp ở nước Anh đầu thế kỷ mười chín. Ấy là do cậu có hai biệt tài khác thường.

Thứ nhất là cậu rất thạo tiếng Pháp và tiếng Nga. Biệt tài này chẳng có gì khó hiểu; vì lúc Harry được bốn tháng, bà ngoại Olga Petrova Obolenskiy Dell có tiếng là trưởng giả và độc đoán đến sống cùng nhà Valentine.

Bà Olga ghét cay ghét đắng tiếng Anh. Lúc nào bà cũng khẳng khăng rằng chẳng thứ gì trên thế giới này cần nói ra mà lại không thể diễn đạt được bằng tiếng Pháp hay tiếng Nga.

Còn chuyện tại sao bà lại lấy ông ngoại - một người Anh - làm chồng thì bà chẳng thể nào giải thích cho ra ngô ra khoai.

“Có thể vì chuyện này cần giải thích bằng *tiếng Anh* mới được,” chị Anne thì thào.

Harry chỉ nhún vai cười mỉm (như bất kỳ một thằng em biết hành xử đúng mực nào) khi chị bị cốc đầu vì câu nói đó. Bà coi tiếng Anh không ra gì thật nhưng bà hiểu không sót một từ nào, tai bà thì còn thính hơn cả tai chó săn. Thì thào bất kỳ điều gì - bằng bất kỳ thứ tiếng gì - chẳng phải là ý hay khi bà đang có mặt trong phòng học. Thì thào bằng tiếng Anh là việc làm đại dột hết nước hết cái. Đẳng này lại còn thì thào bằng tiếng Anh để chỉ trích cả tiếng Pháp lẫn tiếng Nga đều không thể biểu đạt điều cần nói...

Thực sự, Harry thấy bất ngờ chuyện Anne không bị bà ngoại cho mấy roi vào mông.

Bà ngoại ghét tiếng Anh như thế nào thì Anne không ưa tiếng Nga như thế ấy. Cô kêu nó quá *nhiều khê*, còn tiếng Pháp thật khó nhằn. Khi bà đến sống cùng, Anne đã lên năm và lúc ấy tiếng Anh của cô bé đã ăn sâu bén rễ trong đầu, không chịu cho một thứ tiếng nào khác có chỗ đứng ngang bằng.

Harry, trái lại, hăm hở nói bất kỳ thứ tiếng nào cậu nghe được từ người khác. Tiếng Anh để nói hằng ngày, tiếng Pháp cho những điều thanh tao, còn tiếng Nga dùng cho những chuyện kịch tính và huyền ảo. Nước Nga rộng lớn. Lạnh. Và trên tất cả, đây là đất nước *vĩ đại*.

Peter Đại đế, Catherine Vĩ đại - từ bé Harry đã thuộc nằm lòng những câu chuyện về họ.

“Úi dào!” không ít lần bà Olga buông lời chế giễu thế khi gia sư của Harry cố dạy lịch sử nước Anh cho cậu. “Ethelred Chưa sẵn sàng^[1] là ai đấy? Có cái thứ đất nước nào mà vua chúa lại ở thế chưa sẵn sàng không chứ?”

“Nữ hoàng Elizabeth cũng vĩ đại mà bà,” Harry vót vát.

Điều đó cũng chẳng gây được ấn tượng gì cho bà Olga. “VẬY bà ấy có được gọi là Elizabeth Đại đế không? Hay Nữ hoàng Vĩ đại không? Không, không hề. Người ta gọi bà ấy là Nữ hoàng Đồng trinh, như thể chuyện đó đáng hãnh diện lắm vậy.”

Đến lúc này, tai cậu gia sư đỏ lựng lên, khiến Harry đâm tò mò tợn.

“*Cái bà ấy* thì vĩ đại nổi gì,” bà Olga tiếp tục bằng giọng lạnh có khi còn hơn cả băng. “Ngay cả chuyện để lại cho đất nước một người kế vị ngại vàng cũng không làm được thì có gì mà vĩ với chả đại.”

“Hầu hết các sử gia đều đồng tình rằng nữ hoàng không kết hôn thế là khôn ngoan,” cậu gia sư lên tiếng. “Bà cần phải giữ hình ảnh không hề bị hoen ố, và...”

Cậu gia sư bỏ lửng câu nói. Harry không hề ngạc nhiên. Bà Olga vừa lia cặp mắt sắc như dao về phía cậu ta. Harry chưa thấy ai có thể tiếp tục nói khi bị ánh mắt ấy chiếu thẳng vào mặt như thế.

“Cậu rõ là ngu ngốc,” bà dẫn từng tiếng rành rọt rồi quay ngoắt đi. Ngày hôm sau bà đuổi việc cậu gia sư và tự mình dạy Harry đến khi nào tìm được gia sư mới.

Đúng ra, việc thuê gia sư cho trẻ con nhà Valentine - lúc này đã lên đến ba đứa (thằng em Edward đi nhà trẻ khi Harry lên bảy) - và sa thải họ không phải là chuyện của bà Olga. Nhưng chẳng ai muốn vướng vào chuyện này. Mẹ Harry, Katarina Dell Valentine, không bao giờ tranh cãi với mẹ mình, còn cha Harry thì... ừm...

Có khá nhiều điều để nói về biệt tài thứ hai của Harry Valentine - một biệt tài bất thường đối với đứa trẻ mười hai tuổi.

Cha Harry, ngài Lionel Valentine, là một kẻ nát rượu.

Tất nhiên *đây* không phải biệt tài rồi. Không ai là không biết ngài

Lionel nốc rượu như hũ hèm. Ngài Lionel thường chân nam đá chân chiêu, nói năng nhịu nhịu, rồi phá lên cười vang một mình. Và thật xui xẻo cho hai chị hầu gái (và cả hai tấm thảm trong phòng đọc sách của ông nữa) khi ông có cách để rượu không thể làm ông mập lên được.

Và cũng bởi thế, Harry đâm ra thạo việc lau dọn đồng cha nôn mưa ra.

Chuyện này bắt đầu từ năm cậu lên mười. Hôm ấy đúng ra cậu có thể cứ để nguyên thế, có điều trước đó cậu đang cố hỏi xin cha ít tiền tiêu vặt và trót hỏi lúc đã khá khuya. Ngài Lionel đã làm một cử brandy buổi chiều, một cốc nhỏ lúc chạng vạng, ít vang vào bữa tối, rồi ngay sau đó lại bồi tiếp porto, và giờ quay lại với thứ ông khoái nhất, brandy nhập lậu từ Pháp mà lúc chiều ông vừa mới nốc xong. Harry dám chắc một điều là cậu đã nói rất rành rọt bằng tiếng Anh khi hỏi xin tiền cha, nhưng ông cứ chằm chằm nhìn cậu, mắt chớp chớp mấy cái như thể ông chẳng hiểu nổi đứa con trai đang nói gì, và rồi phun cả lên giày Harry.

Harry không tránh đi đâu được cái của nợ gớm chết ấy.

Rồi sự việc cứ lặp lại như thế. Một tuần sau đó cha cậu lại nôn, dù không vào đúng chân cậu, rồi một tháng sau chuyện tương tự lại xảy ra. Năm Harry lên mười hai, chẳng đứa nhỏ nào ở tuổi cậu có thể nhớ nổi số lần dọn dẹp chỗ nôn mưa của cha trong những lần say, nhưng cậu luôn là đứa thích chính xác, và một khi cậu đã bắt đầu đếm thì khó mà dừng lại được.

Hầu hết mọi người chỉ có thể nhớ đến bảy là cùng. Đã là con số lớn nhất mà phân đông có thể nhận biết trực quan. Harry biết được điều đó khi đọc thêm về logic và số học. Hầu như ai cũng có thể nói ngay “Bảy” chỉ sau một cái liếc mắt lên trang giấy có vẽ bảy dấu chấm. Thêm một chấm nữa vào, hầu hết mọi người đều chịu.

Harry có thể nhận biết đến con số hai mươi một.

Vậy nên chẳng mấy ngạc nhiên khi, sau mười lăm lần lau dọn, Harry vẫn biết chính xác bao nhiêu lần cậu trông thấy dáng cha xiêu vẹo đi qua sảnh, hay mê man bất tỉnh trên sàn, hay nôn (trượt) vào chậu đựng nước tiểu trong phòng. Và thế là, một khi đã đạt đến con số hai mươi, chuyện này đã trở thành một cái gì đó hơi mang tính học thuật, và cậu *phải* tiếp tục, không dừng lại được.

Chuyện này hẳn phải mang tính học thuật. Nếu không phải vậy thì sẽ là cái gì đó khác, và khi đó có thể cậu sẽ nằm khóc cho đến khi ngủ thiếp đi thay vì nhìn chong chong lên trần nhà, miệng lẩm nhẩm, “Lần bốn mươi sáu

rồi, nhưng nhỏ hơn một tẹo so với cái đồng hồ thứ Ba vừa rồi. Hình như tối nay cha ăn ít thì phải.”

Đã từ lâu mẹ Harry quyết định làm ngơ mỗi khi chuyện đó xảy ra, và những lúc như thế bà thường ra vườn chăm mấy khóm hồng bà Olga mang sang từ Nga nhiều năm trước. Lúc sắp bước sang tuổi mười bảy, Anne cho cậu biết cô sẽ lấy chồng để “thoát khỏi cái địa ngục trần gian này.” Và cô làm thế thật, để chứng minh cho lòng quyết tâm của cô, bởi lẽ cả cha lẫn mẹ đều chẳng mảy may để tâm gì đến việc đảm bảo cho cô con gái một đám hôn đăng hộ đối. Còn cậu út Edward chọn cách thích nghi, như anh Harry của mình. Sau bốn giờ chiều là có cha mà cũng như không, ngay cả khi có vẻ như ông cũng còn chút tinh táo (thường là thế, cho đến bữa tối thì ông mới thật sự chẳng còn ra người ngợm gì nữa).

Kẻ ở người làm trong nhà ai cũng biết rõ cả. Chẳng có mấy người nên gia đình Valentine sống khá thảnh thơi trong một ngôi nhà ngăn nắp sạch sẽ ở Sussex và hằng năm vẫn đều đặn nhận một trăm bảng từ khoản hồi môn của mẹ Katarina. Nhưng thế không có nghĩa là họ giàu có thừa mứa gì, và kẻ ở người làm nhà Valentine chỉ có tám người - ông quản gia chị bếp, bà dọn dẹp, đứa giữ ngựa, hai hầu trai, cô hầu gái, và chị rửa bát. Hầu như ai cũng thấy yên ổn hài lòng khi giúp việc cho nhà Valentine cho dù đôi lúc phải làm những phận sự không mấy dễ chịu liên quan đến thói quen rượu chè của ông chủ. Ngài Lionel có thể nát rượu thật đấy nhưng ông không phải là một tay nát rượu ti tiện. Ông cũng không phải là người keo kiệt, và thậm chí mấy cô hầu gái còn biết cách kiếm thêm vài đồng từ việc “xử lý” đồng nôn mửa của ông chủ khi ông mang máng nhớ lại những chuyện mình đã làm và thấy xấu hổ.

Do vậy Harry thực sự không hiểu *tại sao* cậu cứ lo lau rửa dọn dẹp mỗi bận cha cậu nôn mửa như thế, vì rõ ràng là nếu cậu cứ để nguyên vậy thì cũng có người khác làm thôi. Có thể cậu không muốn kẻ ở người làm trong nhà biết cha say sưa thường xuyên ra sao. Có thể cậu muốn mình ý thức được những hiểm họa từ rượu. Cậu nghe nói ông nội cậu cũng chè chén be bét y như thế. Chẳng lẽ những chuyện như vậy mà cũng di truyền được hay sao?

Cậu không muốn tìm hiểu.

Và rồi, bà ngoại qua đời khá đường đột. Không bình yên như lúc bà đi ngủ - bà Olga Petrova Obolenskiy Dell đời nào chịu cứ thế lìa trần mà không kèm theo một chút kịch tính chứ. Vào bữa tối, đang định xúc muỗng xúp đưa

lên miệng thì bà đột nhiên ôm ngực, thở gấp mấy lần rồi gục xuống. Sau này cả nhà mới nhận ra rằng trước lúc gục xuống như thế hẳn bà vẫn còn chút tinh táo nên đã không để mặt vục vào bát xúp mà chệch hẳn sang một bên, và không biết làm cách nào bà đập đũa vào cái muống, khiến cho chỗ xúp nóng trong đó văng lên nhắm thẳng hướng ngài Lionel lúc đó không còn đủ tinh táo để kịp cụp đầu xuống tránh.

Harry không được chứng kiến cảnh đó; ở tuổi mười hai, cậu không được phép ăn cùng người lớn. Nhưng Anne thấy hết từ đầu chí cuối, và tức tốc kể lại một lèo cho Harry nghe như sợ ai kể mất không bằng.

“Thế là cha cời luôn cái ca vát ra!”

“Ngay tại bàn ăn?”

“Ngay tại bàn ăn chứ sao! Nhìn rõ cả vết bỏng nữa cơ!” Anne giơ ngón cái và ngón trỏ để miêu tả cho Harry thấy chỗ bỏng ấy rộng khoảng một phân. “Ngần này này!”

“Còn bà thì sao?”

Anne hơi rầu rầu. Nhưng chỉ hơi hơi thôi. “Chị nghĩ bà chết rồi.”

Harry nuốt khan và gục gặc đầu. “Bà cũng già lắm rồi.”

“Chắc cũng phải chín mươi là ít.”

“Em không nghĩ bà chín mươi đâu.”

“*Trông* bà chín mươi mà,” Anne lầm bầm.

Harry không nói gì. Cậu không chắc phụ nữ ở tuổi chín mươi thì trông thế nào, nhưng bà ngoại chắc chắn có nhiều nếp nhăn hơn bất kỳ người quen nào của cậu.

“Nhưng để chị kể em nghe phần lạ lùng nhất này,” Anne vừa nói vừa nghiêng người về phía trước. “*Mẹ ấy.*”

Harry chớp mắt. “Mẹ làm gì?”

“Không làm gì cả. Không hề.”

“Mẹ ngồi cạnh bà chứ?”

“Không, ý chị không phải thế. Mẹ ngồi chếch phía bên kia bàn nên không thể đỡ bà lúc ấy.”

“Rồi...”

“Mẹ cứ ngồi tại chỗ thế,” Anne ngắt lời. “Mẹ không nhúc nhích tí nào. Ngay cả dợm nhồm người lên cũng không nổi.”

Harry trầm ngâm. Chuyện này, đáng buồn thay, không khiến cậu ngạc nhiên mấy.

“Mặt mẹ chẳng biểu lộ gì cả. Mẹ chỉ ngồi yên như thế *này này*.” Rồi Anne sửa cho ra nét mặt trống rỗng vô cảm, và Harry buộc phải thừa nhận là giống hệt nét mặt mẹ.

“Nói cho em nghe này,” Anne nói. “Nếu mẹ mà có gục xuống chén xúp như thế trước mặt chị, thì *chị ít* chị cũng ngạc nhiên.” Cô lắc đầu. “Hai người ấy kỳ cục quá, cả hai luôn, cha không làm gì ngoài việc nốc rượu, còn mẹ thì không làm gì hết. Nói cho em biết điều này luôn, chị không thể đợi đến sinh nhật được. Nhà đang có tang cũng mặc. Chị sẽ cưới anh William Forbush, hai người họ chẳng thể ngăn nổi đâu.”

“Em không nghĩ chị phải lo lắng đến chuyện đó,” Harry nói. “Mẹ sẽ chẳng có ý kiến gì, còn cha thì có lúc nào tỉnh đâu mà để ý đến.”

“Ừm, em nói cũng có lý.” Anne mím môi tư lự trông đến sâu thẳm. Đoạn cô đưa tay siết chặt vai em trai - một cử chỉ thể hiện tình chị em hiếm thấy ở cô. “Em cũng sẽ ra khỏi chỗ này sớm thôi mà. Đừng lo nhé.”

Harry gật đầu. Ít tuần nữa thôi là cậu đi học rồi.

Và chút tội lỗi mới chớm về việc ra khỏi nhà trong khi chị Anne và em Edward vẫn phải ở lại liền bị dập tắt bởi cái cảm giác nhẹ nhõm đến choáng ngợp khi lần đầu tiên được rời nhà đi học.

Đi khỏi nhà đúng thật là *tốt*. Dù vẫn kính trọng bà ngoại và những vị vua chúa bà yêu mến, song Harry vẫn thấy chuyện này thậm chí còn có thể rất vĩ đại nữa.

* * *

Những năm học phổ thông của Harry thật bổ ích đúng như cậu hằng mong đợi. Cậu vào học trường Hesslewhite, một học viện tương đối phù hợp cho con trai của những gia đình thiếu vai vế (hay trong trường hợp của Harry, không đủ lợi tức) để cho con học tại Eton hay Harrow.

Harry yêu trường học. *Yêu*. Cậu yêu những giờ học, yêu thể thao, và yêu những lúc đi ngủ không phải sẫm soi mọi góc ngách của tòa nhà khi đêm đã muện để xem cha mình thế nào, mong sao cha chưa kịp nôn mửa đã say lăn quay ra rồi. Ở trường Harry cứ thế đi thẳng từ phòng sinh hoạt chung

đến ký túc xá, và cậu yêu mỗi bước đi thành thoi ấy.

Thế nhưng điều tốt đẹp nào rồi cũng phải đến hồi kết, và ở tuổi mười chín, Harry tốt nghiệp cùng với chúng bạn trong lớp, tính cả Sebastian Grey, con trai dì ruột cậu và cũng là bạn chí thiết của cậu. Nhà trường tổ chức một buổi lễ tốt nghiệp, vì gần như cậu chàng nào cũng mong ước được ăn mừng sự kiện này, nhưng Harry lại “quên” báo cho gia đình.

“Mẹ cháu đâu?” dì Anna hỏi. Giống mẹ Harry, giọng dì chẳng lộ chút âm sắc nào của tiếng mẹ đẻ, cho dù hồi họ còn nhỏ, bà Olga nhất quyết chỉ nói với hai cô con gái bằng tiếng Nga. Đến lúc lấy chồng, Anna có đám tốt hơn Katarina, chồng bà là con trai thứ của một bá tước. Chuyện này chẳng hề gây bất hòa gì giữa hai chị em; vì sau cùng thì ngài Lionel cũng là một tòng nam tước, điều đó có nghĩa là Katarina cũng được người ta gọi là “phu nhân”. Nhưng Anna có nhiều mối quen biết lớn và có của, và có lẽ quan trọng hơn cả là, bà có một người chồng hiếm khi uống đến ly vang thứ hai trong bữa tối. Không may ông mất cách đây hai năm.

Và do vậy khi Harry áp úng gì đó trong miệng về chuyện mẹ mình hơi mệt thì Anna biết đích xác ý cậu muốn nói - rằng nếu mẹ cậu đến thì cha cậu cũng đi theo. Sau “buổi trình diễn” đầy ngoạn mục của cha cậu ở hội nghị tại trường năm 1807 thì Harry sợ không dám mời cha đến dự buổi lễ nào của trường nữa.

Ngài Lionel có khuynh hướng đánh mất âm *r* khi say, và Harry không chắc mình có thể sống sót sau một bài phát biểu “Ngôi *trường* tốt” nữa, nhất là khi cha cậu leo hẳn lên ghế phát biểu.

Harry đứng im như trời trồng một lúc.

Đoạn cậu cố kéo cha xuống, và lẽ ra cậu đã làm được rồi nếu mẹ cậu đang ngồi bên kia ngài Lionel giúp cậu một tay. Thế nhưng, mẹ chỉ nhìn thẳng về phía trước như mẹ vẫn luôn vậy trong những dịp thế này, tảng lờ như không nghe thấy gì. Chỉ có mình Harry kéo cha nghiêng về một bên khiến ông mất thăng bằng. Ông vừa la vừa ngã nhào xuống, đập mặt vào chiếc ghế đằng trước Harry.

Như người khác thì đã nổi điên lên rồi, nhưng ngài Lionel thì không. Ông chỉ nở một nụ cười ngờ ngạc nhiên, gọi Harry là “con *tai* tốt” rồi phun ra một cái răng.

Harry vẫn còn giữ cái răng đó. Và cậu không bao giờ để cha đặt chân đến trường lần nữa. Ngay cả khi điều đó có nghĩa rằng cậu là đứa duy nhất

không có phụ huynh tham gia buổi lễ tốt nghiệp này.

Đi Anna một mực muốn đưa cậu về nhà và Harry thấy biết ơn đi. Cậu không thích có khách đến nhà, nhưng đi Anna và Sebastian đã biết tất cả những gì không nên biết về cha cậu rồi - ồ, hầu như tất cả. Harry không hé môi một lời về một trăm hai sáu lần lau dọn chỗ nôn mửa cho cha. Hay vụ hư hại cái ấm samovar quý giá của bà ngoại dịp gần đây khi ngài Lionel vấp vào một cái ghế, nhảy tung một cú vào không trung - cú nhảy đẹp mắt không thể tin nổi - (có lẽ để giữ thăng bằng), rồi hạ cánh sấp bụng xuống tủ ly. Toàn bộ lớp men bên ngoài ấm bị tróc cả.

Ba đĩa trứng và một tảng thịt lợn muối xông khói cũng bị hỏng vào sáng hôm đó.

Bù lại, bọn chó săn chưa khi nào được chén no nê đến thế.

Học viện Hesslewhite được gia đình Valentine chọn bởi vì gần nhà, và do vậy sau chỉ chín mươi phút đi xe ngựa họ đã rẽ vào lối chạy xe, chỉ còn quãng ngắn này nữa là tới nhà.

“Cây cối năm nay chắc sẽ tốt um cho mà xem,” đi Anna nhận xét. “Chắc chắn mấy khóm hồng của mẹ cháu cũng sẽ ra hoa nhiều lắm.”

Harry hờ hững gật đầu, cố ước lượng thời gian. Vẫn còn xế chiều ấy chứ nhỉ, hay đã chạng vạng rồi? Nếu chạng vạng, cậu sẽ phải mời họ ở lại dùng bữa tối. Dù có thế nào cậu cũng phải mời hai mẹ con họ vào nhà; đi Anna cũng muốn chào chị gái mình chứ. Nhưng nếu giờ đang là xế chiều, họ sẽ chỉ ở lại dùng trà thôi, thế có nghĩa là họ có thể vào rồi về mà không gặp cha cậu.

Ăn tối lại là chuyện khác. Ngài Lionel nhất nhất phải ăn mặc trang trọng vào bữa tối. Theo ông, ăn mặc trang trọng mới thể hiện được phong thái của một quý ông. Và cho dù bữa tối ít người đến cỡ nào (chỉ có ngài Lionel, phu nhân Valentine và bất kỳ người con nào có mặt ở nhà, mà mười bữa thì tới chín bữa rưỡi như thế), ông cũng thích đóng vai chủ nhà. Thế thường có nghĩa là kể chuyện nhiều và nói nhiều *bon mot* (tức lời lẽ hoa mỹ), nhưng ngài Lionel thường hay quên đoạn giữa câu chuyện, và “mot” của ông thì chẳng lấy gì làm “bon” cả.

Nghĩa đó lại dẫn tới nghĩa nữa là những người còn lại bên bàn ăn đành phải chìm trong im lặng bức bối, suốt bữa giả vờ như không thấy bát nước xốt bị đổ, hay ngài Lionel rót thêm rượu vào ly.

Cứ như thế.

Và cứ như thế.

Và rồi, đương nhiên, cứ như thế.

Không ai từng mở miệng bảo ông ngừng lại. Có ích gì đâu chứ? Ngài Lionel cũng biết mình uống quá nhiều rượu. Harry đã không còn nhớ nổi số lần cha quay sang cậu mà nức nở, “Cha xin lỗi, con *tai*, cha xin lỗi, con *tai*. Cha không cố ý gây phiền cho con. Con là con *tai* ngoan, Harry.”

Nhưng rồi chuyện đâu lại vào đấy, chẳng bao giờ khác đi được. Cho dù điều gì lôi kéo ngài Lionel tìm đến con ma men đi nữa thì nó cũng mạnh hơn gấp bội cảm giác tội lỗi hay hối hận mà ông bầu vúi lấy để thoát ra khỏi rượu. Ngài Lionel không phủ nhận chuyện mình đã khổ sở đến thế nào. Tuy thế ông hoàn toàn bất lực, không thể làm gì được chứng nghiện rượu.

Cậu cũng chẳng hơn gì. Chỉ thiếu nước cột cha vào giường là cậu chưa đang tâm làm thôi. Do vậy cậu không bao giờ mời bạn bè về nhà, tránh ở nhà vào bữa tối, và vì rằng đã tốt nghiệp phổ thông nên cậu đếm từng ngày để bắt đầu đi học đại học.

Nhưng trước hết cậu phải làm sao để có thể được yên ổn trong mùa hè này cái đã. Cậu nhảy xuống xe ngựa rồi đỡ dì Anna xuống khi họ dừng trên lối chạy xe trước nhà. Sebastian xuống theo rồi cả ba người đi vào phòng khách, nơi Katarina đang ngồi thêu.

“Anna!” bà thốt lên, trông như thể bà sắp đứng dậy (nhưng hoàn toàn không hề). “Ngạc nhiên chưa!”

Anna khom người ôm chị rồi ngồi xuống ghé phía đối diện. “Em tiện thể đưa Harry về nhà.”

“Ồ, tốt nghiệp rồi à con?” Katarina lẩm bẩm.

Harry cười gượng gạo. Cậu tin rằng mình đáng bị mẹ hờ hững như thế vì đã không báo cho mẹ ngày trường tổ chức lễ tốt nghiệp, nhưng chẳng phải làm mẹ thì không nên chấp nhận mấy chuyện con con đó hay sao?

“Sebastian,” Katarina quay sang đứa cháu trai. “Con lớn quá nhỉ!”

“Bình thường thôi mà bác,” Sebastian nói với bác bằng giọng tung tung và điệu cười nhếch môi thường thấy.

“Ôi chao,” bà cười cười, “chẳng mấy nữa mà con khiến đám con gái chết mê chết mệt mất thôi.”

Harry gằn như trố mắt lên vì kinh ngạc. Sebastian đã chinh phục gằn

như tất cả bọn con gái trong ngôi làng gần trường Hesslewhite. Hẳn là người cậu ta tỏa ra mùi hương gì đấy vì cô nàng nào cũng gục ngã dưới chân cậu ta.

Thế thật là khó chịu, ngoại trừ việc các cô nàng đó không thể khiêu vũ với Sebastian cùng một lúc được. Và Harry vô cùng sung sướng khi là người đứng gần bên Sebastian nhất “hưởng” những cô nàng không chen được vào khiêu vũ cùng với Sebastian.

“Sẽ không có thời gian cho chuyện đó đâu,” dì Anna vội nói. “Em đã mua một bằng phong cấp sĩ quan cho cu cậu rồi. Một tháng nữa là lên đường.”

“Con vào quân đội à?” Katarina ngạc nhiên quay sang đứa cháu. “Oai nhi.”

Sebastian nhún vai.

“Mẹ chắc chắn phải biết rồi chứ,” Harry bảo. Tương lai của Sebastian đã được quyết định từ nhiều tháng trước. Dì Anna luôn canh cánh chuyện con trai cần được tiếp nhận ảnh hưởng mạnh mẽ nam tính từ khi cha cậu ta mất. Và vì Sebastian có thể không có được tước hiệu hay của cải gì, nên ai cũng cho rằng cậu ta cần phải tìm con đường tiến thân cho riêng mình.

Không một ai, ngay cả mẹ Sebastian - người luôn nghĩ con trai mình là cái rốn của vũ trụ - gợi ý cậu ta xem xét giới tăng lữ.

Sebastian không hào hứng lắm về viễn cảnh chiến tranh với Napoleon trong chừng mười năm tới, nhưng như cậu ta vẫn thường nói với Harry - cậu ta có thể làm gì khác hơn? Bác cậu ta, bá tước xứ Newbury, ghét cay ghét đắng cậu ta và thẳng thừng rằng Sebastian đừng có hòng nhận được lộc lá, tiền bạc hay bất cứ thứ gì từ ông.

“Có thể ông ta sẽ chết,” Harry dè dặt nói bằng tất cả sự nhạy cảm và khéo léo của đứa con trai mười chín tuổi.

Nhưng rồi, thật khó có thể làm Sebastian vui lòng, nhất là khi liên quan đến ông bác. Hoặc đứa con trai duy nhất của ông ta, người thừa tự xứ Newbury. “Ông anh họ đó thậm chí còn tệ hơn nữa,” Sebastian đáp. “Ở London anh ta luôn cố làm ra vẻ không hề biết em là thằng nào giữa đám đông.”

Harry cau mày kinh ngạc khi nghe điều đó. Anh ta làm thế nghĩa là khinh ghét người nhà mình, cũng như cố gắng làm bẽ mặt người ta trước mặt

bao nhiêu người. “Thế chú đã làm gì?”

Sebastian cong môi thành một nụ cười trề nải. “Ve vẫn đưa con gái mà thằng cha đó muốn cưới chứ sao nữa.”

Harry nhìn đứa em họ với vẻ như chẳng tin một tẹo nào điều cậu ta vừa thốt ra.

“Ồ,” Sebastian bốt gay gắt, “em còn ve vẫn cả đứa con gái làm ở quán rượu mà gã đang để mắt đến nữa.”

“Còn cô gái gã muốn cưới đó thì sao?”

“Có còn muốn cưới gã nữa đâu mà!” Sebastian cười rữ.

“Ôi trời, Seb, chú đã làm gì thế?”

“Ồ, chẳng có gì lâu dài cả. Em không dại gì mà đi làm tổn thương con gái một bá tước đâu. Em chỉ phỉnh phờ chút để cô nàng tưởng mình là nhất trên đời thôi.”

Nhưng như mẹ cậu ta nói, Sebastian sẽ không có nhiều cơ may cho bất kỳ chuyện ái tình nhăng nhít nào, cuộc sống trong quân đội đang chờ cậu ta không cho phép làm chuyện đó. Harry đã cố không nghĩ về chuyến đi sắp tới của cậu em họ; Seb là người duy nhất trên đời này cậu tin tưởng, hoàn toàn và tuyệt đối.

Cậu ta là người duy nhất chưa từng khiến Harry buồn phiền hay thất vọng.

Chuyện như vậy cũng là lẽ đương nhiên không có gì khó hiểu cả. Sebastian không phải đứa kém thông minh - thực ra còn hoàn toàn ngược lại - nhưng cậu ta không phù hợp với con đường học hành. Quân đội là chọn lựa tốt hơn nhiều cho cậu ta. Nhưng dẫu vậy, khi Harry ngồi đó nơi phòng khách, thấy bức bối trong chiếc ghế Ai Cập quá nhỏ so với người cậu, cậu không khỏi cảm thấy chút tủ phận. Và cả ích kỷ nữa. Cậu muốn Sebastian đi học đại học cùng cậu hơn, kể cả nếu đó chẳng phải là điều tốt nhất cho Sebastian.

“Con sẽ mặc quân phục màu gì nhỉ?” bà Katarina hỏi.

“Xanh sẫm, con đoán thế,” Sebastian trả lời giọng lễ độ.

“Ồ, con mặc màu xanh trông sẽ rất bảnh đấy. Em nghĩ thế không, Anna?”

Anna gật đầu đồng tình, và Katarina nói thêm, “Con cũng thế đi Harry

nhỉ. Có lẽ chúng ta cũng nên mua cho con một bằng phong cấp sĩ quan.”

Harry chớp mắt kinh ngạc. Quân đội chưa bao giờ là đề tài được đề cập khi bàn đến tương lai của cậu. Cậu là con trai trưởng, dứt khoát sẽ thừa kế ngôi nhà, tước tòng nam, và bất kỳ món tiền nào cha cậu chưa nướng hết vào rượu trước khi ông mất. Dù thế nào cũng không được đưa cậu tới chỗ nguy hiểm.

Và thêm nữa, cậu là một trong số ít học sinh tại trường Hesslewhite thực sự *ham* học. Cậu được bạn bè gán cho biệt danh “giáo sư” và cậu thấy không phiền gì cả. Mẹ cậu đang nghĩ đi đâu thế? Mẹ có *hiểu* cậu không? Có phải mẹ bảo cậu gia nhập quân đội là để nâng cao hiểu biết của cậu về *thời trang* không?

“Áy, anh Harry đâu thể làm lính tráng được,” Sebastian nói giọng châm chọc. “Địch ở ngay trước mũi anh ấy còn không bắn trúng ấy chứ.”

“*Không* đúng,” Harry cãi lại. “Con không giỏi bằng *chú ấy*,” cậu hát đầu về phía Seb, “nhưng hơn bất kỳ đứa nào khác.”

“VẬY con bắn cừ lắm à, Sebastian?” Katarina hỏi.

“Số một.”

“Chú ấy cũng khiên tôn cực kỳ nữa,” Harry lầm bầm. Nhưng đúng thế thật. Sebastian là một tay súng cự phách, và quân đội sẽ mừng rơn vì có được cậu ta, miễn là họ có thể giữ không cho cậu ta tán tỉnh cả Bồ Đào Nha.

Đúng ra là một nửa. Nửa toàn phụ nữ.

“Con cũng *nên* gia nhập quân ngũ đi nhỉ?” Katarina gợi ý.

Harry quay sang mẹ, cố đọc nét mặt mẹ, cố đọc vị *mẹ*. Bà luôn vô tâm đến phát bực, như thể năm tháng trôi qua dần dần quét sạch đi khả năng *thấu hiểu* của bà. Bà không hề có một ý kiến gì, bà mẹ cậu. Bà cứ để cuộc sống trôi cuồn cuộn xung quanh, và cứ ngồi thế để mặc mọi thứ, như thể bà không để tâm đến bất kỳ điều gì.

“Mẹ nghĩ con sẽ thích quân đội,” bà nói giản dị, và cậu nghĩ - *Liệu đã bao giờ bà đưa ra lời tuyên bố như vậy chưa nhỉ?* Có bao giờ bà đưa ra ý kiến về tương lai của cậu, về cuộc sống của cậu chưa?

Có phải bà vẫn đợi đến lúc thích hợp?

Mẹ cậu cười như cách bà vẫn thường cười - kèm theo một tiếng thở dài khẽ khàng, như thể cố gắng ấy là quá nhiều. “Con mặc màu xanh trông sẽ rất

tuyệt đối.” Và rồi bà quay sang Anna. “Em nghĩ vậy không?”

Harry mở miệng định nói - à, định nói gì đấy. Ngay khi cậu nghĩ ra mình cần nói gì. Cậu không hề có kế hoạch tham gia quân đội. Cậu sẽ đi học đại học. Cậu đã kiếm được một suất tại đại học Pembroke ở Oxford. Cậu nghĩ cậu sẽ học tiếng Nga. Cậu không còn dùng ngôn ngữ này mấy từ khi bà ngoại mất. Mẹ cậu có nói nhưng hai mẹ con nói chuyện với nhau bằng tiếng Anh còn hiếm, nói chỉ đến tiếng Nga.

Khi thật, nhưng Harry thấy nhớ bà ngoại. Bà ngoại không phải lúc nào cũng đúng, thậm chí không phải lúc nào bà cũng dễ chịu, nhưng bà thú vị. Và bà yêu cậu.

Bà sẽ muốn cậu làm gì nhỉ? Harry không chắc nữa. Hẳn bà sẽ ủng hộ chuyện Harry tiếp tục học lên đại học nếu thế có nghĩa là cậu sẽ suốt ngày vui đầu vào văn chương Nga. Nhưng đồng thời bà cũng đánh giá rất cao quân đội và luôn công khai bới móc cha Harry về chuyện ông chưa bao giờ làm gì phục vụ cho đất nước.

Đương nhiên, bà cũng công khai mai mỉa cha Harry vì nhiều chuyện khác nữa.

“Con nên cân nhắc chuyện này, Harry à,” dì Anna nói rành rọt từng tiếng. “Dì tin chắc là Sebastian sẽ rất sung sướng nếu có con cùng đi.”

Harry lia ánh mắt câu cứu sang Sebastian. Chắc chắn cậu ta hiểu được nỗi khổ tâm của Harry. Họ đang nghĩ gì nhỉ? Rằng cậu có thể đưa ra một quyết định lớn như thế vào *bữa trà* ư? Rằng cậu có thể vừa cắn bánh quy vừa nghĩ về chuyện đó một chốc lát rồi quyết định rằng dạ vâng, màu xanh sẫm là màu tuyệt đẹp dành cho đồng phục hay sao.

Nhưng Sebastian chỉ nhún nhẹ một bên vai, như muốn nói: *Em có thể nói gì chứ? Thế giới này là một chốn ngớ ngẩn mà.*

Mẹ Harry đưa tách trà lên môi, nếu dựa vào độ nghiêng của tách thì không thể biết được bà có nhấp ngụm nào không. Và rồi, vừa đặt chiếc cốc xuống đĩa bà vừa nhắm mắt lại.

Thật ra đó chỉ là một cái chớp mắt, lâu hơn một chút so với cái chớp mắt thông thường, nhưng Harry hiểu thế có nghĩa là gì. Bà vừa nghe thấy tiếng bước chân. Bước chân của cha cậu. Bà luôn nghe thấy tiếng chồng về trước tất cả những người khác. Có lẽ nhờ vào nhiều năm cùng chung sống trong một mái nhà, hay nói đúng hơn là cùng chung một thế giới, mà thói quen ấy được hình thành. Ở bà, khả năng tự lừa dối mình rằng cuộc sống của

mình không như nó vốn vậy phát triển song hành cùng với khả năng biết được nơi nào có mặt chồng tại bất cứ thời điểm nào.

Thật quá dễ dàng lơ đi những gì người khác thực sự không trông thấy.

“Anna!” ngài Lionel kêu lên khi vừa xuất hiện, xiêu vẹo dựa người vào khung cửa. “Cả Sebastian nữa. Ngạc nhiên chưa. Con thế nào rồi, nhóc?”

Harry quan sát cha lúc ông bước vào phòng. Thật khó mà nói được cha cậu đã say đến mức nào rồi. Ông chưa đến mức đi đứng loạng choạng, song nhìn hai cánh tay ông vung vẩy thì Harry không thấy vừa mắt cho được.

“Vui mừng gặp lại con, Harry,” ngài Lionel nói, phát nhẹ vào cánh tay Harry trước khi tiến đến chỗ chiếc tủ kệ. “Tốt nghiệp rồi phải không con?”

“Vâng, thưa cha,” Harry đáp.

Ngài Lionel rót gì đó vào một cái ly - Harry đứng xa quá không nhìn rõ đó là gì - rồi quay sang Sebastian cười nhả nhổ. “Con bao nhiêu tuổi rồi ấy nhỉ, Sebastian?” ông hỏi.

“Mười chín, thưa bác.”

Bằng tuổi Harry. Hai người chỉ cách nhau một tháng. Cậu ta luôn giống như Harry.

“Em đãi cháu nó trà đấy à, Katy?” ngài Lionel hỏi vợ. “Em đang nghĩ sao thế? Nó ra dáng đàn ông rồi mà.”

“Trà là thích hợp rồi, cha,” Harry gay gắt.

Ngài Lionel quay sang cậu chớp mắt về kinh ngạc, như thể ông đã quên có cậu ở đó. “Harry, vui mừng gặp lại con.”

Harry mím chặt môi, rồi bặm lại. “Rất vui gặp lại cha.”

Ngài Lionel nốc một ngụm rượu lớn. “Học xong rồi hả con?”

Harry gật đầu, đáp chiếu lệ, “Vâng, thưa cha.”

Ngài Lionel chau mày, rồi lại uống tiếp. “Con tốt nghiệp rồi. Nhỉ? Ta nhận được giấy báo của trường Pembroke báo con đã trúng tuyển đại học.” Ông lại chau mày, rồi nháy mắt vài cái, rồi so vai. “Chẳng biết con đã đăng ký đấy.” Và rồi, vót vát thêm, “Cừ lắm.”

“Con sẽ không đi.”

Những lời nói đó bật ra khỏi miệng Harry khiến cậu không khỏi ngạc

nhiên. Cậu đang nói gì thế không biết? Đương nhiên là cậu sẽ tới Pembroke học. Đó chính là điều cậu mong muốn. Điều cậu luôn mong muốn. Cậu thích đi học. Cậu thích sách vở. Cậu thích những con số. Cậu thích ngồi trong thư viện, ngay cả khi bên ngoài mặt trời chiếu sáng rực rỡ và Sebastian cố kéo cậu ra ngoài chơi bóng bầu dục cho bằng được. (Sebastian luôn thắng trong cuộc chiến này; ở miền Nam nước Anh hiếm khi có mặt trời chiếu sáng, những ngày nắng lên ai cũng muốn ra ngoài bất kỳ khi nào có thể. Đó là chưa kể đến chuyện Sebastian là một người cực kỳ giỏi thuyết phục, về tất cả mọi thứ.)

Không có một đứa con trai nào ở Anh thích hợp với môi trường đại học bằng Harry. Thế nhưng... “Con sẽ nhập ngũ.”

Lại một lần nữa những lời được thốt ra nằm ngoài tầm kiểm soát của cậu, có gì đó như vô thức. Harry tự hỏi cậu đang nói cái gì thế. Cậu tự hỏi *tại sao* cậu lại nói như vậy.

“Cùng với Sebastian hả?” Anna hỏi.

Harry gật đầu. “Phải có ai đó đảm bảo chú ấy không để mình bị kết liễu chứ.”

Sebastian ném sang cậu tia nhìn lạnh lùng vì bị rủa rới, nhưng rõ ràng cậu ta hài lòng với diễn tiến sự việc đến nỗi không thèm trả miếng. Cậu ta luôn có thái độ nước đôi về việc gia nhập quân đội; Harry biết cậu ta thấy nhẹ cả người khi có người anh họ đi cùng dù về ngoài luôn gồng lên có cố tỏ ra can đảm.

“Con không thể ra chiến trận được,” ngài Lionel nói. “Con là người thừa kế nhà ta cơ mà.”

Ai nấy trong phòng - cả bốn người - đều quay sang nhìn tòng nam tước với vẻ ngạc nhiên ở mức độ khác nhau. Có lẽ đây là câu nói đúng đắn duy nhất được thốt ra từ miệng ông trong suốt nhiều năm nay.

“Cha còn có em Edward,” Harry nói thẳng.

Ngài Lionel uống tiếp, chớp mắt, và so vai. “À, đúng thế thật.”

Đó là điều trong chùng mực nào đó Harry đã đoán biết được, tuy thế từ sâu đáy lòng cậu vẫn cảm thấy dậy lên một nỗi thất vọng. Và cả oán giận.

Và đau lòng.

“Chúc mừng Harry!” ngài Lionel nói giọng hân hoan, nâng ly lên. Hình như ông không để ý thấy rằng không một ai hưởng ứng mình cả. “Chúc

may mắn, con *tai*.” Ông nghiêng ly đồ rượu vào miệng thì mới biết mình chưa rót lại vào cái cốc đã cạn sạch. “Mẹ kiếp,” ông lầu bầu. “Chẳng ra làm sao cả.”

Harry có cảm giác như thân mình sụp xuống ghế. Nhưng đồng thời chân cậu bắt đầu ngứa ngáy như thể chúng muốn lao bỏ về phía trước. Để tháo chạy.

“Khi nào con đi?” ngài Lionel vừa hỏi vừa hồ hởi rót rượu vào ly.

Harry nhìn Sebastian và cậu ta ngay lập tức lên tiếng, “Cháu phải báo cáo vào tuần tới.”

“Thế nên con cũng vậy,” Harry nói với cha. “Dĩ nhiên con phải có tiền để mua bằng phong cấp sĩ quan.”

“Hửn vậy rồi,” ngài Lionel theo bản năng đáp lại mà không cần suy nghĩ trước kiểu nói mệnh lệnh của Harry. “Được.” Ông nhìn xuống chân mình rồi đưa mắt sang vợ.

Bà đang nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ.

“Rất vui gặp tất cả mọi người,” ngài Lionel nói. Ông dẫn mạnh chiếc ly xuống rồi thông thả đi ra cửa, chân chỉ loạng choạng đúng một lần duy nhất.

Harry nhìn cha chăm chăm khi ông rời khỏi phòng, cảm thấy mình như bị tách ra khỏi cảnh tượng này một cách lạ lùng. Đương nhiên cậu đã hình dung ra chuyện này trước đó rồi. Không phải gia nhập quân đội, mà là ra khỏi nhà. Cậu luôn nghĩ rằng cậu sẽ đến trường đại học theo kiểu thông thường, thu dọn đồ đạc lên chiếc xe ngựa của nhà rồi đi. Thế nhưng cậu vẫn thích tưởng tượng ra một cuộc ra đi với đủ mọi kịch tính - mọi thứ từ khoa tay múa chân loạn xạ đến những ánh nhìn chăm chăm lạnh như băng. Những cảnh cậu thích đều liên quan tới ném chai vào tường. Những chai rượu đắt tiền. Những chai rượu nhập lậu từ Pháp. Liệu cha cậu có còn tiếp tục ủng hộ bè lũ Phú Lang Sa bằng việc mua bán bất hợp pháp ấy khi mà giờ đây con trai ông sắp đương đầu với chúng ngoài chiến trường không?

Harry nhìn trân trân ra lối cửa đá khuất dáng cha. Không vấn đề gì, phải không? Ở đây cậu tròn trách nhiệm rồi. Cậu tròn trách nhiệm rồi.

Với nơi này, với gia đình này, với tất thảy những đêm diu cha vào giường, cẩn thận đặt ông nằm nghiêng để nếu ông lại nôn nữa thì ít nhất ông cũng không bị sặc vì chỗ nôn đó.

Cậu đã tròn trách nhiệm.

Tròn trách nhiệm.

Nhưng cậu có cảm giác thế này thật trống rỗng, thật vắng lặng. Chuyến ra đi của cậu được đánh dấu bởi... không gì cả.

Và phải mất nhiều năm sau đó cậu mới nhận ra rằng mình đã bị lừa.

Chương Một

“Nghe đâu anh ta giết cô vợ cả đấy”

Bao nhiêu đó cũng đủ để tiểu thư Olivia Bevelstoke đang khuấy trà ngừng phất tay lại. “Ai cơ?” nàng hỏi, vì quả thật từ lúc nãy đến giờ nàng không hề lắng nghe.

“Ngài Harry Valentine chứ ai. Hàng xóm mới của cậu đó.”

Olivia trân trân nhìn Anne Buxton, rồi chuyển ánh nhìn sang Mary Cadogan, cô này gật đầu khẳng định chuyện đó là đúng. “Các cậu đùa đấy à,” nàng nói mặc dù biết rõ rằng Anne sẽ không bao giờ đùa chuyện như thế. Và ngòi lê đôi mách đã nhiễm vào máu thịt của cô.

“Đùa đâu mà đùa, anh ta đúng là hàng xóm mới của cậu còn gì,” Philomena Waincliff xen vào.

Olivia nhấp một ngụm trà cốt để có thời gian che giấu suy nghĩ thật sau nét mặt đản xen giữa bức mình và nghi hoặc. “Ý tứ là cậu ấy đùa về chuyện anh ta giết người ấy,” nàng nói, giọng nhẵn nại không giống nàng chút nào.

“Ra vậy,” Philomena nhón một miếng bánh quy.”Xin lỗi nhé.”

“Chính tai tớ *nghe* người ta nói anh ta giết vợ sắp cưới mà,” Anne khẳng khẳng.

“Nếu anh ta giết người thì phải vào tù rồi chứ,” Olivia cãi lại.

“Nếu không có chứng cứ thì đâu có bắt anh ta vào tù được.”

Olivia chậm chậm đưa mắt về phía bên trái, xuyên qua bức tường đá dày chắc, chừng ba mét đất lồng lộng gió xuân rồi một bức tường gạch dày nữa, là ngôi nhà ngài Harry Valentine mới thuê nằm ngay phía Nam nhà nàng.

Ba cô bạn nhìn theo hướng nàng nhìn, khiến Olivia thấy thật xuẩn ngốc, vì giờ cả bọn họ đang nhìn chăm chăm vào khoảng không trống trơn nơi bức tường phòng khách. “Anh ta chẳng giết ai cả,” nàng nói giọng chắc nịch.

“Sao cậu biết?” Anne vặn lại.

Mary gật đầu hòa theo.

“Vì anh ta không giết, thế thôi,” Olivia nói.”Anh ta sẽ không sống ngay cạnh nhà mình ở Mayfair thế này nếu đã giết người.”

“Nếu không có chứng cứ thì đâu có bắt anh ta vào tù được,” Anne lặp lại câu nói lúc nãy.

Mary gật đầu hòa theo.

Philomena nhón thêm một chiếc bánh nữa.

Olivia khẽ cong môi. Cong môi chứ không phải bĩu môi, nàng hy vọng thế. Để không lộ vẻ khó chịu. Giờ đã bốn giờ chiều. Ba cô bạn đã ở đây được một giờ đồng hồ rồi, tán hết chuyện này sang chuyện khác, bới móc hết chuyện người này đến chuyện người kia (đương nhiên rồi), và bàn luận về việc chọn váy cho ba buổi tiệc quan trọng sắp tới. Họ thường xuyên gặp nhau như thế này, chừng mỗi tuần một lần, và Olivia thích tụ tập với mấy cô bạn của mình, ngay cả khi những cuộc nói chuyện không thú vị như khi có người bạn thân nhất của nàng là Miranda, họ hàng con gái là Chcever, giờ đã là Bevelstoke.

Đúng vậy, Miranda đã bỏ cuộc chơi để theo chồng là anh trai của Olivia. Đây là một điều tốt đẹp. Một điều tuyệt vời. Họ đã là bạn bè với nhau từ thuở còn nằm trong nôi, và giờ họ sẽ là chị em cho đến khi nằm xuống đất. Nhưng điều đó cũng có nghĩa Miranda không còn là gái chưa chồng nữa, cô sẽ không phải làm những điều mà một cô gái chưa chồng phải làm.

Những điều cô gái chưa chồng phải làm Olivia Bevelstoke, chưa chồng.

Mặc đồ màu nhã

(và nên vui đi nếu ta sở hữu một làn da hợp với những tông màu đó)

Hãy mỉm cười và giữ ý kiến cho riêng mình

(gắng làm thành công nhất có thể)

Hãy làm những điều cha mẹ bảo.

Chấp nhận hậu quả khi làm trái lời cha mẹ.

Hãy tìm một người chồng không khiến ta phải khó chịu vì cứ bảo ta phải làm theo ý anh ta.

Việc Olivia khắc cốt ghi tâm những điều lạ lùng đó không phải là chuyện bất thường. Điều đó có thể lý giải tại sao nàng thường xuyên bắt gặp mình không lắng nghe khi mà nàng cần phải làm thế.

Và có lẽ còn giải thích tại sao một đôi lần nàng nói những điều mà thực sự nàng chỉ nên giữ cho riêng mình biết. Mặc dù công bằng mà nói, cũng đã hai năm trôi qua kể từ khi nàng gọi ngài Robert Kent là chồng ecmin lớn quá khổ, và cũng thành thực mà nói, đó là cụm từ nhẹ nhàng nhất trong số những cụm từ nàng nghĩ trong đầu.

Quay trở lại chuyện chính, Miranda giờ phải làm những việc phụ nữ có chồng cần làm, và Olivia muốn soạn ra một danh sách những việc đó, trừ chuyện không một ai (ngay cả Miranda, và Olivia vẫn chưa tha thứ cho chị dâu về chuyện này) chịu cho nàng biết những điều phụ nữ có chồng làm, ngoại trừ không phải mặc đồ màu nhã, không cần phải có người đi kèm bất kỳ khi nào ra ngoài, và sinh con với khoảng cách sinh hợp lý.

Olivia chắc chắn rằng điều cuối cùng chính là cái khó nói nhất nên cứ mỗi lần nàng hỏi đến là mẹ nàng lại lảng ra khỏi phòng.

Trở lại với chuyện về Miranda. Cô đã hạ sinh một bé gái - cháu gái Caroline đáng yêu của Olivia, vì con bé nàng sẵn lòng lao vào chôn hang hùm miệng cọp - và giờ sắp sửa cho ra đời một em bé nữa, thế có nghĩa là cô không còn rảnh rỗi để chiều chiều ngồi tán chuyện. Và vì Olivia *thích* nói chuyện phiếm - và cả thời trang *cũng như* ngồi lê đôi mách - nàng thấy mình ngày càng dành nhiều thời gian với Anne, Mary và Philomena. Dù ba cô là những người bạn thú vị và không bao giờ có ác ý gì, nhưng nhiều khi họ thật ngờ nghệch.

Như ngay lúc này đây.

“VẬY người ta là ai?” Olivia hỏi.

“Người ta á?” Anne hỏi lại.

“Ừ, người ta. Người bảo hàng xóm của tứ giết hôn thê của anh ta ấy.”

Anne khựng lại. Cô nhìn Mary.” Cậu nhớ không?”

Mary lắc đầu. “Không nhớ lắm. Hình như Sarah Forsythe hay sao ấy.”

“Không phải,” Philomena xen vào, lắc đầu quây quây.”Không phải Sarah đâu. Cậu ấy mới từ Bath về cách đây hai ngày thôi mà. Libby Lockwood phải không nhỉ?”

“Không phải Libby đâu,” Anne nói. “Nếu là Libby thì tớ phải nhớ chứ.”

“Thế tớ mới hỏi,” Olivia xen vào. “Các cậu không nhớ được ai nói chuyện này. Chẳng ai nhớ được.”

“Ô, tớ không bịa ra đâu,” Anne vẫn vót vát.

“Tớ đâu có nói cậu bịa. Tớ không bao giờ nghĩ rằng cậu bịa bất kỳ chuyện gì. “Đúng như thế. Anne kể lại hầu như bất kỳ điều gì cô nghe thấy được từ người khác, nhưng cô không bao giờ bịa chuyện. Olivia ngừng nói, tập trung tư tưởng. “Các cậu có nghĩ rằng đó chỉ là một kiểu đồn đại mà ta cần xác minh không?”

Ba cô kia xoay sang nhìn nàng chăm chăm dò hỏi.

Olivia đổi chiến thuật. “Nếu vì chính sự an toàn của các cậu. Nếu chuyện như thế là sự thật...”

“Như vậy cậu cũng nghĩ là thật rồi hả?” Anne hỏi bằng giọng hơi áp đặt.

“Không.” *Chúa ơi.* “Tớ không nghĩ thế. Nhưng nếu chuyện *đúng* là thế thì anh ta dứt khoát không phải là người mà bọn mình muốn giao du.”

Không ai nói thêm gì một lúc lâu cho đến khi rốt cuộc Philomena phá vỡ im lặng: “Mẹ tớ đã bảo tớ nên tránh xa anh ta ra.”

“Đó là lý do tại sao tớ nên xác minh tin đồn đó.” Oliviatiếp tục, khó nhọc như đang lội qua một vũng bùn. “Bởi vì nếu chuyện này *không* đúng...”

“Anh ta rất đẹp trai,” Mary ngắt lời. Và nói thêm “*Phải nói* là anh ta rất đẹp trai.”

Olivia chớp mắt, cố nghe kịp.

“Tớ chưa bao giờ trông thấy anh ta,” Philomena nói.

“Anh ta mặc toàn đồ đen,” Mary nói, giọng điệu ra chiều vừa tiết lộ một bí mật chưa ai biết.

“Tớ thấy anh ta mặc đồ xanh sẫm mà,” Anne cãi lại.

“Anh ta chỉ mặc những màu tối thôi,” Mary sửa lại, ném sang Anne một tia nhìn căm giận. “Và mắt anh ta nữa chứ - ôi chúng có thể thiêu cháy các cậu được đấy.”

“Mắt anh ta màu gì?” Olivia hỏi, mừng rỡ thấy màu vui mắt - đỏ, vàng, cam...

“Xanh da trời.”

“Xám chứ,” Anne nói.

“Xanh xám. Nhưng nhìn lạnh kinh lên được.”

Anne gật đầu, không phản đối ý kiến này.

“Thế tóc anh ta màu gì?” Olivia hỏi. Chắc chắn đây là đặc điểm được ngắm nghía kỹ càng.

“Nâu sẫm,” hai cô gái đồng thanh trả lời.

“Sẫm như tóc tớ không?” Philomena vừa hỏi vừa chạm tay lên mái tóc.

“Sẫm hơn,” Mary nói.

“Nhưng không phải đen,” Anne nói thêm. “Không hề đen.”

“Và anh ta cũng cao nữa,” Mary nói.

“Những người đẹp trai thì luôn thế mà,” Olivia lẩm bẫm.

“Nhưng không quá cao đâu,” Mary nói tiếp. “Tớ không thích mấy ông cao lêu nghêu.”

“Chắc chắn cậu đã trông thấy anh ta,” Anne nói với Olivia, “anh ta sống sát cạnh nhà cậu còn gì.”

“Tớ không nghĩ là đã trông thấy anh ta,” Olivia lẩm bẫm. “Anh ta mới thuê nhà đầu tháng, mà tớ thì dự tiệc nhà Macclesfield suốt tuần đó.”

“Cậu về London lúc nào?” Anne hỏi.

“Sáu ngày trước,” Olivia đáp, rồi vội quay sang chủ đề cả đám đang bàn tán: “Tớ thậm chí còn chả biết có một anh chàng chưa vợ đang sống nơi này nữa là.” Nói xong thì nàng mới nhận ra hàm nghĩa nếu nàng biết chuyện *sớm* hơn thì nàng đã cố tìm hiểu nhiều về anh ta rồi.

Điều này có thể đúng nhưng nàng sẽ không thừa nhận. “Các cậu có biết tớ nghe được gì không?” Philomena đột nhiên hỏi. “Anh ta đã *đánh* Julian Prentice.”

“*Cái gì?*” Cả ba người còn lại đồng thanh hét lớn.

“Cậu chỉ nghe hơi nổi chỗ thôi chứ gì?” Anne thêm vào giọng không một chút tin tưởng.

Philomena gạt đi. “Anh tớ bảo thế. Anh ấy và Julian là bạn chí cốt mà.”

“Cụ thể ra làm sao?” Mary hỏi.

“Tớ không rõ lắm,” Philomena thừa nhận. “Robert chỉ nhớ mang máng thôi.”

“Đàn ông *chả bao giờ* nhớ được tường tận cả,” Olivia nói, nghĩ về người em song sinh của mình, Winston. Cậu ấy chẳng có ích gì trong những chuyện ngồi lê đôi mách thế này cả, không chút nào.

Philomena gạt đầu đồng tình. “Lúc về Robert trông chán đời lắm. Hơi... ờ... nhếch nhác.”

Cả bọn gạt đầu. Bởi ai cũng có anh trai.

“Anh ấy gần như không đứng thẳng được nữa,” Philomena tiếp tục. “Người thì bốc mùi um lên.” Cô phẩy phẩy tay trước mũi. “Tớ phải giúp anh ấy đi qua phòng khách làm sao để mẹ khỏi trông thấy đấy.”

“Vậy giờ anh ấy mắc nợ cậu rồi,” Olivia nói, song vẫn luôn trầm ngâm nghĩ ngợi.

Philomena gạt đầu. “Rõ ràng là họ đã đi chơi đâu đó và làm bất kỳ chuyện gì cánh đàn ông hay làm, và Julian đã hơi...ờ...”

“Say bét nè?” Anne xen vào.

“Lúc nào mà anh ta chẳng thế,” Olivia thêm vào.

“Ừ. Thế thì lúc về mới thảm thế chứ.” Philomena ngừng lời, cặp chân mày chau lại như đang cân nhắc điều gì - nhưng rồi cô thôi chau mày ngay và tiếp tục, “Anh ấy nói Julian *chả* làm gì quá đáng cả, thế mà cái ngài Harry đó đi đánh người ta phải gọi là tay đi đường tay chân đi đường chân.”

“Có đổ máu không?” Olivia hỏi.

“Olivia!” Mary quở trách.

“Hỏi thế thì sao nào?”

“Tớ chẳng biết có máu me gì không nữa,” Philomena nói cho qua

chuyện.

“Tớ nghĩ là có đấy,” Olivia trầm ngâm. “Tay đi đưng tay chân đi đường chân cơ mà.”

Chân tay là bộ phận ít quan trọng nhất đối với mình theo thứ tự từ trên xuống.

Olivia Bevelstoke

(lúc này chân tay vẫn còn nguyên)

Không, quên điều đó đi. Nàng ngộ nguậy mấy ngón chân trong đôi dép đi trong nhà, cố giữ vẻ điềm nhiên.

“Anh ta bị bầm đen một bên mắt” Philomena tiếp tục. “Ngài Harry á?” Anne hỏi.

“Julian Prentice chứ. Ngài Harry có bị bầm mắt không thì tớ chịu. Tớ có bao giờ thấy anh ta đâu.”

“Hôm kia tớ trông thấy anh ta,” Mary nói. “Không thấy mắt anh ta bị bầm.”

“Anh ta trông có vẻ thương tích gì không?”

“Không. Vẫn bảnh bao như thường lệ. Dù vậy, mặc toàn đồ đen. Khó hiểu thật.”

“Toàn đồ đen hả?” Olivia nhấn mạnh.

“Thì gần như thế. Sơ mi và ca vát trắng. Nhưng vẫn là...” Mary xua tay như thể không thể chấp nhận được khả năng đó. “Cứ như anh ta đang để tang ấy.”

“Biết đâu thế thật,” Anne nhảy vào. “Để tang cho vợ sắp cưới chứ còn gì nữa!”

“Người mà anh ta giết chết ư?” Philomena hỏi.

“Anh ta không giết ai cả!” Olivia hét lên.

“Sao cậu biết?” ba người đồng thanh hỏi.

Olivia sẽ phải trả lời câu hỏi này nhưng nàng chợt nhận ra mình *không* hề biết. Nàng chưa một lần trông thấy người đàn ông đó, những lời xì xầm về anh ta thì mãi tới giờ nàng mới được nghe. Thế nhưng nàng là người có óc phán đoán. Việc sát hại vợ sắp cưới nghe rất giống mấy cuốn tiểu thuyết

lãng mạn kinh dị mà Mary và Anne vẫn thường hay đọc.

“Olivia!” ai đó lên tiếng.

Nàng chớp mắt, nhận ra rằng mình đã trầm ngâm một lúc rất lâu. “Không có gì,” nàng nói, lắc nhẹ đầu “Chỉ nghĩ chút thôi.”

“Về ngài Harry đó à,” Anne nói giọng hơi tự mãn.

“Đâu có vẻ gì là tớ có cơ hội nghĩ về chuyện khác chứ,” Olivia lầu bầu.

“Thế có cơ hội thì cậu sẽ nghĩ về điều gì?” Philomena hỏi.

Olivia mở miệng chực nói, rồi chợt nhận ra mình không biết nên trả lời sao. “Bất kỳ điều gì,” rốt cuộc nàng nói. “Gần như mọi điều.”

Nhưng trí tò mò của nàng đã bị khuấy gợi. Mà trí tò mò của tiểu thư Olivia Frances Bevelstoke thì dữ dội phải biết.

Cô gái nơi căn nhà phía Bắc lại quan sát anh. Cô ta làm thế đã suốt soát một tuần nay. Thoạt tiên Harry không bận tâm về chuyện đó. Cô ta là con gái của bá tước Rudland, ơn trời, hoặc nếu không thế thì cũng bà con gì đấy - chứ nếu là hầu gái thì chắc phải bị sa thải vì suốt ngày đứng bên cửa sổ mà không chịu làm gì rồi.

Và cô ta cũng không phải gia sư. Bá tước Rudland có vợ, hoặc Harry nghe bảo thế. Không có người vợ nào chịu thu nhận một nữ gia sư trông như *thế* cả.

Vậy nên chắc chắn cô ta là con gái nhà họ rồi. Thế có nghĩa là anh không có bất kỳ lý do nào để cho rằng cô ta là một quý cô tọc mạch, lấy việc chõ mũi vào chuyện của hàng xóm mới làm thú vui. Ngoại trừ việc cô ta đã theo dõi anh thế này *năm ngày* nay rồi. Nếu cô ta tò mò về kiểu áo choàng và màu tóc của anh thì chắc hẳn giờ này cô ta đã thỏa mãn rồi.

Anh những muốn vẫy chào cô ta. Khoác lên mặt một nụ cười tươi tắn và vẫy chào. Như thế công cuộc theo dõi của cô ta sẽ chấm dứt. Nhưng như thế cũng có nghĩa là anh sẽ không bao giờ biết được *tại sao* cô ta để ý đến anh như vậy.

Điều đó Harry không thể nào chịu được. Anh không bao giờ có thể chịu đựng được việc câu hỏi “*tại sao*” của anh không được trả lời mà cứ lửng lơ như thế.

Chưa kể anh *hoàn toàn* không đủ gần cửa sổ nhà cô ta để có thể nhìn nét mặt cô ta mà đoán câu trả lời. Điều đó đập tắt trong anh suy tính vẫy tay chào. Nếu cô ta ngượng ngùng, anh muốn trông thấy vẻ mặt ấy. Không thể thì còn gì thú vị chứ?

Harry ngồi lại ghế, làm như thể mình không hề hay biết cô ta lén nhìn anh qua rèm cửa. Anh phải làm việc, và anh cần thời gian để nghĩ về cô gái tóc vàng nơi cửa sổ nhà hàng xóm. Sáng sớm hôm nay một người đưa tin từ Bộ Chiến tranh đã giao cho anh một tài liệu khá dài cần phải dịch ngay. Harry luôn làm theo một quy trình khi dịch từ tiếng Nga sang tiếng Anh - trước tiên đọc lướt qua để hiểu được nội dung, rồi đọc kỹ hơn, lần này đọc hết từng từ một. Sau khi nghiên cứu tài liệu xong đầu đấy, anh lấy bút mực ra và bắt đầu dịch.

Đó là một công việc nhặt nhẻo. Nhưng *anh* thích vậy, bởi lẽ anh luôn thích những thách thức. Anh có thể ngồi hàng giờ với xấp tài liệu, và chỉ khi mặt trời lặn anh mới sực nhớ ra cả ngày nay mình chưa ăn gì. Nhưng ngay cả anh, một người ham mê công việc dịch thuật, cũng không tưởng tượng nổi lại có ai bỏ ra cả ngày *theo dõi* người khác dịch.

Vậy mà giờ cô ta lại ở đó, một lần nữa đứng nơi cửa sổ.

Có thể cô ra đang nghĩ cô ta hẳn mình rất khéo và anh là một kẻ đại ngốc.

Anh nở một nụ cười tự mãn. Cô ta không biết gì. Đúng là Harry làm việc cho cái ban tử nhật trong Bộ Chiến tranh - công việc chỉ liên quan đến từ ngữ và giấy tờ thay vì súng ống đạn dược và những điệp vụ mật - nhưng anh đã được đào tạo kỹ lưỡng. Anh đã ở trong quân đội được mười năm, hầu hết thời gian đó ở Lục địa, nơi mà sự sống và cái chết phụ thuộc vào sự tinh mắt và chuyển động nhanh nhẹn.

Chẳng hạn như anh để ý thấy cô ta có thói quen vén tóc ra phía sau vành tai. Và thỉnh thoảng cô ta theo dõi anh vào ban đêm nên anh để ý thấy mái tóc cô ta như làn tơ óng ánh dệt từ sợi nắng trời thả hờ hững ngang lưng.

Anh biết váy ngủ của cô ta màu xanh da trời. Nhưng đáng tiếc nó không ra kiểu dáng gì cả.

Cô ta không có tài ở yên một chỗ. Dù có thể cô ta nghĩ mình như thế. Cô ta không phải là kiểu người hấp tấp bởi ở cô ta toát lên tư thái đĩnh đạc, ngay ngắn. Nhưng có gì đó luôn khuấy lấp tư thái ở cô ta - có lẽ là những đầu ngón tay bút rứt, mà cũng có lẽ là đôi vai khẽ nâng lên khi cô ta hít vào.

Thế nên đương nhiên Harry không thể *không* để ý thấy cô ta.

Cô ta khiến anh vô cùng thắc mắc. Điều gì nơi dáng anh ngồi khom khom bên thếp giấy khiến cô ta để tâm? Bởi đó là tất cả những gì anh làm suốt cả tuần nay.

Có lẽ anh cần phải làm gì đó để khiến cảnh tượng này vui lên một chút. Quả thực đây là một điều hay cần làm. Chắc cô ta chán lắm rồi.

Anh có thể nhảy lên bàn hát.

Ăn thứ gì đó rồi giả vờ mắc nghẹn. Không biết cô ta sẽ phản ứng ra sao nhỉ?

Đó sẽ là một tình thế thú vị đánh vào đạo đức của con người ta. Anh đặt cây bút xuống một lát, nghĩ về những quý bà quý cô mà anh từng có cơ duyên gặp gỡ. Anh không thuộc dạng người hoài nghi yếm thế; anh hoàn toàn tin tưởng ít ra vẫn có vài người trong số họ sẽ cố gắng cứu anh. Nhưng anh không mấy tin ai cũng có những kỹ năng cần thiết để xử lý tình huống đúng lúc.

Tốt nhất là anh nên nhai thức ăn cho kỹ.

Harry thở ra một hơi dài và cố tập trung trở lại vào công việc. Suốt thời gian miên man nghĩ về cô gái bên cửa sổ, anh vẫn dán mắt vào mớ tài liệu, duy có điều anh không đọc được chữ nào. Anh *không* làm được gì suốt năm ngày qua. Anh nghĩ anh có thể kéo rèm ra, nhưng như thế thì lộ liễu quá. Nhất là bây giờ, đang giữa trưa, trời nắng chói chang thế này.

Anh nhìn chăm chăm vào những con chữ trước mặt nhưng không tập trung nổi. Cô ta vẫn đứng đó, vẫn nhìn chăm chăm vào anh, cứ ngỡ rằng mình có thể nấp sau tấm rèm không ai trông thấy.

Cô ta cứ theo dõi anh vì cái quái quỷ gì thế?

Harry không thích chuyện này chút nào. Chẳng thể nào cô ta có thể trông thấy anh đang làm gì, và ngay cả khi cô ta có thể thì anh vẫn hơi nghi ngờ chuyện cô ta đọc được chữ Kirin. Nhưng dầu vậy, tài liệu nằm trên bàn anh đây thường liên quan đến những vấn đề nhạy cảm, đôi khi còn quyết định tới vận mệnh quốc gia. Nếu có người đang bí mật theo dõi anh...

Anh lắc đầu. Nếu ai đó đang theo dõi anh, thì cũng không thể là con gái của bá tước Rudland được, ơn Chúa.

Nhưng rồi lạ lùng thay, cô ta đã bỏ đi. Thoạt tiên cô ta xoay người, cảm hơi ghéech lên có lẽ một phân gì đấy rồi bước đi. Cô ta nghe có tiếng

động; có lẽ ai đó gọi cô ta. Harry chẳng quan tâm. Anh chỉ thấy mừng khi cô ta không còn đứng nơi cửa sổ nữa. Anh cần bắt tay vào việc.

Anh nhìn xuống, vừa xong chừng nửa trang đầu tiên thì:

“Chào buổi sáng, ngài Harry!”

Sebastian, rõ là đang phờn chí. Không thì cậu đã không gọi Harry là ngài này ngài nọ. Harry không nhìn lên. “Giờ đã chiều rồi mà.”

“Đối với những ai thức dậy lúc mười một giờ thì chưa.”

Harry nén tiếng thở dài. “Chú không gõ cửa đấy nhé.”

“Có khi nào em gõ cửa đâu.” Sebastian ngồi phịch xuống ghế, rõ ràng không để ý đến mớ tóc đen cũng rơi xòa xuống cả hai mắt mình. “Anh đang làm gì thế?”

“Làm việc.”

“Anh lúc nào cũng làm việc.”

“Đâu phải ai cũng có tước vị bá tước chờ sẵn đâu,” Harry nhăm nhắng, cố dịch cho xong ít nhất một câu nữa trước khi Sebastian buộc anh phải bỏ công việc để tiếp cậu ta.

“Có thể,” Sebastian lẩm bẩm. “Mà cũng có thể không.”

Đúng thế thật. Sebastian vốn luôn đứng thứ nhì trong danh sách thừa kế tước vị bá tước; bá tước xứ Newbury bác cậu ta sinh được mỗi một mụn con trai là Geoffrey. Nhưng bá tước (người vẫn nghĩ Sebastian là đứa biếng nhác hoàn toàn vô tích sự, cho dù cậu ta đã bỏ những mười năm phục vụ quân đội) không lo lắng gì cả. Sau cùng thì chẳng có chút lý do nào để cho rằng Sebastian có thể được thừa kế. Geoffrey cưới vợ khi Sebastian còn trong quân đội và vợ của anh ta sinh hạ được hai cô con gái, vậy rõ ràng là anh ta có thể sinh con được.

Nhưng rồi Geoffrey phát bệnh sốt và qua đời. Đương nhiên người vợ góa của anh ta không thể có thêm con và do vậy chẳng có người nối dõi để cứu tước vị bá tước khỏi bị rơi vào tay Sebastian Grey. Bá tước góa vợ đã lâu phải gánh trách nhiệm cho ra đời một người thừa kế mới cho tước vị đó và rốt cuộc là giờ đang lang thang khắp nẻo đường London hòng tậu lấy một bà vợ.

Thế có nghĩa là thiên hạ chẳng biết nghĩ sao về Sebastian. Cậu ta hoặc sẽ là anh chàng thừa kế điển trai có sức quyến rũ chết người cho tước vị bá

tước lâu đời và hưng thịnh, trong trường hợp này không có gì phải nghi ngờ việc cậu ta là giải thưởng lớn nhất trong chợ hôn nhân; hoặc sẽ là anh chàng điển trai có sức quyến rũ chết người chẳng được may mắn thừa kế gì cả, trong trường hợp này thì cậu ta có thể là con ác mộng tồi tệ nhất cho các quý bà quý cô đã lập gia thất.

Dẫu vậy cậu ta vẫn được chào đón ở mọi nơi. Và đương nhiên tỏ tường mọi sự trong giới thượng lưu ở London.

Đó là lý do tại sao Harry biết cậu ta sẽ có câu trả lời cho câu hỏi “Bà tước Rudland có ái nữ không?”

Sebastian nhìn anh với vẻ mà đa phần mọi người coi là chán chường nhưng Harry biết thế có nghĩa là, *Đồ ngốc*.

“Đương nhiên rồi,” Sebastian trả lời.

Harry quả quyết rằng thế nào trong câu trả lời đó cũng mang hàm ý”đồ ngốc.”

“Sao hả?” Sebastian hỏi.

Harry liếc thật nhanh về phía cửa sổ nhà hàng xóm, biết là cô ta không còn ở đấy. “Cô nàng tóc vàng phải không?”

“Rất vàng.”

“Khá xinh?”

Sebastian cười tinh quái. “Hơn thế nữa, theo hầu hết mọi chuẩn.”

Harry nhíu mày. Cái quái quỷ gì khiến ái nữ nhà Rudland cứ theo dõi anh sát sao đến thế?

Sebastian ngáp không buồn lấy tay che miệng, mặc Harry bắn sang cậu ta tia nhìn bực bội. “Sao tự nhiên quan tâm vậy? “Harry bước về phía cửa sổ, nhìn qua cửa sổ nhà cô ta, giờ anh đã biết đó là ô cửa trên tầng hai, cái thứ ba tính từ bên phải. “Cô ta theo dõi anh.”

“Tiểu thư Olivia Bevelstoke theo dõi anh,” Sebastian nhại lại.

“Tên cô ta đấy à?” Harry lẩm bẩm.

“Cô ta không theo dõi anh đâu.”

Harry xoay người lại, “Em nói gì cơ?”

Sebastian so vai hết sức khiêm nhã. “Tiểu thư Olivia Bevelstoke không

cần anh.”

“Anh có nói cô ta cần anh đâu.”

“Cô ta có đến những năm đám cầu hôn vào năm ngoái, và con số hẳn đã gấp đôi nếu cô ta không kịp thời ngăn chặn nhiều quý công tử trước khi bọn họ tự biến mình thành trò hề.”

“Với một người luôn bô bô cái miệng nói ta không thèm quan tâm như chú mà biết về giới thượng lưu như vậy là nhiều đấy.”

“Em đã nói không quan tâm à?” Sebastian vuốt vuốt cằm ra chiều trầm ngâm. “Minh thật là hay nói đùa”

Harry đưa mắt lườm cậu em họ, rồi đứng lên bước đến cửa sổ. Giờ anh có thể thoải mái làm thế vì không bị tiểu thư Olivia theo dõi nữa.

“Có gì hay ho sao?” Sebastian lẩm bẩm.

Harry giả tảng như không nghe thấy, xoay nhẹ đầu sang bên trái để thừa dịp liếc mắt sang bên cửa sổ nhà cô ta. Nhưng cô ta đã vén rèm ra nhiều hơn thường lệ, và nếu mặt trời không làm lóa kính cửa thì anh đã có thể nhìn rõ vào tận phòng cô ta. Chắc chắn là rõ hơn bao giờ hết.

“Cô ta có ở đấy không?” Sebastian hỏi giọng luyên láy đầy châm chọc. “Cô ta có theo dõi anh ngay lúc này không?”

Harry quay người lại, rồi ngay lập tức tròn mắt khi trông thấy Sebastian khua khoảng hai tay loạn xạ, những ngón tay uốn éo kỳ cục hết như thể cậu ta đang cố xua đuổi ma.

“Chú đúng là tên ngớ ngẩn,” Harry nói.

“Nhưng mà là một tên ngớ ngẩn đẹp trai,” Sebastian đáp trả, lập tức quay trở lại dáng điệu trẻ nãi. “Và có sức hấp dẫn kinh hồn nữa chứ. Nó giúp em thoát khỏi không biết bao là rắc rối đấy.”

Harry xoay người lại, hững hờ tựa người bên khung cửa sổ. “Sao tự nhiên hôm nay rông đến nhà tôm thế nhỉ?”

“Em rất muốn bầu bạn với anh.”

Harry kiên nhẫn đợi.

“Thế anh nghĩ em cần tiền chắc?” Sebastian thử.

“Thế nghe khả dĩ hơn nhiều, nhưng theo như anh biết từ nguồn tin đáng tin cậy nhất thì thứ Ba tuần trước chú đã làm nhẹ đi cái ví của

Winterhoe những một trăm bảng cơ mà.”

“Thế mà anh nói anh không tin mấy lời ngòi lê đôi mách.”

Harry nhún vai. Anh để tâm khi chuyện thiên hạ đồn có dính dáng đến mình.

“Hai trăm, em cho anh biết luôn. Có khi còn hơn thế nếu anh trai của Winterhoe không đến lôi hấn ta về.”

Harry không bình luận gì. Anh không ưa gì Winterhoe và anh trai hấn, nhưng anh không khỏi thương cảm cho họ.

“Xin lỗi,” Sebastian nói, hiểu được chính xác sự im lặng của Harry. “Ông cu con đâu rồi?”

Harry liếc nhìn lên trần nhà. Cậu em Edward vẫn còn trên giường, hấn là đang ngủ vì tối qua ăn chơi quá đà. “Vẫn còn tức anh lắm.” Anh so vai. Nguyên do duy nhất Harry chuyển đến London là để giám sát cậu em, và Edward ghét chuyện bị ông anh quản thúc. “Lớn lên chút nữa nó sẽ hiểu thôi mà.”

“Đạo này anh là quý dữ hay vẫn là người đày?”

Harry khẽ cười. “Chắc là người.”

Sebastian ngồi trở nải hơn trên ghế và so vai. “Em thì thích là quý dữ hơn.”

“Hấn sẽ có một vài người bảo chú không cần phải mong cầu điều đó,” Harry lầm bầm.

“Nào, nào, ngài Harry,” Sebastian phải đổi. “Em chưa bao giờ cảm dỗ cô nàng ngây thơ nào cả.”

Harry thừa nhận câu nói đó bằng một cái gật đầu. Hoàn toàn ngược lại với dáng điệu bên ngoài, Sebastian vẫn sống theo những nguyên tắc đạo đức nhất định. Những nguyên tắc đó không phải đa số đều nhận thấy, nhưng dù sao cậu ta vẫn có. Và nếu cậu ta từng ve vãn một trinh nữ, chắc chắn là cậu ta không cố ý làm vậy.

“Nghe nói tuần trước anh nện cho gã nào đó như đòn,” Harry nói.

Harry lắc đầu vẻ khinh bỉ. “Hấn sẽ ổn thôi.”

“Em đâu có hỏi chuyện đó.”

Harry quay người lại lúc đang đứng bên cửa sổ để có thể đối diện

Sebastian. “Thực ra chú đầu có hỏi gì.”

“Thì thế vậy,” Sebastian nói với vẻ nhượng bộ quá mức. “Sao anh lại dằn tên chíp hôi đó ra cảm thế?”

“Làm gì có chuyện ấy,” Harry nói vẻ khó chịu.

“Nghe nói anh đánh hấn bất tỉnh mà.”

“Ấy là do hấn tự bất tỉnh thôi,” Harry lắc đầu khinh bỉ. “Hấn say không còn biết gì. Anh đã đâm vào mặt hấn một cái. Cùng lắm anh chỉ làm hấn ngất sớm mười phút thôi.”

“Anh đầu có bao giờ đánh ai vô cớ thế,” Sebastian hạ giọng, “ngay cả khi hấn ta nốc quá nhiều rượu.”

Harry nghiêng chặt hàm răng. Anh không tự hào gì nhưng cũng không thấy hối tiếc về chuyện hôm đó. “Hấn làm một người khó chịu,” anh nói như rít qua kẽ răng. Và đó là tất cả những điều anh định nói. Sebastian biết anh đủ rõ để có thể hiểu thế có nghĩa là gì.

Sebastian gật đầu tư lự rồi thở dài đánh thượt. Harry hiểu rằng thế có nghĩa là cậu ta sẽ thôi chủ đề đó, và anh bước lại nơi bàn làm việc len lén đưa mắt nhìn về cửa sổ nhà láng giềng.

“Cô ta ở đó à?” Sebastian bất thành linh hỏi.

Harry không giả vờ hiểu lắm. “Không.” Anh ngồi trở lại bàn làm việc, tìm chỗ đánh dấu trên tập tài liệu tiếng Nga.

“*Bây giờ* cô ta có ở đó không?”

Không hiểu sao chuyện này đang nhanh chóng trở nên nhạt nhẽo. “Seb...”

“*Bây giờ* đó?”

“*Chú đến* đây có chuyện gì?”

Sebastian ngồi ngây người một chút. “Em cần anh đi cùng em tới buổi nhạc hội Smythe-Smith thứ Năm này.”

“Để làm gì?”

“Em hứa với một người là em sẽ đi, và...”

“Chú hứa với ai cơ?”

“Không quan trọng.”

“Quan trọng với anh, nếu anh buộc phải tham gia.” Sebastian hơi đỏ mặt. Đó luôn là một sự kiện bất thường khiến anh thấy thích thú. “Được rồi, bà nội em. Tuần trước bà đã dẫn em vào thế bí.”

Harry rên rỉ. Anh có thể lờ đi nếu đó là bất kỳ người phụ nữ nào khác. Nhưng đó là lời hứa với một người bà - anh nhất định không được cự tuyệt.

“Thế anh đi chứ?” Sebastian hỏi.

“Ừ,” Harry nói kèm theo một tiếng thở dài. Anh ghét những chuyện như thế này, nhưng ít ra tại nhạc hội người ta không phải nói chuyện xã giao suốt cả buổi tối. Anh có thể ngồi ở ghế, không nói gì, và nếu trông anh chán ngắt, thế thì, chắc người khác cũng thế.

“Tốt lắm. Liệu em...”

“Đợi một lát.” Harry quay sang cậu ta vẻ nghi ngờ. Tại sao chú cần *anh*?” Bởi vì thực sự tài ngoại giao Sebastian không thiếu.

Sebastian cựa quậy ra vẻ thiếu thoải mái. “Em ngờ là bác em cũng sẽ có mặt ở đây.”

“Chuyện đó khiến chú sợ từ khi nào vậy?”

“Sợ gì chứ.” Seb ném sang anh ánh nhìn bực dọc. “Nhưng bà nội có thể có hàn gấn rạn nứt - Ôi, vì Chúa, chuyện này có đáng không chứ? Thế anh có đi cùng không đây?”

“Đương nhiên rồi.” Bởi lẽ quả thực không có điều gì phải lăn tăn cả. Nếu Sebastian cần anh, anh sẽ có mặt ở đó.

Sebastian đứng lên, và nổi khở sở cậu ta vừa trải qua giờ đã biến mất, thay vào đó là thái độ hờ hững quen thuộc. “Em nợ anh.”

“Anh đã không còn tính từ lâu rồi.”

Sebastian cười nhạo chuyện đó. “Để em lên đánh thức ông cụ con cho. Ngay cả em còn thấy nằm trên giường vào giờ này thật khó coi nữa là.”

“Cứ tự nhiên. Chú là điều duy nhất ở anh mà Edward tôn trọng.”

“Tôn trọng?”

“Ngưỡng mộ,” Harry chữa lại. Edward hơn một lần tỏ ra không tin rằng ông anh trai mà cậu thấy tẻ nhạt hết nước hết cái có thể gần gũi với Sebastian, người cậu muốn bắt chước trong mọi chuyện.

Sebastian ngừng lại nơi cửa. “Bữa sáng vẫn còn chứ?”

“Ra ngoài đi,” Harry nói “Và nhớ đóng cửa đấy nhé.” Sebastian làm như được bảo nhưng cất tiếng cười giòn tan vang khắp nhà. Harry gập duỗi ngón tay và nhìn bàn làm việc, nơi tập tài liệu tiếng Nga vẫn nằm chỏng chơ đó. Anh chỉ có hai ngày để hoàn thành nó. Tạ ơn Chúa vì cô gái kia - tiểu thư Olivia - đã ra khỏi phòng.

Và khi nghĩ đến cô ta, anh bất giác nhìn lên nhưng không cần trọng như anh vẫn thường thế vì anh biết cô ta không có ở đó nữa.

Nhưng cô ta đang ở đó thật.

Và lần này, chắc chắn cô ta biết anh đã nhìn thấy cô ta.

Chương Hai

Olivia ngồi thụp xuống, chống cả hai tay hai chân trên sàn, tim đập thình thịch. Anh ta đã trông thấy nàng. Rõ ràng anh ta đã trông thấy nàng. Nàng đã nhìn thấy điều đó trong mắt anh ta, trong cái xoay đầu chớp nhoáng. Lạy Chúa, nàng phải giải thích như thế nào đây? Tiểu thư khuê các ai đời lại rình mò hàng xóm như thế. Các cô có thể khéo chuyện về họ, tò mò về kiểu áo choàng của họ hay đánh giá chiếc xe ngựa họ đi, nhưng các cô không, xin nhắc lại là *không* rình mò hàng xóm qua cửa sổ như thế.

Ngay cả khi người hàng xóm ấy có thể là một kẻ sát nhân đi chăng nữa.

Mà Olivia thì vẫn không tin điều đó.

Nhưng dứt khoát tông nam tước Harry Valentine có dính dáng đến một chuyện gì đó. Cách hành xử của anh ta tuần vừa qua không được bình thường. Không phải Olivia tự nhận mình biết rõ thế nào là bình thường đối với *anh ta*, nhưng nàng có một ông anh trai và một cậu em sinh đôi. Nàng biết cánh đàn ông làm những gì nơi phòng làm việc và phòng đọc của họ.

Chẳng hạn như, nàng biết hầu hết đàn ông không *ở rít* trong phòng làm việc hay phòng đọc, ít nhất là không phải mười giờ đóng hồ mỗi ngày như ngài Harry có vẻ vẫn làm. Và nàng cũng biết nếu như có lúc nào đó họ bước vào phòng làm việc thì thường là để tránh né những mối quan hệ không mong muốn với mấy cô mấy bà, chứ không bỏ thời gian nghiền ngẫm đống giấy tờ tài liệu như tông nam tước Harry.

Olivia sẽ không ngần ngại mất mấy chiếc răng nanh hay một hai chiếc răng hàm để biết được có gì trong mớ giấy tờ kia suốt cả ngày, ngày nào cũng thế, anh ta vùi đầu vào xấp tài liệu bên bàn làm việc. Đôi khi nàng thấy như anh ta đang chép lại từng chữ.

Nhưng như thế không hợp lý. Người như ngài Harry luôn có thư ký làm những việc như thế.

Ngực vẫn chưa thôi đập thình thịch, Olivia nhìn lên đánh giá tình hình. Không phải nhìn lên có ích gì; tuy thế cửa sổ ở ngay bên trên nàng, và đương nhiên nàng có thể...

“Không, không, đừng nhúc nhích.”

Olivia rên rĩ. Winston song sinh với nàng - hay theo như nàng thích nghĩ, cậu em trai ra đời sau nàng chính xác ba phút - đang đứng nơi ngưỡng cửa. Hay nói đúng hơn cậu đang tựa lưng vào khung cửa, cố thể hiện là một chàng thanh niên đẹp ngang tàng mà gần đây cậu đang cố hết sức biến mình thành.

Phải thừa nhận cách dùng từ ngữ như thế không đúng quy tắc văn phạm lắm nhưng có vẻ miêu tả chính xác vẻ ngoài của cậu. Mái tóc vàng rối tung đầy chất nghệ sĩ, ca vát thắt hết sức chẵn chu, và nữa, đôi giày ống do chính thợ giày tài hoa người Pháp là Weston làm, nhưng bất kỳ ai chỉ cần để ý một chút cũng có thể nhận thấy rằng cậu là đứa miệng vẫn còn hôi sữa. Nàng chẳng bao giờ có thể hiểu nổi tại sao tất cả đám bạn của nàng đều đàn ra mơ màng màng và ngớ nga ngớ ngẩn mỗi khi cậu xuất hiện.

“Winston,” nàng rít lên qua kẽ răng, không hề muốn cho cậu tiến đến gần thêm chút nào nữa.

“Ồ yên đó,” cậu vừa nói vừa giơ một bàn tay về phía trước, lòng bàn tay hướng về phía nàng. “Chỉ một lúc nữa thôi. Em đang cố ghi nhớ hình ảnh này.”

Olivia bặm môi cau kính và thận trọng bò dọc theo bức tường, tránh xa cửa sổ.

“Đề em đoán xem nhé,” cậu nói. “Chân chị bị bỏng rộp phải không nhỉ?”

Nàng tảng lờ.

“Chị và Mary Cadogan đang viết một vở kịch mới. Chị đóng vai cừ.”

Chưa bao giờ cậu đáng bị bật lại như lúc này, nhưng đáng buồn thay, chưa bao giờ Olivia lại khó có thể ăn miếng trả miếng với cậu như lúc này.

“Nếu biết trước,” cậu nói thêm, “em đã mang theo roi ngựa rồi.”

Nàng gần như đủ gần để có thể cắn một nhát vào chân cậu. “Winston?”

“Gì cơ?”

“Im ngay.”

Cậu cười phá lên.

“Chị giết em đấy,” nàng nộ nạt rồi đứng lên. Nàng đã cách cửa sổ cả

nửa căn phòng. Ngài Harry không thể trông thấy nàng được nữa.

“Bằng móng guốc hả?”

“Này, có thôi đi không,” nàng nói giọng bực tức. Và rồi nàng nhận ra rằng cậu bắt đầu thông thả đi vào phòng. “Không được đến gần cửa sổ!”

Winston đứng khựng lại, rồi quay sang phía nàng. Hai hàng chân mày cậu cong lên đây bần khoăn.

“Lùi lại,” Olivia nói. “Thế. Chậm, chậm thôi...”

Cậu giả vờ dợm bước về phía trước.

Tim nàng thót lại. “Winston!”

“Olivia này,” cậu nói, đưa tay chống hông. “Thực ra chị đang làm gì vậy?”

Nàng nuốt nước miếng. Không nói cho cậu biết *điều gì đó* thì không xong. Cậu đã trông thấy nàng bò quanh phòng hết một kẻ dở người. Cậu đang chờ một lời giải thích. Có trời biết đất biết, nàng cũng sẽ như em trai nếu đảo ngược vị trí của hai người cho nhau.

Nhưng trời đất không bắt nàng phải cho cậu biết sự thật. Chắc chắn có cách giải thích khác cho hành động của nàng.

Lý do tại sao mình lại bò trên sàn

VÀ cần phải tránh cửa sổ ra.

Không. Nàng không có lý do nào cả.

“Hàng xóm nhà mình ấy,” Olivia đành phải nói ra sự thật vì trong tình thế này nàng không có lựa chọn nào khác.

Winston quay đầu về phía cửa sổ. Cái đầu lừ đừ quay sang bên đã mang toàn bộ thái độ châm chọc mà nó có thể mang.

Olivia phải thừa nhận chất châm chọc ấy được một người nhà Bevcstoke thể hiện lại càng sâu cay.

“Hàng xóm nhà mình,” cậu lặp lại. “Minh có hàng xóm à?”

“Tông nam tước Harry Valentine. Anh ta thuê nhà lúc em vẫn còn ở Gloucestershire ấy.”

Winston gật gù. “Và sự hiện diện của anh ta ở Mayfair khiến chị phải bò trên sàn... vì...”

“Chị đang theo dõi anh ta.”

“Ngài Harry.”

“Ừ”

“Bằng cách bò như thế.”

“Đương nhiên là không. Anh ta trông thấy chị, và...”

“Và giờ anh ta nghĩ chị là một kẻ mất trí.”

“Ừ. *Không!* Chị chả biết nữa.” Nàng thở phò giận dữ. “Chị có ở trong đầu anh ta đâu mà biết.”

Winston lại nhú mày. “Còn phòng ngủ của anh ta mà chị đang...”

“Đó là phòng *làm việc* của anh ta,” nàng vội chen ngang.

“Nơi chị cần phải theo dõi vì...”

“Vì Anne và Mary bảo...” Olivia khựng lại, ý thức đầy đủ rằng nếu nàng nói ra lý do theo dõi ngài Harry thì trông nàng sẽ còn giống một kẻ ngốc hơn nữa.

“Ồ không, chị không được ngừng ngang như thế,” cậu lạnh lùng thúc bách. “Nếu điều đó do Anne và Mary nói cho chị biết thì *chắc chắn* em cũng muốn nghe.”

Nàng bặm chặt môi ra chiều nghiêm túc. “Được. Nhưng em không được đi kể với ai đâu đấy.”

“Em luôn cố không kể với người khác bất kỳ điều gì hai cô đó nói,” cậu nói thẳng thừng.

“*Winston.*”

“Em sẽ không hé môi nửa lời.” Cậu giơ hai bàn tay lên như kiểu đầu hàng.

Olivia gật đầu cụt lủn. “Vì thậm chí chuyện đó còn không đúng sự thật.”

“Thì thế, em biết trước rồi mà, cứ xem xét nguồn tin đến từ đâu là biết ngay thôi.”

“Win...”

“Ồ, thôi nào, Olivia. Chị biết tốt hơn hết là không nên tin vào bất kỳ điều gì hai cô đó nói mà.”

Nàng cảm thấy phải bênh bạn dù không hẳn muốn thế. “Họ đâu có xấu đến thế.”

“Không xấu,” cậu tán thành, “chỉ là thiếu khả năng phân biệt đâu là sự thật đâu là bịa đặt thôi.”

Cậu đúng, nhưng dù gì họ cũng là bạn nàng, mà cậu lại còn làm nàng bực mình, vậy nên nàng không có vẻ muốn thừa nhận điều đó. Thay vì vậy nàng lờ tịt câu nói của cậu và tiếp tục: “Chị không đùa đâu, Winston. Em phải giữ bí mật đấy.”

“Em hứa mà,” cậu nói, nghe giọng đã chán chường. “Những gì chị nói trong căn phòng này...”

“Thì ở lại trong phòng này,” cậu kết thúc câu. “Olivia...”

“Được rồi. Anne và Mary bảo nghe người ta nói ngài Harry đã sát hại hôn thê của mình - không, đừng ngắt lời, chị không tin chuyện đó - nhưng chị vẫn cứ nghĩ mãi, từ đâu mà có tin đồn như thế nhỉ?”

“Từ Anne Buxton và Mary Cadogan chứ sao nữa.” Winston trả lời.

“Họ không đặt chuyện đâu,” Olivia nói. “Họ chỉ kể lại thôi.”

“Vậy thì có khác gì nhau đâu.”

Olivia cũng cảm thấy thế, nhưng giờ không phải lúc và đây cũng không phải nơi để tán đồng em trai mình.

“Bọn mình biết anh ta là người nóng nảy còn gì,” nàng nói tiếp.

“Bọn mình? Là sao?”

“Em không nghe gì về Julian Prentice à?”

“Ồ, ra là chuyện đó.” Winston đảo tròn mắt.

“Ý em là gì?”

“Anh ta gần như không đung vào gã đó. Julian say mèm đến độ một ngọn gió cũng có thể hất ngã anh ta.”

“Nhưng ngài Harry đó có đánh hẳn ta.”

Winston phẩy tay. “Em không rõ.”

“Tại sao?”

Cậu so vai, rồi khoanh tay trước ngực. “Thực sự chẳng ai biết. Hay ít nhất là không thấy ai nói thế. Nhưng gờm đã - tất cả những chuyện đó có liên quan gì đến chị đâu nhỉ?”

“Chị tò mò thôi,” nàng thừa nhận. Nghe còn hơn cả ngốc nghếch, nhưng đó là sự thật. Và chiều nay nàng không thể để mình mất mặt nữa.

“Tò mò về chuyện gì?”

“Anh ta.” Nàng hất đầu về phía cửa sổ. “Chị thậm chí còn không biết anh ta trông như thế nào nữa. Và *đúng thế*,” nàng đoán trước ý nghĩ sắp chạy ra khỏi miệng em trai nên nói không úp mở, “chị biết về ngoài anh ta như thế nào chẳng liên quan đến chuyện liệu anh ta có giết người hay không, nhưng chị không thể không tò mò. Anh ta sống ngay cạnh nhà mình mà.”

Cậu khoanh tay trước ngực. “Và chị lo anh ta đi vạch kế hoạch rón rén tới gần để cắt cổ chị hả?”

“Winston!”

“Em xin lỗi, Olivia,” cậu cười phá lên, “nhưng chị phải thừa nhận rằng chuyện này là chuyện lố bịch nhất...”

“Có điều nó chẳng có gì lố bịch cả,” nàng vội chen ngang “Thôi cứ cho là *thế* đi. Nhưng rồi... chị bắt đầu quan sát anh ta và nói cho em biết điều này, Winston, anh chàng này có điều gì đó rất khác thường.”

“Đó là điều chị nhận thấy trong suốt...” Winston cau mày. “Chị đã rình mò anh ta được bao lâu rồi đây?”

“Năm ngày.”

“*Năm ngày?*” Về quý tộc sâu bi biến mất, thay vào đó là cái miệng há hốc nghi hoặc. “Trời đất, Olivia, chẳng lẽ chị không có chuyện gì đáng làm hơn hay sao?”

Nàng cô không tỏ vẻ ngượng ngùng. “Tất nhiên không phải thế.”

“Và anh ta không trông thấy chị? Suốt năm ngày luôn?”

“Không,” nàng nói dối rất trơn tru. “Và chị không muốn để anh ta trông thấy. Thế nên chị mới phải bò như lúc này.” Cậu nhìn về phía cửa sổ. Rồi lại nhìn nàng, đầu từ từ xoay với vẻ vô cùng hoài nghi. “Được lắm. Thế chị đã biết được gì về hàng xóm nhà ta nào?”

Nàng ngồi phịch xuống chiếc ghế đặt sát tường sau, ngạc nhiên khi thấy mình muốn kể cho em trai nghe những gì mình tìm hiểu được về người hàng xóm biết bao. “Được. Hầu hết thời gian anh ta có vẻ bình thường.”

“Thế cơ á!”

Nàng quắc mắt. “Thế em có muốn chị kể cho nghe không nào? Chị sẽ không kể tiếp nếu em chỉ hăm he thừa lúc nói móc chị.”

Cậu ra hiệu cho nàng nói tiếp bằng cú búng tay châm chọc không nể nang gì hết.

“Anh ta ngồi bên bàn làm việc lâu đến bất thường.” Winston gật đầu. “Một dấu hiệu rõ ràng của ý định giết người.”

“Lần cuối *em* ngồi vào bàn là khi nào vậy?” nàng vặc lại.

“Thôi được rồi.”

“Và,” nàng kể tiếp bằng giọng nhấn nhá, “Chị nghĩ cũng có thể là anh ta nguy trang.”

Cậu lập tức chú ý khi nghe đến từ này. “Nguy trang?”

“Ừ. Có lúc anh ta đeo kính, có lúc lại không. Và có hai lần anh ta đội một chiếc mũ rất kỳ cục. Trong nhà.”

“Em không thể tin được là mình đang nghe chuyện này” Winston phát biểu.

“Ai lại đi đội mũ trong nhà chứ?”

“Họa có người điên mới làm thế.”

“Còn nữa, anh ta chỉ mặc toàn màu đen.” Olivia nhớ lại lời bình luận của Anne hồi đầu tuần. “Hoặc xanh sẫm. Chị biết *như thế* không phải là đáng ngờ,” nàng nói thêm, và quả thực là nếu nàng không phải là người nói ra những lời đó, nàng có thể cũng sẽ nghĩ mình là một kẻ dở người cũng nên. Toàn bộ câu chuyện phiêu lưu này nghe thật tầm phào khi kể ra rõ ràng.

Nàng thở dài. “Chị biết chuyện này ngớ ngẩn thật nhưng nghe này, anh ta có gì đây không được ớn.”

Winston nhìn chằm chằm cô chị trong vài giây rồi rớt cuộc mới lên tiếng, “Olivia, chị rảnh quá đấy. Dù...”

Nàng biết cậu đang cố tình lấp lửng, nhưng nàng cũng biết rằng nàng không thể cưỡng lại mỗi như đó. “Dù thế nào?” nàng đành phải hỏi.

“À, em phải thừa nhận rằng chị đang rất kiên trì - một điều không nằm trong tính cách của chị.”

“Ý em là gì?” nàng hỏi.

Cậu đưa sang nàng ánh mắt mang vẻ hạ cố mà chỉ có anh chị em ruột mới có thể làm được. “Chị phải thừa nhận rằng chị vốn không nổi tiếng là người đã làm là làm tới cùng đi.”

“Không đúng!”

Cậu khoanh tay trước ngực. “Thế mô hình nhà thờ thánh Paul chị đang xây dựng thế nào rồi?”

Nàng há hốc mồm. Nàng không *tin* nổi cậu em lại lấy điều đó ra làm ví dụ. “*Chó* làm hỏng rồi.”

“Có lẽ chị còn nhớ chị đã hứa viết thư cho bà mỗi tuần chứ nhỉ?”

“Thì em đã viết được như chị chưa?”

“À, nhưng em có bao giờ hứa sẽ siêng năng đâu. Em cũng đâu có vẽ tranh sơn dầu hay chơi vĩ cầm.”

Hai bàn tay Olivia thu lại thành nắm đấm. Vậy là nàng đã không học được quá sáu buổi vẽ, hay một buổi vĩ cầm. Đó là vì nàng hã cả hai. Ai lại muốn cố hết sức học những thứ mà mình chẳng có tí tài năng nào chứ?

“Mình đang nói về Harry đúng không nhỉ,” nàng nói.

Winston cười nhếch.”Đúng thế.”

Nàng lườm cậu. Không chớp mắt. Cậu vẫn giữ vẻ mặt đó có một chút ngạo mạn, nhưng đa phần là khiến người khác bực bội. Cậu đang khoái trá quá mức trong việc châm chích chị mình.

“Chị này,” cậu nói, đột nhiên tỏ ra quan tâm.” Nói em nghe đi, ngài Harry Valentine có gì ‘không ổn’ đây?”

Nàng đợi một lúc rồi đáp, “Có hai lần chị trông thấy anh ta ném cả xấp giấy vào lửa.”

“Em có hai lần cũng làm giống y như thế,” Winston đáp. “Thế chị nghĩ một người đàn ông có thể làm gì khác hơn với mớ giấy cần bỏ đi chứ? Olivia, chị...”

“Ý chị là cái *cách* anh ta làm việc đó cơ.”

Trông Winston như muốn nói gì đó nhưng không biết phải nói thế nào.

“Anh ta ném rất mạnh,” Olivia nói. “Quảng mạnh! Như phát rồ ấy.”

Winston khởi sự lắc đầu.

“Rồi anh ta quay lại nhìn đằng sau...”

“Đúng là chị *đã* quan sát anh ta năm ngày có khác.”

“Đừng ngắt lời chị,” nàng chặn lại, và rồi nói tiếp mà không kịp lấy hơi: “Anh ta quay lại nhìn đằng sau như thể nghe thấy ai đó từ đại sảnh đi lên vậy.”

“Để em đoán xem nhé. Ai đó *đang* từ đại sảnh đi lên thật.”

“Đúng rồi!” nàng đáp giọng hào hứng. “*Ngay lúc đó* ông quản gia vào phòng. Ít nhất theo chị nghĩ đó chính là quản gia của anh ta. Mà dù thế nào thì cũng có ai đó từ đại sảnh đi lên.”

Winston nhìn nàng chăm chăm. “Còn lần khác thì sao?”

“Lần khác nào?”

“Lần anh ta đốt giấy ấy.”

“Ồ,” nàng nói. “Lần đó hả. Khá bình thường, quả thực vậy.”

Winston nhìn cô chị không chớp mắt một lúc rồi mới lên tiếng, “Olivia, chị phải ngừng ngay việc rình mò người đàn ông đó.”

“Cơ mà...”

Cậu giơ tay lên. “Dù chị nghĩ ngài Harry là người thế nào chẳng nữa, em đảm bảo với chị là chị sai.”

“Chị còn trông thấy anh ta nhét tiền vào một cái túi nữa”

“Olivia, em *biết* ngài Harry Valentine. Anh ta bình thường như mọi người thôi.”

“Em *biết* anh ta ư?” Vậy mà cậu cứ để mặc nàng thao thao như một kẻ dở hơi? Nàng sẽ giết cậu.

Mình muốn giết em trai mình ghê quá đi mất

Bản mười sáu

Không, thực ra điểm máu chót ở đây là gì? Bản mười lăm về mô xẻ vật sống và lợn hoang nàg còn không thực hiện nổi, huống hồ là bản mười sáu này.

“À, em không hẳn là biết anh ta,” Winston giải thích. “Nhưng em biết em trai anh ta. Bọn em học chung trường đại học. Nên em có biết vềgài Harry. Nếu anh ta đốt giấy thì chỉ là để dọn bàn làm việc cho sạch thôi.”

“Thế còn cái mũ?” Olivia hỏi. “Winston, cái mũ có cài lông vũ.” Nàng vung hai tay lên cao và khua đi khua lại, cố mô tả vẻ góm guốc của chiếc mũ. “Hàng chùm lông.”

“Chuyện đó thì em chịu.” Winston nhún vai, rồi cậu nhe răng cười. “Nhưng em cũng muốn được tận mắt trông thấy nó.”

Nàng quắc mắt, vì đó là phản ứng ít trẻ con nhất nàng có thể nghĩ ra được.

“Hơn nữa,” cậu tiếp tục với hai tay vẫn khoanh trước ngực, “anh ta không hề có vợ sắp cưới.”

“À, ừ, nhưng...”

“Và anh ta cũng chưa từng có.”

Thông tin này củng cố cho nhận định của Olivia rằng toàn bộ lời đồn đại kia chẳng có chút sự thật nào, nhưng điều khiến nàng khó chịu là chính Winston lại là người chứng minh điều đó. Nếu Winston chứng minh điều đó sớm hơn thì giờ kẻ hiểu rõ về người đàn ông kia khó có thể là cậu.

“À này,” Winston nói, giọng quá mức suồng sã, “chắc cha mẹ không biết chuyện điều tra của chị gần đây đâu nhỉ.”

Đồ quỷ con, “Em đã hứa không kể ai nghe rồi cơ mà,” Olivia nói về tổ cáo.

“Đã bảo em sẽ không nói bất kỳ điều gì về cái tin vớ vẩn từ miệng hai cô nương Mary Cadogan và Anne Buxton. Em cũng sẽ không nói bất kỳ điều gì về sự khùng điên của *chị*.”

“Thế em muốn gì hả Winston?” Olivia nói qua kẽ răng.

Cậu nhìn thẳng vào mắt cô chị. “Thứ Năm em sẽ ốm. *Đừng* làm lộ tẩy

đấy nhé.”

Đầu Olivia lướt nhanh những sự kiện xã giao sắp tới. Thứ Năm... thứ Năm... *Nhạc hội Smythe-Smith*. “Ôi không, em không được như thế chứ!” nàng hét lên, bước thấp bước cao đi về phía cậu.

Cậu quạt quạt tai. “Đôi tai mềm yếu của em, chị biết...”

Olivia cố tìm lời lẽ hợp lý để đáp trả nhưng vô cùng tuyệt vọng khi tất cả những gì nàng có thể thốt ra được chỉ là: “Em... em...”

“Nếu em mà là chị, em sẽ chẳng bắt em mình đi làm gì.”

“Nếu chị phải đi, em cũng phải đi.”

Cậu cười châm chọc, “Thật vui làm sao khi mà trên đời này làm gì có chuyện như thế.”

Cậu vẫn còn cười hênh hếch khi xăm xúi đi ra cửa.

Olivia chỉ cho phép mình bực bội chốc lát rồi quyết định rằng *tốt nhất* nên tới nhạc hội Smythe-Smith mà không cần em trai đi cùng. Lý do duy nhất nàng muốn cậu đi cùng là để trông thấy cậu phải chịu đựng khổ sở, và nàng chắc chắn mình có thể tìm được cách khác để đạt được mục tiêu đó. Hơn nữa, nếu Winston buộc phải ngồi yên trong suốt nhạc hội, chắc hẳn cậu sẽ bỏ ra suốt khoảng thời gian ấy để tra tấn nàng. Năm ngoái cậu đã làm thủng một lỗ nơi ngực áo nàng, còn năm kia thì...

Ồ, thật ra thì Olivia đã trả thù bằng một quả trứng thối và ba quả nữa từ ba cô bạn gái, cả ba đều đã tin rằng cậu ta say mình như điều đồ, thế mà nàng vẫn không nghĩ rằng tỉ số đã ngang nhau.

Do vậy tốt nhất là không có cậu ở đây. Dù sao đi nữa thì nàng vẫn có nhiều điều lo lắng cấp bách hơn cậu em trai song sinh của mình.

Nàng cau mày chuyển hướng chú ý sang phía cửa sổ phòng ngủ. Đương nhiên nó đã đóng rồi; hôm nay không phải ngày đẹp trời để có thể hưởng thụ không khí trong mát. Nhưng rèm cửa đã được cột vén sang hai bên, và những tấm kính cửa sổ phản chiếu ánh nắng lấp lánh như trêu như chọc, từ vị trí quan sát ở phía đối diện cửa sổ, nàng cũng chỉ có thể trông thấy bức tường gạch bên ngoài nhà anh ta, và có thể một mảng kính cửa sổ phòng khác - không phải ở phòng làm việc của anh ta. Nếu nàng xoay người một chút. Và nếu ánh mặt trời không quá chói.

Nàng liếc nhìn.

Nàng nhích ghế sang phải một chút cố tránh ánh sáng chói chang.

Nàng nghênh cổ lên.

Rồi không buồn nghĩ thêm, nàng nhảy xuống sàn, chân trái đá cửa phòng đóng lại. Nàng không muốn Winston bắt gặp mình bò bằng hai tay hai chân một lần nữa.

Nàng từ từ nhích từng chút về phía trước, tự hỏi mình đang làm cái quái quỷ gì thế này - có phải nàng sẽ nhòem dấy khi đến bên cửa sổ như thế để nói rằng. *Tôi bị ngã và giờ tôi đứng dậy đây này!*

Ồ, cũng có lý.

Và rồi nàng chợt nhớ ra, trong cơn bán loạn nàng hoàn toàn quên mất rằng chắc chắn anh ta sẽ bắn khoản không hiểu tại sao nàng lại ngã xuống sàn. Anh ta đã trông thấy nàng - nàng có thể chắc chắn điều ấy - và rồi nàng té xuống.

Té xuống. Không quay đi, không bỏ đi, chỉ té xuống thôi. Như một hòn đá rơi.

Liệu anh ta có đang nhìn chăm chăm vào cửa sổ nhà nàng ngay lúc này và tự hỏi chuyện gì xảy ra với nàng không? Anh ta có nghĩ nàng ốm không? Có thể nào anh ta sẽ đến nhà nàng hỏi thăm sức khỏe của nàng không?

Tim Olivia đập rộn lên. Chắc nàng sẽ xấu hổ không chịu được mắt. Winston sẽ cười nhạo suốt cả tuần cho mà xem.

Không, không, nàng trấn an mình, anh ta sẽ không nghĩ nàng ốm đâu. Chắc chắn chỉ là hậu đậu thôi. Thế có nghĩa là nàng cần đứng lên, đi loanh quanh phòng để cho anh thấy nàng không có vấn đề gì về sức khỏe.

Và có thể nàng sẽ vẫy tay, vì nàng biết anh ta biết nàng biết anh ta đã trông thấy nàng.

Nàng ngừng lại, nghĩ về ý cuối cùng. Số lượng từ *biết* thế đã đúng chưa nhỉ?

Nhưng quan trọng hơn, đây là lần đầu tiên anh ta trông thấy nàng đứng bên cửa sổ. Anh ta không hề biết nàng đã theo dõi anh ta suốt năm ngày qua. Nàng có thể tin chắc điều đó. Thế nên thực sự là anh ta không có lý do gì để nghi ngờ cả. Họ đang sống ở London, ơn Chúa. Thành phố đông dân nhất nước Anh, nên người ta nhìn thấy nhau qua cửa sổ không phải chuyện hiếm. Điều tệ hại nhất của cuộc chạm trán này là nàng hành xử như một kẻ dở hơi, không chịu thừa nhận mình đã trông thấy anh ta.

Nhẽ ra nàng phải vẫy tay. Nàng phải mỉm cười và vẫy như thể muốn nói - *Chẳng phải chuyện này rất vui sao?*

Nàng có thể làm như thế. Thỉnh thoảng nàng có cảm tưởng như cả đời mình chỉ quần quanh trong mấy thứ mỉm cười và vẫy chào và giả vờ như đời toàn chuyện vui. Nàng biết hành xử như thế nào trong mọi tình huống giao tiếp, và chuyện này là gì nếu không phải một tình huống giao tiếp - dù có hơi bất thường?

Đây chính là lúc Olivia Bevelstoke tỏa sáng.

Nàng bò tới sát tường để khi đứng lên không nằm trong tầm nhìn của anh ta. Rồi, như thể không có gì xảy ra, nàng thong thả đi về phía cửa sổ song song với bức tường ngoài bên nhà hàng xóm, chú mục vào thứ gì đó trước mặt, bởi vì đó là điều nàng sẽ làm nếu không được quan tâm tới chuyện bao đồng lúc ở trong buồng ngủ.

Rồi chờ tới lúc thích hợp, nàng nhìn sang bên như thể chợt nghe thấy tiếng chim hót, hay tiếng sóc, và nàng làm như tình cờ nhìn ra cửa sổ vì đó là điều *có thể* xảy ra trong trường hợp như vậy, và rồi khi trông thấy ánh nhìn của người hàng xóm nàng sẽ mỉm cười thật dịu dàng ra vẻ đã trông thấy anh ta. Mắt nàng sẽ lóe lên một chút ngạc nhiên, một chút thôi, và nàng vẫy tay.

Nàng đã làm y như thế. Rất đúng kịch bản soạn sẵn trong đầu. Nhưng không phải người đó.

Giờ đây hẳn ông quản gia nhà Harry đang nghĩ nàng là một cô đại ngốc nghếch.

Chương Ba

Mozart, Mozart, Bach, lại Mozart.

Olivia nhìn xuống tờ chương trình nhạc hội Smythe-Smith thường niên, tay vợ vẫn miết góc tờ giấy khiến nó mềm rả ra từ lúc nào. Gần như giống hết năm ngoái, chỉ khác ở điểm hình như có nữ nhạc công mới chơi hồ cầm. Tò mò quá. Olivia cắn môi khi nghĩ về điều này. Bao nhiêu chị em họ nhà Smythe-Smith có thể có mặt nhỉ? Theo lời Philomena nghe được từ chị mình, nhà Smythe-Smith đã lập nhóm tứ tấu đàn dây từ năm 1807. Những cô gái trình tấu không bao giờ được vượt quá tuổi hai mươi. Và hình như là lúc nào cũng có một người nữa sẵn sàng chờ thay thế.

Thật khổ sở. Olivia nghĩ rằng tất cả họ đều bị bắt buộc chơi nhạc dù thích hay không. Buổi biểu diễn không thể thực hiện được nếu thiếu người chơi hồ cầm, và có trời biết, hai cô trong nhóm trông còn không đủ sức nâng vĩ cầm.

*Những dụng cụ âm nhạc có thể mình
sẽ thích chơi nếu mình có năng khiếu*

Olivia Bevelstoke

Sáo

Sáo kim

Kèn tuba

Thình thoảng làm những điều không ai ngờ cũng hay. Giả như kèn tuba có thể tận dụng làm vũ khí.

Nhạc cụ nàng khá chắc chắn mình sẽ *không* màng tới là bất cứ loại có dây nào, bởi vì ngay cả khi nàng có thể chơi giỏi hơn cả chị em nhà Smythe-Smith (huyền thoại trong các chương trình nhạc hội của họ nhờ chơi dờ), nàng cũng chỉ có thể tạo nên thanh âm của một chị bò đang lên cơn hấp hối.

Nàng có thử chơi vĩ cầm một lần. Và mẹ nàng đã phải cho người mang

đàn ra khỏi nhà.

Để xem nào, Olivia cũng hiếm khi được mời hát.

À, nàng nghĩ mình có những tài lẻ khác. Nàng có thể vẽ tranh màu nước nhìn trông cũng được, và nàng hiếm khi bối rối trong giao tiếp. Và nếu nàng không có năng khiếu âm nhạc thì ít nhất không một ai buộc nàng lên sân khấu mỗi năm một lần để nện vào lỗ tai của những người không cảnh giác.

Hay không cảnh giác lắm. Olivia nhìn xung quanh căn phòng. Nàng nhận ra hầu hết mọi người - chắc chắn họ biết điều gì sẽ xảy ra. Nhạc hội Smythe-Smith đã trở thành nghi lễ chuyên đổi để đánh dấu sự thay đổi vị thế của một người. Người ta phải tham dự bởi lẽ...

À, đó là một câu hỏi hay đấy. Không tìm được cách lý giải nào khả dĩ.

Olivia lại nhìn xuống tờ chương trình dù đã đọc đi đọc lại tới ba lần. Tờ giấy màu kem tựa hồ như lẫn vào màu vàng của chiếc đầm lụa nàng đang mặc. Ban đầu nàng muốn mặc chiếc đầm nhung mới màu xanh da trời nhưng lại nghĩ có thể màu vàng vui tươi thì có ích hơn. Vui tươi và thu hút sự chú ý.

Mặc dù vậy, khi chau mày nhìn xuống chiếc váy đang mặc, nàng nghĩ màu vàng đã chẳng thể thu hút sự chú ý và nàng không còn chắc mình thích viền đăng ten trên chiếc váy, và...

“Anh ta ở đây đấy!”

Olivia nhìn lên, Mary Cadogan đang đứng trước mặt nàng - không, giờ cô bạn đã ngồi xuống chỗ Olivia phải giữ cho mẹ nàng.

Olivia định hỏi ai, nhưng rồi Smythe-Smith bắt đầu dạo khúc nhạc đầu tiên.

Nàng bồn chồn, rồi cau mày, rồi mắc một sai lầm là nhìn về phía sân khấu dựng tạm để xem thử cái gì tạo ra âm thanh tồ tẹt đến vậy. Nàng không thể xác định âm thanh đó khởi phát từ đâu nhưng *biểu lộ* thảm thương trên khuôn mặt của nhạc công vĩ cầm đủ để nàng ngoảnh mặt đi.

“Nghe mình nói gì không?” Mary hích vào người nàng và hấp hởi nói. “Anh ta ở đây. Hàng xóm của cậu đấy.” Thấy Olivia tỏ vẻ không hiểu, cô bạn gần như rít lên, “Ngài Harry Valentine ấy!”

“Ồ đây á?” Olivia ngay lập tức xoay người quan sát.

“Đừng nhìn!”

Nàng xoay người trở lại. “Tại sao anh ta lại ở đây nhỉ?” nàng thì thào.

Mary bức bối không yên với chiếc váy muslin màu oải hương nhìn là đủ biết rất thiếu thoải mái. “Sao tớ biết được. Có thể anh ta được mời hay sao đấy.”

Chắc đúng thế thật rồi. Không ai đầu óc bình thường lại đi xem nhạc hội Smythe-Smith khi không được mời. Nói một cách tế nhị nhất, đây là một cuộc tàn sát ngũ quan.

Ít nhất là một giác quan. Có thể đây là một đêm hòa nhạc lý tưởng dành cho những ai muốn thủng tai.

Ngài Harry Valentine làm gì ở đây nhỉ? Ba ngày qua Olivia đã kéo kín rèm ở trong nhà, cẩn mẫn né tránh tất cả những ô cửa sổ phía Nam nhà Rudland. Nhưng nàng không hề nghĩ sẽ trông thấy anh ta ở ngoài, vì nàng biết rõ ngài Harry Valentine không ra khỏi nhà.

Và chắc chắn bất kỳ ai bỏ nhiều thời gian làm việc với bút mực giấy tờ như anh ta đều đủ thông minh để biết rằng nếu anh ta *quyết định* ra ngoài, thì có nhiều lựa chọn khác hay hơn nhạc hội Smythe-Smith.

“Có bao giờ anh ta dự một chương trình nào kiểu thế này chưa nhỉ?” Olivia lí nhí hỏi qua khóe miệng, giữ đầu thẳng về phía trước.

“Tớ không nghĩ thế,” Mary thì thào, cũng vẫn nhìn thẳng về phía trước. Cô hơi nghiêng người về phía Olivia, cho đến khi vai hai người gần như chạm nhau. “Anh ta đã có mặt ở hai buổi khiêu vũ kể từ khi đến thành phố này.”

“Đến câu lạc bộ khiêu vũ Almacks chưa?”

“Chưa lần nào.”

“Cuộc đua ngựa trong công viên mà ai cũng đến xem vào tháng trước thì sao?”

Không nhìn nhưng nàng vẫn cảm thấy được Mary lắc đầu. “Tớ không nghĩ thế. Mà tớ cũng không chắc nữa. Tớ có được phép đi đâu.”

“Tớ cũng vậy,” Olivia lầm bầm. Winston kể hết với nàng về hôm đó, đương nhiên rồi, nhưng (cũng đương nhiên) cậu không kể thật chi tiết như nàng mong đợi.

“Thấy anh ta lúc nào cũng kè kè bên cạnh Grey.”

Olivia không khỏi ngạc nhiên, “*Sebastian Grey?*”

“Họ là anh em họ. Tớ nghĩ là con dì con già.”

Nghe thấy thế, Olivia không giả vờ mình không phải đang nói chuyện cùng Mary nữa mà quay sang nhìn thẳng vào mặt cô bạn. “Ngài Harry Valentine là anh em họ với Sebastian Grey?”

Mary khẽ nhún vai, “Thấy người ta bảo thế mà.”

“Cậu chắc không?”

“Chuyện này có gì đâu mà khó tin đến vậy nhỉ?”

Olivia im lặng. “Tớ không biết.” Nhưng đúng là khó tin thật. Nàng biết Sebastian Grey. Ai cũng biết. Nên mới nói đúng là chuyện lạ đời khi anh ta là anh em với ngài Harry, người mà theo như Olivia biết thì chỉ rời khỏi phòng làm việc khi ăn, ngủ, và đánh Julian Prentice bất tỉnh.

Julian Prentice! Nàng quên hết chuyện về anh ta rồi. Olivia ngòai thẳng người và thận trọng nhìn quanh phòng.

Nhưng đương nhiên Mary biết ngay nàng đang làm gì. “Cậu tìm ai đấy?” cô thì thào.

“Julian Prentice.”

Mary há hốc mồm với vẻ vừa sợ sệt vừa thích thú. “Anh ấy ở đây à?”

“Tớ không nghĩ thế. Nhưng Winston bảo chuyện không tệ hại như chúng mình nghĩ đâu. Rõ ràng Julian say bí tỉ đến độ ngài Harry chỉ đấm một cái cũng đủ cho anh ta không gượng dậy nổi.”

“Thế còn con mắt bầm đen thì sao,” Mary nhắc, không chịu bỏ qua chi tiết nhỏ nhất.

“Vấn đề ở chỗ tớ không nghĩ ngài Harry *nên* anh ta như đòn đầu “

Mary ngừng một lát, rồi hẳn thấy đã đến lúc tiếp tục. Cô nhìn sang bên này bên kia và rồi gãi gãi chỗ viền đăng ten cứng đơ cọ vào cổ khiến cô thấy ngứa ngáy, “ừm, nói mới nhớ, em trai cậu có đây không?”

“Chúa ơi, không.” Olivia suýt trợn ngược mắt lên nhưng đã kịp tiết chế. Winston đã diễn màn kịch cảm lạnh hết sức thuyết phục rồi chạy lên giường nằm. Mẹ nàng đã không mấy may nghi ngờ. Bà còn sai quản gia cứ một tiếng một lần phải chạy lại xem cậu thế nào và cho người đi gọi bà ngay nếu tình trạng của cậu tệ hơn.

Thế có nghĩa là tôi nay vẫn còn chút dễ chịu. Olivia được một nguồn tin đầy tin cậy cho biết sau nhạc hội mọi người sẽ tụ tập ở nhà White. À, buổi tụ tập sẽ không được có Winston Bevelstoke.

Và rất có thể đó cũng là dự định của mẹ nàng.

“Cậu biết không,” Olivia thì thào, “càng lớn tớ càng ngưỡng mộ mẹ mình.”

Mary nhìn nàng như thể nàng đang bắt đầu trở nên lập dị đến kỳ cục. “Cậu đang nói chuyện gì thế?”

“Không có gì.” Olivia phẩy tay. Điều này quá khó nàng không thể giải thích được. Nàng ngھn cổ lên một chút, cố không lộ ra mình đang dò xét mọi người xung quanh. “Tớ có thấy anh ta đâu “

“Ai cơ?” Mary hỏi.

Olivia cố nhin không huých cô bạn một cái. “Ngài Harry chứ ai.”

“Ồ, anh ta ở đây mà,” Mary tự tin nói. “Chính mắt tớ trông thấy chứ đâu.”

“Giờ có thấy nữa đâu.”

Mary lúc trước vừa trách Olivia thiếu thận trọng chính cô lại láu táu một cách đáng ngạc nhiên khi quay ngoắt ra đằng sau. “Ừmmmm.”

Olivia nóng ruột.

“Đúng là không thấy đâu cả,” Mary rồ cuộc nói.

“Có thể nào cậu nhìn nhầm không?” Olivia hỏi giọng đầy hy vọng.

Mary nhìn nàng bực bội, “Đương nhiên là không. Biết đâu anh ta ra vườn rồi thì sao.”

Olivia xoay người, ngay cả khi người ta không thể nhìn thấy khu vườn khi đang ở trong khán phòng, nơi diễn ra nhạc hội. Chỉ là theo phản xạ thôi, nàng cho là vậy. Nếu ta biết ai đang ở đâu đó, ta không thể *không* quay ra nhìn, ngay cả khi không thể trông thấy được người đó.

Đương nhiên nàng *không* biết ngài Harry đang ở trong vườn. Nàng thậm chí không biết chắc anh ta có tham dự buổi hòa nhạc này không. Nàng chỉ mới nghe Mary nói lại thế. Đành rằng có thể tin tưởng Mary về thành phần tham dự nhạc hội, nhưng chính cô bạn cũng thừa nhận là mình chỉ mới trông thấy ngài Harry có vài lần. Cô nàng có thể đã nhìn nhầm.

Olivia quyết định bám vào suy nghĩ đó.

“Nhìn xem tớ mang theo cái gì này,” Mary vừa nói vừa lục trong bóp.

“Ôi, xinh quá,” Olivia nói, nhìn lom lom vào chiếc bóp đính hạt cườm.

“Xinh hả? Mẹ tớ mua ở Bath đấy. Ô, đây rồi.” Mary lôi ra hai miếng bông gòn nho nhỏ. “Để nút tai,” cô giải thích.

Olivia há hốc miệng về ngưỡng mộ. Và cả ganh tị nữa, “Cậu chỉ có hai miếng thôi à?”

“Xin lỗi,” Mary nhún vai. “Cái bóp này nhỏ quá.” Cô quay người về phía trước. “Tớ nghĩ chương trình sắp bắt đầu rồi đây.”

Một trong những người mẹ nhà Smythe-Smith yêu cầu mọi người ngồi xuống. Mẹ Olivia nhìn sang nàng trông thấy Mary đã ngồi vào ghế của bà, bà vẫy tay rồi tìm chỗ ngồi cạnh mẹ Mary.

Olivia hít một hơi thật sâu, chuẩn bị tinh thần đương đầu lần thứ ba với nhóm tứ tấu đàn dây nhà Smythe-Smith. Nàng đã thành thực kỹ năng này từ năm ngoái; gồm có hít sâu, tìm một điểm trên tường đằng sau mấy cô gái rồi tập trung mắt vào đấy không nhìn đi đâu nữa, đầu suy tính về những chuyến chu du dù tâm thường hay quen thuộc đến mấy cũng được.

Những nơi mình thích đến, phiên bản 1821

Olivia Bevelstoke

Pháp

Với Miranda

Với Miranda ở Pháp

Nằm trên giường uống sô cô la và đọc báo

Bất cứ nơi nào, uống sô cô la và đọc báo

Bất cứ nơi nào, hoặc uống sô cô la hoặc đọc báo.

Nàng nhìn sang Mary, thấy cô có vẻ như sắp ngủ gật đến nơi. Chỗ

bông nút tai hơi lơ ra khiến Olivia xem chút nữa phải ngời lên tay để không giạt nó đi.

Nếu như đó là Winston hay Miranda thì dứt khoát nàng đã làm thế rồi.

Những khúc nhạc của Bach, chỉ còn có thể nhận ra qua chất ba róc trong đó... Ồ, nàng không gọi đó là giai điệu, chính xác là vậy, cơ mà những nốt nhạc cũng có trầm có bổng. Dù là gì đi nữa, nó xoáy sâu vào tai khiến Olivia phải quay mặt lại sân khấu.

Tập trung vào điểm đó, tập trung vào điểm đó.

Tốt hơn là nàng nên:

Bơi

Trên lưng ngựa

Không phải bơi trên lưng ngựa

Ngủ

Ăn một cục đá

Như thế có đủ tiêu chuẩn là một địa điểm chưa nhỉ? Quả thực nó giống một trải nghiệm hơn, như “ngủ” vậy, thế nhưng “ngủ” thì phải ở trên giường, mà giường *đúng* là một địa điểm. Mặc dù trong thực tế người ta có thể ngủ ngời. Olivia chưa bao giờ làm như vậy, nhưng cha nàng thường ngủ gật trong “thời gian dành cho gia đình” do mẹ nàng quy định, và rõ ràng Mary cũng có thể ngủ gục trong suốt nhạc hội với những giai điệu chói tai *này*.

Đồ phản bội. Olivia sẽ không bao giờ mang độc hai miếng bông gòn như thế.

Tập trung vào điểm đó đi Olivia.

Olivia thở dài - hơi lớn một chút nhưng không đến độ mọi người có thể nghe thấy - và quay lại với bài hát sâu. Nàng tập trung vào chân đèn đằng sau cái đầu khốn khổ của cô nhạc công viola - không, phải là cái đầu của cô nhạc công viola khốn khổ mới đúng...

Quả thực là cô ta trông *chẳng* vui vẻ gì. Hay cô ta biết là nhóm mình chơi thật kinh khiếp? Ba cô còn lại thì rõ ràng là không thể hiện bất kỳ điều

gì trên khuôn mặt. Nhưng người chơi viola, cô ta thật khác, cô ta...

Khiến tiếng nhạc lọt vào tai Olivia.

Không được rồi! Không được rồi! Não nàng nổi loạn, và nàng bắt đầu trở lại với bài tập hít sâu, và...

Và rồi buổi hòa nhạc rốt cuộc cũng xong. Bốn cô nhạc công đang đứng lên nhún gối chào khán giả thật kiểu cách. Olivia chớp mắt liên tục; mắt nàng hình như mờ đi sau khi tập trung quá lâu vào một điểm như thế. “Cậu ngủ gật ha,” nàng nói với Mary, liếc sang cô với ánh mắt của kẻ bị phản bội.

“Đâu có.”

“Có.”

“Ồ, dẫu sao cái này cũng được việc đấy,” Mary nói, lấy hai nút bông gòn ra khỏi tai. “Tớ chả nghe thấy gì cả. Cậu định đi đâu?”

Olivia đã xuống đến lối đi chính. “Phòng vệ sinh. Thực sự phải...” Và nàng quyết định chỉ nói đến thế. Nàng không quên ngài Harry Valentine có thể ở đâu đó trong phòng, và nếu có nào cần phải vội vàng thì chính là lúc này.

Nàng không phải là cô gái nhút nhát - hoàn toàn không một chút nào. Nàng không cố tránh né người đàn ông đó nàng chỉ cố tránh không để anh ta có cơ hội khiến nàng bất ngờ.

Phải lo trước. Nếu đó chưa phải là phương châm sống của nàng trước đây, thì bây giờ nàng sẽ áp dụng.

Chắc mẹ nàng sẽ thích nàng như thế? Bà luôn bảo nàng cần tiến bộ hơn. Không, đó không phải là từ thuần Anh. Mẹ nàng đã nói gì nhỉ? Thôi quên đi; nàng đã ra đến gần cửa rồi. Nàng chỉ cần rào bước qua ngài Robert Stoaat nữa là...

“Tiểu thư Olivia.”

Phải gió. Ai...

Nàng quay lại. Cảm tưởng như tim thót lại. Và nhận thấy ngài Harry Valentine cao hơn nhiều so với lúc ngồi trong phòng làm việc.

“Xin lỗi,” nàng nói giọng bình thường, vì nàng lúc nào cũng khá giỏi giả vờ. “Ta được giới thiệu chưa nhỉ?”

Nhưng từ cái cười nhếch môi giễu cợt của anh ta, nàng dám chắc mình

đã không thể che giấu được nét bất ngờ thoáng qua trên khuôn mặt.

“Xin thứ lỗi,” anh ta nói giọng mềm mỏng, và người nàng lạnh run lên vì giọng nói của anh ta - không phải như nàng hằng nghĩ. Nghe như có mùi rượu mạnh và vị sô cô la. Và nàng không chắc tại sao người nàng lại lạnh run lên như thế, bởi vì giờ nàng đã cảm thấy ấm trở lại.

“Tôi là Harry Valentine,” anh nói nhỏ, cúi chào lịch lãm “Cô là tiểu thư Olivia Bevelstoke, phải không?”

Olivia hích cằm lên chừng nửa phân theo lời con nhà dòng dõi. “Thưa vâng.”

“Rất hân hạnh được làm quen với cô.”

Nàng gật đầu. Có thể nàng nên nói; như thế sẽ lịch sự hơn. Nhưng nàng cảm thấy sợ mất đi vẻ đĩnh đạc tự tin nên chọn cách giữ im lặng.

“Tôi là hàng xóm mới của cô,” anh ta nói thêm, nét mặt phảng phất vẻ thích thú với phản ứng của nàng.

“Tôi biết rồi,” nàng đáp. Nàng giữ nét mặt thản nhiên. Anh ta sẽ chẳng thể làm nàng nao núng được. “Nhà ngài ở phía Nam nhà tôi phải không nhỉ?” nàng hỏi, hài lòng bởi trong giọng nói thiếu chút mặn mà. “Tôi có nghe nói nhà bên đó vừa có người tới thuê.”

Anh ta không nói gì. Không nói ngay. Ánh mắt anh ta chăm chăm nhìn nàng, và lấy đi ở nàng từng chút sức mạnh để giữ nét mặt bình thản. Điềm tĩnh, thản nhiên, và có chút hiếu kỳ. Nàng nghĩ anh ta hiếu kỳ cũng đúng thôi - nếu không theo dõi anh ta suốt gần một tuần qua, chắc hẳn nàng cũng sẽ nhận thấy cuộc chạm trán này có đôi chút lạ lùng.

Một người đàn ông kỳ quặc, hành xử như thể họ đã gặp nhau trước đó rồi ấy.

Một người đàn ông lạ lùng và điên trai.

Một người đàn ông lạ lùng và điên trai, trông tựa hồ như anh ta có thể...

Tại sao anh lại nhìn môi nàng nhỉ?

Tại sao nàng *liếm* môi?

“Chào mừng ngài đến Mayfair,” nàng nói nhanh. Sao cũng được miễn là không được im lặng. Lặng im không phải là bạn của nàng, không phải trước người này, không lâu hơn được nữa. “Nhất định chúng tôi sẽ phải mời

ngài đến chơi nhà.”

“Tôi sẽ rất vui lòng,” anh ta nói, và nói như thể anh ta vui lòng tới chơi thật khiến nàng càng lúc càng hoảng hốt. Không phải vì chuyện anh ta vui lòng mà vì anh ta có ý chấp nhận lời mời thật, trong khi bất cứ kẻ ngốc nào cũng nhận ra đó chỉ là lời mời xã giao mà thôi.

“Mong là thế,” nàng nói, và nàng *chắc chắn* mình không lắp bắp nhưng giọng nàng nghe có vẻ hơi như thế thật. Hay như thế nàng mắc gì đó trong họng. “Xin thứ lỗi...” Nàng đưa mắt về phía cửa, vì chắc chắn anh ta đã thấy nàng đang đi về phía lối ra lúc chặn nàng lại.

“Hẹn gặp lại cô, tiểu thư Olivia.”

Nàng cố tìm một lời đối đáp dí dỏm, hay chậm chí một câu nói gì đó châm chọc và tinh nghịch, nhưng đầu óc nàng bây giờ trống trơn, mơ mơ màng màng. Anh đang nhìn nàng chăm chăm với vẻ mặt hồ như không cho thấy bất kỳ điều gì về anh, nhưng lại cho thấy mọi điều về *nàng*. Nàng phải tự nhủ rằng anh ta không biết gì về tất cả những bí mật của nàng. Anh ta không hề biết *nàng*.

Ôi trời, ngoài cái việc theo dõi xuân ngốc này thì nàng làm gì *có* bí mật nào chứ.

Mà anh ta cũng không hề biết chuyện đó cơ mà.

Nhờ tức giận mà nàng lấy lại được chút tinh thần, rồi nàng gật đầu chào anh ta - gật vừa phải và lịch sự, thể hiện rõ ràng ý cáo lui. Và rồi, nàng tự nhắc nhở mình là tiểu thư Olivia Bevelstoke, có thể dễ dàng đối phó trong bất kỳ tình huống giao tiếp nào, đoạn quay người bước đi.

Và nàng vô cùng tạ ơn Chúa vì lúc vấp chân, nàng đã ra tới sảnh, nên anh ta không thể nhìn thấy cảnh đáng mất mặt ấy.

Chương Bốn

Chuyện đã diễn ra tốt đẹp.

Harry thấy hài lòng khi nhìn theo tiểu thư Olivia vội bước ra khỏi phòng. Cô ta đi không nhanh lắm, nhưng hai vai cô ta hơi rướn lên một chút, và một tay túm váy, kéo gấu lên. Không cao lắm - như cách phụ nữ vẫn thường làm thế khi cần phải chạy. Nhưng dù sao cô ta cũng túm váy, chắc chắn là một cử chỉ vô thức thôi, như thể những ngón tay của cô ta nghĩ rằng chúng cần chuẩn bị cho một cuộc tháo chạy, ngay cả khi phần còn lại của cơ thể cô ta nhất quyết giữ bình tĩnh.

Cô ta biết anh đã trông thấy cô ta theo dõi anh. Anh biết điều đó, đương nhiên rồi. Nếu anh không biết chắc chắn khoảnh khắc ánh mắt họ giao nhau ba ngày trước đây, thì không lâu sau anh cũng sẽ biết; bởi cô ta đã kéo kín rèm lại và không nhìn lên anh thêm một lần nào nữa kể từ khi bị phát giác.

Như thế đã rõ là cô ta thừa nhận sai lầm. Sai lầm mà không một kẻ chuyên nghiệp nào có thể mắc phải. Nếu Harry rơi vào trường hợp của cô ta...

Đương nhiên Harry *không thể nào* rơi vào trường hợp của cô ta được. Anh không thích làm tình báo - chưa hề, và Bộ Chiến tranh biết rõ điều đó. Tuy nhiên, có thể nào đi nữa thì anh cũng sẽ không bao giờ để mình bị lộ.

Hành động sai lầm của cô ta đã xác nhận lại nghi ngờ của anh. Cô ta có vẻ đúng như thế thật - một cô nương quý tộc điển hình, có thể rất được nuông chiều. Có lẽ hơi tọc mạch hơn bình thường một chút. Và chắc chắn là cuốn hút hơn bình thường. Khoảng cách - chưa tính đến hai tấm cửa kính giữa hai người - khiến anh không thể thấy rõ cô ta. Anh không thực sự trông thấy mặt cô ta. Anh chỉ biết hình dáng khuôn mặt ấy, đâu đó giữa trái tim và trái xoan. Nhưng anh không biết cụ thể từng đường nét trên khuôn mặt cô. Giờ anh mới biết hai mắt cô ta cách nhau xa hơn bình thường một chút xíu, và hàng mi sẫm gấp ba lần chân mày.

Anh thấy khá rõ tóc cô ta - mềm, vàng như bơ và gọn sóng. Không phải trông mái tóc cô ta quyến rũ hơn khi xõa hờ hững xuống vai, nhưng không hiểu sao dưới ánh nền, với lọn tóc xoăn rơi xuống cổ...

Anh những muốn chạm vào cô ta. Anh những muốn giật nhẹ lọn tóc xoắn ấy, chỉ để xem thử nó có nảy trở lại như cũ khi anh thả ra không, và rồi anh những muốn gỡ hết kẹp tóc, từng cái một, và muốn trông thấy từng mớ tóc bung ra không còn kiểu cách gì nữa, chậm chậm biến cô ta từ tiểu thư hoàn hảo lãnh đạm thành nữ thần tóc rối.

Ôi trời.

Và giờ anh mới thực sự chán ghét bản thân. Anh biết lẽ ra mình không nên đọc tập thơ đó trước khi đến buổi nhạc hội. Mà lại bằng tiếng Pháp nữa chứ. Cái thứ ngôn ngữ chết tiệt đó luôn khiến anh bị kích thích.

Anh không thể nhớ lại được lần cuối cùng anh có phản ứng tương tự như thế với một người khác phái là khi nào. Từ dạo đó anh đã tự nhốt mình trong phòng suốt nên hầu như không gặp cô gái nào đủ cuốn hút để làm anh bị kích thích. Tính đến nay anh đã ở London được vài tháng, nhưng gần như Bộ Chiến tranh luôn gửi đến hết mớ tài liệu này đến mớ tài liệu khác, và các bản dịch *luôn* cần hoàn thành nhanh nhất có thể. Và nếu nhờ một phép lạ nào đấy mà anh cố gắng tổng khứ cho xong đóng tài liệu, thì đó là khi Edward nhất định tự đẩy mình vào một đống những rắc rối trời đánh thánh vật - nợ nần, chè chén, gái gú - Edward không thừa một thói hư tật xấu nào, và Harry không đang tâm để mặc đứa em trai ngập chìm trong mớ lỗi lầm chẳng chịt ấy.

Thế có nghĩa là Harry hiếm khi có thời gian để mắc sai lầm - những sai lầm liên quan đến phụ nữ. Không phải Harry quen sống như một thầy tu, nhưng thực sự là, đã bao lâu rồi...?

Chưa từng yêu ai nên anh không hề biết xa cách có khiến con tim thổn thức như người ta nói không, nhưng sau đêm nay, anh hoàn toàn chắc chắn kiêng khem quả thật khiến đàn ông trở nên bản tính.

Anh cần tìm Sebastian. Em họ của anh không khi nào chỉ tham gia một sự kiện trong những tối thế này. Dù cậu ta có đi đâu sau nhạc hội vừa rồi thì chắc chắn cũng có liên quan đến đám phụ nữ phẩm hạnh đáng ngờ. Mà Harry sẽ phải đi với cậu ta.

Harry xăm xúi đi về phía bên kia phòng định bụng tìm thứ gì đó uống, nhưng đang đi thì nghe có tiếng chùng chục người há hốc miệng ngạc nhiên, rồi ai đó cất tiếng, “Cái này đâu có trong chương trình!”

Harry nhìn quanh quất, rồi đưa mắt theo hướng nhìn của mọi người về phía sân khấu. Một trong những cô gái nhà Smythe-Smith đã trở về vị trí và

có vẻ như đang chuẩn bị độc tấu một khúc ngẫu hứng (nhưng làm ơn, Chúa ơi đừng ngẫu tác cho con nhờ.)

“Chúa Jesus nhân từ,” Harry nghe thấy tiếng nói, và Sebastian đứng cạnh anh, nhìn sân khấu như nhìn một thứ gì đó đáng kinh hãi thay vì nơi giải trí cho mọi người.

“Chú nợ anh,” Harry làu bàu một cách ác ý vào tai Sebastian.

“Em nghĩ anh đã thôi tính toán rồi chứ.”

“Đây là món nợ không bao giờ có thể trả được.”

Cô gái bắt đầu độc tấu.

“Có thể anh nói đúng,” Sebastian thừa nhận.

Harry nhìn ra ngoài cửa. Đó là một cánh cửa dễ thương, cân xứng đến hoàn hảo và mở ra phía ngoài. “Ta về được chưa?”

“Chưa đâu,” Sebastian nói giọng thăm nảo. “Còn bà nội em nữa.”

Harry nhìn sang nữ bá tước luống tuổi xứ Newbury, ngồi cùng với những góa phụ được thừa kế tước hiệu khác, cười thật tươi và vỗ tay cổ vũ. Anh sực nhớ ra bèn quay sang Sebastian. “Chẳng phải bà lẳng tai hay sao?”

“Gần như thế,” Sebastian xác nhận. “Nhưng không lần. Rồi anh sẽ thấy bà bỏ cái trợ thính ra thôi mà.” Cậu ta quay sang Harry nháy mắt. “À này, em thấy anh làm quen với nàng tiểu thư Olivia Bevelstoke dễ thương rồi nhé.”

Harry không buồn trả lời, ít nhất là không gì hơn ngoài cái gật đầu nhẹ nhàng.

Sebastian nghiêng người về phía anh, giọng cậu ta hạ xuống nghe rất bực. “Thế cô nàng có chịu thừa nhận mọi thứ không? Tò mò quá chón? Ham muốn anh mãnh liệt?”

Harry quay người lại nhìn thẳng vào mặt cậu em họ, “Chú đúng là đồ con lừa.”

“Anh lúc nào cũng nói em thế.”

“Nói thế chẳng bao giờ cũ.”

“Em cũng vậy, chẳng bao giờ già.” Sebastian nói với nụ cười nửa miệng. “Em thấy còn non nớt thì thật là thuận tiện.”

Màn độc tấu vĩ cầm hình như đang đi tới đoạn cao trào, và đám đông nín thở đợi đoạn nhạc tùy hứng tiếp theo, mà sau đó chắc chắn *phải* là đoạn kết.

Thế nhưng chưa phải.

“Thật kinh khủng,” Sebastian nói.

Harry nhăn mặt khi tiếng vĩ cầm ken két kéo ở quãng tám cao hơn. “Anh không thấy ông bác của chú đâu cả,” anh nói.

Sebastian mím chặt môi làm xuất hiện những đường nhỏ xíu màu trắng bên khóe miệng. “Mới chiều nay ông ta có gửi lời xin thứ lỗi. Khiến em gằn như tự hỏi liệu ông ta có định nâng đỡ em không đây. Nhưng mà ông ta đâu có được thông minh thế.”

“Chú biết không?”

“Về âm nhạc hả?”

“Ấy là một cách dùng từ thô bạo.”

“Em có nghe thiên hạ bàn ra tán vào,” Sebastian thừa nhận. “Nhưng quả thực là em không hề sẵn sàng cho...”

“Cho chuyện này?” Harry lẩm bẩm, chẳng hiểu sao không thể dứt cặp mắt ra khỏi cô gái trên sân khấu. Cái cách cô ôm cây vĩ cầm rất âu yếm, cái cách cô thực sự đắm mình trong âm nhạc. Trông cô như thể đang thưởng thức, như thể cô đang nghe một thứ gì đó hoàn toàn khác với những người còn lại đang có mặt nơi khán phòng này. Mà cũng có thể đúng như thế thật, cô gái may mắn.

Có thể là gì được nhỉ - sống trong một thế giới riêng chẳng? Nhìn mọi thứ theo cách chúng nên như thế chứ không phải theo cách chúng là như thế? Chắc hẳn cô gái chơi vĩ cầm phải là một cô gái thú vị. Cô có đam mê, và nếu những gì người quản lý của Smythe-Smith nói trước buổi biểu diễn là đúng thì ngày nào cô cũng luyện tập.

Cuộc sống của anh phải như thế nào đây?

Lẽ ra anh không nên có một người cha uống rượu nhiều hơn cả thờ.

Anh không nên có một đứa em trai cứ nhất định đi theo lối mòn của cha cho kỳ được.

Anh nên...

Anh nghiên rặng. Anh không được sa vào cảm giác than thân trách phận. Anh là người giỏi hơn thế. Một người mạnh mẽ hơn và...

Anh bừng tỉnh khỏi luồng suy nghĩ bi quan, đoạn nhìn ra cửa như một thói quen khi cảm thấy có điều gì khác lạ đang xảy ra.

Tiểu thư Olivia Bevelstoke. Cô ta đang đứng một mình, xem cô gái của nhóm nhạc Smythe-Smith với nét mặt trống rỗng đến khó hiểu. Thế nhưng...

Harry nheo mắt. Anh không thể quả quyết được, nhưng từ góc nhìn này, gần như có vẻ cô ta đang nhìn chăm chăm vào cái bình cổ Hy Lạp đằng sau cô gái nhóm nhạc Smythe-Smith.

Cô ta đang *làm* gì?

“Anh nhìn gì mà không chớp mắt thế?” Giọng chói gắt khó chịu của Sebastian dội vào tai anh.

Harry không thềm đề ý.

“Cô ta đẹp thật?”

Harry không thềm đếm xỉa.

“Duyên dáng hấp dẫn nữa chứ. Lại còn chưa đính ước cùng ai.”

Harry không thềm trả lời.

“Chẳng phải những anh chàng độc thân tử tế ở Anh chưa thử cầu hôn nàng đâu,” Sebastian tiếp tục, thản nhiên như không trước sự hờ hững như thường lệ của Harry. “Họ cứ đến dạm hỏi. Ôi chao, còn cô ta thì cứ khước từ. Em nghe nói ngay cả Winterhoe anh cũng...”

“Cô ta là kẻ khinh người,” Harry ngắt lời, giọng nói nghe chua cay hơn anh định thế.

Giọng Sebastian không giấu nổi vẻ khoái chí, “Anh nói gì?”

“Cô ta là kẻ khinh người,” anh lặp lại, nhớ lại cuộc nói chuyện chóng vánh vừa rồi giữa hai người. Cô ta cố giữ mình hết một nữ hoàng tàn bạo. Mỗi lời nói như nứt ra từ tảng băng, và giờ thì cô ta thậm chí không thềm hạ cố nhìn cô gái khốn khổ đang chơi vĩ cầm kia nữa.

Thực lòng chuyện cô ta có mặt nơi đây tối nay khiến anh ngạc nhiên. Chẳng có vẻ gì cho thấy những cô gái lá ngọc cành vàng kiêu kỳ như cô ta hứng thú với nơi này. Chắc hẳn ai đó đã bắt buộc cô ta phải tham gia.

“Rất mong anh và cô ta có những tiến triển tốt đẹp trong tương lai,” Sebastian lầm bầm.

Harry quay lại định vặc lại một câu gì đó thật cay độc hay ít ra một câu gì đó với tất cả những mỉa mai mà anh có thể có được, nhưng bản nhạc chuyển sang giai điệu mới, và lại là cao trào nữa. Lần này *chắc* là xong đây, nhưng đám đông không để điều đó xảy ra, một tràng pháo tay nổ ra thậm chí trước khi cô gái chơi trọn nốt cuối cùng.

Harry sóng đôi Sebastian khi anh tiến lại gần bà nội cậu ta. Bà đã vào xe ngựa riêng, Sebastian đã nói với anh rồi, và do thế họ không cần đợi cho đến khi bà muốn về. Tuy thế, Harry cần chào từ biệt và mặc dù không có quan hệ huyết thống gì với bà nhưng anh cũng nên chào cho phải phép.

Nhưng họ chưa kịp băng ngang qua phòng thì một trong những bà mẹ nhà Smythe-Smith sán lại bắt chuyện, “Anh Grey! Anh Grey!”

Từ cường độ giọng nói của bà ta, Harry có thể nhận thấy rằng bá tước Newbury hẳn phải gặp nhiều khó khăn trong việc tìm kiếm một bà vợ xứng đáng.

Sebastian thật khéo cư xử khi không hề tỏ vẻ đang vội ra về mà quay lại nói, “Bà Smythe-Smith, tối nay thật tuyệt.”

“Tôi rất vui khi anh có thể đến dự thế này đây,” bà xô một tràng.

Sebastian cười đáp lễ, nụ cười cho thấy cậu ta không thể hình dung ra một nơi nào khác tốt hơn ở đây. Và rồi cậu ta làm như vẫn thường làm khi muốn dứt ra khỏi một cuộc nói chuyện. Cậu ta nói:

“Xin cho tôi được giới thiệu anh họ của tôi, Harry Valentine.”

Harry gật đầu lịch thiệp, lầm bầm chào bà. Giờ thì việc bà Smythe-Smith nghĩ Sebastian là con cá to hơn đã rõ; bà nhìn thẳng vào cậu ta khi hỏi, “Anh nghĩ thế nào về con bé Viola nhà tôi? Chẳng phải nó rất tuyệt hay sao?”

Harry gần như không thể giấu nổi nỗi ngạc nhiên. Con gái bà ta tên là Viola?

“Con bé chơi vĩ cầm ấy,” bà Smythe-Smith giải thích. “Thế cô chơi viola tên gì ạ?” Harry không thể không hỏi.

Bà Smythe-Smith liếc nhìn anh với vẻ sốt ruột. “Marianne.” Rồi quay lại Sebastian: “Con bé Viola vừa mới lên độc diễn ấy.”

“À,” Sebastian đáp. “Cháu hiếm khi được nghe ai chơi hay như thế.”

“Thực vậy. Chúng tôi rất tự hào về con bé. Chúng tôi sẽ lên kế hoạch cho những buổi độc tấu vào năm sau.”

Nghe tin ấy, Harry bắt đầu lên kế hoạch cho chuyến đi đến Bắc Cực.

“Tôi rất vui khi anh có thể đến dự thế này đây, anh Grey,” bà Smythe-Smith tiếp tục, rõ ràng là không nhận ra mình đã nói câu này rồi. “Tôi nay chúng ta có thêm một sự bất ngờ nữa.”

“Tôi đã cho biết anh họ tôi là tông nam tước chưa thừa bà?” Sebastian xen vào. “Có một điền trang xinh xắn ở Hampshire. Đi săn ở đây tuyệt lắm.”

“Thật ư?” Bà Smythe-Smith quay sang Harry với vẻ vồn vập khác hẳn và nụ cười tươi rói. “Rất vui vì ngài đến tham dự tối hôm nay, ngài Harry.”

Harry lẽ ra đã thể hiện nhiều hơn một cái gật đầu, chỉ có điều anh mãi nghĩ cách cho tay Grey kia một trận thừa sống thiếu chết.

“Chắc tôi phải cho hai anh biết điều bất ngờ ấy là gì thôi,” bà Smythe-Smith nói giọng hào hứng. “Tôi muốn hai anh là người biết đầu tiên. Chúng tôi sẽ tổ chức khiêu vũ đấy! Tôi nay!”

“Khiêu vũ?” Harry lặp lại, suýt nữa thì lấp bắp “Ừm, Viola sẽ chơi nhạc chứ, thừa bà?”

“Đương nhiên không. Tôi không muốn con bé bỏ lỡ buổi khiêu vũ. Nhưng cũng may chúng ta có vài nhạc công không chuyên khác trong số những người đến dự tối nay, và sẽ rất vui nếu có một buổi trình diễn ngẫu hứng như vậy phải không nào?”

Harry chỉ đánh giá tính ngẫu hứng ngang ngửa với những lần đi khám răng. Thứ anh đánh giá cao là trả thù vật. “Em tôi mê khiêu vũ lắm đấy ạ,” anh nói, trong lòng thấy khoái trá.

“Thế ư?” bà Smythe-Smith quay sang Sebastian mà không giấu được vẻ thích thú. “Đúng không?”

“Vâng,” Sebastian nói, hơi gằn giọng hơn mức cần thiết, mặc dù đó cũng là sự thật; cậu ta thích khiêu vũ, thích hơn Harry rất nhiều.

Bà Smythe-Smith nhìn Sebastian với vẻ mong đợi sung sướng còn Harry nhìn cả hai người họ với vẻ mong đợi tự mãn; anh thấy thích thú khi mọi chuyện diễn ra gọn ghẽ suôn sẻ. Tất nhiên là phải có lợi cho anh.

Sebastian biết mình đã bị anh họ qua mặt nên đành nói với bà Smythe-Smith, “Hy vọng rằng sẽ được khiêu vũ cùng con gái bà điệu đầu tiên.”

“Đó sẽ là một vinh dự cho con bé,” bà Smythe-Smith nói, đan hai tay vào nhau vẻ sung sướng. “Xin thứ lỗi, giờ tôi phải chuẩn bị nhạc rồi.”

Sebastian đợi cho đến khi bà ta khuất trong đám đông mới nói, “Anh sẽ biết tay em.”

“Ồ, anh nghĩ giờ mình huề rồi.”

“À, dù sao anh cũng bị mắc kẹt ở đây,” Sebastian đáp. “Trừ phi anh muốn cuộc bộ về nhà.”

Harry cũng đã tính đến chuyện đó rồi, nếu trời không đổ mưa. “Anh rất vui khi đợi chú mà,” anh nói với giọng vô cùng khoái trá.

“Ồ, nhìn kia!” Sebastian nói, giọng ngạc nhiên đầy giả tạo. “Tiểu thư Olivia. Đằng kia kia. Em dám cuộc là *cô ta* thích khiêu vũ đấy.”

Harry những muốn nói *Em không dám đâu* nhưng quả thực là có ích gì chứ? Anh biết Sebastian dám lắm.

“Tiểu thư Olivia!” Sebastian gọi lớn.

Cô tiểu thư được gọi quay lại và cô ta chẳng có cách nào né tránh họ vì Sebastian đang rẽ đám đông đến gần. Harry cũng chẳng có cách nào né tránh cuộc chạm trán với cô ta; mà anh cũng không muốn để cô ta thoát nạn này.

“Tiểu thư Olivia,” Sebastian lặp lại, khi đã đến đủ gần để trò chuyện cùng cô ta. “Rất vui được gặp cô.”

Thoáng như cô ta gật đầu. “Chào anh Grey.”

“Tôi nay ai cũng trầm quá tiểu thư Olivia nhỉ?” Sebastian lẩm bẩm, nhưng Harry chưa kịp lấy làm lạ về sự quen thuộc trong câu nói vừa rồi thì cậu ta đã bồi tiếp, “Thế cô đã gặp anh họ tôi, Harry Valentine, chưa nhỉ?”

“Ừm... rồi,” cô ta lấp bắp.

“Anh mới làm quen với tiểu thư Olivia tôi nay thôi,”

Harry xen vào, tự hỏi không biết Sebastian định làm gì nữa. Anh biết rất rõ rằng hai người họ đã từng nói chuyện với nhau.

“Đúng vậy,” tiểu thư Olivia nói.

“Ôi, khốn khổ cho tôi quá,” Sebastian chuyển đề tài với tốc độ chóng

mặt. “Bà Smythe-Smith ra hiệu cho tôi kìa. Tôi phải đi tìm cô con gái Viola của bà ấy đây.”

“Bà ấy cũng chơi được nhạc à?” tiểu thư Olivia hỏi mắt bắn khoăn mơ màng. Và có lẽ cả một chút lo lắng nữa.

“Chả biết,” Sebastian đáp, “nhưng rõ ràng là bà ấy đã định liệu trước tương lai cho con cái mình. Viola là con gái rệu của bà ấy.”

“Cô gái chơi vĩ cầm đó,” Harry xen vào.

“Ồ.” Hình như cô ta thích thú vì sự trái khoáy đó. Mà cũng có lẽ cô ta chỉ thấy khó hiểu. “Đương nhiên.”

“Hai người khiêu vũ vui nhé,” Sebastian nói, liếc sang Harry với ánh mắt đầy hàm ý tinh quái.

“Có khiêu vũ ạ?” tiểu thư Olivia hỏi, trông hơi hoảng hốt.

Harry thấy tội nghiệp cho cô ta, “Theo như tôi biết thì bộ tứ nhà Smythe-Smith sẽ không chơi.”

“Ồ... thế thì tốt.” Cô ta hắng giọng. “Cho họ. Vậy thì đương nhiên họ có thể khiêu vũ rồi. Tôi chắc chắn họ cũng muốn khiêu vũ lắm.”

Harry cảm thấy một tia tai ương nhỏ xíu (hay ẩn họa) nhộn nhạo trong anh. “Mắt cô màu xanh da trời nhỉ,” anh bình phẩm.

Cô ta đưa mắt sang nhìn anh vẻ bất ngờ không giấu giếm, “Xin lỗi, ngài nói sao?”

“Mắt cô ấy mà,” anh nhỏ giọng. “Màu xanh da trời. Tôi đã nghĩ có thể là thế, dù chưa biết thực hư thế nào, nhưng nhìn từ xa như thế rất khó nói.”

Cô ta khựng người lại, nhưng anh không thể không ngưỡng mộ cô ta bởi cô ta nhất định không chịu thừa nhận mà vẫn một mực khẳng định, “Tôi thực sự không hiểu ngài đang nói chuyện gì.”

Anh nghiêng người về phía trước đủ để cô ta có thể trông thấy. “Mắt tôi màu nâu.”

Trông cô ta như thể muốn trả đũa nhưng thay vì thế cô ta chỉ chớp mắt, và gần như thể định ngả người gần hơn nữa để nhìn mắt anh. “Đúng thế,” cô ta lí nhí. “Lạ quá.”

Anh không biết phản ứng của cô ta thế là thích thú hay thấy phiền phức. Dù là thế này hay thế khác thì anh cũng đã cụt hứng không muốn chọc

tức cô ta nữa. “Nhạc trỗi lên rồi thì phải,” anh nói.

“Tôi phải đi tìm mẹ tôi đây,” cô ta thốt lên.

Cô ta đang trở nên tuyệt vọng. Anh thích thế.

Tối nay không chừng lại thành buổi tối vui vẻ đây.

Chương Năm

Chắc phải có cách gì đó buộc tôi nay phải kết thúc chứ. Nàng diễn giỏi hơn Winston mà. Nếu cậu ấy có thể giả vờ bị cảm lạnh giỏi như thế, Olivia tin nàng dư sức giả vờ mắc một căn bệnh truyền nhiễm nào đấy.

Bài thơ ca ngợi bệnh truyền nhiễm

Olivia Bevelstoke

Như kinh thánh

Bệnh dịch hạch

Hơn bệnh hủi

Ô, đúng là thế. Ít ra là trong những trường hợp như thế này. Nàng cần bệnh nào đó không chỉ ghê tởm mà còn phải lây lan cực mạnh nữa. Có lịch sử chứng minh. Chẳng phải là bệnh dịch hạch đã tước đi mạng sống của phân nửa số dân Âu châu vài trăm năm trước đây hay sao? Bệnh hủi đâu thể gây tác hại to lớn đến thế.

Nàng nhanh chóng tính đến chuyện... đưa tay sờ lên cổ lẩm bẫm, “Đây có phải nốt không nhỉ?”

Hấp dẫn đây. Thực là thế.

Và ngài Harry, đồ phải gió, trông có vẻ dương dương tự đắc lắm, như thể chẳng có nơi nào khác anh ta nên có mặt.

Ngoài nơi này. Hành hạ nàng.

“Nhìn kia,” anh ta gọi chuyện, “Sebastian đang khiêu vũ cùng cô Smythe-Smith.”

Olivia đưa mắt tìm kiếm khắp phòng, cương quyết không thềm nhìn vào người đàn ông đứng cạnh mình, “Chắc hẳn là cô ấy rất vui.”

Không ai nói thêm gì, rồi Harry hỏi, “Cô đang tìm ai à?”

“Mẹ tôi,” nàng đốp chát. Anh ta chưa nghe nàng nói chắc?

“À.” Anh ta sung sướng im lặng một lúc rồi tiếp, “Bà có giống cô không?”

“Gì cơ?”

“Mẹ cô ấy.”

Olivia trăn trăn nhìn anh ta. Sao anh ta lại hỏi thế nhỉ? Tại sao anh ta cứ thản nhiên nói chuyện với mình như thế? Chẳng phải anh ta đã nói xong rồi sao?

Anh ta là một thằng cha khó ưa. Điều đó có thể không giải thích được chuyện giấy má hay lửa và cái mũ tức cười, nhưng giải thích được *điều này*. Chính tại đây, ngay lúc này. Chỉ đơn giản là anh ta thật khó ưa.

Họm mình.

Phiền phức.

Và còn tệ hơn thế nữa, nàng chắc chắn là vậy, có điều bây giờ nàng rối trí quá chưa nghĩ ra đó là gì. Để có thể suy nghĩ thấu đáo, nàng cần phải có một cái đầu minh mẫn hơn nhiều, nhưng anh ta ở đây làm nàng có cố đến mấy thì đầu óc vẫn cứ mụ mẫm.

“Tôi cũng muốn giúp cô tìm bà,” Harry nói. “Nhưng khổ một nỗi là tôi chưa gặp bà lần nào.”

“Bà hơi giống tôi,” Olivia nói hờ hững. Và rồi, chính nàng cũng không hiểu sao nàng lại nói thêm, “Hay nói đúng hơn là tôi giống mẹ.”

Anh ta mỉm cười khi nghe nàng nói thế, chỉ khẽ mỉm cười thôi, và Olivia có cảm giác lạ lùng chưa từng thấy là lần này anh ta không hề cười nhạo nàng. Anh ta không cố chọc tức nàng. Anh ta chỉ... mỉm cười.

Nàng thấy lúng túng.

Nàng không thể quay đi.

“Tôi luôn đánh giá cao sự chính xác trong việc sử dụng ngôn ngữ,” anh ta nói nhẹ nhàng.

Nàng nhìn anh ta chằm chằm. “Ngài là người rất kỳ quặc.”

Bình thường nàng *hẳn* sẽ thấy ngượng chín mặt, bởi lẽ đây không phải là điều nàng có thể nói ra miệng, nhưng lần này anh ta đáng như thế. Và giờ

anh ta cười phá lên. Có lẽ cười nàg.

Nàng đưa tay sờ lên cổ. Có thể nếu nàng véo mạnh thì chỗ da sưng lên sẽ trông giống như một cái nốt.

Những bệnh mình biết giả vờ

Olivia Bevelstoke

Cảm lạnh

Viêm phổi nhẹ

Chứng đau nửa đầu

Trật mắt cá chân

Thứ cuối cùng không hẳn là bệnh nhưng chắc chắn có lúc được việc.

“Ta khiêu vũ chứ, tiểu thư Olivia?”

Như ngay lúc này đây. Chỉ là nàng đã nghĩ ra quá muộn.

“Ngài muốn khiêu vũ,” nàng lặp lại. Không thể tưởng tượng nổi anh ta muốn khiêu vũ, chứ đừng nói chi đến chuyện anh ta có thể nghĩ nàng cũng muốn thế.

“Vâng,” anh nói.

“Vớ với tôi ư?”

Trông anh ta thích thú với vẻ chiếu cố khi nghe nàng hỏi vậy. “Tôi đã định bảo em họ mình khiêu vũ cùng rồi, vì cậu ấy là người duy nhất ở đây tôi quen nhưng như thế sẽ gây náo động mất, cô cũng đồng ý thế phải không?”

“Tôi nghĩ bài hát đã xong rồi,” Olivia nói. Nếu không đúng thế thì cũng sắp xong rồi

“Thì ta có thể nhảy bản kế tiếp mà.”

“Tôi đâu có nói sẽ nhảy với ngài!” Nàng cắn môi. Giọng nàng nghe hệt một đũa ngọc. Tệ hại nhất là như một đũa ngọc đang đổi hờn.

“Cô sẽ khiêu vũ chứ,” anh nói giọng tự tin.

Không phải từ khi Winston kể với Neville Berbrooke rằng nàng “vụ lợi”, nàng mới muốn choảng một ai đấy. Nàng hẳn cũng đã làm thế thật nếu nàng nghĩ cách đó có thể giúp nàng giải quyết rắc rối.

“Cô thực sự không có lựa chọn nào khác đâu,” anh ta tiếp.

Quai hàm hay chỗ thái dương? Chỗ nào dễ đau hơn nhỉ?

“Biết đâu,” anh ta cúi người về phía trước một chút, ánh mắt lấp lánh bóng cháy dưới ánh nến, “biết đâu cô lại thích thì sao?”

Chắc phải bên thái dương rồi. Chắc chắn thế. Nếu nàng vung tay thật rộng, tông một cú đấm thật mạnh vào bên phía thái dương, có thể anh ta sẽ mất thăng bằng mà ngã xuống. Nàng thích được chứng kiến anh ta ngã sóng soài ra sàn. Hẳn sẽ là một cảnh tượng *hoành tráng* đây. Anh ta có thể bị đập đầu vào bàn, hay còn đẹp mắt hơn nữa là bám phải tấm khăn bàn mà kéo xuống khiến bát rượu pên và tất cả những đồ pha lê rơi cùng.

“Tiểu thư Olivia?”

Mảnh vỡ tung tóe khắp nơi. Có thể có cả máu nữa.

“Tiểu thư Olivia?”

Nếu nàng không thể làm thế thật thì ít ra nàng có thể tưởng tượng.

“Tiểu thư Olivia?” Anh ta chìa tay ra.

Nàng nhìn sang. Anh ta vẫn đang đứng trơ ra, chẳng thấy giọt máu nào nhỏ hoặc ly cốc nào vỡ. Tiếc thật. Và rõ ràng là anh ta đang đợi nàng nhận lời mời khiêu vũ.

Thật không may là anh ta nói đúng. Nàng không còn lựa chọn nào khác. Nàng có thể - và có thể sẽ - tiếp tục khăng khăng là nàng chưa bao giờ để ý đến anh trước buổi tối này, nhưng cả hai đều rõ sự thật.

Olivia không hoàn toàn chắc chắn chuyện gì sẽ xảy ra nếu Harry Valentine loan báo cho *bàn dân thiên hạ* rằng nàng đã nhìn trộm anh ta từ cửa sổ phòng ngủ của mình những năm ngày, nhưng nàng biết sẽ chẳng có gì tốt đẹp cho nàng. Rồi người ta sẽ rĩa rói nàng không thương tiếc. Lúc ấy nàng chỉ còn nước trốn biệt trong nhà cả tuần để tránh nghe thiên hạ đàm tiếu. Tệ nhất là lại phát hiện ra mình đã dính ước với gã thô lỗ này.

Ôi trời.

“Tôi muốn khiêu vũ,” nàng nói nhanh, nắm bàn tay anh ta đang chìa ra.

“Mong cô khiêu vũ hết mình nhưng xin đừng giẫm vào chân tôi đấy nhé,” anh ta lẩm bẩm.

Anh ta quả thật là người lạ lùng.

Họ ra đến sàn khiêu vũ vừa lúc nhạc công nâng đàn lên.

“Điệu luân vũ,” ngài Harry nói khi vừa nghe hai nốt đầu tiên. Olivia nhìn anh ta với vẻ bất ngờ xen lẫn hiếu kỳ. Làm thế nào mà anh ta *biết* được nhanh đến thế nhỉ? Anh ta có khiếu âm nhạc chăng? Nàng mong là thế. Có nghĩa là trận tra tấn tối nay với anh ta còn kinh khủng hơn cả với nàng.

Harry nâng tay phải nàng lên đúng vị trí. Đụng chạm đó đủ khiến nàng cảm thấy như có một luồng điện chạy dọc người, nhưng bàn tay đặt nơi eo lưng nàng thì khác. Ấm. Không, nóng mới đúng. Và khiến nàng cảm thấy nhồn nhột ở những chỗ thật kỳ cục.

Nàng đã nhảy điệu luân vũ cả chục lần. Thậm chí đến hàng trăm lần rồi. Nhưng chưa bàn tay ai đặt vào eo lưng lại mang đến cho nàng cảm giác giống như thế.

Là bởi nàng vẫn chưa bình tĩnh được. Lo lắng khi đứng trước mặt anh ta. Chắc chắn là thế.

Bàn tay anh ta vững vàng nhưng cũng rất êm ái, và anh ta khiêu vũ thật hay. Không, anh ta khiêu vũ tuyệt vời, hơn đứt nàng. Olivia rất giỏi làm ra vẻ mình là người khiêu vũ xuất sắc, nhưng nàng sẽ không bao giờ được như thế. Mọi người nói nàng nhảy đẹp, nhưng thực ra chỉ vì nàng xinh đẹp mà thôi.

Như thế là không công bằng, nàng sẽ là người đầu tiên thừa nhận điều đó. Nhưng ở London này người ta có thể có được rất nhiều thứ, chỉ cần xinh đẹp là được.

Đương nhiên thế cũng có nghĩa là người đó không bao giờ được coi là thông minh. Cả cuộc sống của nàng đã đi theo cách đó. Người ta luôn mong nàng trở thành một thứ gì đó hết như búp bê bằng sứ, nhìn dễ thương, nhưng chỉ để trưng bày và tuyệt nhiên *không* làm bất kỳ điều gì.

Đôi khi Olivia tự hỏi liệu có phải điều này lý giải chuyện thỉnh thoảng nàng cư xử không phải phép hay không. Nàng chưa khi nào làm ra chuyện gì động trời; nàng vẫn còn quá khuôn phép trước những chuyện như thế.

Nhưng nàng được biết đến như một người ăn nói quá tự do, thể hiện chính kiến quá quyết liệt. Miranda có lần đã nói rằng cô ấy sẽ không bao giờ muốn xinh đẹp theo cách như thế, và Olivia đã không hiểu, không hiểu hết. Mãi cho đến khi Miranda chuyển đi, không còn ai để nàng có thể cùng chuyện trò đúng nghĩa.

Nàng ngược nhìn ngài Harry, cố kín đáo đọc nét mặt anh ta. Anh ta điển trai không nhỉ? Nàng cho là thế. Anh ta có một vết sẹo nhỏ gần tai trái, gần như rất khó nhìn thấy, và gò má anh ta hơi cao hơn so với vẻ điển trai thông thường, nhưng ở anh toát lên nét gì đó. Thông minh chẳng? Xúc cảm mãnh liệt chẳng?

Nàng để ý thấy tóc anh ta điểm chút xám ở hai bên thái dương. Nàng tự hỏi không biết anh ta đã bao nhiêu tuổi.

“Cô nhảy thật duyên dáng,” anh ta nói.

Nàng tròn xoe mắt nhìn anh ta. Nàng không thể dừng được.

“Có phải cô đã quá quen với những lời khen ngợi rồi phải không tiểu thư Olivia?”

Nàng nhìn anh ta bằng ánh mắt sắc nhọn. Anh ta đáng bị như thế lắm. Giọng anh ta cũng sắc bén không kém. Gần như xúc phạm.

“Nghe nói,” anh ta tiếp, diu nàng sang phải một cách điệu nghệ, “cô đã khiến bao con tim ở thành phố này phải khốn đốn.”

Nàng đông cứng người lại. Đó là điều người ta thích nói với nàng bởi họ nghĩ nàng tự hào về điều đó. Nhưng nàng không hề lấy đó làm tự hào. Ngược lại, nàng chỉ thấy *tổn thương* vì ai cũng nghĩ nàng hãnh diện về chuyện đó. “Đó không phải là chuyện tử tế và hợp lý để nói ra đâu thưa ngài.”

“Chẳng phải cô luôn hợp lý sao, tiểu thư Olivia?”

Nàng đưa mắt lờm anh ta. Mắt hai người gặp nhau, và nàng lại thấy một lần nữa - sự thông minh. Xúc cảm mãnh liệt. Nàng buộc phải nhìn lảng sang hướng khác.

Nàng thật hèn nhát. Một hành động cho thấy con người thảm hại, nhu nhược, khốn khổ của... của... phải, của chính nàng. Trước đây nàng chưa lần nào thất bại trong một trận chiến ý chí. Và nàng căm ghét bản thân mình vì giờ lại chịu đầu hàng.

Khi nàng nghe thấy giọng nói của anh ta lần nữa, lần này gần tai nàng

hơn, nàng thấy hơi thở của anh ta nóng ẩm và ẩm ướt. “Và chẳng phải cô cũng luôn tử tế sao?”

Nàng nghiêng chặt răng. Anh ta đang trêu tức nàng. Và nàng những muốn bóp chặt với anh ta nhưng phải cố kiềm chế.

Sau cùng, đó chính là điều anh ta đang cố đạt cho được. Anh ta muốn nàng đáp trả, để anh ta có thể tiếp tục chọc ngoáy nàng.

Thêm nữa, nàng không thể nghĩ được điều gì đủ cay nghiệt để trả đũa.

Tay anh xoay lưng nàng - bàn tay ấn nhẹ nhàng mà điệu nghệ, dìu nàng theo bước nhảy. Họ xoay, và lại xoay, và nàng thoáng thấy Mary Cadogan, cô bạn đang mắt tròn mắt dẹt mồm khẽ há thành một hình ô van nhỏ hoàn hảo.

Hay đây. Chuyện này đến chiều mai sẽ lan khắp thành phố cho mà xem. Khiêu vũ cùng với một quý ông không có gì đáng để dư luận xôn xao, nhưng Mary vốn đã ngấm ngấm để ý Harry nên cô sẽ tìm cách khiến cho câu chuyện trở nên ly kỳ và nóng hôi hổi.

“Sở thích của cô là gì, tiểu thư Olivia?” anh ta hỏi.

“Sở thích của tôi ấy à?” nàng hỏi lại, ngẫm nghĩ xem trước đây có ai đã từng hỏi nàng như thế không. Chắc chắn là không thẳng đuột ra như thế.

“Cô có hát không? Có vẽ màu nước không? Có biết đâm kim vào miếng vải lông trong vòng tròn không?”

“Chúng tôi gọi đó là thêu,” nàng nói, giọng hơi gắt gỏng; giọng điệu của anh ta gần như chế nhạo, như thể anh ta không hề nghĩ nàng thích mấy thứ đó.

“Cô có thêu không?”

“Không.” Nàng ghét thêu thùa. Nàng chưa bao giờ thích cả. Và nàng cũng không giỏi thêu thùa.

“Cô có chơi nhạc cụ gì không?”

“Tôi thích bắn súng,” nàng nói thẳng thừng, hy vọng có thể kết thúc cuộc nói chuyện này. Không chính xác là thế, nhưng cũng không hoàn toàn là nói dối. Nàng không phải không thích bắn súng.

“Một phụ nữ thích súng ống hả,” anh nói khẽ.

Ôi trời, tối nay thế là sẽ không bao giờ kết thúc rồi. Nàng thở phò bực

tức. “Chẳng phải điệu luân vũ này dài bất thường hay sao?”

“Tôi không nghĩ vậy.”

Có gì đó trong giọng điệu của anh ta khiến nàng chú ý. Nàng ngược nhìn lên vừa lúc thấy môi anh ta cong cong khi anh ta nói, “Chỉ là cô cảm giác thế thôi. Tại cô không ưa tôi đấy mà.”

Nàng há hốc miệng kinh ngạc. Đương nhiên đúng là thế nhưng anh ta đâu cần nói trắng ra như vậy chứ.

“Tôi có một bí mật đó, tiểu thư Olivia,” anh thì thầm, khom người về phía cô song vẫn giữ khoảng cách trong chừng mực cho phép. “Tôi cũng không ưa cô.”

Nhiều ngày sau đó Olivia vẫn không muốn phải nhìn thấy mặt ngài Harry đó. Chẳng thành vấn đề gì khi nàng không nói chuyện, thậm chí không nhìn thấy anh ta. Nàng biết anh có mặt trên đời này, và dường như thế là đủ.

Mỗi buổi sáng một cô hầu gái vào phòng nàng kéo rèm ra, và sáng nào cũng vậy, cô hầu gái vừa đi khỏi là Olivia vội bật dậy chạy tới cửa sổ kéo rèm lại. Nàng không để cho anh ta có bất kỳ lý do nào quy kết nàng theo dõi anh một lần nữa.

Thêm nữa, chẳng phải như thế cũng sẽ ngăn anh ta khỏi nhìn ngó *nàng* hay sao?

Thậm chí nàng cũng không hề ra khỏi nhà từ hôm dự nhạc hội đó. Nàng giả vờ cảm lạnh (thật dễ dàng khi nàng cho rằng mình bị lây bệnh từ Winston) để được ở nhà. Chẳng phải vì nàng sợ chạm trán ngài Harry. Kể ra thì làm gì có chuyện hai người bước ra cửa trước cùng một lúc chứ? Hiếm lắm. Hay đi chơi về cùng lúc? Hay gặp nhau trên phố Bond? Hay tại nhà Gunther? Hay tại bữa tiệc nào đấy?

Sẽ không có chuyện nàng tình cờ đụng mặt anh ta. Thậm chí nàng còn không nghĩ đến chuyện đó.

Không, vấn đề lớn hơn ở đây là tránh mặt những cô bạn của nàng. Mary Cadogan đến nhà nàng ngay ngày hôm sau nhạc hội rồi ngày hôm sau nữa và ngày hôm sau nữa. Rốt cuộc phu nhân Rudland phải nói với cô rằng bà sẽ gửi thư báo cho cô biết khi Olivia khỏe hơn.

Nàng không thể tưởng tượng nổi việc phải kể lại cho Mary Cadogan

nghe cuộc nói chuyện giữa nàng và ngài Harry. Nhớ tới chuyện đó đã đủ tệ hại lắm rồi - mà hình như nàng vẫn còn nhớ, nhớ tới từng chi tiết. Phải kể lại chuyện đó cho một người khác nữa thì...

Giờ cũng gần đến lúc nên chuyển từ cảm lạnh sang dịch hạch rồi đây.

*Những điều mình căm ghét ở Harry Valentine
Olivia Bevelstoke độ lượng như bao người khác*

*Mình nghĩ anh ta nghĩ mình ngu
Mình biết anh ta nghĩ mình không tử tế
Anh ta đôn mình tới nước phải nhảy cùng
Anh ta nhảy đẹp hơn mình.*

Tuy nhiên, sau ba ngày tự cấm cung Olivia thấy ngứa ngáy chân tay muốn ra khỏi nhà. Chắc hẳn rằng sáng sớm là thời gian lý tưởng để tránh gặp những người khác, nàng đội mũ và đeo găng tay, cầm tờ báo sáng mới được giao xăm xúi đi thẳng tới chỗ chiếc ghế băng yêu thích ở công viên Hyde. Không giống như Olivia, cô hầu gái thích may vá thêu thùa ôm theo đồ thêu và luôn miệng kêu ca vì phải ra khỏi nhà quá sớm.

Ấy là một buổi sáng đẹp tuyệt - mây trắng bông bành trôi theo ngọn gió hiu hiu trên bầu trời mơ màng xanh. Quả thực thời tiết thế này chẳng còn mong hơn gì nữa, lại còn chưa có ai qua lại trong công viên. “Nhanh lên đi, Sally,” nàng gọi cô hầu gái đang tụt lại đằng sau ít nhất là mười bước.

“Còn *sớm* quá mà,” Sally rên rỉ.

“Bảy rưỡi rồi còn gì,” Olivia bảo, bước chậm lại để Sally có thể theo kịp.

“Thế còn không *sớm* nữa ư.”

“Thường ngày ta đồng ý với em, nhưng hôm nay ta thấy mình nên thay đổi chứ không muốn ở rịt trong nhà như mấy ngày qua nữa. Mà em xem, hôm nay trời đẹp thế cơ mà. Có nắng nhẹ, có nhạc âm vang trong không trung nữa này...”

“Em có nghe thấy nhạc nhẽo gì đâu,” Sally làu bàu.

“Chim hót đó, Sally. Chim đang hót.”

Sally vẫn không thấy thuyết phục mấy. “Thay đổi ấy mà - ai biết lúc nữa tiểu thư có đổi ý không?”

Olivia cười toe. “Sẽ không tệ đến thế đâu. Tới công viên mình sẽ ngồi tận hưởng ánh mặt trời. Ta đọc báo còn em thêu và chẳng ai phiền đến chúng mình cả.”

Thế nhưng chỉ được yên ổn chừng mười lăm phút cô bạn Mary Cadogan ở đâu xông xộc chạy tới.

“Mẹ cậu bảo cậu ở đây,” cô nói không kịp thở. “Thế cậu khỏi rồi à?”

“Cậu nói chuyện với mẹ tớ á?” Olivia hỏi, không thể tin được mình lại xui xẻo đến thế.

“Hôm thứ Bảy mẹ cậu bảo tớ rằng bà sẽ gửi thư báo cho tớ biết khi cậu khỏe hơn.”

“Mẹ tớ đúng là,” Olivia càu nhàu, “nhanh nhẩu không ngờ đấy.”

“Chứ sao nữa!”

Sally nhích ra một chút, thậm chí không buồn ngược lên khỏi khung thêu. Mary ngồi xuống giữa hai người, tựa quây qua lại cho đến khi giữa chiếc váy hồng của cô và váy xanh của Olivia lộ ra chừng một phân ghé.

“Tớ muốn biết *mọi chuyện*,” Mary nói với Olivia, giọng hạ thấp đầy vẻ hồi hộp.

Olivia thoáng định vờ như không hiểu, nhưng ích gì chứ? Cả hai đều biết chính xác Mary đang nói về chuyện gì mà. “Chẳng có gì nhiều đâu,” nàng vẫn vờ tờ báo trong tay có ý nhắc cho Mary thấy rằng nàng ra công viên để đọc báo. “Anh ta nhận ra tớ là hàng xóm nên mời tớ nhảy thôi mà. Chỉ là phép xã giao, đúng không?”

“Thế anh ta có nói gì đến vợ sắp cưới của mình không?”

“Đương nhiên là không.”

“Thế còn Julian Prendce?”

Olivia đảo mắt. “Cậu nghĩ anh ta sẽ kể cho một người lạ hoắc, lại còn là tiểu thư nữa, về chuyện anh ta tần cho chàng công tử nọ một cú bầm mắt

thật à?”

“Không phải thế,” Mary rầu rĩ. “Không thể mong đợi quá nhiều như thế được. Tớ thì đây, *không một ai* có thể cho tớ biết tường tận mọi chuyện”

Olivia cố hết sức để tỏ vẻ chán chường về toàn bộ chuyện này.

“Thôi được rồi,” Mary tiếp, không nản chí khi cô bạn chẳng thềm trả lời trả vốn gì. “Kể tớ nghe vụ khiêu vũ hôm đó đi.”

“*Mary.*” Một chút van vi, một chút đe nẹt. Khá khiếm nhã thật đấy nhưng Olivia tuyệt nhiên không muốn kể cho Mary nghe bất kỳ chuyện gì.

“Cậu phải kể mới được,” Mary cố nài.

“Chắc chắn là ở London còn có nhiều thứ thú vị ngoài bài khiêu vũ rất ngắn, rất tẻ nhạt của tớ với ngài Harry Valentine chứ.”

“Không hẳn vậy,” Mary trả lời. Cô bạn nhún vai, rồi che miệng lại để ngáp dài. “Mẹ Philomena lôi cậu ấy tới Brighton rồi, còn Anne thì ốm. Có thể cậu ấy cũng cảm lạnh giống cậu.”

Có thể không giống, Olivia nghĩ.

“Không ai trông thấy ngài Harry kể từ buổi nhạc hội đó,” Mary nói thêm. “Anh ta không tham dự *bất kỳ thứ gì* nữa.”

Chuyện này không khiến Olivia bất ngờ. Rất có thể anh ta ngồi lì bên bàn làm việc để điên cuồng viết và viết. Có thể đang đội chiếc mũ kỳ cục đó cũng nên.

Mà nàng cũng chả biết nữa. Nàng đã không nhìn ra cửa sổ mấy ngày nay rồi. Thậm chí nàng cũng không nhìn *vào* cửa sổ nữa. Ô, không quá sáu hay tám lần.

Mỗi ngày.

“Vậy hai người nói với nhau những gì nào?” Mary hỏi “Tớ biết cậu nói chuyện với anh ta. Tớ thấy môi cậu mấp máy mà.

Olivia quay sang cô bạn, ánh mắt bực bội. “Cậu nhìn môi tớ à?”

“Thôi, kể đi nào. Tớ thấy không có vẻ gì là cậu chưa bao giờ làm điều tương tự đâu.”

Không những đúng, mà còn không thể bác được, vì nàng đã từng làm thế *với* Mary. Nhưng bật lại - không, chối bay chối biến mới đúng - cũng chẳng sao, vậy nên Olivia khịt khịt mũi nói, “Tớ chưa từng làm thế *với* cậu”

“Nhưng cậu sẽ làm thế,” Mary nói giọng quả quyết.

Lại đúng nữa, nhưng không phải là điều Olivia có ý thừa nhận.

“Thế hai người đã nói với nhau những gì?” Mary lại hỏi.

“Chẳng có gì ngoài những câu xã giao thông thường cả,” Olivia nói dối, lại vắn vò tờ báo - lần này mạnh hơn. Nàng đã đọc xong những trang về xã hội - nàng luôn luôn đọc ngược từ cuối lại - nhưng nàng muốn đọc tin tức nghị trường. Nàng luôn đọc tin tức về nghị trường. Ngày nào cũng thế. Ngay cả cha nàng không phải ngày nào cũng đọc, dù ông là thành viên của Thượng viện.

“Lúc đó trông cậu có vẻ giận,” Mary vẫn dai như đĩa.

Ngay bây giờ mới đúng này, nàng muốn gầm lên.

“Phải không?”

Olivia nghiêng răng. “Chắc chắn cậu nhầm rồi.”

“Tớ không nghĩ vậy,” Mary nói, giọng ê a đau khổ vì nghĩ rằng mình biết rõ sự việc.

Olivia nhìn sang Sally, cô hầu vẫn mãi thêu, giả vờ như chẳng nghe thấy gì. Rồi nàng nhìn qua Mary, ánh nhìn khẩn nài như muốn nói - *Không nên nói trước mặt người hầu những chuyện như thế.*

Đây không phải là giải pháp lâu dài đối với cô Mary nhiều chuyện này, nhưng ít ra nó cũng có thể khiến cô im đi một lúc.

Nàng lại vắn vò tờ báo, rồi hoảng hốt nhìn xuống hai bàn tay. Nàng đã mang báo đi trước khi ông quản gia kịp là cho khô mực, và giờ mực thôi cả ra tay nàng.

“Gớm quá,” Mary nói.

Olivia chẳng nghĩ ra được lời nào hay hơn ngoài, “Thế đứa hầu gái *của* cậu đâu?”

“Ồ, đằng kia,” Mary đáp, tay chỉ chỗ phía sau. Và rồi Olivia nhận thấy rằng nàng đã đi một nước cờ sai lầm, vì Mary ngay lập tức quay sang Sally bảo, “Em biết Genevieve nhà ta phải không? Sao không lại kia nói chuyện với nó một lát?”

Sally dĩ nhiên có biết Genevieve, và cô cũng biết khả năng nói tiếng Anh của Genevieve tệ không để đâu cho hết, nhưng vì Olivia không thể xen

vào bảo Sally đừng nói chuyện với Genevieve, nên Sally buộc phải bỏ đồ thù lại và xăm xúi tới chỗ cô kia.

“Đấy,” Mary nói giọng đầy tự hào. “Xong rồi đấy. Giờ nói mình biết đi, thế anh ta trông thế nào? Có đẹp trai không?”

“Cậu đã thấy anh ta rồi mà,”

“Không, ý tớ là nhìn gần anh ta có đẹp trai không? *Mắt* ấy.” Mary rùng mình.

“Ồ!” Olivia thốt lên khi sực nhớ ra. “Màu *nâu cơ*, không phải xám xanh đâu.”

“Không thế nào. Tớ dám chắc là...”

“Cậu nhìn nhầm rồi.”

“Không. Tớ chưa nhìn nhầm màu mắt ai bao giờ”

“Mary, tớ nhìn sát vào mặt anh ta như thế này cơ mà” Olivia nói, diễn tả khoảng cách giữa hai người trên chiếc ghế băng. “Tớ chắc chắn là mắt anh ta màu nâu.”

Mary trông có vẻ sợ hãi. Cuối cùng, cô lắc đầu nói, “Chắc chắn là do cách anh ta nhìn người khác rồi. Nhìn cứ lạnh thấu xương. Làm tớ cứ nghĩ mắt anh ta màu xanh cơ đấy.” Cô bịt chớp mắt. “Hay xám gì đấy.”

Olivia tròn tròn mắt nhìn đăm đăm về phía trước, hy vọng chuyện này sẽ kết thúc ở đây, Mary vẫn chưa chịu thôi. “Cậu vẫn chưa kể cho mình nghe về anh ta đâu đấy,” cô bịt thẳng thừng.

“Mary, chẳng có gì để nói cả,” Olivia khẳng khẳng. Nàng thần thờ nhìn xuống. Tờ báo trong lòng giờ đã thành một đồng rúm rỏ, không thể đọc được nữa. “Anh ta mời tớ nhảy. Tớ nhận lời. Thế thôi.”

“Cơ mà...” Và rồi Mary há hốc miệng ra.

“Cơ mà sao?” Kỳ thực, Olivia đang cảm thấy mất kiên nhẫn rồi.

Mary túm lấy tay nàng, rõ ràng là túm. Túm chặt.

“Gì nữa đây?”

Mary chỉ tay về hướng hồ Serpentine. “Nhìn kia.”

Olivia không thấy gì cả.

“Trên *ngựa* ấy,” Mary rít lên.

Olivia nhìn sang bên trái và rồi...

Ôi, không. Không thể nào.

“Anh ta phải không?”

Olivia không đáp.

“Ngài Harry đây,” Mary nói rõ.

“Tớ biết cậu đang nói đến ai rồi mà,” Olivia phát cáu.

Mary nhèn cổ lên. “Tớ nghĩ *đúng* là ngài Harry rồi.”

Olivia *biết* đúng là thế, chẳng phải đúng là người nãy giờ hai cô nói đến mà đúng là sáng nay nàng chẳng may mắn chút nào.

“Anh ta cười ngựa giỏi ha,” Mary lẩm bẩm ngưỡng mộ.

Olivia quyết định đã đến lúc mình nên sùng đạo và cầu nguyện một chút. Có thể anh ta không trông thấy hai cô. Có thể anh có trông thấy nhưng anh phớt lờ. Có thể chỉ nhìn lướt qua...

“Tớ nghĩ anh ta thấy bọn mình rồi,” Mary nói, giọng sung sướng và hớn hờ. “Cậu nên vẫy tay đi chứ. Nếu là tớ, *tớ* đã làm vậy rồi, chỉ tiếc là tớ và anh ta chưa được giới thiệu thôi.”

“Đừng có làm gì khuyến khích anh ta tới đây đây,” Olivia bật ra.

Mary liền quay sang nàng, “Tớ *biết* cậu không ưa anh ta rồi.”

Olivia khổ sở nhắm chặt mắt lại. Vậy mà nàng cứ ngỡ sẽ được ngồi bình yên trong không khí tĩnh lặng của công viên. Nàng tự hỏi bao lâu nữa Mary sẽ bị nhiễm bệnh cảm lạnh từ Anne đây.

Rồi nàng tự hỏi liệu mình có thể làm gì để chuyện này xảy đến nhanh hơn.

“Olivia,” Mary rít lên, thúc mạnh vào mạn sườn nàng

Olivia mở mắt. Ngài Harry đang đến gần, rõ ràng là hướng hai người.

“Tớ tự hỏi không biết anh chàng Grey có ở đây không,” Mary nói giọng chứa chan hy vọng. “Cậu biết anh ta có thể sẽ là người thừa kế của ngài Newbury chưa?”

Olivia cố khoác lên mặt nụ cười gượng gạo khi ngài Harry đến gần, rõ ràng không đi cùng người em họ “có thể sẽ là người thừa kế”. Nàng để ý thấy anh cười ngựa rất khéo và con ngựa cũng rất đẹp - một con tuần mã

màu nâu có dấu trắng nơi cổ chân. Anh ta mặc trang phục cưới ngựa - cưới thực sự chứ không phải cảnh vẽ tấc nước kiêu trong công viên. Mái tóc đen tung bay trong gió và hai má ửng đỏ lẽ ra đã khiến anh ta trông có vẻ gần gũi và thân thiện hơn, nhưng Olivia nghĩ với chút khinh bỉ rằng muốn thế thì anh ta cần phải biết mỉm cười.

Ngài Harry Valentine không hề *cười*. Chắc chắn là không cười với nàng.

“Chào hai tiểu thư,” anh nói, dừng trước mặt hai cô.

“Ngài Harry.” Đó là tất cả những gì Olivia có thể đáp lễ, dù nàng ghét cay ghét đắng phải hé răng ra nói với anh ta.

Mary huých nàng.

“Xin giới thiệu với ngài cô Cadogan ,” Olivia nói.

Anh cúi đầu lịch lãm. “Rất vui được làm quen với cô.”

“Chào ngài Harry,” Mary nói, gật đầu chào lại. “Sáng nay thời tiết thật đẹp, phải không?”

“Vâng, đúng thế,” anh ta đáp. “Cô có thấy thế không thưa tiểu thư Olivia?”

“Vâng,” nàng nói qua kẽ răng rồi quay sang Mary, những mong anh ta sẽ nhìn theo mà hướng câu hỏi đến *cô bạn*.

Nhưng đương nhiên là anh ta không làm thế. “Tôi chưa khi nào thấy cô ở công viên Hyde này đó, tiểu thư Olivia,” anh ta nói.

“Tôi không hay ra ngoài sớm thế này.”

“Vâng,” anh ta nói, “tôi cứ tưởng giờ này ở nhà cô có nhiều việc rất quan trọng cần làm cơ đấy.”

Mary nhìn sang nàng tọc mạch. Bởi câu nói của anh ta thật khó hiểu.

“Có việc cần làm,” anh tiếp, “có người cần theo dõi...”

“Em họ của anh cũng đang cưới ngựa chứ?” Olivia vội hỏi.

Anh nhướn mày vẽ châm chọc. “Sebastian hiếm khi xuất hiện trước buổi trưa lắm,” anh đáp.

“Thế anh thì có thói quen dậy sớm hả?”

“Luôn là thế.”

Lại một điều nữa nàng thấy ghét ở anh ta. Olivia không quan tâm đến chuyện dậy sớm hay không, nhưng nàng ghét người nào thấy thích thú với chuyện đó.

Olivia không bình phẩm gì thêm, cô tình kéo dài im lặng để tình huống trở nên kỳ cục. Có lẽ anh ta sẽ nhận ra và bỏ đi. Bất kỳ ai có trí óc bình thường đều hiểu rằng không thể có cuộc nói chuyện giữa hai tiểu thư ngồi trên ghế băng và một quý ông ngồi trên lưng ngựa như thế này. Cô nàng đã bắt đầu căng ra khó chịu vì nãy giờ cứ phải ngược lên như thế.

Nàng đưa tay lên xoa xoa bên cổ, hy vọng anh hiểu ý. Nhưng rồi - vì rõ ràng là mọi người đều chống lại nàng, ngay cả chính bản thân nàng nữa - trí nhớ của nàng bỗng hoạt động không đúng lúc. Nàng nhớ về đám mụn nhọt do nàng tự tưởng tượng ra. Và bệnh dịch. Loại dịch hạch. Và trời ơi, nàng muốn bật cười.

Nhưng nàng không thể cười khi có Mary ngồi ngay sát và ngài Harry đang chõ cái mũi kiêu ngạo của anh ta xuống, vậy nên nàng nhanh chóng ngậm miệng lại. Luồng khí bị chặn lại ở miệng đã bật qua mũi thành âm thanh không mấy hay ho. Và nàng thấy tức cười.

Thế là nàng cười thật.

“Gì thế Olivia?” Mary hỏi.

“Đâu có gì,” nàng nói, xua tay về phía Mary trong khi quay đi, cố che mặt. “Thật đấy.”

Ngài Harry không nói gì, ơn Chúa. Mặc dù có thể chỉ vì anh ta nghĩ nàng bị điên hay sao đó.

Nhưng Mary thì khác, cô bạn không bao giờ biết lúc nào nên đánh trống lảng đi. “Cậu chắc không, Olivia, vì...”

Olivia vẫn nhìn xuống vai mình, vì không hiểu sao nàng biết nàng sẽ bật cười một lần nữa nếu nàng không làm thế. “Chỉ là tớ vừa nghĩ đến một chuyện, thế thôi.”

“Cơ mà...”

Thật lạ là Mary thôi không quấy quả nàng nữa.

Olivia đã có thể nhẹ người đi rồi, nếu không kể đến chuyện có vẻ như rất bất thường khi Mary đột ngột trở nên tế nhị và ý tứ đến như thế. Và kỳ thực Olivia đã đoán đúng, vì Mary quấy quả nàng chẳng phải vì thông cảm

cho nàng, mà là bởi...

“Ồ, cậu trông kì Olivia! Chẳng phải em trai cậu kia sao.”

Chương Sáu

Harry đã định về nhà rồi. Anh có thói quen cười ngựa lúc sáng sớm, ngay cả khi ở phố, và khi anh vừa sắp sửa ra khỏi công viên thì nhác thấy tiểu thư Olivia ngồi trên ghế băng. Anh thấy dừng lại để được giới thiệu với cô bạn của nàng cũng thú vị, nhưng sau một lúc chuyện trò nhạt nhẽo, anh thấy cả hai cô không cô nào đủ thú vị để anh có thể bỏ việc mà đứng mãi ở đó.

Nhất là vì tiểu thư Olivia là nguyên do khiến cho công việc của anh bị chậm trễ.

Cô ta đã thôi nhòm ngó anh, đúng là thế, nhưng chuyện đó đã để lại hậu quả. Hễ cứ ngồi vào bàn là anh lại có cảm tưởng như cô ta đang chiếu ánh mắt vào anh, ngay cả khi anh biết chắc cô ta đã buông rèm kín mít. Nhưng rõ ràng thực tế chẳng thay đổi được gì cả, bởi vì tựa hồ như anh chỉ có thể làm mỗi một việc là liếc sang cửa sổ nhà cô ta và thế là chẳng tập trung được vào công việc suốt cả giờ đồng hồ.

Như thế này: Anh nhìn sang cửa sổ nhà cô ta, vì cửa sổ vẫn ở *đấy*, và anh không thể không vô tình liếc sang trừ phi anh cũng buông rèm kín cả lại, mà anh không muốn làm thế bởi hầu hết thời gian anh ở trong phòng làm việc. Cứ nhìn thấy ô cửa sổ, anh lại nghĩ về cô ta; kỳ thực, nhìn vào cửa sổ phòng cô ta thì anh có thể nghĩ được điều gì khác chứ? Lúc đó, anh thấy bực bội vì A) cô ta không đáng để anh phải như thế, B) thậm chí cô ta đâu có ở *đấy*, và C) vì cô ta mà anh chẳng làm được việc gì.

Lý do C luôn khiến anh thêm bực tức, lần này anh bực chính bản thân mình, vì D) anh phải có khả năng tập trung tốt hơn, E) ấy chỉ là cái cửa sổ ngu ngốc, và F) nếu anh đã tơ tưởng đến một người khác phái nào *đấy* thì ít ra đó phải là người anh *thích* chứ.

F luôn khiến anh cần nhà cần nhân và bắt mình trở lại với công việc dịch tài liệu. Thường chỉ làm việc độ một, hai phút anh lại ngược lên, và hình ảnh ô cửa nhà bên lại đập ngay vào mắt, và cả chuỗi suy nghĩ vẫn vơ chết tiệt kia lại bắt đầu.

Đó là lý do tại sao khi trông thấy nét hoảng hốt trên khuôn mặt tiểu thư Olivia Bevelstoke lúc nghe nói đến em trai mình, anh quyết định không quay về nữa, anh chưa phải vội quay về ngồi vào bàn làm việc ngay lúc này. Sau

tất cả những bức dọc cô ta gậy ra cho anh, anh đang mong được chứng kiến cô ta phải chịu đựng khốn khổ giống anh.

“Thế ngài đã gặp em trai Olivia chưa nhỉ?” cô Cadogan hỏi.

Harry nhảy xuống ngựa; như thể muốn cho thấy anh sẽ nán lại một lúc. “Tôi chưa được vinh hạnh đó.”

Tiểu thư Olivia thoáng cau có khi nghe anh nói từ “vinh hạnh.”

“Anh ấy là em sinh đôi của Olivia,” cô Cadogan tiếp, “mới ở trường về mấy ngày nay.”

Harry quay sang tiểu thư Olivia bảo, “Tôi không biết cô có em trai sinh đôi đây”

Cô ta nhún vai.

“Thế cậu ấy học xong chưa nhỉ?” anh hỏi.

Cô ta gật đầu cộc lốc.

Anh suýt lắc đầu trước thái độ của cô ta. Cô ta quả là khinh người. Thật tiếc khi cô ta lại xinh đẹp như thế. Cô ta không đáng có được vẻ yêu kiều ấy. Harry nghĩ cô ta nên có một cái mụn com to đùng trên mũi mới phải.

“Có thể cậu ấy quen em trai tôi cũng nên,” Harry nói. “Chắc hai người bằng tuổi nhau đấy.”

“Em trai ngài là ai?” cô Cadogan hỏi.

Harry kể cho hai cô nghe một chút về Edward và ngừng lời khi em trai tiểu thư Olivia đến. Cậu ta đi bộ, dáng vẻ hoạt bát đúng phong thái của một cậu tráng niên. Harry thấy cậu ta khá giống chị mình. Mái tóc vàng sẫm hơn nhưng đôi mắt sáng thì y hệt, cả màu sắc lẫn hình dáng.

Harry cúi đầu chào; và cậu Bevelstoke cũng chào tương tự.

“Ngài Harry Valentine, đây là em trai tôi, Winston Bevelstoke; Winston, đây là ngài Harry.”

Tiểu thư Olivia nói giọng đều đều hờ hững đến kinh ngạc.

“Chào ngài Harry,” Winston lịch sự chào. “Tôi có quen em trai ngài.”

Harry không nhận ra cậu ta, nhưng anh nghĩ cậu Bevelstoke này là một trong số bè bạn của Edward. Anh gặp ở chỗ này chỗ nọ rồi; hầu như chẳng ai

để lại ấn tượng sâu sắc gì nên anh không nhớ cũng phải.

“Tôi biết ngài là hàng xóm mới của chúng tôi,” Winston đưa đẩy.

Harry gật đầu nói:

“Nhà phía Nam “

“Chính thế.”

“Tôi luôn thích ngôi nhà đó,” Winston nói. Hay đúng hơn là nói như thật. Nghe như thể cậu sắp thao thao bất tuyệt về ngôi nhà. “Bằng gạch, phải không nhỉ?”

“Winston,” Olivia sốt ruột nói, “em biết thừa là bằng gạch rồi còn gì.”

“À, vâng,” cậu ta vừa nói vừa phẩy tay rất tự nhiên “hay ít nhất là tôi cũng khá chắc chắn. Tôi không hay để tâm đến những thứ tương tự như thế, mà ngài biết rồi đây, phòng tôi trông ra hướng khác.”

Harry cảm thấy một nụ cười thoáng qua trên môi cậu ta. Chuyện dần hay lên rồi đây.

Winston quay sang Harry nói, rõ ràng chẳng vì một lý do nào khác ngoài việc muốn hành hạ chị gái mình, “Phòng chị Olivia trông sang hướng Nam đấy.”

“Vậy à?”

Olivia trông như thể sắp...

“Vâng” Winston lên tiếng khiến Harry không kịp suy đoán xem tiểu thư Olivia có thể làm hoặc có thể không làm gì. Nhưng anh đang nghĩ rất có thể nàng sẽ ăn miếng trả miếng với cậu em.

“Có thể ngài trông thấy cửa sổ phòng ngủ chị ấy rồi đấy,” Winston tiếp tục. “Chắc chắn là thế. Nó...”

“*Winston?*”

Harry vội lùi lại khoảng ba bốn phân. Tình hình trông có vẻ sắp có bạo lực. Và mặc dù Winston cao to hơn nhưng anh nghĩ mình sẽ đặt cược vào cô chị.

“Chị chắc là ngài Harry không hứng thú với sơ đồ nhà chúng ta đâu,” Olivia ngắt lời.

Winston xoa xoa cằm về tư lự. “Em đâu có nói đến sơ đồ nhà đâu. Em

đang nói đến sơ đồ sườn nhà mình mà.”

Harry quay sang Olivia. Anh không nghĩ mình từng chứng kiến ai đó kiểm tra con giận giỏi đến thế. Thật ấn tượng.

“Thật vui gặp anh sáng nay, Winston,” cô Cadogan có lẽ đã nhận ra căng thẳng giữa hai chị em nhà Bevelstoke nên xen vào. “Anh cũng thường ra ngoài dạo sớm thế này à?”

“Không,” cậu ta đáp. “Mẹ bảo tôi ra đưa chị Olivia về.”

Cô Cadogan cười rạng rỡ và quay sang Harry. “Vây có vẻ như ngài là người duy nhất chịu khó ra công viên này vào sáng sớm ấy nhỉ. Tôi ra đây cũng chỉ để tìm Olivia thôi. Chúng tôi đã không được hàn huyên mấy ngày nay rồi. Cô ấy ốm, ngài biết đấy.”

“Giờ tôi mới biết đấy,” Harry nói. “Hy vọng giờ cô đỡ rồi.”

“Winston cũng ốm đấy,” Olivia nói. Cô ta nở một nụ cười đáng sợ. “Ôm hơn tôi nữa kia.”

“Ôi thế á?” cô Cadogan thốt lên. “Rất tiếc khi nghe điều đó.” Cô quay sang Winston thể hiện sự quan tâm sâu sắc. “Nếu biết tôi đã mang cho anh một ít còn thuốc rồi.”

“Tớ cam đoan với cậu là lần tới Winston ngã bệnh tớ sẽ thông báo cho cậu ngay,” Olivia bảo. Rồi nàng quay sang Harry, hạ thấp giọng, “Chúng tôi chẳng muốn nhưng vẫn cứ ôm luôn. Mệt lắm.” Và rồi, nàng hạ thấp giọng hơn nữa, gần như thì thào: “Em tôi sinh ra chỉ để ăn với ốm thôi.”

Cô Cadogan đứng lên, dồn cả mối quan tâm vào Winston. “Giờ anh khỏe hơn chưa? Trông anh có vẻ tiêu tụy đi đấy.”

Harry nghĩ cậu ta trông khỏe như vâm.

“Tôi ổn,” Winston cắt ngang, rõ ràng cậu ta đang hướng con giận dữ sang cô chị, vẫn còn ngồi trên ghế băng, nét mặt cực kỳ mãn nguyện vì cú trả miếng vừa rồi.

Cô Cadogan chuyển ánh nhìn từ Winston sang Olivia thì cô ta lắc đầu nói, “*Nó vẫn chưa khỏe hẳn đâu.*”

“Vây chắc là tôi phải mang cho anh còn thuốc mất,” cô Cadogan nói. “Có hơi một chút nhưng quản gia nhà tôi tin nó lắm. Và tôi nghĩ anh nên về nhà ngay đi. Ở đây trời lạnh lắm.”

“Không cần thế đâu,” Winston kháng cự.

“Dù sao tôi cũng định về rồi,” cô Cadogan xen vào chứng tỏ rằng chàng thanh niên Bevelstoke không đầu lại được khi hai cô gái kiên định kết hợp lại với nhau. “Anh đi cùng tôi chứ.”

“Bảo mẹ là chị sẽ về ngay,” Olivia nói giọng ngọt ngào. Cậu em gườm gườm nhìn cô ta, nhưng rõ ràng cậu đã bị thua cô chị nên chỉ còn biết khoác tay cô Cadogan cùng về.

“Cô được đấy, tiểu thư Olivia,” Harry nói giọng ngưỡng mộ, khi hai người họ đã đi khỏi tầm nghe.

Nàng đưa mắt nhìn anh ngán ngẩm. “Ngài đâu phải là người duy nhất khiến tôi bực bội.”

Anh không thể bỏ qua cho cô ta vì câu nói đó nên ngồi xuống bên cô ta, ngay chính chỗ lúc này cô Cadogan ngồi. “Có gì hay không?” anh hỏi, chỉ vào tờ báo cô đang cầm trên tay.

“Làm sao tôi biết được,” cô ta đáp. “Có ai chịu để yên cho tôi xem đâu.”

Anh cười khùng khục. “Tôi xin lỗi nhưng có điều là tôi sẽ không chiều lòng cô đâu.”

Cô ta mím chặt môi, rõ ràng đang suy tính để trả đũa. Anh ngồi ngả người ra sau, gác chân phải lên đùi trái, dáng điệu uể oải như muốn cho cô ta thấy anh sẽ ngồi lì bên cạnh cô ta. “Sau cùng thì,” anh dăm chiêu, “đâu có vẻ gì là tôi xâm phạm sự riêng tư của cô đâu nhỉ. Chúng ta đang ngồi trên ghế băng nơi công viên Hyde. Không khí của chung, công viên của chung, vân vân và vân vân.”

Anh ngừng, để cô ta có cơ hội đáp trả. Cô ta không nói gì. Vậy nên anh tiếp: “Nếu cô muốn riêng tư, thì lẽ ra cô nên mang báo vào phòng ngủ ấy, hay phòng làm việc cũng được. Đó là những nơi có thể gọi là chốn riêng tư, cô đồng ý không nhỉ?”

Anh lại đợi. Và lại một lần nữa cô ta không thềm nói năng gì. Vậy nên anh hạ giọng đến mức gần như thì thào, “Thế cô có phòng làm việc chứ, tiểu thư Olivia?”

Anh không nghĩ cô ta sẽ trả lời, vì cô ta đang nhìn chằm chằm về phía trước, nhất quyết không thềm nhìn vào mặt anh, nhưng thật bất ngờ, cô ta lên tiếng, “Tôi không có.”

Anh thấy phục cô ta, nhưng vẫn chưa đủ để anh thay đổi chiến thuật.

“Tiếc nhỉ,” anh lầm bầm. “Tôi thì lại thấy thật thuận tiện khi có một phòng riêng ngoài phòng ngủ. Cô nên nghĩ đến việc có một phòng làm việc đi nhé, tiểu thư Olivia, nếu cô muốn có một nơi đọc báo mà không bị người khác tò mò tọc mạch.”

Cô ta quay sang anh với vẻ mặt lạnh lùng đầy ấn tượng. “Anh đang ngồi lên chỗ đồ thêu của cô hầu gái nhà tôi đây.”

“Xin thứ lỗi.” Anh nhìn xuống, kéo khung thêu ra - anh chỉ mới chớm mép khung, nhưng anh quyết định tỏ ra cao thượng và bỏ qua câu nói đó - và đặt nó sang một bên. “Thế cô ấy đâu rồi?”

Cô ta phẩy tay bằng quơ. “Đi đâu đó với cô hầu của Mary rồi. Chắc là sẽ quay lại bất cứ lúc nào đây.”

Anh không nói gì về chuyện đó mà chuyển sang đề tài khác, “Quan hệ giữa cô và em trai thú vị đấy nhỉ.”

Cô ta nhún vai, rõ ràng là cố xua anh ta đi.

“Em trai tôi thì ghét cay ghét đắng tôi.”

Điều đó khiến cô ta quan tâm. Cô ta quay sang, cười quá ư dịu dàng và nói, “Tôi rất muốn gặp cậu ấy.”

“Tôi chắc là cô sẽ gặp được thôi,” anh đáp. “Nó không hay vào phòng làm việc của tôi, nhưng khi ngủ dậy vào một giờ hợp lý nào đấy, nó dùng bữa sáng ở phòng ăn nhỏ. Cửa sổ phòng ấy chỉ cách hai cửa sổ nữa tính từ phòng tôi về phía trước nhà thôi. Cô có thể thử tìm nó ở đấy.”

Nàng trừng mắt nhìn anh. Anh đáp lại bằng nụ cười tung tung.

“Tại sao ngài ở đây?” cô ta hỏi.

Anh hất đầu về phía con ngựa. “Cưỡi ngựa.”

“Không, tại sao ở đây?” cô ta lớn giọng. “Trên chiếc ghế băng này. Cạnh tôi đây.”

Anh nghĩ một lúc. “Cô làm tôi bực mình.”

Cô ta mím môi. “Ra thế,” cô ta nói có chút phẫn khích. “Tôi nghĩ thế cũng là lẽ công bằng thôi mà.”

Suy nghĩ đó khá thẳng thắn, kể cả nếu giọng cô ta không thể hiện điều đó. Thì mới chỉ mấy phút trước cô ta đã nói rằng anh khiến cô ta bực mình đấy thôi.

Rồi cô hầu gái đến. Harry chưa trông thấy người đã nghe thấy tiếng cô, chân nện thình thịch trên cỏ ẩm ướt với vẻ khó chịu không giấu đi đâu được, giọng khu Đông đặc sệt.

“Sao có vẻ như cái ả đó cứ nghĩ là em nên học tiếng Pháp nhỉ? ả đang ở Anh cơ mà. Ồi.” Cô ngừng lại, nhìn Harry có chút bất ngờ. Khi cô nói tiếp, giọng cô đã trau chuốt hơn đáng kể. “Em xin lỗi tiểu thư. Em không thấy tiểu thư đang ngồi với người khác.”

“Ngài ấy sắp đi rồi,” tiểu thư Olivia nói, giọng rất đôi dạn dàng và ngọt ngào. Đoạn cô ta quay sang anh nở nụ cười đẹp mê hồn khiến anh bất giác hiểu rằng chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi có nhiều chàng trai xin chết vì cô ta như thế. “Vô cùng cảm ơn vì đã ngồi cùng, ngài Harry,” cô ta nói.

Anh nín thở, và trong đầu lóe lên suy nghĩ cô ta đúng là kẻ nói dối đại tài. Nếu mười phút vừa qua anh không ngồi cùng cô tiểu thư mà giờ trong suy nghĩ của anh là “Cô nàng cáu kỉnh” thì anh có thể đã phải lòng cô ta mất rồi.

“Cô nói đúng,” anh nói giọng điềm đạm, “tôi sắp về rồi.” Và anh đứng lên về thật, kiên quyết không bao giờ gặp lại cô ta nữa.

Ít nhất là không có tình.

Dứt khoát gạt ra khỏi đầu những ý nghĩ về tiểu thư Olivia, Harry trở lại bàn làm việc vào cuối buổi sáng hôm đó, và đến trưa thì anh đã đắm mình trong cả rừng thành ngữ tiếng Nga.

Kogda rak na goryeh svistnyet = Khi tôm đồng huyết sáo trên núi = Bao giờ chạch đẻ ngọn đa.

Sdelatz slona iz mukha = Biện một con ruồi thành một con voi = Việc bé xé ra to.

S dokhlogo kozla I shersti klok = Ngay cả con dê chết, ngay cả một mẩu len thì cũng đáng giá gì đó =

Có nghĩa là...

Có nghĩa là...

Anh suy nghĩ câu thành ngữ này trong vài phút, lơ đãng gõ gõ bút xuống cuốn sổ nháp, đến lúc sắp sửa bỏ cuộc và tiếp tục công việc thì nghe

thấy tiếng gõ cửa.

“Vào đi.” Anh không nhìn lên. Khá lâu rồi anh mới có thể tập trung dịch trọn một đoạn như thế; anh không định phá vỡ nhịp độ này.

“Anh Harry.”

Harry dừng bút. Anh những tưởng ông quản gia mang thư buổi chiều đến, nhưng hóa ra là em trai anh. “À, Edward,” anh nói, rồi cẩn thận làm dấu chỗ đang dịch dở trước khi ngẩng đầu lên. “Ngạc nhiên gồm nhỉ.”

“Của anh đây.” Edward vào phòng đặt một phong bì lên bàn. “Người đưa thư mang đến.”

Bên ngoài phong thư không đề tên người gửi nhưng dấu bưu điện thì anh đã quen. Thư của Bộ Chiến tranh, và gần như chắc chắn là chuyện quan trọng; họ hiếm khi gửi những tài liệu loại này trực tiếp đến chỗ anh ở. Harry để nó sang một bên, định bụng sẽ đọc khi còn lại một mình. Edward biết chuyện anh mình dịch tài liệu gì đó nhưng không biết dịch cho ai. Và cho đến lúc này Harry cũng không thấy bất kỳ biểu hiện đáng tin nào ở em mình để anh có thể tiết lộ chuyện này.

Tuy nhiên, lá thư này có thể đợi vài phút. Ngay lúc này Harry đang tò mò không biết em trai anh lên phòng anh thực ra là có chuyện gì. Edward không có thói quen mang thư hay bất kỳ cái gì được gửi đến cho anh như thế này. Thậm chí nếu thư có gửi cho cậu ta thì rất có thể cậu ta sẽ thả lá thư vào khay ở tiền sảnh để ông quản gia lo.

Edward không đời nào tiếp xúc với Harry nếu không bị buộc phải như thế, vì một lý do khách quan hay vì việc gì cần thiết. Mà việc gì cần thiết ở đây thường liên quan đến tài chính.

“Hôm nay chú thế nào, Edward?”

Edward nhún vai. Trông cậu ta mệt mỏi, mắt đỏ quạch và sung húp. Harry tự hỏi không biết đêm qua cậu ta về muộn đến mức nào.

“Sebastian sẽ đến dùng bữa tối nay,” Harry nói. Edward hiếm khi ăn ở nhà, nhưng Harry nghĩ có thể cậu ta sẽ ở nhà dùng bữa nếu biết Sebastian sẽ đến.

“Em có kế hoạch cho tối nay rồi,” Edward nói, nhưng rồi thêm, “nhưng có thể em sẽ hoãn lại.”

“Được thế thì tốt.”

Edward đứng giữa phòng, đó là hình ảnh một cậu thanh niên mặt khó đăm đăm và râu rĩ. Cậu ta đã hai mươi hai, và Harry nghĩ cậu ta tưởng mình đã ra dáng đàn ông, nhưng tác phong của cậu ta còn thiếu chín chắn và ánh mắt còn non nớt làm sao.

Non nớt, chứ không phải trẻ trung. Harry rất bực mình vì bộ dạng phờ phạc uể oải của cậu em. Edward nốc quá nhiều rượu mà có thể lại ngủ quá ít. Song cậu ta không giống cha mình. Harry không thể chỉ rõ sự khác nhau, chỉ biết chắc một điều là ngài Lionel lúc nào cũng vui nhộn.

Không kể những lúc ông buồn và ân hận chuyện gì đó. Nhưng thường tới sáng hôm sau là ông quên mất chuyện ấy.

Edward thì khác. Nuông chiều cậu ta quá không giúp cậu ta trở thành người sống tình cảm. Harry không thể tưởng tượng ra cảnh em trai đứng lên ghế phát biểu về *ngôi trường tốt*. Edward không thêm cố hòa nhã và cởi mở trong những bữa cơm hiếm hoi với anh trai. Thay vì đó, cậu ta cứ ngồi im lặng như đá, hỏi gì thì chỉ cộc lốc trả lời thẳng vào câu hỏi, cốt sao tiết kiệm từ ngữ tối đa.

Harry đau khổ nhận ra anh không hiểu được em trai mình, không hiểu gì về suy nghĩ hay sở thích của cậu ta. Anh đã rời nhà trong suốt những năm tháng Edward trưởng thành, đến tận Lục địa chiến đấu bên cạnh Seb trong đoàn kỵ binh nhẹ 18. Khi trở về, anh có nhen nhóm lại tình cảm giữa hai anh em, thế nhưng Edward chẳng muốn dính dáng gì tới anh mình. Cậu ta ở đây, tại nhà Harry, chỉ bởi cậu ta không thể xoay xở được tiền thuê nhà riêng. Cậu ta là một đứa em trai điển hình, không có quyền thừa kế, không một kỹ năng ra hồn. Cậu ta giễu cợt lời Harry khuyên gia nhập quân đội, buộc tội anh chỉ muốn tống khứ cậu ta đi cho khuất mắt.

Harry không buồn gợi ý về giới tăng lữ. Thật khó lòng hình dung nổi Edward hướng ai đó theo lối sống đạo đức đứng đắn, và thêm nữa, Harry không hề muốn tống khứ em mình.

“Anh nhận được thư chị Anne hôm đầu tuần,” Harry cho biết. Chị gái họ đã cưới William Fobush năm mười bảy, luôn mãn nguyện với cuộc sống của mình ở Cornwall và không bao giờ nghĩ mình có thể chuyển đến một nơi nào khác. Cô gửi thư cho Harry mỗi tháng một lá, toàn kể chuyện con cái. Harry viết lại bằng tiếng Nga, khăng khăng rằng nếu cô không viết tiếng Nga nữa thì cô sẽ mất hẳn vốn tiếng Nga của mình.

Anne hồi âm bằng cách cắt rời lời cảnh báo của anh ra dán lên một tờ giấy khác kèm theo dòng chữ bằng tiếng Anh. “Đó là điều chị muốn đấy, em

trai yêu dấu ơi.”

Harry bật cười, nhưng anh không thôi viết bằng tiếng Nga. Và hẳn Anne đã phải mất thời gian đọc và dịch thư của anh, vì khi hồi âm cô thường bắt em trai giải thích những gì đã viết.

Harry thấy viết thư qua lại như thế rất thú vị và luôn mong được nhận thư chị gái.

Anne không hề viết cho Edward. Trước đây cũng có, nhưng cô không viết nữa khi nhận ra rằng cậu ta sẽ chẳng bao giờ hồi âm.

“Bọn trẻ khỏe cả,” Harry tiếp tục. Anne sinh được năm con, bốn cậu con trai và một cô con gái út. Harry tự hỏi không biết giờ trông chị thế nào. Anh chưa lần nào gặp lại Anne kể từ khi gia nhập quân đội.

Harry ngồi ngả người ra ghế chờ đợi. Bất kỳ điều gì. Đợi Edward mở miệng nói gì đó, đợi cậu ta đi lại, hay đá vào tường. Trên tất cả, anh đợi cậu ta hỏi xin thêm tiền tiêu vặt, vì chắc chắn đó là lý do cậu ta có mặt ở phòng làm việc của anh. Nhưng Edward vẫn nín thinh, chỉ di di ngón chân cái dọc sàn, kẹp mép tấm thảm sậm màu rồi hất nhẹ nó lên, đoạn lại lấy gót dận nó xuống.

“Sao thế Edward?”

“Tốt nhất là anh nên đọc lá thư đi hẵng,” Edward nói giọng cộc cằn trong khi dợm bước ra khỏi phòng. “Họ báo quan trọng đấy.”

Harry đợi cậu ta đi khỏi mới cầm lá thư từ Bộ Chiến tranh lên. Thật bất thường khi họ liên lạc với anh bằng cách này; thường họ gửi ai đó tận tay mang tới. Anh lật mặt sau lá thư, dùng ngón trở gỡ niêm phong rồi mở thư ra.

Ngắn, chỉ hai câu, nhưng rõ ràng. Harry phải đến văn phòng ở Horse Guards, Whitehall ngay lập tức.

Anh rên lên. Bất kỳ chuyện gì đòi hỏi phải có sự hiện diện của anh đều không hay hóm gì. Lần trước họ triệu anh tới là để yêu cầu anh làm bảo mẫu cho một nữ bá tước Nga đứng tuổi. Anh phải kè kè bên bà ta suốt đến ba tuần. Bà ta than phiền nào là về nhiệt độ, thức ăn, rồi thì nhạc nhẽo... Điều duy nhất không thấy bà ta kêu ca gì là rượu vodka, và bởi rượu ấy do chính bà mang theo.

Bà ta cũng cứ cố nài anh uống cùng cho kỳ được. Bất kỳ ai nói được tiếng Nga giỏi như Harry đều không uống thứ rượu hạng bét của Anh, bà ta

tuyên bố vậy. Quả thực bà ta làm anh nhớ nhớ bà ngoại.

Nhưng Harry không uống, một giọt cũng không, hết tối này đến tối khác anh phải đổ rượu vào chậu cây cảnh.

Lạ là tưới rượu vào cái cây lại thêm tươi tốt. Có lẽ khoảnh khắc thú vị nhất trong lần làm nhiệm vụ đó là khi ông quản gia cau mày nhìn chậu cây cảnh lạ lùng nói, “Tôi cứ tưởng nó sẽ không thể *ra hoa* cơ đấy.”

Tuy vậy, Harry không muốn lại lâm vào tình cảnh ấy lần nữa. Song từ chối nhiệm vụ đối với anh là một việc xa xỉ. Nực cười là thế. *Họ cần anh*, vì địch giả tiếng Nga không nhiều. Và anh phải làm theo lệnh.

Harry thoáng nghĩ đến chuyện làm cho xong trang còn dang dở trước khi đi, nhưng rồi quyết định thôi. Tốt hơn là để đấy đã.

Với lại bà bá tước đã về St. Petersburg, hẳn đang kêu ca về thời tiết lạnh giá, rồi nắng nôi, rồi không có quý ông người Anh nào ở bên hầu hạ bà từng li từng tí.

Dù lần này họ muốn anh làm gì thì chắc cũng không đến nỗi tệ như lần trước.

Chương Bảy

Còn tệ hơn thế.

“Hoàng tử nào?”

“Hoàng tử Alexei Ivanovich Gomarovsky,” Winthrop nhân viên Bộ Chiến tranh, người liên lạc thường xuyên với Harry, đáp. Winthrop có thể có một tên Thánh nào đấy, nhưng nếu có thì Harry cũng không biết. Anh ta chỉ đơn giản là Winthrop, chiều cao trung bình, vóc dáng trung bình, tóc nâu trung bình, và một khuôn mặt chẳng có gì nổi bật ở mọi góc độ. Theo như Harry biết, anh ta không bao giờ rời khỏi văn phòng Bộ Chiến tranh.

“Chúng ta không ưa anh ta,” Winthrop nói giọng đều đều. “Đang đau đầu với anh ta đây.”

“Thế chúng ta nghĩ anh ta có thể làm gì?”

“Cũng chưa chắc chắn được,” anh ta đáp, có vẻ không nhận ra sự mỉa mai trong câu nói của Harry. “Nhưng có một số việc liên quan đến chuyến viếng thăm của anh ta rất khả nghi. Trước hết là chuyện liên quan đến cha anh ta.”

“Cha anh ta?”

“Ivan Alexandrovich Gomarovsky. Qua đời rồi. Ông theo phe Napoleon.”

“Và vị hoàng tử này vẫn có một vị trí nhất định trong xã hội Nga?” Harry thấy chuyện này thật khó tin. Đã chín năm kể từ khi người Pháp tiến quân vào Mátxcova, nhưng mối quan hệ Pháp-Nga vẫn còn lạnh nhạt không gì cứu vãn. Sa hoàng và thần dân của ông ta không coi cuộc xâm lăng của Napoleon ra gì và người Pháp đã nhớ thì nhớ rất dai; nỗi nhục nhã và tổn thất trong cuộc rút quân sẽ hằn sâu trong tâm khảm họ nhiều năm về sau.

“Những hoạt động mưu phản của cha anh ta không bao giờ bị phát giác,” Winthrop giải thích. “Năm ngoái ông ta chết vì tuổi đã cao, và người ta vẫn tin ông ta trung thành với Sa hoàng.”

“Làm thế nào các anh biết được ông ta là kẻ phản bội?”

Winthrop gạt câu hỏi của anh bằng cái phẩy tay mập mờ. “Chúng tôi

có thông tin.”

Harry quyết định tạm thời chấp nhận như thế, vì không có vẻ gì Winthrop sẽ cho anh biết thêm bất kỳ thông tin nào nữa.

“Chúng tôi cũng đang tìm hiểu tại sao hoàng tử lại chọn viếng thăm vào thời gian này. Như chúng tôi được biết, ba người ủng hộ Napoleon đã đến thành phố hôm qua, trong đó có hai người là người Anh.”

“Thế các anh để mấy kẻ phản bội đó tự do vậy à?”

“Thường chúng tôi vẫn muốn để kẻ chống đối tin rằng chúng chưa bị phát giác.” Winthrop ngả người về phía trước, đặt cả cẳng tay lên bàn. “Bonaparte đang ốm, có thể sắp chết rồi. Ông ta ngày càng gầy yếu.”

“Bonaparte?” Harry hỏi như không tin vào tai mình. Anh đã trông thấy người này một lần. Đương nhiên là từ xa. Ông ta thấp, nhưng vòng bụng thì đáng nể. Thật khó hình dung một hình ảnh Bonaparte hom hem hốc hác.

“Chúng tôi được biết” - Winthrop lật đám giấy tờ trên bàn cho đến khi thấy cái cần tìm - “ông ta đã cho bóp quần vào hơn chục phân đấy.”

Chính Harry cũng phải ấn tượng. Không ai có thể trách Bộ Chiến tranh không để ý đến tiểu tiết.

“Ông ta sẽ không thoát khỏi đảo St. Helena được đâu,” Winthrop nói tiếp. “Nhưng ta luôn phải đề phòng. Sẽ luôn có những người núp dưới tên ông ta bày mưu tính kế. Chúng tôi tin rằng Hoàng tử Alexei có thể là một trong số người đó.”

Harry thở hắt ra. Một cách bực bội, bởi vì anh muốn Winthrop biết anh chẳng thích dính líu gì đến những chuyện thế này. Anh chỉ muốn yên ổn làm một dịch giả thôi, vì Chúa. Anh thích những con chữ. Giấy. Mực. Anh không thích mấy hoàng tử Nga, và anh không muốn bỏ ra ba tuần sắp tới giả vờ như anh thích họ. “Thế anh muốn tôi làm gì nào?” anh hỏi. “Anh biết là tôi đâu có liên quan gì đến những hoạt động gián điệp.”

“Chúng tôi cũng nào có muốn,” Winthrop nói. “Kỹ năng ngôn ngữ như của ngài mà chỉ ở mãi trong góc khuất thì quá uổng phí, chỉ còn biết hy vọng ngài không hứng phải hòn tên mũi đạn.”

“Thật khó mà tin được là các anh lại gặp khó khăn trong việc tuyển mộ điệp viên.” Harry lẩm bẩm.

Lại một lần nữa, Winthrop không nhận ra được giọng điệu mai mỉa trong câu nói của Harry. “Vốn tiếng Nga của ngài cộng với địa vị của ngài

trong xã hội thượng lưu, đó là những thuận lợi giúp ngài theo dõi Hoàng tử Alexei dễ dàng.”

“Tôi có giao du nhiều với giới thượng lưu đâu,” Harry nhắc.

“Nhưng ngài có thể mà.”

Những lời của Winthrop treo lơ lửng trong phòng như một thanh kiếm. Harry biết rất rõ ràng chỉ có một người nữa ở Bộ Chiến tranh có thể là địch thủ của anh về tiếng Nga. Anh cũng biết George Fox là con trai người chủ quán trọ đã cưới một cô gái Nga đến Anh giúp việc cho một nhà ngoại giao. Fox là người tốt, sắc bén và có dũng khí, nhưng anh ta sẽ không bao giờ có thể tiếp cận những người có địa vị quan trọng cỡ ông hoàng bà chúa. Nói trắng ra, Harry cũng không chắc mình có thể.

Nhưng Sebastian, trong tương lai có thể trở thành bá tước, thì có thể. Và đâu phải Harry chưa từng ăn theo chú em họ.

“Chúng tôi không yêu cầu ngài trực tiếp ra tay,” Winthrop nói, “mặc dù với những gì ngài thể hiện ở Waterloo thì chúng tôi tin ngài thừa khả năng làm việc đó.”

“Tôi đánh đấm đủ rồi,” Harry cảnh báo anh ta. Đúng thế. Bảy năm ở Lục địa đối với anh thế là đủ. Anh không hề có ý định cầm kiếm trở lại.

“Chúng tôi biết. Thế nên tất cả những gì chúng tôi yêu cầu là ngài chỉ cần để mắt tới anh ta thôi. Nếu có thể thì phải nghe xem anh ta nói chuyện gì. Hễ thấy có gì khả nghi thì lập tức báo cho chúng tôi.”

“Khả nghi.” Harry lặp lại. Có phải họ nghĩ rằng hoàng tử sẽ để lộ bí mật ở Almacks? London hiếm có người nói tiếng Nga, nhưng chắc chắn hoàng tử không ngốc đến nỗi nghĩ rằng không ai hiểu được những gì anh ta nói.

“Đây là lệnh của Fitzwilliam,” Winthrop hạ giọng thật thấp.

Harry ngẩng phắt lên. Fitzwilliam điều hành Bộ Chiến tranh. Không chính thức, đương nhiên rồi. Chính thức là ông ta thậm chí không hề tồn tại. Harry không biết tên thật của ông ta, và anh không chắc mình biết mồm ngang mũi dọc ông ta thế nào; hai lần anh gặp ông ta thì ông ta có hai vẻ khác nhau, vậy nên Harry không thể phân biệt khi nào là thật khi nào là hóa trang.

Nhưng anh biết rằng một khi Fitzwilliam ra lệnh điều gì thì điều đó bắt buộc phải được thực hiện.

Winthrop cầm một cặp tài liệu trên bàn trao cho Harry. “Đọc cái này đi. Đây là hồ sơ về hoàng tử.”

Harry cầm lấy cặp tài liệu và dợm đứng lên, nhưng Winthrop ấn anh xuống. “Tài liệu không được mang đi.”

Harry khựng lại, hơi cúi khi bị ra lệnh kiểu như thế. Anh ngồi xuống trở lại, mở tập tài liệu, lấy ra bốn tờ giấy và bắt đầu đọc.

Hoàng tử Alexei Ivanovich Gomarovsky, con trai của Ivan Alexandrovich Gomarovsky, cháu nội của Alexei Palovich Gomarovsky, vân vân và vân vân, chưa lập gia đình, chưa kết hôn. Đến London thăm ngài đại sứ, anh họ sáu đời của mình.

“Họ có họ hàng với nhau cả,” Harry lầm bầm. “Khỉ thật, biết đâu anh ta lại họ hàng với mình cũng nên.”

“Sao cơ?”

Harry liếc nhanh sang Winthrop. “Không có gì.”

Tám người tháp tùng, tính cả một tên cận vệ vai u thịt bắp dữ tợn. Thích rượu Vodka (dĩ nhiên), trà Anh (người có đầu óc thoáng đầy nh), và nhạc kịch.

Harry vừa đọc vừa gục gặc đầu. Có lẽ việc này sẽ không tệ lắm. Bản thân anh cũng thích nhạc kịch, nhưng dường như chưa bao giờ có thời gian đi xem. Giờ anh không đi không được. Tuyệt đấy.

Anh lật một trang. Có một bức phác họa hoàng tử. Anh giơ lên. “Giống anh ta không?”

“Không giống lắm,” Winthrop thừa nhận.

Harry đặt bản phác họa xuống cuối tập tài liệu. Sao phải nhiều khê đến thế này không biết? Anh đọc tiếp, thu thập được một vài thông tin cá nhân của hoàng tử. Cha anh ta mất ở tuổi sáu mươi ba vì bệnh tim. Không có dấu hiệu bị đầu độc. Mẹ anh ta vẫn còn sống, bà ta ở cả St. Petersburg và Nizhny Novgorod.

Anh lật nhanh đến trang cuối. Có vẻ như hoàng tử là kẻ hám gái, và đặc biệt thích phụ nữ tóc vàng. Trong hai tuần tới London, anh ta đã đến nhà thổ hạng sang nhất ở đây sáu lần. Anh ta cũng tham dự nhiều buổi hội hè vui chơi, có thể còn đang kiếm một cô vợ người Anh. Có tin đồn gia sản của anh ta ở Nga đang cạn dần và có lẽ anh ta cần một cô dâu có của hồi môn kha

khá. Anh ta đặc biệt chú ý đến ái nữ của...

“Ồ. Không”

“Có vấn đề gì à?” Winthrop hỏi.

Harry giơ tờ giấy lên, không phải để Winthrop có thể đọc được từ phía bên kia bàn. “Tiểu thư Olivia Bevelstoke,” anh không thể tin nổi chuyện này.

“Phải.” Chỉ có thế. Chỉ một chữ phải.

“Tôi biết cô này.”

“Chúng tôi biết.”

“Tôi không thích cô ta.”

“Rất tiếc khi nghe điều đó.” Winthrop dọn giọng. “Nhưng chúng tôi đã không hề tiếc khi biết trang viên Rudland ở ngay phía Bắc chỗ ngài mới thuê.”

Harry nghiêng răng.

“Chúng tôi không sai sót gì trong chuyện này, có phải không?”

“Không,” Harry nói giọng miễn cưỡng.

“Tốt. Vì ngài cũng cần phải để mắt đến cô ta nữa.”

Harry không thể giấu nổi sự khó chịu.

“Không thành vấn đề chứ?”

“Đương nhiên là không rồi,” Harry nói, vì cả hai đều biết câu hỏi trên chỉ là một câu hỏi tu từ.

“Chúng tôi không nghi ngờ tiểu thư Olivia cầu kết với hoàng tử, nhưng chúng tôi nghĩ, với tài ve vãn đã được minh chứng rõ ràng qua tài liệu của anh ta thì không biết chừng cô ta sẽ chào thua trước những mưu đồ xấu.”

“Các anh còn lập tài liệu về tài quyền rũ đàn bà con gái của anh ta nữa cơ đấy,” Harry nói lớn. Anh thậm chí không muốn biết họ lấy đâu ra thông tin ấy.

Một lần nữa Winthrop lại phẩy tay mập mờ. “Chúng tôi có cách.”

Harry suýt nữa nói nếu vị hoàng tử kia có thể quyến rũ được tiểu thư Olivia thì nước Anh đúng là nhẹ nợ, nhưng có cái gì đó đã ngăn anh lại. Một ký ức lướt nhanh qua đầu anh, có lẽ là một điều gì đó trong mắt cô ta...

Dù cô ta có tội tình gì đi nữa thì cô ta cũng không đáng bị như thế.

Ngoại trừ...

“Chúng tôi hy vọng ngài có thể giúp tiểu thư Olivia tránh gặp rắc rối,” Winthrop nói.

Cô ta *đã* theo dõi anh.

“Cha cô ta là nhân vật quan trọng.”

Cô ta nói cô ta thích súng. Và cô hầu gái đã nói gì đó về việc nói tiếng Pháp phải không nhỉ?

“Giới thượng lưu ai cũng biết và muốn kết thân với cô ta. Nếu có gì xảy ra với cô ta thì không tránh khỏi chuyện dư luận xôn xao đâu.”

Nhưng không thể có chuyện cô ta biết Harry làm việc cho Bộ Chiến tranh. Không ai biết anh làm việc cho Bộ Chiến tranh. Anh chỉ là một dịch giả.

“Chúng tôi không thể thực hiện điều tra sát sao như vậy vì nếu bị lộ thì sẽ là thảm họa.” Winthrop rút cuộc ngừng lại. “Ngài có hiểu điều tôi đang nói không?”

Harry gật đầu. Anh vẫn không nghĩ tiểu thư Olivia là điệp viên, nhưng trí tò mò của anh đã bị đánh thức. Và liệu anh có cảm thấy mình là đồ ngốc nếu hóa ra anh sai?

“Tiểu thư.”

Olivia ngẩng lên khi đang viết thư cho Miranda. Nàng đang cân nhắc xem có nên kể chuyện ngài Harry kia cho cô bạn nghe không. Olivia không thể hình dung ra bất kỳ ai khác nàng có thể - hay sẽ - kể cho nghe chuyện này, song đây không phải chuyện dễ kể rõ ràng bằng đôi ba lời trong thư.

Nàng không chắc mình viết ra được rõ ràng lắm

Nàng ngược nhìn lên. Ông quản gia đứng ngay cửa bê chiếc khay bạc trên đó có một tấm danh thiếp.

“Có khách, thưa tiểu thư.”

Nàng liếc lên chiếc đồng hồ trên mặt lò sưởi phòng khách. Giờ này có khách thì vẫn còn hơi sớm, mà mẹ nàng thì đã ra ngoài mua mũ rồi. “Ai thế, ông Huntley?”

“Ngài Harry Valentine, thưa tiểu thư. Chắc người ở nhà phía Nam ấy.”

Olivia từ từ đặt bút xuống. Ngài Harry? Đến đây ư?

Tại sao chứ?

“Tôi đưa ngài ấy vào chứ?”

Olivia chả hiểu sao ông quản gia lại hỏi thế. Nếu ngài Harry đang ở tiền sảnh, anh ta có thể trông thấy Huntley thừa chuyện với nàng. Sẽ chẳng thể nào vờ được là nàng bận hay gì gì đó mà không tiếp khách được. Nàng gật đầu, vượt phẳng mấy tờ thư rồi cho vào ngăn. Đoạn nàng đứng lên bởi cảm thấy mình cần đứng khi anh bước vào.

Trong phút chốc anh xuất hiện ngay cửa, vẫn trang phục sậm màu như thường lệ, kẹp một gói gì đó dưới nách.

“Chào ngài Harry,” nàng đứng lên, nói giọng nhẹ nhàng. “Bất ngờ nhỉ.”

Anh gật đầu chào. “Tôi luôn cố gắng làm một người láng giềng tốt.”

Nàng gật đầu chào đáp lễ, có vẻ cảnh giác khi nhìn anh vào phòng.

Nàng không thể tưởng tượng nổi tại sao anh lại đến nhà nàng thế này. Hôm ở công viên anh đã làm nàng vô cùng khó chịu, và thật sự là nàng cũng cư xử chẳng hơn gì anh. Nàng không nhớ được lần cuối cùng mình cư xử với ai tệ đến vậy là khi nào, nhưng dưới đôi mắt cảnh giác, nàng sợ anh sẽ lại dồn nàng vào thế bí lần nữa, mà lần này có thể là chuyện gì đó còn nguy hiểm hơn một bản khiêu vũ nhiều.

“Hy vọng tôi không làm phiền cô,” anh nói.

“Không đâu.” Nàng đưa mắt về phía bàn. “Tôi đang viết thư cho chị gái thôi.”

“Vậy mà tôi không biết cô có chị gái đấy.”

“Chị dâu,” nàng chữa lại. “Nhưng chị ấy giống như chị gái tôi vậy. Tôi chơi với chị từ nhỏ đến lớn.”

Anh đợi cho đến khi nàng ngồi xuống sofa thì mới ngồi xuống chiếc ghế lồi Ai Cập đối diện. Anh không có vẻ gì là thiếu thoải mái, điều đó khiến cho Olivia thấy thích thú. Nàng ghét ngồi trên chiếc ghế ấy.

“Tôi mua tặng cô cái này,” anh nói, đưa nàng gói quà.

“Ồ. Cảm ơn.” Nàng lúng túng đón lấy gói quà. Nàng không muốn nhận quà của người đàn ông này, và đương nhiên nàng không tin vào động

cơ tặng quà của anh ta.

“Cô mở ra đi,” anh ta thúc giục.

Cái gói được bọc khá giản dị, và những ngón tay của nàng run run - hy vọng là không run quá để anh ta có thể nhận ra. Mãi nàng mới mở được chỗ gút của sợi dây, nhưng cuối cùng nàng cũng có thể tháo được lớp giấy ra.

“Một cuốn sách,” nàng nói giọng bất ngờ. Nàng phần nào đoán được nhờ vào trọng lượng và hình dáng của cái gói, nhưng đầu vậy đó cũng là một lựa chọn lạ lùng.

“Tặng hoa thì ai mà chẳng làm được,” anh ta nhận xét.

Nàng lật cuốn sách lại - lúc mở cái gói ra cuốn sách nằm úp - và nhìn tiêu đề. *Cô Battenworth và gã nam tước dở hơi*. Bây giờ thì nàng thực sự ngạc nhiên. “Ngài mua cho tôi tiểu thuyết lãng mạn ư?”

“Tiểu thuyết lãng mạn *kinh dị*,” anh ta đính chính. “Có vẻ đó là loại cô thích.”

Nàng ngược lên nhìn anh ta, đánh giá lời bình luận vừa rồi.

Anh ta nhìn nàng, như thể thách thức nàng gắng hỏi.

“Không hẳn là tôi thích đọc sách,” nàng nói nhỏ.

Anh ta nhướng mày.

“Ý tôi là tôi *có thể*,” nàng nói nhanh, trong lòng sôi lên cảm giác bực bội, bực bản thân cũng như bực anh ta. “Chỉ là tôi không thích thôi.”

Anh ta vẫn nhướng mày.

“Có phải tôi không được thừa nhận chuyện đó không?” Nàng hỏi không chút nhũn nhặn.

Anh ta cười từ tốn, và một lúc lâu sau anh ta mới chịu nói, “Cô không nghĩ trước khi nói phải không?”

“Không thường xuyên lắm,” nàng thừa nhận.

“Thử đi,” anh ta nói, hướng ánh nhìn vào cuốn sách. “Tôi nghĩ cô có thể thích đọc nó hơn là đọc báo đây.”

Đàn ông vẫn thường nghĩ vậy. Hình như chưa một ai hiểu được rằng nàng thích xem tin tức trong ngày hơn là những điều bịa đặt ngớ ngẩn từ trí tưởng tượng của một ai đó.

“Thế ngài *đọc* chưa?” nàng hỏi, nhìn xuống khi mở hủ họa một trang nào đấy.

“À, chưa. Nhưng chị gái tôi khen cuốn này lắm.”

Nàng ngược nhìn anh ta bằng ánh mắt sắc lẹm, “Ngài có chị à?”

“Có vẻ như cô thấy bất ngờ về chuyện đó nhỉ.”

Nàng bất ngờ thật. Nàng không chắc tại sao mình lại bất ngờ, ngoại trừ việc rõ ràng mấy cô bạn của nàng đã kể nàng nghe hết mọi chuyện về anh ta, nhưng không hiểu sao lại bỏ sót mất chi tiết này.

“Chị ấy sống ở Cornwall” anh ta nói, “giữa bốn bề vách đá, giữa huyên thoi và giữa một đàn con nhỏ.”

“Nghe dễ thương nhỉ.” Và đó là lời nói thật lòng. “Ngài có phải là ông cậu tận tụy không đấy?”

“Không.”

Hắn là mặt nàng lộ vẻ bất ngờ vì anh ta nói, “Có phải tôi không được thừa nhận chuyện đó không?”

Nàng bật cười. “Khá lắm, ngài Harry.”

“Tôi muốn làm một ông cậu tận tụy lắm chứ,” anh ta nói với nàng, nụ cười của anh ta trở nên ấm áp và chân thành, “nhưng tôi chưa có dịp gặp đứa cháu nào cả.”

“Hắn thế rồi,” nàng nói nhỏ. “Ngài ở Lục địa nhiều năm thế cơ mà.”

Đầu anh ta hơi nghiêng qua một bên. Nàng tự hỏi không biết có phải anh ta luôn làm thế khi thấy tò mò không. “Cô biết nhiều về tôi đấy chứ,” anh ta nói.

“Ai cũng biết chuyện đó mà.” Quả thật anh ta không cần phải ngạc nhiên như thế.

“Ở London này chuyện riêng tư không còn là chuyên riêng tư nữa, phải không?”

“Gần như là thế.” Nàng nói xong mới nhận ra mình bị hớ, mới nhận ra điều mình có thể vừa thừa nhận. “Ngài dùng trà nhé?” nàng nói, khôn khéo chuyển đề tài.

“Vâng, cảm ơn cô.”

Sau khi nàng gọi Huntley bảo ông mang trà lên, Harry khơi chuyện, “Khi tôi còn ở quân đội, đó là thứ tôi nhớ nhất.”

“Trà ư?” Chuyện này có vẻ như thật khó tin.

Anh ta gật đầu. “Tôi *rất* *thèm* uống trà.”

“Các ngài không được cung cấp hay sao?” Không hiểu sao Oiiivia cảm thấy chuyện này quả thật không thể chấp nhận được.

“Thỉnh thoảng mới có. Còn đâu chúng tôi phải tự xoay xở lấy”

Có gì đó trong giọng nói của anh ta - có vẻ *thèm* muốn và trẻ trung - khiến nàng mỉm cười. “Hy vọng trà nhà chúng tôi hợp khẩu vị ngài.”

“Tôi không phải là người kén cá chọn canh gì đâu.”

“Thật ư? Tôi tưởng ngài thích trà đến vậy thì hẳn phải là người kén trà lắm.”

“Ngược lại, trải qua nhiều năm thiếu trà nên giờ tôi quý từng giọt ấy.”

Nàng bật cười lớn. “Ngài nhớ trà, thật chứ? Hầu hết đàn ông tôi biết đều chỉ nhớ brandy. Hay porto thôi.”

“Vớ với tôi thì là trà,” anh ta nói giọng chắc nịch.

“Ngài có uống cà phê không?”

Anh ta lắc đầu. “Đáng lắm.”

“Thế sô cô la?”

“Phải cho nhiều đường mới được.”

“Ngài thú vị thật đấy, ngài Harry.”

“Tôi biết rõ cô thấy tôi thú vị mà.”

Hai má nàng đỏ bừng. Và lúc này nàng đang bắt đầu thích người đàn ông này thực sự. Tệ nhất trong chuyện này là anh ta biết được điều đó. Nàng đã theo dõi anh ta, và chuyện này thật khiếm nhã. Nhưng tuy thế anh ta cũng đâu cần phải khiến nàng bực mình đến thế chứ.

Trà đến, giúp nàng có thể lãng đi câu nói vừa rồi của anh ta. “Sữa nhé?” nàng hỏi.

“Vâng.”

“Đường chứ?”

“Không. Cảm ơn.”

Nàng không buồn nhìn lên khi nói, “Thật à? Không đường? Ngay cả khi ngài ăn sô cô la với đường?”

“Và cà phê cũng vậy, nếu mà tôi buộc phải uống. Trà thì lại đắng kiểu khác.”

Olivia đưa anh ta cốc trà và bắt đầu rót cho mình. Nàng tìm thấy sự thoải mái nhất định trong những thao tác quen thuộc. Hai tay nàng tự biết cần phải làm gì, những cử động từ lâu đã khắc sâu vào từng đường gân thớ thịt của nàng. Cuộc nói chuyện cũng dễ chịu. Đơn giản và vô nghĩa nhưng giúp nàng lấy lại được cân bằng. Cứ như thế đến khi anh ta nhấp ngụm trà thứ hai, nàng cuối cùng đã có thể đá đổ sự cân bằng của *anh ta*. Nàng nở một nụ cười chật ngọt ngào và nói:

“Họ bảo ngài giết vị hôn thê của mình.”

Anh ta sặc, điều đó khiến nàng khoái trá ghê gớm (vì anh ta bất ngờ chứ không phải vì anh sặc; nàng hy vọng không trở nên nhẫn tâm *như thế*), thế nhưng anh ta bình thường lại ngay được, giọng anh ta từ tốn và bình thản khi hỏi lại, “Vậy à?”

“Vâng.”

“Họ có bảo tôi giết cô ấy như thế nào không?”

“Không.”

“Họ có bảo khi nào không?”

“Chắc là có,” nàng nói dối, “nhưng tôi lại không nghe.”

“Xem nào.” Anh ta có vẻ như đang suy tính. Đó là một hình ảnh khiến người ta phải bối rối: một người đàn ông cao lớn đang ngồi trong phòng khách màu hoa cà của mẹ nàng, trên tay cầm một tách trà ngon. Và đang suy nghĩ về vụ giết người.

Anh ta nhấp thêm ngụm nữa. “Có ai vô tình nói đến tên của cô ấy không?”

“Hôn thê của ngài à?”

“Vâng.” Tiếng “vâng” ngọt ngào tao nhã như thể họ đang nói về chuyện thời tiết, hay có thể là khả năng đội Busket of Roses thắng giải đua ngựa Ascot Cup vào ngày Phụ nữ vậy. Olivia khẽ lắc đầu rồi đưa tách trà lên

miệng.

Anh ta nhắm mắt lại một lát, rồi nhìn thẳng nàng, đầu đưa qua đưa lại đầy thiếu não. “Cô ấy đã yên nghỉ, đó là quan trọng nhất.”

Olivia không chỉ sắc trà mà còn phun gân tới bên phòng. Thế là anh ta cười phá lên, đúng là đồ xấu xa.

“Ôi trời đất ơi, nhiều năm rồi tôi không được nghe chuyện buồn cười đến thế này,” anh ta vừa nói vừa cố lấy lại hơi thở.

“Ngài đúng là đồ tồi.”

“Còn cô đồ cho tôi giết người thì sao!”

“Đâu có. Tôi chỉ nói người ta bảo thế thôi cơ mà.”

“Ồ, ra thế,” anh ta nói giọng mỉa mai, “quả thực là khác nhau to.”

“Những chuyện về ngài tôi không *tin*?”

“Tôi thấy âm lòng khi cô đứng về phía tôi đấy.”

“Đừng tưởng bở,” nàng nói giọng đanh đá. “Đó là lẽ thường thôi.”

Anh ta lại cười vang. “Vậy ra cô theo dõi tôi là vì thế?”

“Tôi không có...” Ôi, lạy Chúa, sao nàng vẫn còn phủ nhận chứ?
“Phải,” nàng hét lên thực sự. “Ngài sẽ không theo dõi lại tôi chứ?”

“Tôi có thể gọi cảnh sát.”

“Tôi có thể gọi cảnh sát,” nàng nhại, dùng giọng điệu như vẫn thường nói với anh em ruột của mình.

“Cô *đẽ* nổi nóng nhỉ.”

Nàng lườm anh ta.

“Thôi được rồi, thế rốt cuộc cô có tìm thấy điều gì thú vị không?”

“Có chứ,” nàng nheo nheo mắt. “Có.”

Anh ta đợi, rồi cuối cùng lên tiếng, giọng không còn chút mỉa mai nào nữa, “Nói tôi nghe đi.”

Nàng rướn người về phía trước. “Ngài giải thích về cái mũ đi nào.”

Anh ta nhìn nàng như thể nàng có vấn đề gì đó về thần kinh. “Cô đang nói chuyện gì vậy?”

“Cái mũ đó!” nàng kêu lên, đưa hai tay lên đầu phe phẩy, cổ tay gấp lại làm thành một hình cái mũ trên đầu. “Thật tức cười! Cái mũ có cài lông. Mà lại đi đội trong nhà nữa chứ.”

“Ồ. Ra thế.” Harry nén cười. “Tôi làm thế là vì cô, thật đấy.”

“Ngài đâu có biết tôi đứng ở đó.”

“Xin lỗi, nhưng tôi biết đấy.”

Nàng ngó người ra, và trông hơi choáng váng khi hỏi, “Thế ngài trông thấy tôi lúc nào?”

“Lần đầu tiên cô bước tới trước cửa sổ.” Harry so vai nhướn mày như thể muốn nói - *Thử cố cãi xem nào*. “Cô nấp không khéo như cô tưởng đâu.”

Nàng hậm hực ngồi ngay lại. Thật lố bịch, nhưng anh ngờ là nàng nghĩ mình bị xúc phạm. “Thế còn ném xấp giấy vào lò sưởi thì sao?” nàng chất vấn.

“Thế cô thì chưa từng làm vậy à?”

“Không phải theo cái cách như phát điên lên ấy, tôi không vậy.”

“À, thế thì cũng là vì cô đấy. Cô đã không ngần ngại bỏ công sức ra theo dõi tôi, tôi nghĩ tốt nhất là tôi nên làm gì đó để cô đỡ uống công.”

“Ngài...”

Trông nàng không có vẻ có thể tìm được lời nào thích đáng, vậy nên anh nói thêm không mấy khách khí, “Suýt nữa là tôi leo lên bàn nhảy một điệu gì rồi, nhưng tôi nghĩ vậy thì lộ liễu quá.”

“Ngài đã biến tôi thành trò cười bấy lâu nay.”

“À.. “ Anh nghĩ về điều đó. “Ừ”

Miệng nàng há ra. Trông nàng giận lắm, và anh gần như thấy hồi lỗi – đó hẳn là phản xạ của cánh đàn ông, họ cảm thấy xấu hổ khi khiến phụ nữ giận dữ ra mặt. Nhưng nàng không biết cãi lại thế nào, một tiếng cũng không. “Tôi muốn nhắc cho cô nhớ rằng,” anh nói rành rọt từng tiếng một, “*cô theo dõi tôi*. Nếu có ai bị đối xử bất công trong hai chúng ta thì đó chính là tôi.”

“Được, tôi cho rằng ngài đã trả được thù rồi đấy,” nàng đường hoàng đáp, hếch cằm lên.

“Ồ, tôi không biết thế đấy thưa tiểu thư Olivia. Còn lâu chúng ta mới

hòa.”

“Thế ngài định làm gì?” nàng hỏi giọng ngờ vực.

“Chẳng gì cả,” anh cười toe. “Chưa.”

Nàng thốt ra một âm thanh giận dữ khá buồn cười - khá dễ thương, thực sự là vậy - và anh quyết định đánh đòn chí mạng, “À này, tôi chưa từng đính hôn đâu đấy.”

Nàng chớp mắt, trông có vẻ bối rối khi anh đột ngột chuyển đề tài.

“Chuyện vị hôn thê chết chứ gì?” anh nói rõ ý luôn.

“Thế không chết hả?”

“Chứ có đâu mà chết với không.”

Nàng khẽ gật đầu, rồi hỏi, “Thế hôm nay ngài đến đây để làm gì?”

Harry chắc chắn không định nói cho nàng biết sự thật, rằng giờ nàng là nhiệm vụ của anh, và anh phải tìm hiểu chắc chắn là nàng không cố ý mưu phản. Vậy nên anh chỉ nói, “Theo phép lịch sự thôi mà.”

Mấy tuần tới anh sẽ phải năng gặp nàng hơn, hoặc nếu không gặp nàng thì ít nhất cũng giữ nàng trong tầm quan sát của mình. Giờ anh không còn nghi ngờ nàng có động cơ ám muội khi theo dõi anh trong suốt thời gian qua nữa. Thực sự anh chưa từng có ý nghĩ đó, nhưng nếu không cẩn thận thì thật là ngờ nghệch. Tuy vậy, câu chuyện của nàng về vị hôn thê bị sát hại nghe nực cười đến khó tin. Có vẻ như đó chính là lý do khiến một cô gái mới lớn không có chuyện gì làm đi theo dõi hàng xóm nhà mình.

Không phải là anh biết nhiều về những cô gái kiêu như thế lắm.

Nhưng anh nghĩ mình sẽ sớm biết.

Anh cười với nàng. Anh thấy vui hơn cả mong đợi.

Trông nàng như thể muốn trợn tròn mắt lên, và chẳng hiểu sao anh muốn nàng làm thế thật. Anh thích nàng hơn khi các cơ trên khuôn mặt nàng chuyển động biểu đạt nhiều trạng thái xúc cảm khác nhau. Ở buổi hòa nhạc Smythe-Smith, nàng rất điềm tĩnh và vô cùng giữ ý giữ tứ. Ngoại trừ một vài lần mắt cương kiểm soát cơn giận dữ, còn thì lúc nào nàng cũng tỉnh bơ như không.

Buổi ấy người anh thấy ran lên khó chịu. Cơn khó chịu lan tới từng đầu ngón tay, như một mụn nước mà không cách gì gỡ cho hết ngứa được.

Nàng mời anh dùng thêm trà, anh đón lấy mà trong lòng vui lạ lùng khi cuộc viếng thăm được kéo dài thêm. Tuy nhiên trong khi nàng rót trà, ông quản gia lại vào phòng mang theo một khay bạc.

“Tiểu thư Olivia,” ông nói như hát. “Cái này gửi đến cho cô.”

Ông quản gia khom người xuống để tiểu thư Olivia có thể lấy tấm thiệp từ chiếc khay. Trông nó giống kiểu thiệp mời, không chỉ đẹp mà còn trang trọng, có một dải ruy băng và sáp niêm phong.

Harry khẽ nhích người một chút, cố nhìn rõ hơn. Có phải là dấu hoàng gia không? Người Nga thích những vật dụng hoàng gia của mình. Anh nghĩ chắc là người Anh cũng vậy, nhưng chuyện này đâu có gì quan trọng. Nàng đâu có bị vua George theo đuổi.

Nàng nhìn tấm thiệp trong tay mình, rồi đặt xuống bàn bên cạnh.

“Thế cô không muốn mở ra xem à?”

“Chắc là không gặp gì đâu. Tôi không muốn thất lễ.”

“Đừng khách sáo,” anh nói để nàng yên tâm. Anh đưa mắt về phía tấm thiệp. “Trông vui mắt nhỉ.”

Nàng chớp mắt, nhìn tấm thiệp rồi lại nhìn anh đầy tò mò.

“Trang trọng,” Harry nói rõ thêm vì thấy từ “vui mắt” chưa đắt lắm.

“Tôi biết ai gửi cái này đến mà,” nàng nói, rõ ràng không chịu chút ảnh hưởng nào từ điều mình biết.

Anh nghiêng nghiêng đầu, hy vọng cử chỉ đó sẽ giống như một câu hỏi mà nếu nói ra thành lời thì khá bất nhã.

“Ồ, được rồi,” nàng nói, đưa ngón tay xuống dưới sáp niêm phong. “Nếu ngài muốn.”

Anh đâu có nói ra điều đó nhưng anh cũng không phản đối kéo lại khiến nàng đổi ý.

Và anh kiên nhẫn đợi nàng đọc, thích thú ngắm những nét xúc cảm trên gương mặt nàng. Nàng trợn tròn mắt, khẽ thở phò, rồi cuối cùng rên rỉ.

“Có tin gì không hay phải không?” Harry nhã nhặn hỏi.

“Không,” nàng nói. “Chỉ là một lời mời mà tôi chẳng thích nhận chút nào.”

“Vậy thì đừng nhận lời.”

Nàng cười gượng gạo. Hay có thể là cười thiếu não. Anh không biết nữa.

“Triệu tập thì đúng hơn,” nàng bảo anh.

“Ồ, vậy sao. Ai mà lại có quyền triệu tập tiểu thư Olivia Bevelstoke trứ danh chứ?”

Không nói lời nào, nàng cho anh xem tấm thiệp.

Chương Tám

Nguyên nhân khiến hoàng tử để mắt đến mình

Olivia Bevelstoke

Suy biến

Hôn nhân

Chẳng lựa chọn nào có sức thuyết phục đặc biệt cả. Phá đám thì rõ rồi, còn hôn nhân thì... có cả núi lý do.

Lý do mình không màng đến chuyện cưới

một hoàng tử Nga

Olivia Bevelstoke

Mình không nói tiếng Nga

Ngay cả tiếng Pháp cũng không

Mình không muốn chuyển đến Nga sống

Nghe bảo ở đấy lạnh lắm

Mình sẽ nhớ nhà

Và trà

Ở Nga người ta có uống trà không nhỉ? Nàng liếc sang ngài Harry lúc này vẫn đang sẫm soi tấm thiệp nàng đưa ban nãy. Chẳng hiểu sao nàng nghĩ anh sẽ biết. Anh đã tới nhiều nơi, hay ít nhất là nhiều ở mức quân đội cần, và anh thích trà.

Và trong bản liệt kê của nàng thậm chí không hề đề cập gì đến khía cạnh hoàng gia của cuộc hôn nhân với một hoàng tử. Nghi thức ngoại giao. Lễ nghi này nọ. Nghe đúng là một cơn ác mộng.

Ác mộng ở một nơi vô cùng lạnh giá.

Thành thật mà nói nàng đang bắt đầu nghĩ rằng nguyên nhân thứ nhất không đáng sợ bằng nguyên nhân thứ hai.

“Tôi không biết là cô quan hệ rộng đến thế đấy.”

Ngài Harry lên tiếng sau khi xem xong tấm thiệp.

“Đâu có. Tôi gặp anh ta có hai lần. Không,” - nàng cố nhớ lại mấy tuần trước, “Ba lần. Chỉ vậy thôi.”

“Hẳn cô gây cho anh ta nhiều ấn tượng lắm nhỉ.”

Olivia thở dài nãy nê. Nàng biết hoàng tử thấy nàng hấp dẫn. Từ trước đến giờ có nhiều người theo đuổi nàng đủ để nàng có thể nhận ra được điều đó.

Nàng cố làm anh ta nản lòng theo cách tế nhị hết mức, nhưng nàng không thể dứt khoát cự tuyệt anh ta được. Vì anh ta là hoàng tử, trời ạ. Nếu hai nước có xảy ra chuyện gì không hay thì *nàng* không thể là nguyên nhân được.

“Cô đi chứ?” Harry hỏi.

Olivia nhăn nhó. Hoàng tử rõ ràng không biết theo khuôn phép của người Anh thì đàn ông phải tới thăm phụ nữ nên đã yêu cầu nàng đến thăm anh ta. Anh ta còn ấn định cả thời gian, ngày một lúc ba giờ chiều, điều này khiến Olivia có cảm giác anh ta dùng “yêu cầu” hơi bừa bãi.

“Tôi chưa biết phải từ chối thế nào đây,” nàng nói.

“Không.” Anh lại nhìn xuống tấm thiệp, lắc đầu. “Cô không thể làm vậy được.”

Nàng rên rỉ.

“Đa số các bà các cô sẽ lấy làm hãnh diện lắm đấy.”

“Tôi nghĩ thế. Ý tôi muốn nói đương nhiên là thế rồi. Anh ta là hoàng tử cơ mà.” Nàng cố pha một chút hào hứng vào trong giọng nói của mình. Nhưng nàng không nghĩ mình thành công.

“Thế sao cô còn không muốn đi?”

“Nhiều khê lắm, thật đấy.” Nàng nhìn thẳng vào anh. “Có bao giờ ngài vào cung diện kiến chưa? Chưa chứ gì? Hãi lắm.”

Anh cười vang, nhưng nàng không để ý gì khác, vẫn cứ tiếp tục nói. “Xiêm y phải thế này thế nọ, nào là vòng váy, nào là khung giữ, ngay cả khi mà nhiều năm rồi chẳng ai còn mặc cái của nợ ấy nữa. Rồi phải nhún gối vừa phải, không ít không nhiều, và cấm có được cười không đúng lúc đấy nhé.”

“Tôi nghĩ chắc Hoàng tử Alexei không cần cô phải mặc váy phòng gì đâu.”

“Tôi biết anh ta không yêu cầu thế, nhưng sẽ vẫn phải đúng nghi thức dù biết là lộ bịch đi nữa, mà tôi thì có biết tí gì về lễ nghi của Nga đâu. Nên thế nào mẹ tôi cũng cố tìm cho được một người dạy bảo tôi chuyện đó cho mà xem, dù tôi không rõ là sắp đến ngày rồi thì bà tìm đâu ra nữa. Và rồi suốt hai ngày tới đây tôi sẽ phải học nhún gối sao cho vừa phải, và tránh đề cập những chủ đề khiến mình bị xem là khiếm nhã, phù!”

Nàng thốt ra tiếng phù! Vì thật lòng toàn bộ chuyện này khiến nàng đau quặn bụng. Cả căng thẳng nữa. Đúng là căng thẳng. Nàng ghét điều đó.

Nàng nhìn sang Harry. Anh ngồi không nhúc nhích nét mặt khó hiểu. “Ngài không định bảo tôi là chuyện này sẽ không kinh khủng tới mức ấy đấy chứ?”

Anh lắc đầu. “Không, sẽ rất kinh khủng.”

Nàng ngồi sụm người ử rữ. Mẹ nàng thấy con gái ngồi với bộ dạng thế này trước mặt một quý ông thế nào cũng giận sôi lên. Nhưng chẳng lẽ anh không thể nói dối một chút rằng gặp hoàng tử sẽ rất thú vị hay sao chứ? Nếu anh nói thế, hẳn nàng vẫn còn ngồi thẳng lưng được.

Và nếu đổ lỗi cho người khác khiến nàng dễ chịu hơn thì nàng cứ nghĩ thế.

“Chắc cô cũng phải có ít nhất vài ngày chuẩn bị trước khi tới đó chứ nhỉ?”

“Chỉ hai ngày thôi,” nàng chán chường đáp. “Mà có thể tối nay tôi cũng sẽ gặp anh ta đấy.”

“Tối nay?”

“Buổi khiêu vũ tại nhà Mottram. Ngài có đi không?” nàng phẩy phẩy tay trước mặt. “Không, chắc chắn là ngài không đi rồi.”

“Sao cơ?”

“Ồ, tôi xin lỗi.” Nàng cảm thấy mặt mình đang đỏ bừng lên. Nàng thật là, nói mà không chịu suy nghĩ gì cả. “Tôi chỉ có ý là ngài không hay đi đâu cả. Chứ không có ý ngài không được mời. Chỉ là ngài thích ở nhà. Hay ít nhất tôi nghĩ rằng đó là lý do.”

Anh nhìn nàng dăm dăm, đủ lâu để buộc nàng phải nói.

“Nhớ là tôi đã quan sát ngài năm ngày cơ đấy.”

“Tôi dễ gì quên chuyện đó chứ.” Hẳn là anh thấy tội nghiệp cho nàng, vì anh không tiếp tục đề tài đó nữa mà thay vào đó chỉ nói, “Thực ra tôi cũng định tới dự buổi khiêu vũ nhà Mottram.”

Nàng mỉm cười, khá bất ngờ trước thoáng chút hân hoan trong lòng. “Vây hẹn gặp ngài ở đây nhé.”

“Dù có phải chết tôi cũng nhất định tới đó.”

Thực ra, lúc đầu Harry không có ý định tham dự buổi khiêu vũ đó. Thậm chí anh cũng không chắc liệu mình có được mời không nữa, nhưng chắc Sebastian cũng đi, và anh có thể đi cùng cậu ta. Như thế cũng có nghĩa là anh buộc phải nghe Sebastian tra vấn - nào là tại sao tự nhiên anh lại muốn đi chơi và ai khiến cho anh thay đổi như vậy? Nhưng Harry đã có nhiều kinh nghiệm trong chuyện né tránh những câu hỏi của Sebastian rồi, và khi vừa đến, chẳng mấy chốc anh thoát khỏi chú em họ vì buổi khiêu vũ đông nghịt người.

Harry đứng trong vũ phòng, nhìn khắp lượt đám đông. Thật khó ước lượng được bao nhiêu khách dự. Ba trăm? Bốn trăm? Rất dễ chuyển tay nhau một mẫu tin mà không bị phát giác hay trao đổi chuyện cơ mật, trong khi bề ngoài vẫn làm như không có chuyện gì xảy ra.

Harry tự lòi mình ra khỏi luồng suy nghĩ ấy. Anh bắt đầu có suy nghĩ giống như một tên gián điệp phải gió rồi, ôi trời ơi. Mà đâu có ai bắt anh làm chuyện này. Anh chỉ có việc để mắt tới tiểu thư Olivia và hoàng tử, cùng nhau hoặc riêng từng người thôi. Không ai yêu cầu anh ngăn chặn hay cản trở bất kỳ điều gì. Thật vậy, *không hề*.

Chỉ quan sát rồi báo cáo, thế thôi.

Anh không thấy Olivia hay bất kỳ ai mang dáng dấp hoàng gia, nên rút

cho mình một ly rượu pân nhâm nhi một lúc, thích thú nhìn Sebastian đi khắp phòng, khiến mọi người mắt tròn mắt dẹt trông theo.

Đó chính là tài năng. Một cái tài mà không đời nào anh có được.

Sau chừng ba mươi phút quan sát và chờ đợi (chẳng có gì để báo cáo cả) một đám đông nhón nháo gần cửa vào phía đông nên Harry đi sang hướng đó. Anh đến chỗ gần nhất có thể rồi nghiêng sang người đàn ông bên cạnh hỏi, “Anh có biết tại sao chỗ kia ồn ào vậy không?”

“Hoàng tử Nga gì đó.” Người đàn ông nhún vai, chẳng mấy quan tâm. “Đã ở đây được vài tuần rồi.”

“Làm người ta nháo nhác hết cả lên,” Harry nhận xét. Người đàn ông - Harry không biết anh ta nhưng có vẻ như anh ta là kiểu người hay lui tới những chốn như thế này - khi mũi. “Mấy bà mấy cô ở đây phát rồ lên vì anh ta mất.”

Harry hướng sự chú ý trở lại đám đông nhón nháo nơi gần cửa. Có một nhóm người bình thường như bao nhóm người khác, và anh thỉnh thoảng nhác thấy người đàn ông đi giữa, nhưng không kịp nhìn rõ anh ta.

Anh thấy được tóc anh ta màu vàng, cái đó thì anh có thể nhìn rõ, cao hơn bình thường, dù có thể không cao bằng anh và điều này khiến anh thấy hả dạ. Chẳng có lý do nào Harry cần được giới thiệu với hoàng tử, và cũng không ai nghĩ đến chuyện giới thiệu anh, nên anh đứng yên chỗ cũ, cố “đọc” hoàng tử khi anh ta đi qua đám đông.

Anh ta có vẻ cao ngạo, điều này có thể thấy rất rõ. Có ít nhất mười thiếu nữ tới chào anh ta, và mỗi lần như thế anh ta không có lấy một cái gật đầu. Anh ta vẫn nghếch cằm, chỉ đáp lại họ bằng ánh nhìn xuống khinh mạn.

Với đàn ông, anh ta cũng cư xử hách dịch như thế, chỉ nói chuyện được với ba người.

Harry phải tự hỏi liệu hoàng tử có coi *ai* ở đây đáng để anh ta để mắt tới không.

“Tôi nay sao thấy ngài có vẻ nghiêm nghị vậy ngài Harry?”

Anh quay lại mỉm cười trước khi kịp nghĩ lại. Tiểu thư Olivia không biết từ đâu xuất hiện ngay bên cạnh anh, đẹp mê hồn trong chiếc đầm nhung xanh màu trời đêm.

“Chẳng phải là con gái chưa chồng thì nên mặc màu tùng lam hay sao?” anh hỏi nàng.

Nàng nhướn mày trước câu nói xỏ xiên của anh nhưng mắt nàng long lanh vẻ hóm hỉnh, “Đúng thế, nhưng tôi không còn mới nữa. Tôi đã dự những buổi thể này ba năm nay rồi. Ế nhẹ rồi.”

“Vậy mà không hiểu sao tôi lại thấy khó tin rằng đó là lỗi của ai khác chứ không phải của cô đây.”

“Cái gì?”

Anh cười rạng rỡ. “Tôi nay cô đã làm gì rồi.”

“Chưa có gì đặc biệt cả. Chúng tôi mới đến.”

Đương nhiên anh biết thế. Nhưng anh không thể để nàng biết anh đã tìm nàng nên bảo, “Hoàng tử của cô đang ở đây đây.”

Trông nàng như thể muốn rên rỉ ỉ ôi. “Tôi biết.”

Anh cúi người về phía cô, kèm theo một nụ cười bí hiểm - “Để tôi giúp cô tránh anh ta nhé.”

Mắt nàng sáng rỡ lên. “Ngài làm được sao?”

“Tôi là người đa tài mà tiểu thư Olivia.”

“Không tính đến mấy cái mũ ngộ nghĩnh chứ gì?”

“Không tính đến mấy cái mũ ngộ nghĩnh.”

Rồi như chỉ chờ có thế, cả hai cùng cười vui vẻ. Tiếng cười hòa vào nhau nghe thật hoàn hảo, vừa trong trẻo lại vừa thực. Và rồi, cùng lúc, cả hai dường như nhận ra rằng giây phút này thật trọng đại, dù không ai hiểu được vì lẽ gì.

“Sao ngài hay mặc đồ sẫm màu thế?” nàng hỏi.

Anh nhìn xuống trang phục đang mặc trên người. “Cô không thích áo khoác của tôi à?”

“Thích chứ,” nàng trấn an. “Rất lịch lãm. Chỉ là có lời ra tiếng vào.”

“Về gu ăn mặc của tôi ư?”

Nàng gật đầu. “Thiên hạ râm ran cả tuần. Mà ngài cũng bình phẩm chiếc đầm của tôi đây thôi?”

“Ừ thì thế. Tôi mặc màu sẫm vì nó giúp cho cuộc sống của tôi dễ dàng hơn.”

Nàng im lặng với nét mặt mong đợi như thể muốn nói - *chắc chắn là còn lý do nào nữa.*

“Để tôi cho cô biết bí mật ghê gớm này nhé, tiểu thư Olivia.” Anh nghiêng người về phía trước, nàng cũng vậy, và lại thêm một khoảnh khắc nữa. Khoảnh khắc hòa hợp hoàn hảo.

“Tôi tệ về màu sắc lắm,” anh nói khẽ nhưng vẻ đầy nghiêm túc. “Tôi không hề phân biệt được đâu là màu đỏ đâu là màu xanh”

“Thật ư?” Giọng nàng hơi lớn. Nàng ngượng ngịu đưa mắt liếc nhìn xung quanh rồi tiếp tục nói giọng khẽ hơn. “Tôi chưa thấy ai như thế bao giờ.”

“Không phải mình tôi bị thế đâu. Ấy là nghe bảo thế chứ tôi cũng chưa gặp người nào bị giống tôi.”

“Nhưng đầu cần phải mặc màu đen suốt như thế chứ?” Nàng có vẻ - và trông mặt - rất thích thú. Mắt nàng long lanh còn giọng nói đầy hào hứng.

Nếu Harry biết chuyện anh gặp khó khăn trong việc phân biệt màu sắc có thể khiến phụ nữ thích thú như thế thì anh đã nói vậy cách đây nhiều năm rồi.

“Thế người hầu của ngài không chọn được trang phục cho ngài hay sao?” nàng hỏi.

“Có, thế nhưng rồi tôi lại phải dựa vào cậu ấy mất.”

“Thế ngài không tin tưởng cậu ấy à?” trông nàng đầy hiếu kỳ. Thích thú. Có lẽ cả hai thì đúng hơn.

“Cậu ấy không hài hước cho lắm, và cậu ấy biết tôi không thể sa thải cậu ấy.” Anh nhún vai bất lực. “Cậu ấy có lần đã cứu sống tôi. Và có lẽ quan trọng hơn là cả con ngựa của tôi nữa.”

“Ồ, vậy rõ ràng là ngài không đuổi cậu ấy được rồi. Con ngựa của ngài rất dễ thương đấy.”

“Tôi khá hài lòng,” Harry nói. “Về con ngựa. Và cả cậu người hầu.”

Nàng gật đầu đồng tình. “Tôi thấy ngài nên biết ơn vì mình hợp với màu sẫm. Không phải ai mặc màu sẫm cũng đẹp.”

“Này tiểu thư Olivia, liệu đó có phải là một lời khen không nhỉ?”

“Khen ngài thì khen thế thôi chứ tôi không có ý bảo người khác mặc

màu sẫm không đẹp đâu,” nàng quả quyết.

“Tạ ơn trời vì điều đó. Tôi không nghĩ mình biết cách xử sao cho phải phép trong cái thế giới mà cô đưa ra lời khen tặng.”

Nàng khẽ chạm vai anh - lả lơi, táo bạo và mai mỉa hết sức. “Tôi cũng thấy *y như vậy*.”

“Được. Giờ thì ta đồng tâm nhất trí rồi nhé, vậy sẽ làm gì với hoàng tử của cô đây?”

Nàng ném sang anh một cái nguýt dài.

“Tôi biết rằng ngài đang cầu mong cho tôi bảo anh ta không phải là hoàng tử của tôi.”

“Đúng là tôi muốn cô nói như vậy đấy,” anh nói khẽ.

“Vì tôi rất sung sướng khi làm ngài thất vọng nên tôi phải nói rằng anh ta là hoàng tử của tôi cũng giống như là hoàng tử của bất kỳ ai khác ở đây.” Nàng mím môi khi đưa mắt quanh căn phòng. “Ngoại trừ người Nga, có lẽ vậy.”

Nếu vào lúc khác, Harry có thể đã nói anh là người Nga, hay ít ra là một phần tư Nga. Anh sẽ đưa ra một lời bình luận hay ho nào đấy, chẳng hạn như hoàng tử thì có cái gì chứ, và rồi làm nàng mắt tròn mắt dẹt vì khả năng tiếng Nga của mình.

Nhưng anh không thể. Thực ra anh cũng không chắc mình muốn làm thế.

“Ngài thấy hoàng tử đâu không?” nàng hỏi rồi vừa nghênh cổ vừa kiễng chân lên nhìn, nhưng dù nàng có cao hơn mức trung bình một chút thì cũng không tài nào nhìn qua được đầu đám đông.

Harry thì có thể. “Kia kia,” anh nói, hất đầu về phía cửa dẫn ra khu vườn. Hoàng tử đứng giữa một nhóm người, nét mặt lộ vẻ chán chường vì sự quan tâm quá mức của đám đông, nhưng đồng thời cũng ra vẻ mình được quan tâm như thế là lẽ đương nhiên.

“Anh ta đang làm gì thế?” Olivia hỏi.

“Đang được giới thiệu với...” Ôi, chết thật. Anh không biết là ai. “... ai đó.”

“Đàn ông hay phụ nữ?”

“Phụ nữ.”

“Trẻ hay già?”

“Đây có phải câu hỏi không?”

“Trẻ hay già?” nàng lặp lại. “Ai ở đây mà tôi chả biết. Biết hết mọi người tại những sự kiện như thế này là *nghề của tôi* mà.”

Anh nghiêng nghiêng đầu. “Chuyện này có gì đó khiến cô đặc biệt tự hào hả?”

“Không hẳn là đặc biệt.”

“Bà ta trung trung tuổi rồi,” anh nói.

“Bà ta mặc gì?”

“Đầm,” anh đáp cộc lốc.

“Ngài tả xem được không?” nàng sốt ruột hỏi. Rồi tiếp: “Ngài cũng tệ hết em trai tôi ấy.”

“Tôi rất thích em trai cô,” anh nói, gần như chỉ để chọc nàng.

Nàng trừng mắt. “Đừng lo, ngài sẽ biết cậu ấy nhiều hơn, rồi thế nào cũng đổi ý thôi.”

Anh mỉm cười vì lời nàng nói. Anh không thể không cười. Sao lúc trước anh có thể nghĩ nàng lạnh lùng và xa cách nhỉ? Có chẳng là nàng rất tai quái. Và có vẻ như là cần có bạn.

“Sao hả?” nàng hỏi. “Bà ta mặc kiểu đầm gì?”

Anh kiễng hết chân nọ sang chân kia để nhìn rõ hơn. “Kiểu phòng phòng, có...” Anh hướng ánh mắt lên hai vai mình như thể vẫn hy vọng miêu tả được xiêm y phụ nữ. Rồi lắc đầu, “Tôi không thể biết được nó màu gì đâu.”

“Hay đấy.” Nàng cau mày. “Thế có nghĩa là màu đỏ hay xanh lá cây chẳng?”

“Hay bất kỳ màu gì trong cả ngàn màu giống vậy.”

Dáng điệu nàng hoàn toàn thay đổi. “Chuyện này đúng là tuyệt vời thật, ngài có nghĩ thế không?”

“Thực ra, lúc nào tôi cũng thấy chuyện này phiền phức thì đúng hơn.”

“Tôi cũng nghĩ là ngài cảm thấy thế,” nàng thừa nhận, rồi hỏi, “Cái bà

anh ta đang nói chuyện cùng...”

“Ồ, anh ta đâu có nói chuyện với bà ta,” Harry nói, giọng đẽ cảm xúc chi phối hơn dự định.

Nàng lại kiễng chân, nhưng cũng chẳng thấy rõ hơn là mấy. “Ý ngài là gì vậy?”

“Anh ta không chuyện trò với ai cả. Ít nhất là gần như không một ai. Gần như lúc nào anh ta cũng nhìn xuống cái mũi của mình.”

“Lạ quá đi. Anh ta nói chuyện với tôi nhiều lắm mà.”

Harry so vai. Anh không biết đáp lại câu này thế nào, chỉ biết rõ ràng là gã hoàng tử muốn đưa nàng lên giường. Mà nói ra chuyện đó vào lúc này có vẻ không hợp lý chút nào.

Mặc dù anh phải thừa nhận là hoàng tử có con mắt tinh đời.

“Ồ,” Olivia nói. “Cái bà anh ta không thèm nói chuyện cùng ấy. Có phải đang đeo một viên kim cương thô kệch không?”

“Trên cổ hả?”

“Không trên cổ thì trên mũi chắc.”

Anh nhìn nàng chăm chăm vẻ xét nét. “Cô không giống như tôi hằng nghĩ.”

“Không biết ấn tượng đầu tiên của ngài về tôi thế nào, nhưng đó có thể là một ấn tượng tốt đẹp. Bà ta đeo kim cương phải không?”

“Ừ.”

“Vậy chính là Mottram phu nhân rồi,” nàng khẳng định. “Chủ nhân buổi dạ vũ này đây. Điều này có nghĩa là anh ta sẽ phải bận rộn hơi lâu đây. Đâu thể thiếu lịch sự mà phớt lờ bà ta được.”

“Tôi không tin anh ta chịu đi ngược lại mong muốn của mình để giữ lịch sự đâu.”

“Đừng lo. Anh ta sẽ không đi được đâu. Mottram phu nhân có xúc tu và hai cô con gái chưa chồng đây.”

“Ta đi về hướng ngược lại chứ nhỉ?”

Nàng nhướn mày tinh quái. “Thì đi.”

Nàng cất bước, lẹ làng chen qua đám đông. Anh đi theo tiếng cười

khúc khích của nàng, còn nàng thì cứ chốc chốc ngoái lại đằng sau để chắc chắn là anh vẫn đi theo, trên môi nàng nở nụ cười lấp lánh.

Rốt cuộc hai người đến một bức tường hõm, và nàng ngồi phịch xuống ghế, thấy đầu vác vác và mệt đứt hơi. Anh đứng bên cạnh nàng, dáng điệu đã trầm tĩnh hơn nhiều. Anh không muốn ngồi. Chưa muốn. Anh cần theo dõi hoàng tử.

“Anh ta sẽ không tìm thấy chúng ta ở đây được!” nàng hoan hỉ thốt lên.

Sẽ không một ai tìm được. Harry không thể không nhận thấy điều đó. Không có gì quá suồng sã nơi tường hõm trông vào vũ phòng này. Nhưng với vị trí chênh chếch sang bên và kiến trúc kiểu hình khum, phải đứng chính diện mới nhìn được bên trong.

Không thể nói đó là cảnh tự tình hay gì đó ám muội được, nhưng quả thực là đó là không gian rất riêng tư. Thoát hẳn những huyền ảo của buổi tiệc ngoài kia.

“Vui nhỉ,” Olivia lên tiếng.

Anh thấy ngạc nhiên rằng mình cũng đồng ý với nàng. “Chứ còn gì nữa?”

Nàng thở ra nhẹ nhẹ. “Tôi nghĩ chắc mình không thể nào tránh anh ta cả tối nay được.”

“Cô thử xem.”

Nàng lắc đầu. “Mẹ tôi sẽ tìm ra tôi.”

“Có phải bà đang cố gả cô cho anh ta không?” anh hỏi rồi đến ngồi bên cạnh nàng trên băng ghế gỗ uốn cong.

“Không, bà không muốn tôi lấy chồng xa đâu. Nhưng anh ta là hoàng tử.” Nàng ngược nhìn anh với vẻ mặt như đang nói về định mệnh. “Đây là một niềm vinh hạnh, ý tôi là sự quan tâm của anh ta ấy.”

Harry gật đầu. Không phải đồng tình mà là thông cảm.

“Và hơn nữa là...” Nàng đột nhiên ngưng bật, rồi mở miệng như thể muốn nói tiếp. Nhưng rồi lại thôi.

“Hơn nữa gì?” anh nhẹ nhàng gợi mở.

“Tôi có thể tin ngài được không nhỉ?”

“Có thể chứ,” anh bảo nàng, “nhưng tôi chắc cô biết thừa là đừng bao giờ nên tin một người đàn ông bảo cô có thể tin anh ta.”

Nàng cười mỉm. “Đúng vậy, nhưng...”

“Cứ nói nghe xem nào,” anh dịu dàng bảo. À... Mắt nàng đăm chiêu như thể đang tìm từ điển đạt, hay có thể nàng đã tìm ra nhưng nói ra không hay cho lắm. Và rốt cuộc thì nàng cũng nói mà không nhìn anh.

Nhưng nàng cũng không hẳn tránh anh.

“Có một số người theo đuổi tôi, nhưng tôi... không đáp lại.”

Anh thấy lạ khi nàng cẩn thận dùng cụm từ “không đáp lại” nhưng không cắt ngang.

“Tôi đâu có nghĩ mình cao giá hơn họ đâu. À, chỉ một số người bọn họ, tôi nghĩ vậy.” Nàng quay sang nhìn thẳng vào mắt anh. “Một số người bọn họ kinh khủng lắm.”

“Tôi hiểu.”

“Nhưng hầu hết bọn họ... Không có gì *không tốt* cả. Chỉ là họ không hợp với tôi thôi.” Nàng thở dài, tiếng thở dài phảng phất nỗi buồn.

Anh ghét như thế.

“Đương nhiên không ai nói thẳng với tôi thế cả,” nàng nói.

“Nhưng cô nổi tiếng là kهن kiệu phải không?”

Nàng nhìn anh rầu rĩ.

“‘Kén cá chọn canh’ là điều tôi nghe được từ họ. À, là một trong những điều tôi nghe được.” Mắt nàng sa sầm lại. “Điều duy nhất tôi muốn nhắc lại.”

Harry nhìn xuống bàn tay trái của mình. Bàn tay râm rứt này giờ đã nắm lại thành nắm đấm. Olivia đang cố kiềm chế hết sức có thể nhưng rõ ràng là nàng bị những tin đồn làm tổn thương ghê gớm.

Nàng tựa lưng vào bức tường đằng sau, sự đăm chiêu hiện rõ qua từng hơi thở. “Và đó... ừm, đó là điều thực sự khiến tôi đau lòng vì...” Nàng lắc đầu, ngược mặt lên trời như thể kiếm tìm sự chỉ bảo, hay tha thứ. Hay chỉ là thấu hiểu.

Nàng nhìn ra đám đông mỉm cười, nhưng ấy là một nụ cười buồn và

bôi rồi. Rồi nói, “Vài người còn bảo ‘Cô ta nghĩ cô ta đang đợi ai chứ? Một hoàng tử chắc?’”

“À.”

Nàng quay sang nhìn anh với cặp mày nhướng lên và nét mặt chân thành. “Ngài có biết tôi khôn khổ thế nào không?”

“Tôi hiểu mà?”

“Nếu người ta thấy tôi không đáp lại anh ta, chắc tôi sẽ...” Nàng cắn môi, tìm từ chính xác, “... không phải là trò cười... Tôi không biết tôi sẽ bị coi là gì nhưng chắc chắn là chẳng có gì hay ho.”

Trông anh như ngồi bất động nhưng nhìn nét mặt anh có thể thấy được sự ân cần đến nao lòng khi anh cất tiếng, “Cô không việc gì phải kết hôn với anh ta chỉ để làm đẹp lòng cái xã hội này.”

“Không, đương nhiên là không. Nhưng tôi phải thể hiện sao cho mọi người thấy ít ra tôi cũng cư xử phải phép với anh ta. Nếu tôi mà khước từ anh ta ngay lập tức ấy...” Olivia thở dài. Nàng ghét chuyện này. Nàng ghét tất cả chuyện này, và nàng thực sự chưa từng kể với bất kỳ ai, vì họ sẽ chỉ nói toàn những điều kinh khủng và giả tạo kiểu như – *Có ối người muốn khổ như cô chả được đâu.*

Và nàng biết mình may mắn, và nàng biết mình tốt số, và nàng biết mình không có quyền than vãn bất kỳ điều gì về cuộc sống của mình, và nàng không hề than vãn, thực sự là vậy.

Ngoại trừ đôi lúc nàng có than vãn thật.

Và đôi lúc nàng chỉ muốn đàn ông thôi để ý đến mình, thôi khen nàng xinh đẹp và dễ thương và duyên dáng (mà nàng đâu có phải thế). Nàng muốn họ thôi đến chơi nhà, thôi hỏi xin cha nàng cho phép họ tìm hiểu nàng vì không một ai hợp với nàng cả, và chán nhất là nàng không muốn gắn đời mình với người tốt nhất trong số những người khả dĩ chấp nhận được.

“Có phải là cô luôn xinh đẹp?” anh hỏi thật khế.

Đây là một câu hỏi lạ lùng. Lạ lùng và có sức mạnh, và không phải là loại câu hỏi nàng từng nghĩ tới, nhưng không hiểu sao...

“Vâng.”

Không hiểu sao với anh dường như điều này rất đổi bình thường.

Anh gật đầu. “Tôi cũng đã nghĩ vậy. Gương mặt cô đúng như thế thật.”

Nàng quay sang anh với tâm trạng húng khởi trở lại một cách kỳ lạ.

“Tôi đã kể ngài nghe về Miranda chưa nhỉ?”

“Tôi không nghĩ là cô đã kể”

“Bạn tôi đấy. Và là vợ anh trai tôi.”

“À. Chiều nay cô viết thư cho cô ấy chứ gì.”

Olivia gật đầu. “Cô ấy đã từng là một nhóc vẹt con xấu xí. Gầy tong và chân dài dễ sợ. Chúng tôi thường đùa là chân dài đến cổ. Nhưng tôi không bao giờ thấy như vậy cả. Cô ấy chính là bạn tôi. Người bạn thân nhất, thú vị nhất và dễ thương nhất. Chúng tôi học cùng nhau. Chúng tôi làm mọi thứ cùng nhau.”

Nàng nhìn sang anh, cố đoán định mức độ quan tâm của anh đối với chuyện này. Đa số đàn ông đã chạy mất giày trước khi nàng kể đến đây rồi - một cô nàng huyền thuyên về tình bạn thuở ấu thơ. Trời ạ.

Nhưng anh chỉ gật đầu. Và nàng biết rằng anh hiểu.

“Khi tôi mười một tuổi - đúng ra là sinh nhật mười một tuổi – tôi đã tổ chức một buổi tiệc - cả Winston nữa - và tất cả trẻ con ở đây đều được mời đến. Tôi nghĩ đây là một lời mời mà chẳng đứa nào lại không thích cả. Thế mà, có một đứa con gái - thậm chí tôi cũng không nhớ tên là gì nữa – thốt ra những lời lẽ quá đáng với Miranda. Tôi không nghĩ trước đó Miranda biết mọi người không thấy cô ấy xinh xắn. Tôi biết mình cũng không biết điều đó.”

“Trẻ con mà, có lúc cũng ác ý vậy,” anh lẩm bẩm.

“Ừ, người lớn cũng thế mà,” nàng tươi tỉnh nói. “Dù sao cũng chỉ là điều vụn vặt thôi. Đây chỉ là một trong vô vàn kỷ niệm tôi còn nhớ được.”

Họ ngồi im không nói gì một lúc, nhưng rồi anh lên tiếng, “Cô chưa kể xong mà.”

Nàng quay sang anh vẻ bất ngờ. “Ý ngài là gì?”

“Cô chưa kể xong chuyện,” anh nhắc lại. “Thế cô đã làm gì?”

Nàng hé môi.

“Tôi không thể hình dung được cô lại chịu để yên đâu. Ngay cả ở tuổi mười một, cô cũng không thể không làm gì được.”

Một nụ cười chậm chậm nở ra trên khuôn mặt nàng, rạng rỡ hơn... rạng rỡ hơn... cho đến khi nàng có thể cảm thấy được nó trên má, rồi môi, và tim. “Tôi nhớ rằng mình đã cãi nhau một trận với con nhỏ đó.”

Anh nhìn nàng với ánh mắt lạ lùng chứa chan tình thân. “Cô bé đó vẫn được mời đến dự tiệc sinh nhật cô những lần sau chứ?”

Nàng vẫn đang cười. Cười thật tươi. “Tôi không nghĩ vậy.”

“Tôi cược là cô đó không bao giờ quên tên cô được.”

Olivia cảm thấy niềm hân hoan tỏa rạng từ trong tim. “Tôi cho là vậy.”

“Và bạn cô, Miranda thôi không bị nhạo báng nữa kể từ hôm đó,” anh nói. “Cưới bá tước tương lai của dòng họ Rudland cơ mà. Có người đàm ông nào hơn thế ở quận này đâu?”

“Phải. Làm gì có chứ.”

“Đôi khi,” anh trầm ngâm, “ta có được những gì ta xứng đáng được nhận.”

Olivia ngồi bên anh, không nói gì nhưng trong lòng rộn ràng niềm vui. Rồi nàng đột ngột quay sang anh lên tiếng, “Tôi là một người cô tận tụy đấy nhé.”

“Vợ chồng anh trai cô có con rồi à?”

“Một bé gái. Caroline. Con bé là thứ tôi yêu thích nhất trên đời này đấy. Đôi khi tôi nghĩ mình chỉ muốn ăn nó mất thôi.” Nàng nhìn sang anh. “Ngài cười gì vậy?”

“Giọng cô.”

“Giọng tôi làm sao?”

Anh lắc đầu. “Không biết nữa, nhưng nghe như... như... tôi không biết nói sao, gần giống như cô đang đợi món tráng miệng vậy.”

Nàng khúc khích cười. “Tôi sẽ phải học cách thương yêu sao cho đều đây. Họ chuẩn bị có thêm đứa nữa.”

“Chúc mừng cô.”

“Tôi không cho là mình thích trẻ con,” Olivia mơ màng “nhưng quả thực là tôi yêu cô cháu gái của tôi chết đi được.”

Nàng lại lặng im không nói gì, trong đầu nghĩ thật dễ chịu khi ngồi

cùng một người mà nàng không cần lúc nào cũng phải nói. Nhưng rồi dĩ nhiên nàng lại nói, bởi lẽ nàng không bao giờ có thể im lặng lâu được.

“Ngài nên đi Cornwall thăm chị gái đi,” nàng bảo. “Để còn gặp đàn cháu nữa chứ.”

“Ừ,” anh đồng ý.

“Gia đình rất quan trọng.”

Anh im lặng hơi lâu hơn nàng tưởng rồi cất tiếng, “Phải, đúng vậy.”

Không hoàn toàn như thế. Trong giọng anh có gì đó không thành thật. Hoặc có lẽ là không phải vậy. Nàng hy vọng không phải vậy. Thật thất vọng biết mấy nếu hóa ra anh là loại đàn ông không quan tâm đến gia đình.

Nhưng nàng không muốn nghĩ về điều đó. Không phải bây giờ. Nếu anh có lỗi lầm gì, hay bí mật gì, hay bất kỳ chuyện gì nằm ngoài những gì nàng trông thấy ngay tại lúc này, nàng cũng không muốn biết.

Không phải tối nay.

Dứt khoát là không phải tối nay.

Chương Chín

Hai người không thể ngồi mãi được nơi tường hôm đó, nên Olivia đành đứng dậy sửa sang lại váy xống rồi ngoảnh sang nói với Harry, “Lao qua ô tường thành lần nữa nào, hỡi bạn thân mến ^[2].”

Anh cũng đứng lên, nhìn nàng với vẻ thân tình và trêu chọc. “Tôi tưởng cô không thích đọc sách.”

“Đúng là tôi không thích thật, nhưng lạy Chúa, đó là *Henry V*. Ngay cả tôi cũng không thể thoát được.” Olivia gần như rùng mình khi nhớ lại cô gia sư thứ tư bởi cô ta nhất quyết buộc nàng phải đọc cho kỳ hết tất cả những cuốn về các vị *Henry*. Mà không hiểu nổi tại sao lại còn bắt đọc ngược từ cuối lại nữa. “Và tôi đã cố. Tin tôi đi, tôi đã cố.”

“Không hiểu sao tôi lại có cảm giác rằng cô không phải là một học sinh gương mẫu nhỉ?” anh thắc mắc.

“Tôi làm như thế thì Miranda mới nổi lên được chứ.” Không thực sự đúng như thế, nhưng Olivia không hề bận tâm tới chuyện đó là kết quả của thái độ học tập thiếu nghiêm túc của nàng. Không phải là nàng không thích học, nàng chỉ không thích bị bảo phải học *cái gì*. Miranda lúc nào cũng chúi mũi vào sách vở thì sung sướng tiếp thu bất kỳ kiến thức nào gia sư truyền đạt. Olivia luôn thấy thích nhất là khoảng thời gian cô gia sư này về và cô khác chưa vào, khi đó nàng và Miranda muốn làm gì thì làm. Thay vì bị buộc phải học thuộc lòng, hai người tha hồ chơi đủ trò. Olivia chưa bao giờ giỏi toán khi không có ai hướng dẫn.

“Tôi đang bắt đầu nghĩ cô bạn Miranda của cô hẳn là một vị thánh,” ngài Harry nói.

“Ô, cũng tùy lúc thôi,” Olivia đáp. “Ngài chưa gặp ai cứng đầu như cô ấy đâu.”

“Hơn cả cô nữa à?”

“Hơn nhiều.” Nàng nhìn anh kinh ngạc. Nàng không cứng đầu. Bốc đồng, ừ thì thế, và nhiều lúc có hơi điên rồ, nhưng không cứng đầu. Nàng luôn biết khi nào cần nhường nhịn. Hay chịu thua.

Nàng quay sang nhìn anh chăm chú khi anh vẫn vờ đưa mắt về phía

đám đông. Hóa ra anh thú vị thật. Ai mà hình dung được anh lại có óc hài hước đến thế? Hay biết thông cảm với người khác đến thế. Nói chuyện với anh khiến nàng có cảm giác như thể tìm thấy được một người bạn mà nàng đã quen biết từ thuở lọt lòng vậy. Thật ngạc nhiên. Làm bạn với một quý ông - ai mà tưởng tượng được chuyện đó chứ?

Nàng thử hình dung chuyện thừa nhận với Mary hay Anne hay Philomena rằng nàng biết nàng xinh. Không bao giờ nàng làm được chuyện đó. Hẳn họ sẽ xem đó là lỗi tự phụ tồi tệ nhất.

Với Miranda thì khác. Miranda hiểu. Nhưng Miranda không thường xuyên ở London nữa, và giờ này Olivia bắt đầu nhận thấy việc đó đã để lại một khoảng trống lớn trong cuộc đời nàng.

“Trông vẻ mặt cô nghiêm trọng quá,” Harry nói, và nàng nhận thấy mình đã đắm chìm trong suy nghĩ từ lúc nào, không cả nhận ra anh đã quay sang nhìn nàng. Anh đang nhìn nàng hết sức chăm chú, ánh mắt anh nồng nàn, dồn hết cả vào nàng.

Nàng tự hỏi anh thấy gì ở nàng.

Và nàng tự hỏi liệu hình ảnh mình có tốt đẹp trong mắt anh không.

Và hơn tất cả, nàng tự hỏi tại sao việc hình ảnh nàng tốt đẹp trong mắt anh lại quan trọng đến thế.

“Không có gì,” nàng nói, vì nàng có thể nhận thấy anh đang mong nàng đáp lại.

“Vậy thì tốt.” Anh thôi nhìn nàng, lại đưa ánh mắt về phía đám đông, và giây phút căng thẳng cũng qua. “Vậy giờ ta đi tìm vị hoàng tử của cô chứ nhỉ?”

Nàng liếc sang anh ánh mắt khiêu khích, bụng thở phào vì có cơ hội đưa ý nghĩ trở lại phạm vi an toàn hơn. “Cuối cùng hãy để tôi chiều theo ý ngài mà phản đối rằng anh ta không phải là hoàng tử của tôi được chứ?”

“Tôi sẽ rất biết ơn về điều đó.”

“Hay lắm, anh ta không phải là hoàng tử của tôi,” nàng nghiêm túc lặp lại.

Trông anh có vẻ gần như thất vọng. “Thế thôi à?”

“Vậy ngài mong chờ một câu gì đó đầy kịch tính chắc?”

“Chí ít là vậy,” anh nói nhỏ.

Nàng cười khúc khích rồi bước vào vũ phòng, đưa ánh mắt khắp lượt đám đông. Thật là một buổi tối đẹp khác thường; nàng thật không hiểu sao lúc trước mình không nhận ra điều này. Vũ phòng chật ních người, hết như bao vũ phòng khác, nhưng không khí có gì đó khác lạ. Do ánh nến chăng? Có lẽ có nhiều nến hơn, hay những cây nến cháy sáng hơn. Nhưng tất cả mọi người đều đắm trong thứ ánh sáng ấm áp ve vuốt đó. Tối nay Olivia nhận thấy người nào cũng đẹp, không trừ một ai.

Thật là một điều dễ thương. Và tất cả họ trông mới phơi phới làm sao.

“Anh ta ở títt trong góc đằng kia kìa,” nàng nghe tiếng Harry từ đằng sau. “Bên phải ấy.”

Giọng anh vọng đến tai nàng thật ấm áp và dịu dàng, lướt qua cơ thể nàng như đem theo bao ve vuốt lạ lùng đến run rẩy. Nàng những muốn ngả người ra phía sau, đắm chìm trong bầu không khí gần cơ thể anh, và rồi...

Nàng bước về phía trước. Đó chẳng phải là những ý nghĩ an toàn. Không phải giữa căn phòng chật ních người thế này. Dứt khoát không phải về Harry Valentine.

“Tôi nghĩ cô nên đợi ở đây,” Harry bảo. “Cứ để anh ta tìm đến cô.”

Nàng gật đầu. “Tôi không chắc là anh ta trông thấy tôi.”

“Sẽ tìm ra ngay ấy mà.”

Không hiểu sao câu nói của anh nghe như một lời khen tặng, và nàng những muốn quay lại mỉm cười với anh. Nhưng nàng đã không làm thế, và nàng cũng không hiểu tại sao.

“Tôi nên đứng cạnh bố mẹ tôi,” nàng nói. “Như thế sẽ hợp lý hơn - À, hơn bất kỳ điều gì tôi đã làm tối nay.” Nàng ngược lên nhìn anh - Harry Valentine, hàng xóm mới của nàng và không thể tin nổi, người bạn mới của nàng. “Cảm ơn ngài vì chuyến phiêu lưu tuyệt vời.”

Anh cúi chào. “Không có gì.”

Nhưng cách chia tay như thế thật trịnh trọng quá mức và Olivia không chịu được chia tay theo kiểu như vậy. Nên nàng mỉm cười thật tươi với anh - nụ cười thật của nàng, chứ không phải nụ cười nàng luôn giữ trên mặt mình theo kiểu xã giao và hỏi, “Ngài có thấy phiền không nếu tôi lại mở rèm cửa sổ phòng tôi? Bên trong tối lắm chịu không được.”

Anh cười rộn rã, khiến một số ánh mắt hiếu kỳ soi vào họ. “Thế cô

lại định theo dõi tôi nữa đấy à?”

“Chỉ lúc nào ngài đội những cái mũ buồn cười đó thôi.”

“Chỉ có mỗi một cái thôi, và tôi chỉ đội vào thứ Ba.”

Và không hiểu sao đây dường như là cách tốt nhất để kết thúc cuộc gặp gỡ của họ vào tối nay. Nàng khẽ nhún gối chào, nói tạm biệt, rồi lẩn vào đám đông trước khi cả hai kịp nói thêm lời nào.

Không đầy năm phút sau khi Olivia tìm được cha mẹ thì hoàng tử Nga Alexei Gomarovsky tìm thấy nàng.

Nàng phải thừa nhận rằng anh ta là một người đàn ông cực kỳ quyến rũ. Rất điển trai, kiểu điển trai lãnh đạm đậm chất Xlavơ với đôi mắt màu xanh đá và màu tóc giống hệt màu tóc nàng. Quả thực là rất đặc biệt; không mấy đàn ông trưởng thành có màu tóc vàng như vậy. Mái tóc khiến anh ta nổi bật giữa đám đông.

Ồ, mái tóc và một gã cận vệ vai u thịt bắp theo sát anh ta nữa. Hoàng tử từng nói với nàng rằng cung điện ở Âu châu có thể là những nơi nguy hiểm. Người danh tiếng như anh ta không thể đi đâu mà thiếu cận vệ tháp tùng được.

Olivia đứng giữa bố mẹ xem đám đông dạt ra nhường lối cho hoàng tử. Anh ta dừng ngay lại trước nàng, hai gót chân chạm vào nhau theo lối nhà binh kỳ cục. Dáng người anh ta thẳng đến kinh ngạc, và trong đầu nàng xuất hiện một suy nghĩ lạ lùng rằng nhiều năm sau nữa có thể nàng chẳng nhớ gì đến các nét trên khuôn mặt anh ta, nhưng cái cách anh ta giữ người thẳng đứng, kiêu hãnh và đứng cung cách thì chắc nàng sẽ không quên được.

Nàng tự hỏi không biết anh ta có từng phục vụ trong quân đội không. Harry đã từng, nhưng có phải anh đến Lục địa từ quân đội Nga không nhỉ?

Chuyện đó có quan trọng gì đâu.

Hoàng tử chỉ nghiêng đầu thật khẽ và mỉm cười, cái cách cười với hai môi vẫn khép lại với nhau không quá thiếu thân thiện để thành một kiểu cười hạ cố.

Hay có thể đấy chỉ là dị biệt văn hóa. Nàng biết nàng không nên vội vàng đánh giá người ta. Có lẽ người Nga họ cười khác. Và ngay cả khi họ cười không khác đi nữa thì dù gì anh ta cũng là người của hoàng gia. Nàng không thể hình dung nổi chuyện một hoàng tử bộc lộ con người bên trong của mình ra trước bàn dân thiên hạ. Có thể anh ta là một người cực kỳ dễ

mến, nhưng mãi mãi bị hiểu lầm. Hẳn là cuộc sống của anh ta phải tách biệt lắm.

Nàng ghét như thế.

“Chào tiểu thư Olivia,” anh ta nói. Tiếng Anh của anh ta nơi nặng nhưng không đến nỗi nào. “Rất vui được gặp lại nàng tối nay.”

Nàng nhún gồi cúi chào vừa phải – thấp hơn nàng vẫn thường làm trong những dịp như thế này, nhưng không quá thấp đến độ tỏ vẻ như khúm núm và không đúng mực. “Kính chào hoàng tử,” nàng dịu dàng nói.

Khi nàng đứng lên, anh ta cầm tay nàng và đặt lên đó một nụ hôn phớt nhẹ. Đám đông xì xào, và Olivia cảm thấy không được thoải mái khi nhận ra mình đang là tâm điểm của mọi sự chú ý. Dường như mọi người trong phòng đều lùi cả lại để chừa ra một khoảng trống xung quanh họ - để có thể xem rõ hơn tấn tuồng đang bắt đầu.

Anh ta từ từ buông tay nàng ra, rồi nói bằng giọng gần như thì thầm, “Nàng là cô gái đẹp nhất trong vũ phòng này, hẳn nàng cũng biết điều đó.”

“Cảm ơn hoàng tử. Em vô cùng lấy làm vinh hạnh vì lời khen của ngài.”

“Ta nói sự thật thôi. Nàng là hiện thân của cái đẹp.” Olivia mỉm cười và cố làm ra dáng bức tượng đẽm đẹp mà hoàng tử hồ như muốn vậy. Nàng không thật chắc chắn mình nên đáp lại lời khen tặng mà hoàng tử vừa lặp lại sao cho phải. Nàng cố hình dung ngài Harry dùng những ngôn từ bóng bẩy thì sẽ như thế nào. Hẳn anh phải cười đến vỡ bụng khi mới chỉ cố thốt ra câu đầu tiên.

“Nàng cười ta đó à, tiểu thư Olivia?” hoàng tử nói.

Nàng nghĩ nhanh - thật nhanh. “Đâu có, chỉ là được hoàng tử khen tặng nên em thấy vui quá ấy mà.”

Ôi trời đất ơi, nếu mà Winston nghe được câu này hẳn cậu phải cười bò ra sàn mát. Miranda cũng thế.

Nhưng rõ ràng là hoàng tử thích như vậy, vì mắt anh ta sáng lên vẻ nồng nàn, và anh ta chìa tay ra. “Đi quanh vũ phòng với ta nhé, *milay*^[3]. Mà hai ta nhảy một bản chứ nhỉ.”

Olivia không còn lựa chọn nào khác ngoài việc khoác tay anh ta. Anh ta mặc quốc phục màu đỏ thẫm, mỗi tay đính bốn hạt cúc vàng. Chất liệu vải

dạ ram ráp làm nàng chỉ nghĩ đến một điều là hẳn anh ta phải nóng chảy mỡ trong căn phòng đông nghịt người thế này. Nhưng chẳng có dấu hiệu nào cho thấy anh ta cảm thấy thiếu thoải mái cả. Nếu có chẳng, dường như ở anh ta chỉ toát ra vẻ lãnh đạm cố hữu, như thể anh ta ở đó để được người khác ngưỡng mộ chứ không phải để được thương cảm.

Anh ta biết mọi cặp mắt đang đổ dồn vào mình. Hẳn là anh ta đã quen với sự chú ý như vậy rồi. Nàng tự hỏi liệu anh ta có nhận ra rằng nàng thấy thiếu thoải mái đến như thế nào trong lớp kịch này không. Và nàng cũng quen với những ánh mắt chiếu vào mình. Nàng biết ai cũng biết nàng, nàng biết những cô gái trẻ khác lấy nàng làm biểu tượng thời trang và phong cách. Nhưng chuyện này - là một chuyện hoàn toàn khác.

“Thời tiết ở xứ nàng khiến ta thấy dễ chịu thật,” hoàng tử nói khi hai người vừa đi hết một vòng. Olivia nhận thấy mình phải chú ý giữ phong thái chuẩn mực bên cạnh hoàng tử. Mỗi bước đi phải tính toán cẩn thận, mỗi bàn chân đặt phải cực kỳ chính xác, từ gót chân cho đến mũi chân bao giờ cũng phải nhất nhất một chuyển động.

“Có phải mùa này thời tiết ở đây thường ấm áp như vậy không?”

“Năm nay có phần nóng hơn mọi năm đây ạ,” nàng đáp. “Thế ở Nga trời lạnh lắm phải không thưa hoàng tử?”

“Phải. Thời tiết... nói như thế nào nhỉ...” Anh ta ngừng, và trong một khoảnh khắc nàng thấy mặt anh ta thoáng nhăn nhó cố nghĩ ra từ chính xác. Mối anh ta mím chặt vẻ bực dọc rồi anh ta hỏi nàng, “Nàng nói được tiếng Pháp chứ?”

“Rất tệ, em e là vậy.”

“Tiếc nhỉ.” Giọng anh ta nghe hơi thiếu hài lòng khi biết về khả năng tiếng Pháp của nàng. “Ta thì...”

“Trôi chảy?”

“Đúng vậy. Ở Nga có nhiều người nói tiếng Pháp. Thậm chí có những người nói tiếng Pháp còn nhiều hơn tiếng Nga.”

Olivia thấy tò mò quá nhưng bình phẩm về điều này có vẻ như hơi thiếu lịch sự.

“Thế chiều nay nàng nhận được thiệp mời của ta rồi chứ?”

“Vâng,” nàng đáp. “Em rất vinh hạnh ạ.”

Nàng không thấy vinh hạnh gì cả. À mà có thể vinh hạnh, nhưng chắc chắn không thích chút nào. Đúng như nàng nghĩ, mẹ nàng một mực nói họ phải nhận lời, và Olivia mất ba giờ đồng hồ thử đầm để may gấp lấy một cái. Màu xanh đá, và Olivia bất giác nhận ra màu chiếc đầm giống y hệt màu mắt hoàng tử.

Nàng hy vọng anh ta không nghĩ rằng nàng cố tình làm như thế.

“Ngài định ở London bao lâu ạ?” nàng hỏi anh ta, hy vọng giọng nàng nghe có vẻ sốt sắng hơn là ngao ngán.

“Không chắc. Còn phụ thuộc vào... nhiều chuyện.”

Có vẻ như anh ta không có ý muốn nói thêm về việc riêng tư này nên nàng mỉm cười - nhưng đó không phải là nụ cười thật, nàng quá bồn chồn nên không thể cười một cách tự nhiên. Nhưng anh ta không biết nàng đủ rõ để có thể đọc được điều đó qua nụ cười xã giao vừa rồi của nàng. “Hy vọng ngài thấy thích chuyến lưu lại nơi đây,” nàng nói duyên dáng, “dù cho có bao lâu đi nữa.”

Anh ta không đáp mà chỉ gật đầu trịch thượng.

Họ lại đi thêm một vòng nữa. Giờ nàng có thể trông thấy bố mẹ mình, vẫn ở đằng kia phòng. Hai người đang quan sát nàng cũng giống như mọi người khác. Ngay cả khi điệu nhảy đã xong. Mọi người đang trò chuyện nhưng giọng họ thật thấp. Nghe chẳng khác nào côn trùng đang kêu vậy, cứ rì rà rì rù.

Trời ơi, sao mà nàng muốn về nhà đến thế này không biết. Hoàng tử có thể là một người đàn ông hoàn hảo. Thật ra, nàng hy vọng anh ta đúng như thế. Vậy thì chuyện sẽ hay hơn nhiều – nếu anh ta là một người dễ thương, bị mắc kẹt trong nhà tù của nghi thức và truyền thống. Và nếu anh ta *cực kỳ* dễ mến, thì nàng sẽ rất vui được làm bạn và trò chuyện cùng anh ta, thế nhưng, ôi trời đất ơi, không phải như thế này, không phải trước cả *bao nhiêu là* người với hàng trăm cặp mắt đổ dồn vào nàng theo từng cử động như thế này.

Chuyện gì sẽ xảy ra nếu nàng vấp nhỉ? Vấp chân khi họ đi tiếp một vòng nữa. Có thể nàng chỉ hơi sẩy chân thôi - hơi thôi, gần như không ai thấy. Hay nàng làm một cú ra trò - vấp một cái thật đáng và ngã nhào ra sàn luôn.

Ngoạn mục lắm đây.

Hay tệ hại một cách ngoạn mục thì đúng hơn. Và nói vậy thôi chứ chẳng để làm gì cả, vì dù sao đi nữa nàng không đủ dũng khí để làm chuyện đó.

Chỉ một vài phút nữa thôi, nàng nhủ thầm. Chỉ còn đoạn nữa thôi. Nàng sẽ được đưa trở về chỗ nơi bố mẹ nàng đang đứng. Hay nàng sẽ phải nhảy nữa, nhưng ngay cả chuyện đó cũng không quá tệ hại. Chắc chắn nàng và hoàng tử sẽ không phải nhảy một mình. Rõ ràng là thế, đông người đến nhường này cơ mà.

Chỉ một vài phút nữa thôi, chuyện này sẽ chấm dứt

Harry dõi theo cặp đôi vàng sát sao nhất có thể, nhưng việc hoàng tử quyết định đi vòng quanh vũ phòng khiến anh thật khó quan sát. Anh không nhất thiết phải kè kè bên họ; vì hoàng tử khó có thể có hành động hay lời nói nào mà Bộ Chiến tranh thấy đáng lưu tâm. Chỉ là Harry không thích để Olivia biến mất khỏi tầm mắt của anh.

Có thể chỉ bởi anh biết rằng Winthrop nghi ngờ anh ta, nhưng mới trông thấy thôi Harry đã không thích hoàng tử chút nào. Anh không thích điệu bộ ngạo mạn của anh ta, mặc dù những năm tháng trong quân ngũ đã rèn cho anh ta đôi vai thẳng rất có thần thái. Anh không thích đôi mắt của hoàng tử, cũng không thích kiểu anh ta như thể khép hờ mắt khi gặp người khác. Và anh không thích cách cái miệng anh ta chuyển động lúc nói, môi trên cong lên làm thành vẻ quạu quọ kinh niên.

Harry đã từng gặp nhiều người như hoàng tử. Không thuộc hoàng gia, đúng thế, nhưng cũng tầm cỡ đại công tước, họ tán thán Âu châu như thể họ sở hữu nơi này vậy.

Anh cho thế cũng đúng, nhưng anh vẫn thấy họ là một lũ lừa không hơn không kém.

“A, anh đây rồi.” Là Sebastian, cầm một ly sâm banh sắp cạn. “Chán chưa?”

Harry vẫn dõi theo Olivia. “Chưa.”

“Thú vị đấy,” Sebastian lầm bầm. Cậu ta uống nốt chỗ sâm banh, đặt chiếc ly xuống bàn bên cạnh, rồi nghiêng người để Harry có thể nghe được. “Thế anh đang tìm ai vậy?”

“Có tìm ai đâu.”

“Vây à, thế em nhầm. Vây anh đang nhìn ai?”

“Không ai cả,” Harry nói, bước nửa bước sang bên phải, cố nhìn qua vị bá tước đầy đà đang choáng mắt tầm quan sát của anh.

“Này. Anh cứ lơ em thế... là vì sao?”

“Đâu có.”

“Anh đâu có nhìn em.”

Harry phải thừa nhận thất bại. Sebastian cực kỳ gan lì, và giỏi quấy nhiễu người khác. Anh nhìn thẳng vào mắt người em họ. “Nãy anh thấy chú rồi.”

“Nhưng em đáng để nhìn nhiều hơn thế chứ. Không nhìn em là một sai lầm lớn đấy.” Sebastian nở một nụ cười ngao ngán. “Anh sắp về chưa?”

“Chưa.”

Seb nhướn mày. “Thật đấy chứ?”

“Anh thích nơi này mà,” Harry bảo.

“Thích. Cái vũ phòng này.”

“Chú cũng vậy mà.”

“Vâng, nhưng em là em. Anh là anh. Anh đâu có thích những nơi như thế này.”

Harry thoáng thấy Olivia qua khoeo mắt. Anh quay ra nhìn nàng, và nàng cũng nhìn anh, và rồi cả hai cùng lúc nhìn lảng đi. Nàng đang có hoàng tử kè kè bên cạnh, còn anh thì bị Sebastian quấy quả, mà lúc này cậu ta còn phiền phức hơn mọi ngày nữa.

“Thế anh mới liếc mắt đưa tình với tiểu thư Olivia đấy à?” Sebastian gặng hỏi.

“Không.” Harry không phải tay nói dối trác tuyệt nhất nhưng anh có thể nói dối tài tình nếu chỉ bật ra một âm tiết.

Sebastian xoa xoa tay vào nhau. “Tôi nay đang trở nên thú vị rồi đây.”

Harry không để ý. Hoặ cố làm ra vẻ như vậy.

“Người ta đã sắp sửa gọi cô ta là Công nương Olivia rồi đấy,” Sebastian nói.

“Người ta là những ai?” Harry hỏi, xoay người sang Sebastian. “*Người ta* bảo anh giết vợ sắp cưới đây.”

Sebastian chớp mắt. “Thế anh đã đính hôn lúc nào đấy?”

“Anh cũng đang muốn biết đây.” Harry bật lại theo đúng nghĩa. “Mà cô ấy không đi lấy cái tên ngớ ngẩn đó đâu.”

“Nghe giọng anh như ghen ấy nhỉ.”

“Vớ vẩn.”

Sebastian cười ra vẻ ta đây biết tổng rồi. “Em nghĩ lúc này em đã trông thấy anh đứng cùng cô ta.”

Harry không thèm phủ nhận chuyện đó. “Nói chuyện xã giao thôi mà. Cô ấy là hàng xóm của anh. Chẳng phải chú luôn bảo anh nên quảng giao hơn là gì?*

“Vậy anh đã giải quyết xong chuyện cô-nàng-theo-dõi-anh-nơi-cửa-sổ-phòng-ngủ-rồi-à?”

“Chỉ là hiểu lầm thôi.”

“Hừmmmm.”

Harry ngay lập tức cảnh giác. Bất kỳ khi nào Sebastian có vẻ trầm ngâm - trầm ngâm theo kiểu tôi-đang-nghĩ-về-một-kế-hoạch-xấu-xa, chứ không phải theo kiểu tử tế - là lúc cần phải thận trọng.

“Em muốn gặp gã hoàng tử đó,” Sebastian nói.

“Trời.” Harry thấy hết chịu nổi, chỉ còn biết đứng im bên cạnh cậu ta. “Chú định làm gì?”

Sebastian xoa xoa cằm. “Chưa biết. Nhưng em tin chắc là đến lúc cần thì cái đó tự đẻ ra trong đầu em thôi.”

“Thế chú định để chuyện tới đâu hay tới đó sao?”

“Làm thế thường là khá hiệu quả đấy.”

Chẳng thể ngăn nổi cậu ta, Harry biết thế. “Nghe này,” anh rít lên, túm lấy cánh tay người em họ đủ mạnh để cậu ta phải chú ý. Harry không thể nói cho cậu ta biết nhiệm vụ của mình, nhưng Seb sẽ phải biết rằng chuyện này không đơn thuần là chuyện yêu đương nhăng nhít với tiểu thư Olivia như cậu ta tưởng. Nếu không, cậu ta có thể làm hỏng hết mọi chuyện, chỉ đề cập đến bà ngoại Olga cũng đủ chết rồi.

Harry nói thật khẽ. “Tối nay, anh sẽ *không* nói chuyện với hoàng tử bằng tiếng Nga. Chú cũng thế nhé.” Sebastian nói tiếng Nga chẳng lấy gì làm lưu loát, nhưng chắc chắn cậu ta có thể bập bõm đi hết một câu chuyện.

Harry nhìn cậu ta chăm chăm. “Chú hiểu không?”

Sebastian nhìn vào mắt anh họ, rồi gật đầu - một lần, với vẻ nghiêm trang mà cậu ta hiếm khi để người khác trông thấy. Và rồi, trong nháy mắt, nét nghiêm trang đó biến mất, và cái điệu bộ thiếu nghiêm túc quay trở lại cùng với nụ cười nhếch môi.

Harry lùi lại, yên lặng quan sát. Olivia và hoàng tử đã hoàn thành ba phần tư vòng đạo bước oai nghiêm và giờ đang bước về phía họ. Đám đông dạt ra nhường lối cho hai người, hết những giọt dầu trên nước bắt đầu loang ra, còn Sebastian đứng yên, chỉ vắn vơ xoa xoa ngón cái vào những ngón khác trên bàn tay trái.

Cậu ta đang nghĩ cách. Seb luôn làm thế mỗi khi suy nghĩ.

Và rồi, Sebastian lựa thời điểm hành động hoàn hảo đến nỗi không ai không tin đó là một tai nạn. Cậu ta đã chộp lấy một ly sâm banh nữa trên chiếc khay người hầu bê ngang qua, ngửa đầu tu một ngụm và rồi...

Harry không biết cậu ta làm cách nào, nhưng khắp mặt sàn gỗ tung tóe thủy tinh vỡ và sâm banh đổ.

Olivia nhảy lùi ra phía sau; vạt váy của nàng đã bị bẩn.

Hoàng tử giận ra mặt.

Harry không nói lời nào.

Còn Sebastian thì mỉm cười.

Chương Mười

“Tiểu thư Olivia!” Sebastian kêu lên. “Thật vô cùng xin lỗi cô. Tôi hậu đậu quá.”

“Không sao,” nàng nói, kín đáo rung rung một bên chân, rồi chân kia. “Không sao. Chỉ là sâm banh thôi mà.” Nàng nhìn cậu ta mỉm cười, một nụ cười kiểu chẳng-có-gì-đâu-mà. “Tôi có nghe bảo rượu này đẹp da nữa cơ.”

Nàng chưa từng nghe ai nói vậy song trong tình huống này nàng còn biết nói gì khác hơn? Hậu đậu như thế không có vẻ gì giống với Sebastian Grey, mà thực ra đôi hài của nàng chỉ vương vài giọt sâm banh. Tuy vậy bên cạnh nàng, hoàng tử đang giận sôi lên. Nàng có thể cảm thấy điều đó trên nét mặt anh ta. Rượu đổ lên người anh ta nhiều hơn nàng, mặc dù công bằng mà nói, ly sâm banh đã rơi trúng đôi bốt của anh ta, và có phải là nàng chưa hề nghe nói đến chuyện đàn ông lau giày bằng sâm banh không nhỉ?

Tuy vậy, khi hoàng tử Alexei cầu nhàu gì đó bằng tiếng Nga, dù nàng không hiểu chút nào nhưng vẫn cảm nhận được những lời đó không phải là dễ chịu.

“Đẹp da? Thật à?” Sebastian hỏi, mặt biểu lộ vẻ quan tâm và nàng hoàn toàn tin chắc không hề thật chút nào. “Giờ tôi mới được nghe đấy. Thú vị nhỉ.”

“Tôi đọc trong một tạp chí phụ nữ,” nàng nói bừa.

“Thế tôi không biết là phải,” Sebastian đáp tron tru.

“Tiểu thư Olivia, nàng không định giới thiệu ta với bạn mình à?” Hoàng tử Alexei bỗng đâu lên tiếng.

“Có... có chứ ạ,” Olivia lắp bắp vì bất ngờ trước yêu cầu của anh ta. Trước giờ dường như anh ta không quan tâm đến việc gặp gỡ rất nhiều người ở London này ngoại trừ những công tước, những người trong hoàng tộc, và đấy, cả nàng nữa. Có lẽ anh ta không trích thượng và ngạo mạn như nàng vẫn tưởng. “Thưa Hoàng tử, xin được giới thiệu anh Sebastian Grey. Anh Grey, đây là hoàng tử Nga Alexei Gomarovsky.”

Hai người đàn ông cúi đầu chào nhau, Sebastian cúi thấp hơn thấy rõ so với hoàng tử, thấp đến nỗi gần như thành khiếm nhã.

“Tiểu thư Olivia,” Sebastian nói, khi đã chào hoàng tử xong, “cô đã gặp anh họ tôi, Harry Valentine, chưa nhỉ?”

Olivia hé miệng vì bất ngờ. Anh ta định làm gì nữa đây? Anh ta biết rất rõ rằng...

“Chào tiểu thư Olivia,” Harry nói, đột ngột xuất hiện trước mặt nàng. Mắt hai người chạm nhau, và mắt anh ánh lên một điều lạ lùng mà nàng không nắm bắt được. Ánh mắt ấy xuyên qua người nàng khiến nàng như muốn run lên. Và rồi cảm giác ấy mau chóng qua đi, như thể họ không gì hơn là hai người quen sơ. Anh lịch lãm gật đầu chào nàng, rồi nói với ông em họ, “Bọn anh biết nhau rồi.”

“Ồ, đương nhiên rồi,” Sebastian nói. “Em quên hai người là hàng xóm nhỉ?”

“Thưa hoàng tử,” Olivia nói với hoàng tử, “xin được giới thiệu ngài Harry Valentine. Nhà ngài ấy ở phía Nam nhà em.”

“Vâng ạ,” hoàng tử nói, và trong khi Harry cúi đầu chào, anh ta nói gì đó bằng tiếng Nga với người cận vệ, anh này gật gù đầu.

“Lúc này hai người đã nói chuyện với nhau phải không?” hoàng tử nói.

Olivia khựng người lại. Nàng không hề biết rằng mình đã bị theo dõi. Và nàng không hoàn toàn chắc chắn được tại sao điều này lại khiến nàng bực bội đến thế. “Vâng ạ,” nàng đáp, vì phủ nhận chuyện này không phải là khôn ngoan. “Em xem ngài Harry đây là một trong nhiều người quen của em mà.”

“Tôi thật biết ơn vì điều đó,” Harry nói. Giọng anh sắc bén, không ăn nhập gì với những lời hòa nhã kia. Lại một điều là khi nói anh cứ nhìn vào hoàng tử.

“Đúng vậy,” hoàng tử đáp, mắt anh ta vẫn nhìn thẳng vào mắt Harry. “Ngài phải biết ơn chứ, phải không?”

Olivia nhìn Harry, và rồi nhìn sang hoàng tử, rồi lại nhìn Harry, lúc này vẫn nhìn thẳng vào mắt hoàng tử nói, “Thưa vâng.”

“Buổi tiệc hôm nay vui thật đấy,” Sebastian xen vào. “Bà Mottram năm nay đúng là làm rất tốt.”

Olivia suýt nữa bật cười khúc khích, một hành động không phải phép. Có gì đó trong cách hành xử của anh ta - thật nhộn - lẽ ra đã có thể làm dịu đi sự căng thẳng đang lên đến đỉnh điểm. Nhưng không hề. Harry vẫn đang nhìn vào mắt hoàng tử với vẻ lạnh lùng, và hoàng tử - anh ta nhìn Harry đầy

khinh mạn.

“Ồ đây lạnh quá phải không?” Oiiivia lên tiếng, không nhắm vào ai.

“Chút thôi,” Sebastian đáp, vì hồ như chỉ có hai người nói chuyện thực sự thôi. “Tôi vẫn thường nghĩ làm phụ nữ như các cô chẳng phải dễ, vì đâu phải ai cũng mặc được những chiếc váy thướt tha thế chứ.”

Chiếc váy của Olivia bằng nhung, tay ngắn, nên giờ cánh tay nàng đang nổi gai ốc vì lạnh. “Vâng,” nàng đáp, vì không ai khác nữa tham gia câu chuyện. Rồi nàng thấy không biết nói gì thêm nữa nên dọn giọng mỉm cười, trước là với Harry và hoàng tử, hai người này vẫn không nhìn nàng, và sau là cười với những người đằng sau họ, tất cả những người *đang* nhìn nàng dù họ đang vờ như không phải vậy.

“Ngài có phải là một trong những người ngưỡng mộ tiểu thư Olivia không?” Hoàng tử Alexei hỏi Harry.

Olivia quay sang Harry mắt tròn xoe. Thế quái nào mà anh ta lại hỏi một câu thẳng thừng như thế chứ?

“Cả London này đều ngưỡng mộ tiểu thư Olivia,” Harry đáp khéo léo.

“Cô ấy là một trong những cô gái chúng tôi ngưỡng mộ nhất đấy,” Sebastian thêm vào. Olivia lẽ ra nên nói gì đó nhẹ nhàng và khiêm nhường để đáp lại lời khen tặng kia, nhưng nói ra điều gì bây giờ cũng quá lạ lùng - quá kỳ dị.

Họ đâu có nói với nàng. Họ chỉ nhắc tới tên nàng thôi. Ý khen ngợi nàng, nhưng tất cả chỉ là cách thể hiện mình lạ lùng và ngu ngốc của cánh đàn ông thôi.

Lẽ ra những lời đó sẽ là những lời tán dương thực thụ nếu không nó khiến nàng kém thoải mái đến thế.

“Có phải nhạc đã trỗi lên rồi kia không nhỉ?” Sebastian hỏi. “Có lẽ chuẩn bị bài khiêu vũ mới rồi đấy. Ở Nga ngài có khiêu vũ không?”

Hoàng tử đưa sang cậu ta ánh mắt lạnh lùng. “Sao cơ?”

“Thưa hoàng tử,” Sebastian đính chính, mặc dù giọng cậu ta nghe không có vẻ gì là hối lỗi, “ở Nga ngài có khiêu vũ không ạ.”

“Sao không,” hoàng tử nhăm nhắng.

“Đâu phải nơi nào người ta cũng nhảy,” Sebastian trầm ngâm.

Olivia không biết điều đó đúng hay không. Nàng nghiêng về phần không đúng hơn.

“Con gió nào đưa ngài đến London này, thưa hoàng tử?” Harry giờ mới bước vào câu chuyện. Thực ra anh đã trả lời câu hỏi của hoàng tử, nhưng chỉ có thế. Còn lại anh chỉ đóng vai người quan sát.

Hoàng tử quắc mắt nhìn anh, nhưng thật khó mà biết được liệu có phải anh ta nhận thấy câu hỏi có vẻ xác xược không. “Tôi đến thăm người anh họ,” anh ta đáp. “Làm đại sứ ở đây.”

“À ra thế,” Harry nói giọng nhũn nhặn. “Tôi chưa có dịp nào được làm quen với ngài ấy.”

“Dĩ nhiên là chưa rồi.”

Câu nói xúc phạm, rõ là vậy, nhưng Harry không lấy thế làm điều. “Tôi gặp nhiều người Nga trong thời gian phục vụ quân đội hoàng gia. Người nước ngài là những người đáng trọng vì nhất.”

Hoàng tử đón nhận lời khen ấy bằng một cái gật đầu cụt lùn.

“Chúng tôi chắc chẳng thể đánh bại được Napoleon nếu không nhờ Sa hoàng,” Harry nói tiếp. “Và đất nước ngài nữa.”

Cuối cùng thì Hoàng tử Alexei cũng chịu nhìn vào mắt anh.

“Tôi không hiểu là liệu tình hình sức khỏe của Napoleon sẽ tốt hơn không nếu năm đó mùa đông không đến sớm thế,” Harry tiếp tục. “Kinh khủng thật đấy.”

“Có lẽ đối với những người sức khỏe yếu thôi,” hoàng tử đáp.

“Có bao nhiêu lính Pháp bỏ mạng trong cuộc rút quân đó nhỉ?” Harry nói to bản khoắn của mình. “Tôi chẳng thể nhớ được.” Anh quay sang Sebastian. “Chú nhớ không?”

“Hơn chín mươi phần trăm,” Olivia buột miệng nói rồi mới nhận ra mình không nên.

Cả ba người đàn ông nhìn nàng. Cả ba đều bất ngờ như nhau; gần như sững cả người.

“Tôi thích đọc báo,” nàng nói đơn giản. Im lặng cho nàng hay lời giải thích đó chưa đủ, vậy nên nàng nói thêm, “Tôi chắc chắn rằng phần lớn những chi tiết không được thuật lại, nhưng thế cũng đã hấp dẫn lắm rồi. Và quả thực là rất thảm.” Nàng quay sang Hoàng tử Alexei hỏi, “Ngài có mặt ở

đó chứ?”

“Không,” anh ta nói cộc lốc. “Họ hành quân ở Mátxcova. Ta sống ở phía Đông, ở Nizhny. Và lúc đó ta chưa đủ tuổi để gia nhập quân đội.”

Olivia quay sang Harry. “Ngài từng tham gia quân đội phải không?”

Anh gật đầu, nghiêng nghiêng về phía Sebastian. “Hai anh em tôi đều có bằng phong cấp sĩ quan. Chúng tôi ở Tây Ban Nha, dưới sự thống lĩnh của Wellington.”

“Tôi không biết là hai anh phục vụ quân đội cùng nhau đấy,” Olivia nói.

“Đội kỵ binh hạng nhẹ thứ 18,” Sebastian nói giọng có chút hãnh diện.

Rồi một không khí im lặng đầy ngưng ngập bao trùm, nên nàng đành lên tiếng, “Cũng hăng hái đấy chứ nhỉ.” Dường như đây là điều họ mong nàng nói ra, và Olivia từ lâu cũng đã nhận ra rằng thỉnh thoảng trong những trường hợp như thế này, không gì khôn ngoan hơn là nói những điều người khác mong được nghe.

“Thế mà Napoleon nói ông ta không tin một kỵ binh hạng nhẹ có thể thọ đến ba mươi nhỉ?” hoàng tử lẩm bẩm. Rồi anh ta quay sang nói với Olivia, “Họ nổi danh là... nói như thế nào nhỉ...?” Anh ta khua tay vòng vòng sát mặt như thể làm thế sẽ đánh thức trí nhớ của anh ta, “Liều. Đúng rồi, liều.”

“Tiếc thật,” anh ta nói tiếp. “Người ta nghĩ họ khá gan góc, nhưng họ lại thường - anh ta phác một cử chỉ cửa ngang cổ - “bị đốn ngã.”

Anh ta nhìn lên Harry và Sebastian (nhưng chủ yếu là nhìn Harry) và cười nhạt. “Ngài thấy đúng không, ngài Harry?” anh ta hỏi - giọng mềm mỏng mà châm chọc.

“Không,” Harry đáp. Không gì thêm, chỉ là *không*.

Mắt Olivia nhìn qua nhìn lại hai người đàn ông. Không lời nào của Harry - không phản kháng, không mĩa mai - có thể làm hoàng tử hãnh học hơn.

“Tôi nghe thấy tiếng nhạc phải không nhỉ?” nàng hỏi. Nhưng không ai để ý đến.

“Ngài Harry bao nhiêu tuổi nhỉ?” hoàng tử hỏi.

“Thế còn ngài?”

Olivia căng thẳng nuốt khan. Đó không phải là một câu hỏi phải phép dành cho một ông hoàng. Và nàng *biết* anh nói câu đó với giọng điệu hơi xác. Nàng đưa ánh mắt đề phòng sang phía Sebastian nhưng anh này đang mãi quan sát hai người kia.

“Ngài chưa trả lời câu hỏi của ta,” Alexei gằn giọng và có thể thấy rõ bên cạnh anh ta tên cận vệ vừa mới chuyển sang một tư thế đáng ngại.

“Tôi hai mươi tám,” Harry nói, và sau khi ngưng một lúc đủ lâu để cho thấy rằng mình nghĩ lại, anh mới nói thêm, “thưa Hoàng tử.”

Hoàng tử Alexei cười ruồi. “Thế thì chúng ta có hai năm nữa để chiêm nghiệm lời dự đoán của Napoleon, có phải không?”

“Chỉ khi ngài tuyên chiến với nước Anh,” Harry nói giọng tỉnh bơ. “Mà tôi cũng đã giải ngũ rồi.”

Hai người đàn ông gờm gờm nhìn nhau tựa hồ không bao giờ khoan nhượng, và rồi đột nhiên Hoàng tử Alexei cười hên hêch, “Ngài Harry khiến ta thích thú đấy,” anh ta nói như vậy nhưng giọng điệu đầy mai mỉa. “Ta sẽ lại đấu khẩu với nhau nữa đấy, ngài và ta.”

Harry gật đầu lễ độ, thể hiện sự tôn trọng hết mực.

Hoàng tử đặt tay lên tay Olivia lúc này giờ vẫn khoác nơi khuỷu tay anh ta. “Nhưng chắc là phải để sau đã nhỉ,” anh ta nói, nở một nụ cười chiến thắng. “Để ta khiêu vũ với tiểu Olivia đã.”

Đoạn anh ta quay lưng lại với Harry và Sebastian, rồi đưa nàng đi.

Hai mươi bốn giờ sau, Olivia mệt rũ rượi. Mãi đến gần bốn giờ sáng nàng mới về nhà, rồi mẹ nàng không chịu để nàng ngủ nướng, nhất quyết lôi nàng đến phố Bond thử lần cuối chiếc đầm dành cho buổi diện kiến hoàng tử. Đương nhiên không có lúc nào để nàng ngủ một chốc lấy lại sức nữa vì nàng phải diện kiến hoàng tử. Điều này với nàng dường như thật ngớ ngẩn vì nàng đã phải đi kè kè bên anh ta gần như cả buổi tối hôm trước rồi.

Chẳng phải là người ta chỉ “diện kiến” người mà mình *chưa* hề biết hay sao?

Nàng đã cùng cha mẹ đến nơi ở của Hoàng tử Alexei, khu phòng ốc trong khuôn viên nhà đại sứ. Rộng khủng khiếp, trang trọng đến choáng ngợp, và nói thẳng luôn là tẻ nhạt không tưởng tượng nổi. Vì buộc phải mặc

cùng với chiếc nịt ngực có đầu từ hồi thế kỷ trước nên chiếc đầm làm nàng thật khó chịu và bức bối, nhưng hai cánh tay trần thì vẫn phải chịu lạnh.

Rõ ràng người Nga không quan tâm mấy đến việc sưởi ấm chỗ ở của họ.

Toàn bộ cái thử thách ấy kéo dài đến ba giờ đồng hồ, trong suốt thời gian đó cha nàng uống nhiều rượu mạnh đến nỗi buồn ngủ rũ rời. Hoàng tử cũng mời nàng một ly, nhưng cha nàng trước đó đã ném thử vội giật cái ly ra khỏi tay nàng.

Lẽ ra tối hôm đó Olivia lại phải đi tiệc nữa - phu nhân Bridgerton có tổ chức một buổi dạ hội - nhưng nàng viện cớ mệt, và thật bất ngờ mẹ nàng không cương quyết bắt nàng đi cho bằng được. Olivia nghĩ chắc mẹ cũng mệt rồi. Còn cha nàng với tình trạng đấy thì đi đâu được nữa.

Nàng mang đồ ăn tối lên phòng (sau một hồi chộp mắt, tắm, và lại chộp mắt, lần này ngắn hơn), và định nằm trên giường đọc báo, nhưng khi với tay lấy báo thì nàng trông thấy *Cô Butterworth* và *gã nam tước dở hơi* nằm trên bàn cạnh giường.

Lạ quá, nàng nghĩ khi cầm cuốn sách mỏng đó lên. Tại sao Harry lại tặng nàng cuốn sách loại này? Điều gì ở nàng khiến anh nghĩ rằng nàng thích đọc loại như thế?

Nàng lật lật cuốn sách, đọc chỗ này một chút chỗ kia một tẹo. Có vẻ như hơi phù phiếm. Có phải anh nghĩ *nàng* phù phiếm không?

Nàng nhìn về phía cửa sổ phủ kín rèm ngăn cách với màn đêm bên ngoài. Liệu anh có còn nghĩ nàng phù phiếm không? Khi mà anh đã thực sự biết nàng?

Nàng quay trở lại với cuốn sách trên tay. Liệu bây giờ anh có chọn cuốn sách này làm quà tặng cho nàng không? Một tiểu thuyết lãng mạn kinh dị, đó là cách anh gọi nó.

Có phải anh nghĩ về nàng như thế không?

Nàng gấp cuốn sách lại, đặt nó vào lòng, gáy nằm bên dưới. “Một, hai, ba,” nàng hô lên, thả hai tay ra để cô Butterworth mở ra một trang bất kỳ cô ta thích.

Nó đổ sang một bên.

“Đồ ngốc,” nàng lầu bầu, cố làm lại một lần nữa. Bởi rằng thực sự là nàng không đủ hứng thú để tự mình chọn lấy một trang.

Nó lại đổ xuống lần nữa, cũng theo phía như lần trước.

“Ngớ ngẩn thật.” Chuyện này thậm chí còn ngớ ngẩn hơn: nàng leo ra khỏi giường, ngồi bệt xuống sàn, và chuẩn bị lặp lại hành động vừa rồi lần thứ ba, vì chắc chắn là lần này sẽ được bởi cuốn sách được đặt ở mặt phẳng vững chãi hơn.

“Một, hai, b...” nàng buông hai tay ra, cuốn sách chét giẫm ấy vẫn cứ đổ sang một bên.

Giờ nàng *thực sự* cảm thấy mình đúng là một con ngốc. Điều đó thật ấn tượng nếu xét xem người ta cần ngốc nghếch tới mức nào mới có thể bật khỏi giường để làm trò tầm phào như thế. Nhưng nàng không có ý định để cuốn sách nhỏ bé quái quỷ kia thắng, vì vậy đến lần thứ tư, nàng dựng cuốn sách để xòe ra một chút trước khi buông tay. Một chút trợ giúp rất cần thiết trong lúc này.

“Một, hai, ba!”

Và rốt cuộc, nó đã mở ra. Nàng nhìn xuống. Trang 193, chính xác. Nàng nằm úp bụng, hai tay chống cằm và bắt đầu đọc:

Cô có thể nghe thấy tiếng ông ta từ đằng sau. Ông ta đang tới gần lắm rồi, và chẳng mấy chốc nữa mà tóm được cô. Nhưng để làm gì? Tốt hay xấu?

“Chắc là xấu rồi,” nàng lầm bầm.

Làm thế nào cô biết được? Làm thế nào cô biết được? Làm thế nào cô biết được.

Ôi, Chúa ơi. Đó là lý do tại sao nàng đọc báo. *Nghị viện được triệu tập. Được triệu tập. Được triệu tập.*

Olivia lắc đầu đọc tiếp.

Và rồi cô nhớ lại lời khuyên của mẹ cô, trước khi người phụ nữ đáng thương ấy bị bọn bò câu mổ chết.

“Cái gì?”

Nàng ngoái nhìn ra cửa khi nhận ra mình gần như hét lên từ ấy. Nhưng là *bò câu* thật á?

Nàng lồm cồm bò dậy, cầm cuốn *Cô Butterworth* lên ngón tay trở lộn vào chỗ đang đọc dở. “Bò câu,” nàng lặp lại. “Không đùa đấy chứ?” Nàng lại mở cuốn sách ra. Nàng không dừng được.

Cô chỉ mới mười hai, còn quá trẻ để thủ thỉ những chuyện như thế, nhưng có lẽ mẹ cô đã...

“Chán phèo.” Nàng chọn một trang khác, gần như hú họa. Tuy nhiên, cũng có lý khi nàng lật nhầm vào trang gần đầu tiên.

Priscilla bấu lấy mép cửa sổ, hai bàn tay không đeo găng cố hết sức bấu vào phiến đá. Khi cô nghe thấy nam tước lắc lắc nắm đấm cửa, cô biết mình chỉ có vài giây để hành động. Nếu ông ta thấy cô ở đây, trong chính điện của ông, ai mà biết được ông ta sẽ làm gì? Ông ta là người hung tàn, không thì ít ra cô cũng được nghe thiên hạ nói thế.

Olivia vẫn vợ quay lại giường, ngồi sát mé giường đọc tiếp trang vừa mới lật ra đó.

Không ai biết vị hôn thê của ông ta đã chết như thế nào. Có người bảo bị bệnh, nhưng hầu như ai cũng cho rằng nàng bị đầu độc. Bị sát hại!

“Thật thế à?” nàng nhìn lên, chớp mắt, rồi quay về phía cửa sổ. Vị hôn thê bị chết? Ngồi lê đôi mách và đồn đại? Có phải Harry biết chuyện này

không? Đâu lại có chuyện trùng hợp thế chứ.

Cô có thể nghe thấy ông ta bước vào phòng, ông ta có nhận thấy cửa sổ để ngỏ không nhỉ? Cô sẽ làm gì đây? Cô có thể làm gì đây?

Olivia nín thở. Nàng đang ngồi trên mép giường. Không phải lỗi nói bóng bẩy đâu, không bao giờ. Nàng đang ngồi trên mép giường *thực sự*. Thế nên mới phải nín thở.

Priscilla làm râm cầu nguyện, rồi nhắm nghiền hai mắt phó mặc cho số phận.

Hết chương. Olivia lật vội sang trang tiếp.

Chỉ cách mặt đất vừa lạnh vừa cứng chừng một mét.

Cái gì? Priscilla đang ở tầng trệt? Sự háo hức nơi Olivia nhanh chóng nhường chỗ cho cơn bực bội. Cái đồ óc bả đậu này đu xuống từ cửa sổ tầng trệt ư? Nàng ấy, nàng sẽ cho nâng cái nền lên cao một chút nữa. Muốn sai mắt cá chân trong cú ngã nhẹ như không ấy thì cũng phải chấp nhận khó khăn chứ.

“Khá lôi cuốn đấy,” nàng nói, nheo nheo mắt. Nữ nhà văn này là ai mà đi hù dọa độc giả bằng mấy thứ tầm phào thế nhỉ? Harry có biết chút gì về cuốn sách này không, hay anh ta chỉ nhắm mắt nghe bừa theo gợi ý từ chị gái?

Nàng nhìn ra cửa sổ. Vẫn kích cỡ như cũ, rèm cửa vẫn nguyên thế - không thay đổi chút nào. Không hiểu sao điều này lại khiến nàng kinh ngạc.

Mấy giờ rồi nhỉ? Gần chín rưỡi. Giờ này có thể anh không ở phòng làm việc. À mà biết đâu được. Anh hay làm việc muộn, dù anh chưa bao giờ nói cho nàng biết anh làm gì mà cần mãi thế.

Nàng rời khỏi giường đi về phía cửa sổ. Từ từ bước từng bước cẩn trọng, nhưng thế thật ngớ ngẩn vì anh không thể nào trông thấy nàng qua bức

rèm được.

Tay trái vẫn cầm cuốn *Cô Butterworth*, tay phải nàng vén tấm rèm...

Chương Mười một

Sau khi cân nhắc mọi lẽ, Harry quyết định hôm nay làm việc thế đủ rồi.

Ngày bình thường anh dịch gấp hai lần, có khi còn hơn, nhưng anh thấy phân tâm.

Anh bắt gặp mình nhìn chằm chằm vào cửa sổ phòng Olivia, ngay cả khi anh biết rằng nàng không có ở đấy. Hôm nay là ngày nàng đến thăm hoàng tử. Lúc ba giờ chiều. Thế có nghĩa là có thể nàng đã rời khỏi nhà trước hai giờ. Nơi ở của đại sứ Nga không xa đây lắm, nhưng bá tước và phu nhân sẽ không muốn đẩy mình vào nguy cơ bị trể. Đường sá đông đúc, hay biết đâu xe ngựa bị hỏng bánh, hay một đũa cầu bơ cầu bắt nào đấy bỗng đâu phóng ra đường... Người cẩn trọng không ai không đi sớm hơn một chút phòng những trường hợp bất trắc.

Olivia có thể bị kẹt ở đấy hai giờ đồng hồ, mà cũng có thể ba; không ai biết cách kéo dài thời gian trong những chuyện như thế này bằng người Nga. Rồi mất nửa giờ về nhà nữa, và...

Ồ, giờ hẳn nàng đã ở nhà rồi, chắc thế. Trừ phi nàng lại đi đâu đó nữa, nhưng anh không thấy xe ngựa nhà Rudland ra ngoài.

Không phải anh đứng theo dõi họ. Nhưng rèm cửa phòng anh để mở. Và khi nghiêng người nhìn ra bên ngoài anh có thể trông thấy một vệt sáng lóe lên trên đường. Đương nhiên cũng có thể chỉ là một chiếc xe ngựa nào đó tình cờ đi ngang qua thôi.

Anh đứng lên làm một vài động tác vươn người, giơ tay lên và xoay đầu trước sau phải trái. Tối nay anh định dịch thêm một trang nữa - đồng hồ trên mặt lò sưởi chỉ chín giờ rưỡi nhưng ngay bây giờ anh cần cho máu lưu thông xuống chân. Anh bước ra khỏi bàn tới cửa sổ.

Và trông thấy nàng.

Trong một khoảnh khắc hai người như hóa đá, đầu suy tính *Liệu mình có nên giả vờ không thấy không?*

Và Harry nghĩ - *đương nhiên là không.*

Anh vẫy tay.

Nàng cười. Vẫy tay. Và rồi...

Anh sững người kinh ngạc. Nàng đang mở cửa sổ.

Nên anh cũng làm như vậy.

“Tôi biết ngài nói ngài chưa đọc cuốn này,” nàng nói không vòng vo, “nhưng ngay cả liếc qua một chút cũng chưa hay sao?”

“Chào cô, hoàng tử thế nào?”

Nàng sốt ruột lắc đầu, “Cuốn sách ấy, ngài Harry, cuốn sách. Ngài có đọc *chút* gì trong đó chưa?”

“E rằng chưa. Sao cơ?”

Nàng nâng cuốn sách lên ngay trước mặt, rồi chuyển sang một bên để có thể nhìn thấy anh, “Vớ vẩn quá!”

Anh gật đầu đồng tình. “Tôi nghĩ có lẽ thế thật.”

“Mẹ của cô Butterworth bị bọn bò câu mổ chết đấy!”

Anh nén cười. “Cô biết không, tôi thấy điều đó thật thú vị.”

“Bò câu cơ mà ngài Harry! Bò câu!”

Anh cười toe. Anh có cảm giác mình có gì đó hơi giống Romeo đang cùng với Juliet, trừ việc hai gia đình chẳng có mối thâm thù gì mà cũng chẳng có gì liên quan đến thuốc độc.

Và cả bò câu nữa.

“Tôi chả thấy chuyện này có vấn đề gì cả,” anh bảo nàng. “Nghe ly kỳ đấy chứ.”

Nàng cau có nhìn anh, vén lọn tóc phủ trên mặt. “Chuyện chưa bắt đầu mà đã bị bò câu mổ chết rồi. Cô Butterworth mà bị mổ trước khi tôi đọc đến trang cuối thì may.”

“Thế cô đang đọc đấy à?”

“Vài trang thôi,” nàng thừa nhận. “Chỉ có vậy. Mở đầu chương bốn và” - nàng nhìn xuống, lật lật mấy trang sách rồi ngược nhìn lên - “trang một trăm chín mươi ba.”

“Thế cô không nghĩ đến việc đọc từ đầu à?”

Rồi không ai nói gì. Khá lâu. Và rồi, nàng nói giọng chê bai: “Thì tôi

có định đọc đâu.”

“Nhưng nó cứ cuốn hút lấy cô hả?”

“Không! Làm gì có chuyện.” Nàng khoanh tay lại khiến cuốn sách rơi xuống sàn. Nàng ngồi thụp xuống khiến anh không thấy đâu rồi lại đứng lên với cuốn *Cô Butterworth* trên tay. “Tôi không thể không đọc được mới bực chứ.”

Anh đứng tựa người vào mép cửa sổ, cười toe với nàng. “Nghe hấp dẫn nhỉ.”

“Phải nói là vợ vẫn mới đúng. Giữa cô Butterworth và ngài nam tước điên khùng, tôi cổ vũ cho ông nam tước.”

“Nào. Chuyện lãng mạn mà. Lẽ ra cô cùng phe với cô gái mới phải chứ.”

“Cô đó óc bả đậu lắm.” Nàng nhìn xuống cuốn sách một lúc, tay lật nhoeay nhoeáy. “Tôi chưa thể nói chắc ông nam tước đó có phải là kẻ giết người điên khùng hay không nhưng nếu có vậy, tôi mong ông ta thành công.”

“Không bao giờ có chuyện đó xảy ra đâu,” Harry nói với nàng.

“Điều gì khiến ngài nghĩ như vậy?” nàng lại vén tóc không để nó lòa xòa xuống mũi. Cơn gió nhẹ lại nổi lên làm anh thấy khung cảnh ấy thật vui mắt.

“Chẳng phải tác giả là phụ nữ hay sao?” anh hỏi.

Olivia gật đầu. “Sarah Gorely. Tôi chưa nghe nói đến bà này bao giờ.”

“Chuyện lãng mạn phải không?”

Nàng lại gật đầu.

Anh lắc đầu. “Bà ấy sẽ không bao giờ giết nhân vật nữ chính đâu.”

Olivia nhìn anh chằm chằm một hồi lâu, đoạn mở ngay đến trang cuối cuốn sách.

“Ồ, đừng làm thế,” anh la lên. “Cô sẽ làm hỏng câu chuyện mất.”

“Tôi có định đọc nó đâu mà làm hỏng cái gì?” nàng vặc lại.

“Tin tôi đi,” anh bảo. “Khi nhà văn là đàn ông thì nhân vật nữ chính sẽ chết. Khi nhà văn là phụ nữ thì kết thúc thường rất gọn ghẽ và ngọt ngào.”

Miệng nàng hé ra, như thể nàng không chắc có nên phản đối ý đó của Harry không. Harry lại cười. Anh thích nét mặt đang thộn ra của nàng.

“Lãng mạn thế nào được khi mà nhân vật nữ chính chết mất chứ?” nàng hỏi giọng hoài nghi.

Anh nhún vai. “Tôi không nói là chuyện này có lý, chỉ nói đó là sự thực.”

Dường như nàng chẳng hiểu gì, còn Harry thấy khá há hê khi ngồi nhìn nàng gờm gờm nhìn xuống cuốn sách đang cầm trên tay. Nàng đứng đó nơi cửa sổ trông đáng yêu khôn tả, ngay cả khi trên người là chiếc đầm ngủ màu xanh xấu tệ. Tóc nàng được tết thành đuôi sam đằng sau, và anh băn khoăn tại sao giờ trong đầu anh mới nảy ra ý nghĩ rằng toàn bộ cuộc nói chuyện giữa anh và nàng có hơi bất thường. Anh chưa gặp cha mẹ nàng, nhưng anh không thể hình dung nổi họ sẽ cho phép nàng tán chuyện trong bóng tối, qua cửa sổ thế này với một người đàn ông chưa vợ.

Lại còn mặc đồ ngủ nữa chứ.

Nhưng anh thấy vui nên cũng không quan tâm đến điều đó nữa, vậy nên anh quyết định rằng nếu bản thân nàng không để ý đến phép tắc thì anh cũng không.

Nàng nheo nheo mắt khi nhìn xuống cuốn sách, ngón tay nàng âm thầm lần đến những trang cuối.

“Đừng làm thế,” anh khuyên.

“Tôi chỉ muốn kiểm tra xem ngài có đúng không thôi.”

“Vậy hãy đọc từ đầu đi,” anh nói, gần như vì biết rằng thế sẽ làm nàng phật ý.

Nàng hậm hực, “Tôi đâu có muốn đọc cả cuốn sách.”

“Sao lại không?”

“Vì tôi không thích, lại lãng phí thời gian nữa.”

“Cô đâu có biết cô sẽ không thích nó,” anh chỉ ra.

“Tôi biết.” Nàng nói chắc như đinh đóng cột.

“Thế sao cô không thích đọc?” anh hỏi.

“Thế này nhé,” nàng nói lớn, khua khua cuốn *Cô Butterworth*. “Nó hoàn toàn vớ vẩn. Nếu ngài tặng tôi một tờ báo thì tôi sẽ đọc hết. Tôi hay

đọc báo. Không sót từ nào. Ngày nào cũng đọc.”

Harry thấy ấn tượng. Không phải vì anh nghĩ phụ nữ thì *không* đọc báo. Anh chỉ không thực sự để tâm lắm đến chuyện này. Chắc chắn là mẹ anh chưa từng đọc báo rồi, và nếu chị anh có đọc đi nữa thì chị ấy cũng không bao giờ nói đến chuyện này trong những lá thư gửi cho anh hằng tháng.

“Đọc tiểu thuyết,” anh nói. “Biết đâu cô lại thấy bất ngờ và thích thú ấy chứ.”

“Sao ngài cứ dụ tôi đọc thứ mà chính ngài không hề có chút hứng thú nào nhỉ?” nàng hỏi giọng hoài nghi.

“Bởi...” Nhưng anh lại thôi, vì anh không hiểu sao anh lại làm vậy. Thế nhưng anh đã tặng nó cho nàng. Và anh đang thích thú với việc trêu chọc nàng về chuyện đó. “Ta giao kèo thế này nhé, tiểu thư Olivia.”

Nàng nghiêng nghiêng đầu chờ đợi.

“Nếu cô đọc hết cuốn sách đó, từ đầu đến cuối, thì tôi cũng sẽ làm y như vậy.”

“Ngài sẽ đọc *Cô Butterworth và gã nam tước dở hơi* ư?” nàng nói về không tin.

“Đúng thế. Ngay khi cô đọc xong.”

Trông nét mặt nàng như thể nàng sẽ đồng ý và quả thực là nàng mở miệng ra định nói. Nhưng rồi nàng khựng lại và nheo nheo mắt về toan tính.

Anh tự nhắc nhở mình, cô gái này có hai người anh em trai. Cô ta biết ăn miếng trả miếng. Một cách láu cá.

“Tôi nghĩ ngài nên đọc *cùng* tôi,” nàng nói.

Harry ngay lập tức liên tưởng đủ đường về đề xuất *đó*, hầu hết xuất phát từ thói quen đọc sách trước giờ ngủ của anh. Trên giường.

“Mua thêm cuốn nữa,” nàng nói.

Chút mơ mộng bỗng chốc tan tành.

“Ta sẽ trao đổi những điều đọc được. Giống như câu lạc bộ đọc sách ấy. Một trong những nơi tôi luôn từ chối lời mời tham gia.”

“Tôi rất vui, ngoài sức tưởng tượng đấy.”

“Ngài nên thế,” nàng nói. “Bởi tôi chưa từng đề nghị ai làm chuyện tương tự cả.”

“Tôi không biết hiệu sách còn cuốn đó không,” anh nói.

“Tôi sẽ tìm cho ngài.” Nàng cười tự mãn. “Tin tôi đi, tôi rành mua sắm lắm.”

“Sao đột nhiên tôi lại sợ thế này không biết?” anh lẩm bẩm.

“Sao cơ?”

Anh nhìn nàng và nói lớn hơn, “Cô làm tôi sợ.”

Nàng có vẻ thích chí về điều ấy.

“Đọc tôi nghe một đoạn đi,” anh nói.

“Bây giờ hả? Thật không?”

Anh ngồi trên bậu cửa sổ, tựa người vào khung cửa. “Đọc từ đầu nhé.”

Nàng nhìn anh chằm chằm một lúc mới nhún vai nói, “Cũng được. Nào đọc đây.” Nàng hắng giọng. “*Ấy là một đêm tối trời gió đưa mây hây hây.*”

“Tôi có cảm tưởng như nghe câu này trước đây rồi ấy.” Harry bình phẩm.

“Ngài cắt ngang đó.”

“Xin lỗi. Cô đọc tiếp đi.”

Nàng lườm anh rồi tiếp tục. “*Ấy là một đêm tối trời gió đưa mây hây hây, và cô Priscilla Butterworth tin chắc rằng mưa có thể đến bất kỳ lúc nào, từng màn mưa trút từ trên cao xuống choán hết mọi thứ trong tầm của cô.*” Nàng nhìn lên. “Kinh quá. Tôi không chắc là nhà văn này dùng từ ‘tầm’ chính xác đâu.”

“Cũng được mà,” Harry nói mặc dù anh hoàn toàn đồng ý với lời nhận xét của nàng. “Cô đọc tiếp đi.”

Nàng lắc đầu nhưng vẫn tiếp tục đọc. “*Đương nhiên cô đang ở trong căn buồng nhỏ của mình nên thời tiết ngoài kia không ảnh hưởng gì đến cô cả, nhưng cửa sổ cứ kêu lách cách khiến cô không tài nào ngủ được. Nằm co ro trên chiếc giường bé xíu lạnh lẽo, cô thế này thế nọ thế kia, thế thế, tôi bỏ qua cho đến đoạn nào nghe thú vị một chút.*”

“Cô không được làm thế,” anh rầy.

Nàng giơ cuốn *Cô Butterworth* lên cao. “Tôi đang giữ cuốn sách cơ mà.”

“Ném xuống đây đi,” đột nhiên anh đề nghị.

“Sao cơ?”

Anh nhảy khỏi bậu cửa sổ xuống sàn, rướn người ra bên ngoài. “Ném đi.”

Trông nàng có vẻ không tin. “Ngài đón được không.”

Anh thách. “Nếu cô ném được, tôi sẽ chộp được.”

“Ồ, sao tôi không ném được?” nàng đáp trả, giọng rõ ràng tự ái.

Anh cười ngạo mạn. “Tôi chưa thấy cô gái nào có thể làm thế đâu.”

Nghe thấy thế nàng liền ném cuốn sách xuống chỗ anh, và nhờ phản xạ nhanh nhạy được trui luyện trong những năm tháng tham gia quân đội, anh đã bắt được cuốn sách.

Anh đã làm được. Tạ ơn *Chúa*. May mà anh bắt được chứ nếu không thì anh không biết giấu mặt đi đâu.

“Lần tới ném nhẹ thôi nhé,” anh càu nhàu.

“Ném thế thì có gì hay nào?”

Quên *Romeo và Juliet* đi. Chuyện này giống *The Taming of the shrew* ^[4] hơn đấy. Anh nhìn lên. Nàng đã kéo một chiếc ghế ra ngồi sát bên cửa sổ để mở, làm ra vẻ đang bồn chồn chờ đợi.

“Tiếp đây,” anh nói, tìm chỗ nàng đang đọc dở. “*Nằm co ro trên chiếc giường bé xíu, lạnh lẽo, cô không thể không nhớ lại những sự việc đã đưa đẩy cô vào nơi hoang vắng lạnh lẽo này, vào cái đêm trống trải này. Nhưng thưa độc giả thân mến, đây chẳng phải là nơi câu chuyện bắt đầu đâu.*”

“Tôi ghét tác giả nào dùng giọng điệu như thế,” Olivia nói.

“Im nào. *Ta phải bắt đầu từ đâu, đó không phải là lúc cô Butterworth đến lâu đài Thimmerwell, cũng không phải khi cô đến điền trang Fitzgerald, nơi cô ở trước khi đến lâu đài Thimmerwell. Không, ta phải bắt đầu từ ngày cô ra đời, trong một cái máng cỏ...*”

“Máng cỏ?” Olivia gằn như hét toáng lên.

Anh nhìn cô cười toe. “Tôi chỉ muốn kiểm tra xem cô có nghe không

thôi mà.”

“Nỡm ả!”

Anh cười khùng khục rồi tiếp tục đọc, “... ngày cô ra đời, trong một ngôi nhà tranh nhỏ ở Hampshire, xung quanh trồng toàn hoa hồng và ong bướm dập dìu bay lượn, vào ngày cuối cùng trước khi cả thành phố bị bệnh đậu mùa hoành hành.”

Anh nhìn lên.

“Đừng, đọc tiếp đi chứ,” nàng hồi thúc. “Giờ bắt đầu đến đoạn thú vị mà. Ngài nghĩ là loại đậu mùa gì?”

“Cô đúng thật là... cứ thích những chuyện gớm chết ấy.”

Nàng nghiêng nghiêng đầu tán đồng. “Tôi luôn thích nghe nói đến bệnh đó. Từ trước đến giờ luôn như vậy đấy.”

Anh liếc nhanh xuống những dòng bên dưới. “E là cô thất vọng rồi. Tác giả chẳng miêu tả gì về bệnh này cả.”

“Biết đâu trang tiếp theo có thì sao?” nàng nói giọng đầy hy vọng.

“Để tôi đọc tiếp xem nhé,” anh nói. “*Trận dịch cướp đi sinh mạng người cha, nhưng nhờ phép thần kỳ nào đó, nó đã chữa ra đứa bé và người mẹ. Trong số những người xấu số còn có bà nội, ông nội, ông ngoại, ba bà cô, hai chú, một chị gái, và người chị họ.*”

“Ngài đang trêu tôi nữa đấy à?” nàng buộc tội.

“Đâu có!” anh khẳng định. “Tôi thề đấy, có hết ở đây này. Ở Hampshire rõ ràng là đã xảy ra dịch đậu mùa đây này. Nếu cô không ném cuốn sách qua cho tôi, cô có thể tự mình đọc lấy.”

“Có ai lại viết gớm như thế chứ.”

“Có chứ.”

“Tôi không biết ai tệ hơn, tác giả đã viết những lời ngớ ngẩn này hay chúng ta, vì đã đọc nó.”

“Tôi thấy rất vui đấy,” anh khẳng khái. Và đúng là thế. Việc ngồi ngay cửa sổ đọc cuốn tiểu thuyết dở không để đâu hết dở cho tiểu thư Olivia Bevelstoke - cô gái được nhiều người theo đuổi nhất - nghe quả là chuyện lạ lùng nhất trần đời. Nhưng cơn gió nhẹ dễ chịu quá mà anh thì đã ở trong phòng suốt cả ngày, và thỉnh thoảng nhìn lên anh lại thấy nàng đang mím

cười. Không phải cười với anh, mặc dù đúng là nàng đang cười thật. Không, những nụ cười mang lại cho anh xúc cảm rạo rức là những nụ cười nở trên môi nàng khi nàng không nhận ra anh đang nhìn nàng, khi nàng vui và nụ cười nàng bùng nở trong bóng đêm.

Nàng không chỉ xinh xắn, mà nàng đẹp, gương mặt nàng khiến cánh đàn ông phải thôn thức, đó là gương mặt trái xoan trắng muốt như sứ. Và mắt nàng - phụ nữ có thể đánh đổi bất kỳ thứ gì để được màu mắt ấy, màu xanh dương lạ lùng.

Nàng đẹp, và nàng biết điều ấy, nhưng nàng không lợi dụng sắc đẹp của mình như một thứ vũ khí. Ấy chỉ đơn giản như một phần trong con người nàng, bình thường như hai tay hai chân, mười ngón tay ngón chân vậy.

Nàng đẹp, và anh thấy khát khao.

Chương Mười hai

“Ngài Harry,” Olivia đứng lên gọi lớn. Nàng ti vào bậu cửa sổ, nhìn xuyên qua bóng đêm về phía cửa sổ nhà anh nơi anh đang ngồi bất động trong ánh sáng nhạt nhoang. Bỗng nhiên anh lại ngồi bất động như thế.

Anh giật mình khi nghe giọng nàng và nhìn lên cửa sổ phòng nàng, nhưng không hẳn là nhìn nàng. “Xin lỗi,” anh làu bàu rồi nhanh chóng quay lại cuốn sách tìm chỗ đang đọc dở.

“Có gì đâu mà xin lỗi chứ,” nàng trấn an anh. Anh thực sự trông hơi là lạ, như thể vừa ăn phải thứ gì đó có độc. “Ngài có sao không?”

Anh ngược lên nhìn nàng, và những gì đang xảy ra lúc đó thật khó diễn tả mà cũng thật khó hiểu. Mắt hai người giao nhau, ngay cả trong đêm tối nàng không nhìn thấy được màu nâu sẫm nồng nàn đó song nàng vẫn biết được. Cảm thấy được. Và rồi, tự nhiên nàng thấy khó thở, không thở được bình thường nữa. Chỉ là không thở được. Cả thặng bằng nữa. Nàng thụp người trở lại ghế, và ngồi như thế một lúc, tự hỏi không biết sao tim mình lại loạn nhịp như thế.

Và anh chỉ biết ngồi yên nhìn nàng.

Và nàng... nàng...

Nàng ngất đi.

Ôi trời đất ơi, hẳn anh nghĩ rằng nàng đúng là một kẻ ngớ ngẩn hết sức. Trong đời mình chưa khi nào nàng ngất cả, à mà thực ra không phải ngất, nhưng có cảm giác giống y như thế, một cảm giác lạ lùng, bồng bênh, vánh vát và chóng mặt, và giờ anh sẽ nghĩ nàng là một trong những cô nương mỗi khi đi đâu cũng mang theo lọ giấm thơm bên mình.

Chuyện tệ quá, ấy thế mà nàng đã nhiều lần cười cợt những cô gái đó. Ôi trời ôi trời. Nàng cố gượng đứng lên thò đầu ra cửa sổ. “Tôi không sao,” nàng nói lớn. “Chỉ trượt chân thôi.”

Anh chậm chậm gật đầu, và nàng nhận thấy anh đang đứng đó nói chuyện với nàng nhưng hồn đang để đâu đâu. Rồi như thể sự tỉnh, anh hỏi lại nàng vừa nói gì. “Đầu óc tôi lơ mơ quá,” anh có ý giải thích. “Muộn rồi ấy nhỉ.”

“Vâng,” nàng trả lời dù không nghĩ đã quá mười giờ. Và đột nhiên nàng nhận thấy nếu để anh nói tạm biệt trước thì thật mất mặt, nàng phải là người nói trước. Vì... vì... ừ thì nàng không biết tại sao, nàng chỉ biết cần phải vậy.

“Tôi cũng định nói mình sắp sửa đi,” nàng nói giọng lấp bắp. “À, không phải *đi*, vì tôi không hẳn có nơi nào để đi cả. Giờ tôi đã ở trong phòng ngủ rồi và còn đi đâu nữa ngoài đi đến cái giường chứ, chỉ có mấy bước là tới rồi.”

Nàng cười với anh, như thể muốn chữa cho những câu nói vụng về vừa rồi. “Nhu ngài vừa nói đấy,” nàng tiếp, “muộn rồi.”

Anh lại gật đầu.

Và nàng phải nói thêm điều gì đó, vì anh vẫn im lặng. “Vậy chúc ngủ ngon nhé.”

Anh đáp lại, nhưng giọng anh quá nhẹ nên nàng không nghe rõ, chỉ thấy môi anh mấp máy.

Và lại một lần nữa, khi anh ngược lên nhìn nàng, nàng trỗi lên một cảm giác. Nó bắt đầu từ những ngón tay, lan đến cánh tay cho đến khi toàn thân nàng run lên, nàng thở mạnh như thể muốn tống đi cảm giác lạ lùng ấy qua hơi thở.

Nhưng nó vẫn còn ở lại với nàng, mơn trớn lồng ngực nàng và râm ran trên làn da nàng.

Nàng sắp điên lên mất thôi. Chắc là vậy rồi. Hoặc nàng mệt quá. Hôm nay đi gặp hoàng tử nên giờ chưa hết căng thẳng.

Nàng bước lùi vào, đóng cửa sỏ lại, nhưng rồi...

“Này!” nàng thò đầu ra, “Ngài Harry!”

Anh nhìn lên. Anh vẫn ở yên chỗ cũ.

“Cuốn sách,” nàng nói. “Ngài vẫn còn giữ nó.”

Cả hai cùng một lúc để ý đến khoảng cách giữa hai tòa nhà.

“Ném lên xem chừng không ổn, nhỉ?” nàng nói.

Anh lắc đầu cười, một chút thôi, như thể anh biết lẽ ra anh không nên. “Ngày mai tôi sang nhà gửi lại cô.”

Và cảm giác đó quay trở lại, cảm giác ngạt thở, nhộn nhạo và lạ lùng.

“Thế thì tốt rồi,” nàng nói và đóng cửa sổ.

Và kéo rèm.

Và rồi khẽ rít lên, tay quàng quanh thân người.

Không ngờ tối nay lại vui đến thế.

Chiều hôm sau, Harry kẹp cuốn *Cô Butterworth và gã nam tước dở hơi* dưới nách và sửa soạn sang phòng khách nhà tiểu thư Olivia. Trên đường sang nhà nàng, anh để ý thấy quãng đường chiều dọc và chiều ngang suýt soát nhau. Mười hai bước xuống tầng trệt nhà anh, thêm sáu bước nữa xuống đường, tám bước nữa lên cửa trước nhà nàng...

Lần tới anh sẽ đếm bước ngang nữa. Thật thú vị khi so sánh hai chiều như thế.

Anh đã hoàn toàn thoát khỏi sự mất bình tĩnh nhất thời của đêm hôm trước. Tiểu thư Olivia Bevelstoke đẹp khôn tả; đây không chỉ riêng ý của anh thôi, mà ai cũng thừa nhận như thế. Bất kỳ người đàn ông nào cũng muốn nàng, nhất là những người sống tách biệt với phụ nữ như anh trong vài tháng qua.

Điều khiến anh bình tâm trở lại là nhớ lại *lý do* anh bước lên mấy bậc cửa trước nhà nàng, anh trở nên tin tưởng như vậy. Bộ Chiến tranh. Hoàng tử. An ninh quốc gia... Nàng là nhiệm vụ của anh. Winthrop không khác nào ra lệnh cho anh thâm nhập vào đời tư của nàng.

Không, Winthrop đã *ra lệnh* cho anh thâm nhập vào đời tư của nàng. Không có gì là mập mờ trong chuyện này cả.

Anh đang chấp hành mệnh lệnh, anh tự nói với mình thế khi nhấc vòng sắt gõ cửa nhà nàng. Một buổi chiều cùng Olivia. Vì vua và quốc gia thôi.

Và quả thực nhiệm vụ này thú vị hơn đứt lần châu chực bên bà bá tước Nga nghiện vodka nọ.

Tuy nhiên, một khi đã tập trung vào nhiệm vụ đến như thế, hẳn anh phải hài lòng khi bước vào phòng khách nhà nàng thì thấy tiểu thư Olivia không chỉ có một mình. Một nhiệm vụ khác của anh, hoàng tử Nga Alexei có dáng người thẳng không thể tin nổi, đã có mặt ở đó từ lúc nào, ngồi đối diện với nàng, trông rất bảnh chọe.

Lẽ ra anh phải thấy như thế càng thuận lợi chứ. Nhưng sao anh lại thấy

bực bội chẳng rõ.

“Ngài Harry,” Olivia nở một nụ cười rạng rỡ khi thấy anh bước vào phòng khách. “Hẳn ngài còn nhớ Hoàng tử Alexei?”

Đương nhiên. Và anh cũng nhớ rất rõ thân hình lực lưỡng của tên cận vệ đang đứng lù lù tít trong góc phòng đằng kia.

Harry tự hỏi liệu thằng cha đó có theo hoàng tử đến tận phòng ngủ hay không. Nếu vậy thì quả là bất tiện cho mấy cô gái.

“Ngài mang theo thứ gì đây?” hoàng tử hỏi.

“Cuốn sách ấy mà,” Harry đáp, đặt cuốn *Cô Butterworth* lên bàn. “Cuốn sách tôi hứa cho tiểu thư Olivia mượn.”

“Sách gì thế?” hoàng tử gặng hỏi.

“Tiểu thuyết vớ vẩn thôi,” Olivia xen vào, “Em không nghĩ mình sẽ thích nó, chỉ là một người bạn bảo em nên đọc.”

Hoàng tử không thể hiện cảm xúc gì.

“Hoàng tử thích đọc gì ạ?” nàng hỏi.

“Nói ra nàng cũng không biết đâu,” anh ta nói đầy ngạo mạn.

Harry quan sát Olivia thật kỹ. Anh nhận thấy nàng thật giỏi chuyện này - cái kiểu giả vờ lịch sự như thế. Một chút xiu khó chịu vừa ánh lên trong mắt nàng liền bị nàng dập tắt, thay vào đó là gương mặt rạng ngời đến độ khó ai có thể nghĩ đó là diễn.

Chỉ có điều anh biết thực tế không phải vậy.

“Em vẫn rất muốn biết hoàng tử thích đọc loại sách gì,” nàng nói giọng chân thành. “Em thích tìm hiểu về các nền văn hóa khác trên thế giới mà.”

Hoàng tử quay sang nàng, vì vậy mà quay lưng lại với Harry. “Tổ tiên ta có một người là triết gia và thi sĩ vĩ đại. Hoàng tử Antiokh Dmitrievich Kantemir.”

Harry nghe chuyện này lấy làm thích thú: ai (ấy là những người có kiến thức về văn hóa Nga) cũng biết rằng Kantemir chết lúc chưa vợ.

“Gần đây ta đọc hết những truyện ngụ ngôn của Ivan Krylov nữa,” Hoàng tử Alexei tiếp. “Người Nga có chữ nào ta cũng phải đọc chúng.”

“Ở nước em cũng có những nhà văn như thế,” Olivia bình phẩm.

“Shakespeare này. Ai cũng đọc Shakespeare. Em nghĩ chỉ có ai không yêu nước mới không chịu đọc ông.”

Hoàng tử nhún vai. Rõ ràng đây là thái độ của anh ta dành cho Shakespeare.

“Thế ngài có đọc Shakespeare không ạ?” Olivia hỏi.

“Ta có đọc vài tác phẩm bằng tiếng Pháp,” anh ta nói. “Nhưng ta thích đọc tiếng Nga hơn. Văn học nước ta sâu sắc hơn nước nàng nhiều.”

“Tôi từng đọc *Liza tội nghiệp*,” Harry nói, ngay cả khi anh thừa biết là mình nên ngậm miệng thì tốt hơn. Nhưng hoàng tử huênh hoang quá. Không chích vào một câu không chịu được.

Hoàng tử Alexei xoay sang anh với vẻ bất ngờ không giấu giếm. “Ta không biết *Bednay Liza* đã được dịch sang tiếng Anh đây.”

Harry cũng không biết; anh đọc nó bằng tiếng Nga cách đây nhiều năm rồi. Vậy là chiều nay anh đã mắc một sai lầm chết người rồi. Anh không định mắc tiếp một sai lầm nữa nên vội vàng nói tiếp, “Tôi nghĩ mình đang nói đúng cuốn sách đó rồi đây. Tác giả là... ồ, tôi không nhớ ra... bắt đầu bằng chữ K hay sao ấy, tôi cho là vậy. Karmazanov thì phải?”

“Karamzin,” hoàng tử nói giọng lỗ mãng. “Nikolai Karamzin.”

“À, đúng rồi,” Harry nói, giọng anh cố tình hồ hởi. “Cô thôn nữ tội nghiệp bị một tên quý tộc làm nhục, đúng không?”

Hoàng tử gạt đầu cộc lốc.

Harry nhún vai. “Hẳn là ai đó đã dịch sang tiếng Anh”

“Có lẽ ta sẽ tìm một cuốn xem sao,” hoàng tử nói. “Nó có thể giúp ích cho tiếng Anh của ta.”

“Sách đó nổi tiếng lắm à?” Olivia xen vào. “Em cũng muốn đọc nếu có thể tìm được bản dịch tiếng Anh.”

Harry nhìn nàng với ánh mắt hồ nghi. Có phải chính là cô nàng vẫn khẳng khái rằng mình chẳng ưa nổi *Henry V* hay *Cô Butterworth* và gã nam tước dở hơi đây không.

Cuộc trò chuyện thoáng có dấu hiệu rơi vào câm lạng thì Olivia cất tiếng, “Tôi vừa gọi người mang trà lên thì ngài đến. Ngài dùng trà luôn với chúng tôi nhé, ngài Harry?”

“Rất sẵn lòng,” anh ngồi xuống chiếc ghế đối diện hoàng tử, nở một nụ cười ôn tồn.

“Thú thật là,” Olivia nói, “em học ngoại ngữ tệ lắm. Cô gia sư đến vất vả vì tiếng Pháp của em không chịu tiến bộ. Thật ngưỡng mộ những ai có thể nói được hơn một thứ tiếng đấy. Hoàng tử, tiếng Anh của ngài thật không chê vào đâu được.”

Hoàng tử đón nhận lời khen tặng bằng một cái gật đầu.

“Hoàng tử Alexei còn nói được tiếng Pháp nữa cơ đấy,” Olivia nói với Harry.

“Tôi cũng nói được,” anh đáp, vì có vẻ như chẳng có lý gì để giấu chuyện này cả. Hoàng tử có thể buột miệng nói ra điều gì bằng tiếng Nga, nhưng anh ta chẳng bao giờ nói thể bằng tiếng Pháp; có quá nhiều người nói được tiếng Pháp ở London này. Thêm nữa, sau nhiều năm sống ở Lục địa, không lý nào anh lại chẳng học được chút tiếng Pháp ở đây.

“Thế mà giờ tôi mới biết đấy,” Olivia nói. “Có lẽ hai người có thể nói chuyện bằng tiếng Pháp. Hoặc có lẽ không.” Nàng khúc khích cười. “Nghĩ tới những điều mà hai người có thể sẽ nói về tôi làm tôi thấy sợ run lên đây.”

“Chỉ những lời tốt đẹp thôi,” hoàng tử nói giọng đơn trón.

“Tôi nghĩ tiếng Pháp của tôi sao có thể so bì với hoàng tử đây.” Harry nói dối. “Tôi dám chắc là giờ mà nói chuyện bằng tiếng Pháp thì chỉ gây khó khăn cho cả hai chúng tôi thôi.”

Lại im lặng. Olivia lại cứu nguy tình thế. “Có lẽ ngài có thể nói gì đó bằng tiếng Nga cho chúng em nghe đi,” nàng nói với hoàng tử, “Em không chắc mình đã từng nghe ai đó nói tiếng Nga chưa nữa. Ngài thì sao, ngài Harry?”

“Tôi có nghe,” anh nói.

“Ồ, đương nhiên là ngài từng nghe rồi, ngài từng ở Lục địa cơ mà. Tôi nghĩ ngài phải nghe đủ loại ngôn ngữ ấy chứ.”

Harry gật đầu lịch sự, nhưng nàng đã quay sang Hoàng tử Alexei. “Ngài sẽ nói một câu gì chứ? Tiếng Pháp thì em nhận ra, dù là chẳng hiểu gì cả. Nhưng tiếng Nga thì - ồ, em không biết nó nghe như thế nào cả. Có giống tiếng Đức không?”

“Nyet,” hoàng tử đáp.

“Ny-ôi!” Olivia cười. “Chắc có nghĩa là không rồi.”

“Da,” Hoàng tử Alexei đáp.

“Có nghĩa là đúng rồi.”

Harry không biết mình nên thích thú hay bực bội nữa.

“Nói thêm đi,” nàng thúc giục. “Em sao có thể cảm được ngữ điệu của ngôn ngữ này chỉ qua những từ một âm tiết như thế.”

“Được,” hoàng tử nói. “Để ta xem nào...”

Hai người kiên nhẫn đợi trong khi anh ta nghĩ ra điều gì đó để nói. Sau một lúc anh ta lên tiếng.

Và Harry thấy mình chưa bao giờ ghét ai như ghét gã hoàng tử Nga Alexei Gomarovski này.

“Ngài nói gì cơ ạ?” Olivia nói kèm theo một nụ cười chờ đợi.

“Nàng đẹp hơn cả đại dương, hơn cả bầu trời và làn sương buổi sớm.”

Hay theo như Harry dịch được, *Ta sẽ “bom” cô em cho đến khi cô em hét lên vì sung sướng.*

“Cứ như thơ ấy nhỉ,” Olivia lẩm bẫm.

Harry không dám cho phép mình mở miệng.

“Ngài nói thêm điều gì nữa đi, được không ạ?” Olivia cố nài.

Hoàng tử lưỡng lự. “Ta không thể nghĩ thêm được điều gì – nói thế nào nhỉ?”

Xúc phạm.

“À, tinh tế,” hoàng tử kết thúc, nhìn mặt anh ta vô cùng hài lòng với cách chọn từ của mình. “Đủ tinh tế về nàng nữa.”

Harry ho. Ho hay ọe sao đó. Hay nghe có vẻ như là cả hai, bởi vì Olivia nhìn anh thẳng thốt. Anh không biết làm gì chỉ biết tròn mắt nhìn lại. Không một người biết điều nào nghe lời ngớ ngẩn ấy mà không thể hiện một phản ứng gì.

“Ồ, trà đến rồi đây,” Olivia nói, nghe giọng nàng như vừa thoát khỏi một gánh nặng. “Marry, ta cần một chiếc tách nữa, ngài Harry đây cũng dùng cùng chúng ta.”

Sau khi Mary đặt cái khay xuống và lui trở ra lấy thêm tách, Olivia nhìn sang Harry nói, “Ngài không phiền khi tôi rót trà ngay bây giờ chứ?”

“Đương nhiên là không,” anh nói, và vô tình liếc sang hoàng tử lúc này đang cười khinh thường với anh.

Harry trưng ra bộ mặt khinh thường không kém để đáp lại. Anh không thể dừng được. Và, anh viện lý do như thế để duy trì tiếp thiên tiểu thuyết mà trong đó anh là một người muốn chiếm trái tim của tiểu thư Olivia và giờ đang ghen lên. Nhưng thực sự là, liệu hoàng tử Alexei có nghĩ rằng Olivia có ý thiên vị anh ta khi mời anh ta dùng trà trong lúc Harry chưa có tách không nhỉ?

“Ngài thấy trà Anh ngon không, thưa hoàng tử?” Olivia hỏi. “Dù em cho rằng không hẳn là trà của Anh. Nhưng người Anh chúng em đã biến nó thành thứ mà chỉ người Anh mới có, em nghĩ vậy.”

“Ta cho đó là tập tục hay nhất,” hoàng tử nói.

“Ngài dùng sữa không?”

“Có.”

“Đường ạ?”

“Có.”

Nàng vừa pha trà cho anh ta vừa nói khi cho đường vào tách, “Bữa trước ngài Harry có bảo trà là thứ ngài ấy nhớ nhất khi phục vụ trong quân đội đấy ạ.”

“Thế à?” hoàng tử Alexei nói.

Harry không chắc hoàng tử đang hỏi ai nhưng quyết định cứ trả lời. “Có nhiều đêm tôi thèm một cốc trà nóng đến chết đi được ấy.”

“Ta lại tưởng là nhiều đêm ngài đi giết chết người ta chứ.”

Harry nhìn sang anh ta với ánh mắt điềm tĩnh. “Tôi được trang bị nhiều thứ, kiếm lưỡi cong, súng lục và lưỡi lê. Tôi đã giết chết nhiều quân địch.”

Hoàng tử cũng nhìn sang Harry với ánh mắt tương tự. “Nghe như ngài thấy thích thú chuyện đó lắm nhỉ.”

“Không,” Harry trả lời cộc lốc.

Hoàng tử nhếch mép. “Đôi lúc cũng cần xấu xa chứ, *da?*”

Harry chỉ gật đầu. Hoàng tử nhấp một ngụm trà, dù trà của Harry chưa được rót. “Ngài có đấu kiếm được không, ngài Harry?”

“Tạm tạm.” Đúng là thế. Họ không có thầy dạy đấu kiếm cho ra hồn thầy khi còn học ở Hesslewhite. Thế nên kỹ năng đấu kiếm của Harry thích hợp dùng trong quân đội hơn là để thi đấu đối kháng. Anh không giỏi đỡ một nhát kiếm, nhưng anh biết làm thế nào để kết liễu kẻ thù bằng kiếm.

“Có thêm tách rồi đây,” Olivia lên tiếng, đón lấy tách trà người hầu gái vừa mang tới. “Ngài Harry, ngài không dùng đường phải không?”

“Cô nhớ nhỉ,” anh nói nhỏ.

Nàng mỉm cười với anh, anh cảm thấy một niềm hạnh phúc len nhẹ vào lòng tựa một cơn gió mơn man. Anh cảm thấy mình cười lại với nàng, tự nhiên, không giả tạo, không vờ vịt. Nàng nhìn anh, anh nhìn nàng, và trong một khoảnh khắc hồ như hơi thở, trong phòng chỉ có mỗi hai người.

Nhưng rồi nàng quay đi, nói gì đó nghe không rõ về trà. Nàng mãi pha trà cho anh, và anh thấy mình cứ dán mắt vào đôi tay nàng, dễ thương và tao nhã, song có gì đó không được duyên dáng lắm. Nhưng anh thích vậy. Nữ thần nào mà chẳng cần có chút thiếu hoàn hảo.

Nàng lại nhìn lên, và thấy anh đang quan sát mình. Nàng lại mỉm cười, và rồi anh lại phải cười với nàng lần nữa, và...

Và rồi gã hoàng tử chết tiệt kia đột ngột mở miệng chen ngang.

Chương Mười ba

Ở ngài Harry Valentine có năm điều mình rất thích

Olivia Bevelstoke

Nụ cười

Sự hóm hỉnh

Ánh mắt

Nói chuyện với mình qua cửa sổ

“Vladimir!” hoàng tử bất chợt gọi to, khiến Olivia chưa kịp tính đến điều thứ năm.

Vladimir vội băng ngang qua phòng đến chỗ Hoàng tử Alexei vừa thốt ra mấy lời bằng tiếng Nga nghe có vẻ như ra lệnh. Vladimir gật gật đầu kèm theo mấy tiếng làu bàu tuân lệnh trong miệng rồi tuôn ra một tràng tiếng Nga mà nàng không thể hiểu nổi.

Olivia nhìn sang Harry. Anh cau mày. Nàng nghĩ chắc mình cũng đang như thế cũng nên.

Vladimir nhăm nhắng gì đó rồi lại lui về góc phòng, và Harry, người này giờ vẫn quan sát hai người kia nói chuyện với nhau, nhìn hoàng tử nói, “Anh ta tiện thật đấy nhỉ.”

Hoàng tử Alexei ném sang anh ánh nhìn bực dọc. “Ta không hiểu ý ngài.”

“Anh ta đến, đi, làm bất kỳ điều gì ngài sai bảo...”

“Đó là mục đích của anh ta mà.”

“Ồ, đương nhiên rồi.” Đầu Harry nghiêng thật khế. Thực ra là cái nhún vai mà vai không hề nhún, là sự buông lơ trong dáng điệu. “Tôi đâu có ý khác.”

“Người trong hoàng gia mỗi khi đi đâu đều cần phải có tùy tùng đi

theo.”

“Tôi hoàn toàn đồng ý,” Harry đáp, nhưng cái giọng ra vẻ đồng tình của anh dường như càng châm chích hoàng tử thêm.

“Trà xong rồi đây,” Olivia xen vào, đưa tách trà về phía Harry. Anh đón lấy, từ tốn cảm ơn nàng rồi nhấp một ngụm.

“Tôi cũng uống trà theo cách giống như ngài Harry,” nàng nói, không cụ thể hướng về một ai. “Trước đây tôi uống với đường, nhưng nhận thấy nó làm át đi vị trà.”

Harry nhìn nàng đầy tò mò. Olivia không thấy bất ngờ; nàng không thể nhớ nổi lần cuối cùng nàng nói chuyện chán ngắt như thế này là khi nào. Nhưng chắc chắn anh cũng hiểu nàng không có lựa chọn nào khác.

Nàng hít một hơi thật sâu, cố làm cuộc nói chuyện trở nên đỡ căng thẳng hơn. Hai người đàn ông này căm ghét nhau, điều này đã rõ quá rồi, trước đây nàng cũng đã từng ở trong những căn phòng với những người không ưa gì nhau. Nhưng không tỏ ra mặt thế này.

Và dù muốn nghĩ rằng đó chỉ là do ghen tuông mà ra, nàng không thể không cảm thấy còn có một điều gì đó khác nữa.

“Hôm nay em chưa ra ngoài,” nàng nói, vì thời tiết luôn là một đề tài có thể viện đến mỗi khi cuộc nói chuyện bị mắc kẹt. “Không biết có âm không ạ?”

“Ta nghĩ sẽ có mưa đấy,” hoàng tử nói.

“Ồ, nước Anh trong mắt ngài là vậy hả? Nếu trời không mưa, trời sẽ mưa thật to. Và nếu trời không mưa thật to...”

Nhưng hoàng tử đã chuyển sự chú ý sang đối thủ của mình, “Nhà ngài ở đâu, ngài Harry?”

“Bây giờ thì sát ngay đây,” Harry nói đầy hứng khởi.

“Ta tưởng ở đây quý tộc thì phải có nhà to chứ.”

“Vâng đúng thế,” Harry nhã nhặn đáp. “Nhưng tôi đâu phải là quý tộc.”

“Trà thế nào?” Olivia hỏi giọng không còn chút hy vọng.

Cả hai đáp lại bằng một tiếng cộc lốc, không hơn một âm tiết, và không hiểu được là gì cả.

“Thế nhưng người ta gọi ngài là ngài,” Hoàng tử Alexei nói.

“Đúng thế,” Harry đáp, trông anh không có vẻ gì là quan tâm đến địa vị xã hội thấp của mình. “Nhưng từ đó đâu có biến tôi thành quý tộc được.”

“Tòng nam tước không được xem là quý tộc,” Olivia giải thích, nhìn sang Harry có ý xin lỗi. Hoàng tử thật thô lỗ khi cứ nã liên hồi vào địa vị thấp của Harry, nhưng nói gì thì nói cũng phải chiếu cố đến sự khác biệt về văn hóa.

“Thế ‘tòng nam tước’ có nghĩa là gì đây?”

“Lủng lơ ấy mà,” Harry đáp kèm theo tiếng thở dài. “Kiểu như ở giữa thiên đường và địa ngục ấy.”

Hoàng tử Alexei quay sang Olivia. “Ta không hiểu ngài ta muốn nói gì.”

“Ý ngài ấy là, hay trong chừng mực em có thể hiểu được ý của ngài ấy,” - nàng liếc sang Harry với ánh mắt bực bội vì nàng cũng không biết anh nghĩ anh đang làm gì, cứ cố tình chống đối hoàng tử - “tòng nam tước không được xem là thuộc giới quý tộc, song họ không phải là không được phong tước. Đó là lý do tại sao người ta gọi ngài ấy là ngài.”

Hoàng tử Alexei vẫn ngỡ ra, nên Olivia giải thích tiếp, “Theo thứ tự, đương nhiên bên dưới những người thuộc hoàng tộc là công tước, hầu tước, bá tước, tử tước, và cuối cùng là nam tước.” Nàng ngừng lại. “Rồi mới đến tòng nam tước và tòng nam tước phu nhân, nhưng họ cũng được xem là người có địa vị cao ngay bên dưới tầng lớp quý tộc.”

“Quá thấp,” Harry lẩm bẩm, giọng lộ vẻ thích thú. “Rất rất thấp so với người như hoàng tử đây.”

Hoàng tử thoáng nhìn anh nhưng đủ để Olivia thấy được hoàng tử căm ghét Harry đến mức nào. “Ở Nga, giới quý tộc làm nên cấu trúc xã hội. Không có những gia đình quý tộc thì nước ta sẽ không có sự gắn kết.”

“Ồ đây nhiều người cũng nghĩ thế,” Olivia nói giọng nhã nhặn.

“Sẽ có - nói thế nào nhỉ...”

“Cách mạng?” Harry gợi ý.

“Bạo loạn?” Olivia đoán.

“Bạo loạn,” Hoàng tử Alexei chọn từ này. “Chính thế. Ta không sợ

cách mạng.”

“Ta nên khôn ngoan mà học lấy kinh nghiệm từ người Pháp,” Harry nói.

Hoàng tử Alexei quay sang anh với ánh mắt như có lửa. “Người Pháp thật ngu dốt khi cho giai cấp tư sản quá nhiều tự do. Ở Nga chúng ta không mắc sai lầm đó.”

“Người Anh chúng tôi không sợ cách mạng,” Harry nói giọng điềm đạm, “dù vậy tôi cũng mong đó là vì những lý do khác.”

Olivia nín thở. Anh nói với cung cách trầm tĩnh nhưng đầy thuyết phục, ngược lại hoàn toàn với cách nói ngang tàng lúc nãy giờ. Giọng anh nghiêm túc khiến người ta không thể không chú ý. Ngay cả Hoàng tử Alexei cũng nhìn sang anh với nét mặt... không phải là tôn trọng, chính xác là thế, vì rõ ràng hoàng tử không đánh giá cao lời bình phẩm đó. Nhưng có lẽ có một chút thừa nhận nào đó, thừa nhận Harry là một đối thủ không vừa.

“Hai người hơi quá đà rồi đấy nhé,” nàng nói. “Giờ vẫn còn quá sớm để nói những chuyện như thế này.” Không thấy ai phản ứng, nàng nói thêm, “Em không thể chịu được dăm ba cái chuyện chính trị khi bên ngoài trời chưa tắt nắng.”

Thực ra, điều nàng không thể chịu được là biến mình thành kẻ ngờ nghệch. Nàng luôn cực thích những vấn đề chính trị, bất kể thời gian nào trong ngày.

Và bên ngoài trời cũng không có nắng.

“Chúng ta mất lịch sự quá,” Hoàng tử Alexei vừa nói vừa đứng lên. Anh ta đến trước nàng và quỳ xuống một chân, khiến nàng ngơ ngác không thốt lên được lời nào. Anh ta định *làm* gì?

“Nàng thứ lỗi cho chúng ta chứ?” anh ta cầm tay nàng nói.

“Em... em...”

Anh ta đưa tay nàng đến gần môi mình, “Xin nàng.”

“Dạ đương nhiên rồi ạ,” rốt cuộc nàng cũng thốt ra được mấy tiếng. “Thật sự là...”

“Không sao cả,” Harry xem vào. “Tôi tin rằng đó là từ cô đang tìm, đúng không nhỉ?”

Nàng những muốn liếc xéo Harry một cái nhưng tầm quan sát của

nàng về phía Harry bị Hoàng tử Alexei choán mắt. “Sao em có thể trách ngài được chứ, thưa Hoàng tử.” Nàng nói. “Em thật là ngốc quá.”

“Bất kỳ người phụ nữ xinh đẹp nào cũng có quyền ngốc nghếch nếu cô ấy muốn.”

Nói đến đây hoàng tử xê dịch một chút, nhờ đó Olivia có thể thoáng trông thấy mặt Harry. Nhìn anh như thể đang buồn nôn.

“Ngài hẳn là có rất nhiều cuộc hẹn ^[5] ở London này nhỉ,” Harry nói khi hoàng tử đã về lại ghế ngồi.

“Ta được ban thưởng không ít,” anh ta nói, nét mặt thoáng bối rối và cau kính khi đề tài đột ngột thay đổi.

Olivia vội giải thích. “Em nghĩ ý ngài Harry đây muốn nói là hẳn hoàng tử có nhiều việc phải lo, nhiều người phải gặp.”

“Đúng thế,” Hoàng tử Alexei nói.

“Chắc ngài bận rộn lắm ấy nhỉ,” Harry thêm vào, giọng anh nghe có vẻ xun xoe và bị ấn tượng.

Olivia nhú mày. Nàng có cảm giác mình biết anh có ý đồ gì, và ý đồ đó sẽ dẫn tới kết cục chẳng hay ho gì. “Cuộc sống của ngài hẳn là thú vị lắm,” nàng nói nhanh, cố chuyển đề tài.

Nhưng vẫn không khiến Harry thay đổi ý định ban đầu. “Chẳng hạn như hôm nay đây,” anh trầm ngâm. “Hẳn là kế hoạch của ngài kín hết cả. Vậy mà ngài vẫn quá bộ đến thăm tiểu thư Olivia, thật vinh dự cho cô ấy quá.”

“Ta lúc nào cũng sẵn sàng dành thời gian cho tiểu thư Olivia.”

“Ngài thật rộng rãi,” Harry nói. “Thế chiều nay ngài có phải bỏ lỡ một cuộc hẹn nào để mà ngồi đây với chúng tôi không nhỉ?”

“Ta không ngồi đây với ngài.”

Harry cười ranh mãnh, chỉ để cho thấy anh biết hoàng tử xúc phạm anh nhưng đối với anh điều đó chẳng là gì cả. “Chiều nay ngài có thể ở chỗ nào khác nữa, thưa hoàng tử? Chỗ ngài đại sứ chẳng? Hay chỗ đức vua?”

“Ta muốn ở đâu thì ở.”

“Đúng là đặc quyền của hoàng thân quốc thích có khác,” Harry trầm ngâm.

Olivia cắn môi đầy lo lắng. Vladimir đã bắt đầu nhích về phía họ và nếu có xảy ra xô xát, Harry sẽ không địch nổi.

“Tôi cũng thấy rất vinh dự khi ngài có mặt ở đây,” nàng nói - câu nói độc nhất nàng có thể nghĩ ra thật nhanh trong lúc này.

“À, cảm ơn cô,” Harry châm chọc.

Thôi đi, nàng làm khẩu hình với anh.

Tại sao? anh làm tương tự với nàng.

“Ta nghĩ hai người đang nói chuyện như thể ta không có mặt ở đây vậy,” Hoàng tử Alexei nói giọng giận dữ.

Vladimir tiến lại gần hơn.

“Đâu có ạ,” Olivia trấn an. “Em chỉ cố nhắc ngài Harry rằng em họ ngài ấy... ừm... đang đợi gặp ngài ấy thôi mà.”

Alexei trông có vẻ đầy ngờ vực, “Đúng là hai người chỉ nói chuyện đó chứ?”

Olivia có thể cảm thấy da mình nóng ran lên. “Dạ vâng,” nàng lúng búng.

“Tôi phải đi rồi,” Harry bỗng đứng lên nói.

Olivia cũng đứng lên, “Để tôi tiễn ngài ra cửa,” nàng nói, cố không để giọng mình nghe như thoát ra từ kẽ răng.

“Thôi không cần phiền cô đâu,” anh đáp. “Tôi đâu có dám mơ tới việc đòi một tiểu thư xinh đẹp như thế này phải bận tâm chứ.”

Olivia tái mặt. Liệu Hoàng tử Alexei có nhận ra rằng Harry đang cạnh khốe anh ta không? Nàng nhìn sang hoàng tử, cố không quá lộ liễu. Không có vẻ gì cho thấy anh ta cảm thấy xúc phạm cả; mà thực ra anh ta trông có vẻ rất hài lòng nữa là khác. Hài lòng một cách cứng nhắc và kín đáo. Có lẽ thoả mãn thì đúng hơn.

Harry đi ra, không để cho Olivia có cơ hội nói cho anh biết chính xác nàng nghĩ gì về hành động trẻ con của anh. Nàng bầu chặt mép ghế sofa, lòng giận sôi lên. Anh không thoát được dễ dàng vậy đâu. Anh không biết khiến phụ nữ giận là như thế nào đâu. Dù tối nay nàng có phải nói gì với anh đi nữa thì cũng không thể dễ chịu hơn buổi chiều nay.

Tuy nhiên hoàng tử vẫn còn ở lại. Anh ta ngồi đối diện với nàng, vẻ

mặt anh ta vừa có chút thỏa mãn vừa có chút tự mãn. Anh ta hài lòng vì Harry đã ra về, và có thể thậm chí còn hài lòng hơn nữa khi giờ này chỉ còn lại mỗi mình nàng với anh ta.

Và Vladimir nữa. Thực sự không thể nào lờ hững sự có mặt của Vladimir.

“Không biết mẹ em đâu rồi ấy nhỉ,” Olivia nói, vì quả thực là thật lạ khi không thấy bà xuất hiện. Cánh cửa dẫn tới phòng khách lúc này giờ vẫn để mở. Bà không cần theo sát nàng nhưng Olivia cứ tưởng mẹ nàng sẽ muốn đến chào hoàng tử một tiếng chứ.

“Phu nhân nhất thiết phải có mặt ở đây không?”

“À, cũng không cần lắm.” Olivia hướng ánh nhìn về phía cửa đi. “Ông Huntley đang ở sảnh...”

“Ta rất vui khi ta và nàng có thể một mình cùng nhau thế này.”

Olivia nuốt khan, không biết nên nói gì lúc này.

Anh ta cười cười, nhưng ánh mắt nheo nheo đầy toan tính. “Nàng cảm thấy bất an khi ở một mình cùng ta ư?”

Đến lúc bất an rồi đây.

“Đương nhiên là không,” nàng nói. “Em biết ngài là một quý ông đáng hoàng mà. Và hơn thế nữa, ta đâu có một mình.”

Anh ta chớp mắt rồi đột nhiên bật cười. “Nàng không có ý muốn nói đến Vladimir đấy chứ?”

Olivia nhìn qua nhìn lại, hết nhìn hoàng tử rồi lại tên cận vệ của anh ta, cứ thế mấy lần. “À, ý em là vậy,” nàng nói ngập ngừng. “Anh ta ở... ngay đằng kia. Và...”

Alexei xua đi, “Vladimir vô hình mà.”

Nàng thấy càng bồn chồn hơn, “Em không hiểu.”

“Kiểu như anh ta không có ở đây ấy.” Anh ta mỉm cười, và không phải theo cách khiến nàng thấy dễ chịu. “Nếu ta muốn thế.”

Olivia hé miệng, nhưng dứt khoát là nàng không nghĩ ra được điều gì để nói.

“Chẳng hạn như,” Hoàng tử Alexei nói tiếp, “nếu ta muốn hôn nàng.”

Olivia há hốc miệng.

“...thì cũng giống như hai ta ở một mình thôi mà. Anh ta sẽ không kể cho bất kỳ ai, và nàng sẽ không cảm thấy... nói thế nào nhỉ... kém thoải mái.”

“Em nghĩ ngài nên về được rồi, thưa Hoàng tử.”

“Ta muốn hôn nàng trước đã.”

Olivia đứng lên, căng chân va vào bàn. “Không cần phải như thế.”

“Cần chứ,” anh ta nói, cũng đứng lên. “Ta nghĩ cần phải thế. Để cho nàng thấy.”

“Cho em thấy gì cơ?” nàng nói, không tin rằng mình đang đặt câu hỏi đó.

Anh ta phác một cử chỉ về phía Vladimir. “Để cho nàng thấy anh ta ở đây cũng như không thôi. Ta phải được bảo vệ mọi lúc. Anh ta lúc nào cũng bên cạnh ta. Ngay cả khi - mà ta không nên nói ra điều này trước mặt một tiểu thư.”

Đã có quá nhiều điều lẽ ra anh ta không nên nói trước một tiểu thư rồi. Olivia men theo mép ghế sofa cố đi ra phía cửa nhưng hoàng tử đang chắn lối.

“Ta sẽ hôn tay nàng,” anh ta nói.

“S... ao?”

“Để cho nàng thấy rằng ta là một quý ông lịch lãm. Nàng nghĩ ta sẽ làm điều gì khác, nhưng ta chỉ muốn hôn tay nàng thôi.”

Cổ họng nàng giờ như thể bị kẹt cứng. Miệng nàng há hốc, nhưng hồ như nàng không thở được. Anh ta vừa mới làm nàng hoảng hồn.

Đoạn anh ta cầm lấy tay nàng. Olivia vẫn còn quá choáng đến nỗi quên cả rút tay lại. Anh ta hôn vào tay nàng và ve vuốt khi buông ra.

“Lần tới,” anh ta nói, “ta sẽ hôn môi nàng.”

Ôi trời ơi.

“Vladimir!” Hoàng tử Alexei tuôn ra một tràng tiếng Nga, và ngay lập tức tên cận vệ tiến đến ngay cạnh anh ta. Olivia phát hoảng khi nhận ra rằng này giờ nàng quên mất là anh ta đang có mặt trong phòng, mặc dù nàng hoàn toàn chắc chắn rằng chỉ là vì nàng quá sững sốt trước cách nói chuyện sỗ sàng của hoàng tử.

“Tôi nay sẽ gặp lại nàng đấy,” Hoàng tử Alexei nói với nàng.

“Tôi nay?” Olivia hỏi lại.

“Nàng sẽ đi xem nhạc kịch phải không? *Cây sáo thần*. Vở đầu tiên trong mùa này mà.”

“Em... em...” Nàng có đi xem không? Nàng không nghĩ cho ra hồn nữa. Một hoàng tử cố ve vãn nàng ngay tại phòng khách nhà nàng. Không thì ít nhất cũng là một hành vi *kiểu đó*. Ngay trước mặt tên cận vệ của anh ta.

Chắc chắn trò lấp lửng của anh ta đã có phần làm nàng bối rối.

“Vậy nhé, tiểu thư Olivia.” Hoàng tử Alexei đi ra khỏi phòng. Vladimir nối bước theo sau. Và trong đầu Olivia chỉ có mỗi một suy nghĩ *Mình cần phải kể cho Harry nghe chuyện này mới được*.

Chỉ có điều nàng đang giận anh ghê gớm.

Có không nhỉ?

Chương Mười bốn

Harry thấy bức bối. Ngày hôm nay bắt đầu thật tuyệt, và quả thực là hứa hẹn nhiều niềm vui, cho đến khi anh bước vào phòng khách nhà Rudland và chạm trán Hoàng tử Alexei Gomarovsky, hậu duệ của nhà thơ không vợ nổi tiếng nhất của Nga.

Không nổi tiếng nhất thì cũng là nổi tiếng để nhiều người biết đến.

Rồi phải nghe Olivia nịnh nọt tên hà tiện đó.

Rồi phải ngồi giả vờ như không hiểu gì khi tên khốn đó nói muốn ngủ với nàng. Và rồi cố tình lái sang những thứ vớ vẩn khác, nào là bầu trời với chả màn sương.

Rồi - khi anh đang ngồi ở nhà, cố suy nghĩ cách làm thế nào với câu nói thứ hai bằng tiếng Nga của hoàng tử, ra lệnh cho tên Vladimir đẹp đẽ chưa từng thấy điều tra anh - anh nhận lệnh từ Bộ Chiến tranh tham dự đêm diễn mở màn *Cây sáo thần* tối nay, rất hoành tráng, và anh đã có thể xem được chương trình thay vì theo dõi cái gã mới biết mà anh đã cảm thấy ghét cay ghét đắng, gã đó không phải ai khác, chính là Hoàng tử Nga Alexei.

Rồi tên hoàng tử chết giẫm đó rời khỏi buổi nhạc sớm. *Bỏ về*, chỉ ngay khi Nữ hoàng Bóng đêm bắt đầu cất giọng. Đó là “Sự báo thù của địa ngục đang sục sôi trong tim ta”, ôi trời. Ai lại bỏ về ngay khi vừa bắt đầu “Sự báo thù của địa ngục đang sục sôi trong tim ta” đâu chứ?

Harry nghi chắc là sự báo thù của địa ngục cũng đang sục sôi trong tim anh ta chẳng.

Anh đi theo hoàng tử (và cả tên Vladimir đeo bám nhằng nhẵng chưa từng thấy và mỗi lúc một đáng gờm hơn) đến tận nhà thổ của má mì LaRoux, nơi có thể Hoàng tử Alexei sẽ vui vẻ với vài ba cô ở đây.

Tới lúc đó thì Harry nghĩ mình đã có quyền về nhà rồi.

Thế là anh quay về, nhưng chưa kịp về đến nhà thì đã bị một trận mưa rào ngăn đến quái ác làm cho ướt lướt thướt.

Về đến nhà, cởi áo khoác và găng tay ướt sũng ra là anh chỉ còn nghĩ tới việc ngâm mình vào bồn nước ấm. Trong đầu anh mường tượng đến cảnh hơi nước bốc lên. Làn da anh lúc đầu sẽ râm ran ngứa, nhưng chẳng mấy

chốc cơ thể anh sẽ thích nghi với nhiệt độ nước trong bồn.

Sẽ giống như thiên đàng. Thiên đàng sục sôi trong bồn tắm.

Nhưng chắc hẳn là, thiên đàng không dành cho anh, ít nhất là đêm nay. Anh chưa kịp bỏ chiếc áo khoác vắt trên tay xuống thì người quản gia đã bước vào tiền sảnh thông báo có một lá thư được người đưa tin đặc biệt chuyển đến cho anh đang nằm chờ trên bàn.

Và thế là anh đi cả đôi ủng vẫn nhèm nhẹp nước đến thẳng phòng làm việc, để rồi nhận ra rằng lá thư không có thông tin gì quan trọng đến mức khẩn cấp mà chỉ là vài mẩu tin vặt vãnh linh tinh về cuộc đời hoàng tử. Harry cầu nhàu và lạnh run lên, ước ao lò sưởi đã được nhóm để anh có thể ném cái lá thư chết tiệt vào đó cho xong. Rồi anh còn có thể đứng trước lò sưởi nữa. Giờ anh thấy lạnh ghê gớm, người ướt sũng, còn tâm trạng thì khỏi phải nói - bực bội tất cả mọi thứ.

Và rồi anh nhìn lên.

Olivia. Nơi cửa sổ phòng nàng, đang nhìn xuống anh không chớp mắt.

Quả thực là lỗi của nàng cả. Hay ít nhất cũng là một nửa.

Anh tới gần cửa sổ phòng mình và mở cửa ra. Nàng cũng làm tương tự.

“Tôi đợi ngài này giờ,” nàng nói trước khi anh kịp mở lời. “Ngài đã ở... có chuyện gì xảy ra với ngài sao?”

Anh nghĩ câu này là câu hỏi ngu ngốc nhất trong tất cả những câu hỏi ngu ngốc. Nhưng môi anh có lẽ vẫn còn tím tái vì lạnh, và anh không thể nói nhiều như thế được. Mà chỉ có thể nói gọn lỏn, “Trời mưa.”

“Và ngài quyết định đi bộ dưới mưa ư?”

Anh tự hỏi liệu anh có thể, bằng một sức mạnh phi thường nào đó, siết chặt cổ nàng từ chỗ đang đứng này không.

“Tôi cần nói chuyện với ngài,” nàng nói.

Mấy ngón chân anh giờ không còn cảm giác gì nữa. “Liệu có cần ngay lúc này không?”

Nàng sững người, trông nét mặt nàng có thể nhận thấy nàng cảm thấy bị xúc phạm ghê gớm.

Nàng như thế anh cũng chẳng thấy lòng dịu đi chút nào. Nhưng chắc

hắn chất lịch thiệp của đàn ông nơi anh đã được hình thành từ những năm còn là một đứa trẻ, bởi vì lẽ ra anh nên đóng sầm cửa sổ lại, song anh cố phân bua bằng giọng nhảm nhắng, “Tôi lạnh. Ướt hết người. Và hiện đang rất bực mình.”

“Ra thế, tôi cũng vậy đây!”

“Ra thế đây,” anh nghiêng răng. “Cô làm cái trò gì mà nặng xì lên thế?”

“Nặng xì?” nàng lặp lại với giọng nhạo báng.

Anh giơ một bàn tay lên. Nếu nàng định tranh luận về cách dùng từ của anh, anh sẽ cho nàng nói chuyện một mình.

Hắn nàng đã quyết định chọn kiểu khiêu khích khác vì nàng đứng chống nạnh và cao giọng, “Thôi được, ngài đã hỏi thế thì tôi cho ngài biết luôn này, *ngài* là nguyên do khiến tôi nặng xì lên đây.”

Tốt nhất đó nên là nguyên do đứng đắn. Anh đợi một lát, và rồi buông giọng mỉa mai hòa lẫn nước mưa, “Về...?”

“Về cách hành xử của ngài chiều nay. Ngài nghĩ gì trong đầu thế?”

“Tôi...”

Nàng vươn người ra khỏi cửa sổ, dứ dứ một ngón tay về phía anh. “Ngài cố tình khiêu khích Hoàng tử Alexei. Ngài có biết là đã đặt tôi vào một tình thế khó xử đến thế nào không?”

Anh nhìn nàng chằm chằm một lúc, rồi chỉ nói đơn giản, “Anh ta là một tên ngốc.”

“Anh ta không ngốc,” nàng gắt lên.

“Anh ta là một tên ngốc,” Harry lặp lại. “Không đáng liếm gót chân cô. Một ngày nào đó cô sẽ cảm ơn tôi về chuyện hôm nay.”

“Tôi không có ý định cho phép anh ta liếm tôi bất kỳ chỗ nào cả,” nàng vặc lại, rồi đỏ bừng mặt khi nhận ra điều vừa nói.

Harry bắt đầu cảm thấy không còn quá lạnh nữa.

“Tôi không có ý định cho phép anh ta ve vãn tôi,” nàng nói, giọng nàng đủ lớn để anh có thể nghe rõ ràng từng âm tiết. “Nhưng thế không có nghĩa là tôi có thể để anh ta bị đối xử khiếm nhã tại nhà tôi.”

“Được. Tôi xin lỗi. Cô hài lòng rồi chứ?”

Nàng sững người không nói được lời nào khi nghe anh xin lỗi, nhưng anh hí hửng không được lâu. Sau không đầy năm giây mấp máy môi, nàng nói, “Tôi không nghĩ ngài thực sự có ý đó.”

“Ồ, ơn Chúa,” anh thốt lên. Anh không thể tin nổi nàng hành xử cứ như thể *anh* làm sai điều gì đó. Anh chỉ làm theo những mệnh lệnh phải gió từ Bộ Chiến tranh phải gió. Và cứ cho là nàng không biết anh có mệnh lệnh gì đó cần phải tuân theo, thì chính nàng là người đã bỏ cả buổi chiều ngồi tiếp chuyện gã đàn ông buông những lời xúc phạm hạ đẳng nhất ra đối với mình.

Nàng cũng không biết cả điều đó nốt.

Trong khi bất kỳ ai có chút hiểu biết cũng có thể nhận ra được rằng Hoàng tử Alexei ít nhiều là một gã đều cáng ưa nịnh bợ. À đúng ra thì là một tên vô cùng đẹp trai, đều cáng cũng không ít chút nào, và đẳng nào thì cũng là một gã đều cáng.

“Sao ngài lại khó chịu thế?” nàng hỏi.

Quả thật là một điều hay khi hai người không đứng đối mặt nhau, vì nếu thế anh sẽ có thể làm...*gì đó*. “Tại sao tôi khó chịu à?” Anh đáp chát. “Tại sao tôi lại *khó chịu* ư? Bởi vì tôi...” Nhưng nhận ra không thể nói cho nàng biết anh buộc phải ra về khi vở nhạc kịch vẫn còn đang diễn. Hoặc anh phải đi theo hoàng tử đến nhà thổ. Hoặc anh...

Không, anh không thể kể nàng nghe chuyện đó được.

“Người tôi ướt sũng cả, đang run hết cả lên đây này, thêm nữa, lẽ ra giờ tôi có thể đang ngâm mình trong bồn nước ấm, nhưng lại phải đứng đây mà tranh cãi vớ vẩn với cô.”

Mấy lời sau cùng anh gằn như rống lên, thật chẳng phải là cách khôn ngoan nhất, nếu có thể coi đó là cách khôn ngoan, khi thốt ra những lời như thế trước mặt người khác.

Nàng im lặng - rút cuộc cũng im lặng - và rồi cất giọng thật khẽ, “Thôi được.”

Thôi được? Là thế? Nàng kết thúc bằng hai tiếng “thôi được” ư?

Và rồi, anh đứng ì ra đó như một tên ngốc. Nàng đã cho anh một cơ hội hoàn hảo để chào tạm biệt nàng: đóng cửa sổ lại, đi lên lầu ngâm mình vào bồn nước nóng, thế nhưng anh chỉ đứng đực ra đó.

Nhìn nàng.

Nhìn nàng đang đứng vòng tay quanh người, như thể nàng cũng đang lạnh run lên. Nhìn đôi môi nàng, dù không rõ lắm dưới ánh sáng mờ mờ, nhưng không hiểu sao anh biết chính xác lúc nào nàng bặm môi: hai khóe môi mím chặt vào nhau với những cảm xúc dồn nén.

“Ngài đã ở đâu?” nàng hỏi.

Anh không thể không nhìn nàng.

“Tôi nay ấy,” nàng nói rõ thêm. “Ngài đi đâu mà để ướt sũng thế kia?”

Anh nhìn xuống người mình, như thể lúc này mới nhớ là mình đang ướt nhẹp.

Sao lại có thể như thế được nhỉ?

“Tôi đi xem nhạc kịch,” anh đáp.

“Thế sao?” Nàng ôm chặt thân người hơn, và mặc dù anh không chắc nhưng trông có vẻ như nàng dịch lại gần bên cửa sổ một chút. “Lẽ ra tôi cũng đi đấy,” nàng nói. “Tôi đã muốn đi.”

Anh cũng dịch lại gần cửa sổ một chút. “Thế sao không đi?”

Nàng ngần ngừ, né ánh nhìn của anh một thoáng rồi đáp, “Ngài muốn biết thì tôi cũng không cần gì phải giấu, là vì tôi biết hoàng tử có mặt ở đấy, mà tôi thì không muốn nhìn thấy mặt anh ta.”

Thú vị rồi đây. Anh dịch lại gần cửa sổ tí nữa, rồi...

Có tiếng gõ cửa phòng anh.

“Cứ ở yên đấy nhé,” anh bảo nàng. Anh đóng cửa sổ lại, rồi bước ra mở cửa.

“Bồn tắm đã chuẩn bị xong rồi thưa ngài,” viên quản gia bẩm báo.

“Cảm ơn. À, cứ giữ nước nóng một lúc nữa nhé. Vài phút nữa là tôi xong thôi.”

“VẬY ĐỂ TÔI BẢO ĐƯA HẦU CỬA ĐỂ ẤM NƯỚC TRÊN LÒ. NGÀI CẦN CHẶN KHÔNG Ạ?”

Harry nhìn xuống hai bàn tay. Thật buồn cười, tay anh không còn cảm giác gì nữa. “À được. Tốt lắm. Cảm ơn.”

“Tôi sẽ mang đến ngay đây ạ.”

Trong khi ông quản gia đi lấy chăn, Harry vội chạy mở toang cửa sổ ra. Olivia đang quay lưng về phía anh. Nàng đang ngồi trên gờ cửa sổ, tựa hững hờ vào thành cửa sổ, Nàng cũng đang choàng quanh người một tấm chăn, anh để ý thấy đó là một tấm chăn mềm màu xanh và...

Anh lắc đầu. Cái chăn của nàng có nghĩa gì không? “Một phút nữa thôi.” Anh gọi với lên. “Ồ yên đó nhé.”

Nghe thấy tiếng anh, Olivia nhìn xuống thì vừa lúc anh đóng cửa lại. Nàng đợi thêm chừng nửa phút nữa thì anh quay trở lại, cánh cửa gỗ kêu cọt két khi anh mở ra.

“Ồ, ngài cũng quán chăn cơ à,” nàng nói, như thể ấy là điều gì đó to tát lắm.

“À, tôi thấy lạnh,” anh nói cũng như thể đây là chi tiết đáng chú ý.

Họ không nói gì một lúc lâu, và rồi anh hỏi, “Sao cô không muốn gặp hoàng tử?”

Olivia chỉ lắc đầu. Không phải vì không đúng như thế, mà là vì nàng không thực sự nghĩ nàng có thể nói với anh về điều đó. Thật lạ, vì chiều hôm ấy, điều đầu tiên nàng nghĩ là nàng phải kể cho anh nghe về cách cư xử lạ lùng của Hoàng tử Alexei. Nhưng giờ đây, đứng đối diện nhau qua lối cửa sổ với đôi mắt sẫm sâu thẳm của anh nhìn lên, nàng không biết phải nói gì.

“Anh ta... anh ta...” Nàng cứ vừa lắc đầu vừa lắp bắp cho đến khi rốt cuộc cũng lấy lại được bình tĩnh mà nói, “Anh ta chỉ nói kiểu như muốn hôn tôi. Chẳng có gì đâu, thật đấy.”

Nàng đã tránh không nhìn vào mặt Harry, nhưng giờ nàng nhìn thẳng vào anh. Anh không nhúc nhích.

“Không phải lần đầu tiên một người đàn ông nói với tôi những lời lẽ như vậy,” nàng nói thêm. Nàng không đã động đến chi tiết liên quan tới Vladimir. Thật lòng, nàng thấy buồn nôn khi nhớ lại chuyện đó.

“Harry?” nàng gọi xuống.

“Tôi không muốn cô gặp anh ta lần nữa,” giọng anh thật thấp.

Ý nghĩ đầu tiên trong đầu nàng là cần cho anh biết rằng anh không có quyền gì đối với nàng cả. Và quả thực là nàng mở miệng chực thốt ra những lời ấy. Nhưng rồi nàng chợt nhớ lại điều anh đã nói với nàng. Anh trêu nàng, hay không phải thế chẳng. Có thể nàng chỉ nghĩ anh trêu nàng khi nói rằng

nàng lúc nào cũng không chịu suy nghĩ trước khi nói.

Lần này nàng sẽ suy nghĩ.

Nàng cũng không muốn gặp lại hoàng tử nữa. Chồng đổi lại câu nói của anh làm gì khi mà cả hai đều muốn điều đó?

“Tôi không biết liệu mình có chọn lựa nào không,” nàng nói. Đúng thế thật. Cứ kiêu nhốt mình trong phòng thế này, nàng không có cách nào để tránh anh ta được.

Anh nhìn lên, ánh mắt cực kỳ nghiêm túc. “Olivia, anh ta không phải là người tử tế.”

“Sao ngài biết được?”

“Tôi chỉ...” Anh lùa tay vào tóc, thờ dài nghe như có vẻ bối rối. “Tôi không thể nói cho cô vì sao tôi biết. Ý tôi là, tôi cũng không rõ vì sao mình biết chuyện này nữa. Đó là linh cảm của đàn ông. Tôi có thể khẳng định điều đó.”

Nàng nhìn anh, cố hiểu điều anh muốn nói.

Anh nhắm mắt lại một lúc, xoa xoa hai bàn tay dọc theo trán. Cuối cùng, anh nhìn lên nói, “Chẳng phải là cô biết nhiều điều về những người phụ nữ khác mà đàn ông quá ngu độn không thể nhận ra hay sao?”

Nàng gật đầu. Anh đã đúng. Rất đúng, thực sự là vậy. “Hãy tránh xa anh ta. Hứa với tôi đi.”

“Tôi không thể hứa chuyện đó,” nàng nói, dù nàng ước sao mình có thể.

“Olivia...”

“Tôi có thể hứa rằng tôi sẽ cố. Ngài biết tôi không thể làm gì hơn thế nữa mà.”

Anh gật đầu, “Vậy là tốt.”

Một thoáng im lặng đầy căng thẳng và do dự, rồi nàng lên tiếng, “Ngài nên đi tắm đi. Ngài đang run lên kia kìa.”

“Cô cũng vậy mà,” anh nói giọng thật êm ái.

Nàng cũng vậy thật. Nàng không nhận ra được điều đó, không nhận ra mình cũng đang run, nhưng bây giờ... giờ thì nàng đã biết... dường như mỗi lúc một tệ hơn. Và rồi... thậm chí còn tệ hơn nữa... và nàng nghĩ mình có thể

bật khóc lên được nhưng không hiểu tại sao. Nó ở ngay đây, bên trong người nàng. Quá nhiều cảm xúc. Quá nhiều...

Thực sự là quá nhiều. Thực sự quá nhiều.

Nàng gạt đầu đánh rụp. “Chúc ngủ ngon,” nàng nói, thật nhanh. Nước mắt sắp trào ra rồi, sắp rồi, và nàng không muốn anh nhìn thấy.

“Chúc ngủ ngon,” anh nói, nhưng nàng đã kéo cửa lại trước khi anh dứt lời. Và rồi nàng chạy tới vùi mặt vào gối.

Nhưng nàng không khóc. Dẫu rằng nàng rất muốn.

Và nàng vẫn không hiểu được tại sao.

Harry quần cái chần chặt hơn vào người khi anh ra khỏi phòng. Anh không còn lạnh nhiều nữa, nhưng thấy khó ở kinh khủng. Anh thấy lòng trống trải quá thể, và dường như cảm giác ấy mỗi lúc mỗi dâng cao theo từng hơi thở, khiến hai vai anh co cứng.

Không phải do lạnh, anh chắc chắn thế. Mà là sợ.

Hôm nay Hoàng tử Alexei đã khiến Olivia hoảng sợ. Harry không chắc chính xác anh ta đã làm gì hay nói những gì và anh biết rằng nàng sẽ cố giấu cảm xúc hết sức có thể nếu anh cứ cố ép nàng, nhưng chắc phải có điều gì đó khiếm nhã. Và nó sẽ lại xảy ra một lần nữa, nếu cứ để tên hoàng tử đó mặc sức làm mưa làm gió như thế.

Harry đi băng qua tiền sảnh, một tay cầm cái chần tay kia xoa xoa gáy. Anh cần lấy lại bình tĩnh. Anh cần hít thở đều và nghĩ cho kín kẽ. Đi tắm trước đã, đến lúc đi ngủ anh sẽ bình tĩnh đánh giá lại tình hình và...

Có tiếng lách cách nơi cửa trước.

Ngực anh đập thình thịch, và mỗi thớ thịt trên người căng ra sẵn sàng, mỗi tế bào thần kinh cũng đột nhiên ở cả vào thế chuẩn bị đối phó. Khuya rồi. Và anh đã ra ngoài theo dõi hai người Nga bí ẩn. Và...

Anh đúng là một tên đại ngốc. Nếu ai đó muốn đột nhập vào nhà anh, thì hẳn sẽ không vào theo lối cửa trước như thế. Harry rón rén bước tới, mở ổ khóa, rồi mở cửa

Edward đổ nhào vào theo.

Harry nhìn chăm chăm xuống thằng em với vẻ kinh tởm. “Ôi trời.”

“Anh Harry à?” Edward nhìn lên, mắt nheo nheo và Harry muốn biết liệu cậu ta nghĩ còn có ai vào đây.

“Chú đã nốc bao nhiêu rồi?” Harry hỏi.

Edward cố gượng đứng lên, nhưng được một lúc cậu ta bỏ cuộc và ngồi bệt chính giữa sảnh, mắt chớp như thể cậu ta không hoàn toàn chắc chắn mình đã ngã xuống như thế nào. “Sao cơ?”

Giọng Harry nhỏ hơn. Và gần hơn. “Chú đã nốc bao nhiêu rượ?”

“Ừừừừ... à...” Miệng Edward cử động, như thể đang nuốt vào chỗ thức ăn vừa ợ lên. Mà cũng có thể thế thật, Harry nghĩ với vẻ kinh tởm.

“Thôi, quên đi.” Harry nói giọng cộc lốc. Edward đã nốc bao nhiêu rượ vào người thì có quan trọng gì đâu chứ? Dù thế nào thì nó cũng đã đủ khiến cậu ta không còn biết trời trăng mây gió gì nữa. Có trời mới biết cậu ta lê được vô nhà bằng cách nào. Cậu ta chẳng khác hơn cha mình. Chỉ khác một điều là ngài Lionel hầu như chỉ say sưa be bét ở nhà. Còn Edward thì ngật ngưỡng làm trò cười cho khắp London này.

“Đứng lên,” Harry ra lệnh.

Edward ngược lên nhìn ông anh chăm chăm, nét mặt thuần ra.

“Đứng. Lên.”

Sao anh nổi nóng như thế?” Edward làu bàu, chìa tay ra. Nhưng Harry không buồn đưa tay kéo giúp, thế là cậu ta đành cố tự gượng đứng dậy, chộp lấy cạnh bàn gần đấy để lấy thăng bằng.

Harry cố nén cơn bực tức. Anh những muốn túm lấy Edward mà lắc thật mạnh và hét lên thật to rằng cậu ta đang đâm đầu vào chỗ chết, rằng một ngày nào đó cậu ta sẽ chết như ngài Lionel đã chết, ngu ngốc và đơn độc.

Cha anh đã ngã lộn nhào khỏi cửa sổ. Ông thò người ra quá đà và bị ngã gãy cổ. Trên bàn bên cạnh, có một ly rượ vang và một cái chai rỗng.

Hay anh nghe kể lại thế. Lúc đó anh đang ở Bỉ. Luật sư của cha anh đã gửi cho anh một lá thư kể lại chi tiết như vậy.

Còn mẹ thì anh chẳng nghe thấy nói gì.

“Đi ngủ đi,” Harry hạ giọng.

Edward vừa loạng choạng vừa cười ngạo, “Em chẳng việc gì phải nghe lời anh cả.”

“Được,” Harry gằn giọng. Vói anh thế là đủ rồi. Chuyện này chẳng khác gì cha anh, có điều bây giờ anh có thể làm điều gì đấy. Anh có thể nói điều gì đấy. Anh không phải bắt lực đứng nhìn, rồi lau chùi chỗ nôn mửa không phải của mình.

“Muốn làm gì thì làm đi,” anh nói, giọng anh khẽ và run run. “Miễn là đừng có nôn ra nhà anh.”

“Ồ, anh muốn thế, phải không?” Edward hét lên, lao đảo đi về phía trước và rồi chụp lấy bức tường trước mặt khi suýt ngã. “Anh muốn em ra khỏi nhà này phải không, để mọi thứ được gọn gàng sạch sẽ phải không. Có bao giờ anh cần em đâu.”

“Chú nói cái quái quỷ gì đấy? Chú là em trai của anh.”

“Anh đã bỏ đi! Anh đã bỏ đi!” Edward gằn như hét toáng lên.

Harry nhìn cậu em dăm dăm.

“Anh bỏ em ở lại một mình. Vói ông ấy. Và bà ấy, Không ai khác nữa. Anh biết chị Anne sẽ đi lấy chồng mà. Anh biết em không còn ai.”

Harry lắc đầu. “Chú lúc đó sắp đi học xa rồi. Chỉ còn vài tháng nữa là chú đi. Anh đã biết chắc điều đó.”

“Ồ, chỉ...” mặt Edward nhăn nhúm và đầu thì cứ lúc lắc không ngừng, và có lúc Harry dám chắc cậu sắp nôn. Nhưng không, cậu chỉ cố tìm từ phù hợp, một từ vừa giận dữ vừa mai mỉa.

Và do say quá rồi nên cậu chẳng thể nghĩ ra được.

“Anh đã không... thậm chí anh đã không nghĩ.” Edward xia một ngón tay về phía Harry, rồi lại xia thêm lần nữa. “Anh nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra nếu ông ấy thả em xuống?”

“Không ai nghĩ là chú lại để ông ấy thả chú xuống cả!”

“Sao em biết được! Em mới mười hai tuổi. Mười hai!” Edward la lên.

Harry lục lọi trong ký ức, cố hồi tưởng lại giai đoạn anh ra đi. Nhưng hầu như anh chẳng nhớ gì cả. Lúc đó anh quá háo hức muốn ra khỏi nhà, để tất cả lại sau lưng. Nhưng anh đã an ủi Edward mà, có không nhỉ? Anh bảo cậu mọi thứ sẽ ổn, rằng cậu sẽ học ở trường Hesslewhite, và không phải dấn dáng gì nhiều đến cha mẹ. Và anh cũng đã bảo cậu đừng để cha đến gần trường, có không nhỉ?

“Ông ấy đã đái dầm,” Edward nói. “Vào ngày đầu tiên. Ông ấy ngủ quên trên giường em và đái cả ra quần. Em dựng ông ấy dậy thay quần áo cho ông ấy. Nhưng em không có ga giường dự phòng. Thế là người ta...” Giọng cậu nghẹn ngào và Harry có thể thấy nét sợ sệt trẻ con trên khuôn mặt cậu, nét mặt đó vừa bối rối vừa trợ trợ.

“Ai cũng nghĩ là em làm,” Edward nói. “Bắt đầu bằng chuyện như thế thì còn có gì hay hơn nữa, đúng không?” Rồi làm ra vẻ ta đây, Edward lại lão đảo đi. “Sau đó em là thằng con trai nổi tiếng *nhất*. Đứa nào cũng muốn được làm bạn với *em*.”

“Anh xin lỗi,” Harry nói.

Edward nhún vai, rồi đổ xuống. Harry chồm tới vừa kịp đỡ lấy. Và rồi - anh không chắc chuyện đó xảy ra như thế nào nữa, hay tại sao anh lại làm thế - anh kéo đứa em lại thật sát. Ôm nó. Chỉ một chút. Chỉ đủ để ngăn nước mắt chực chảy ra.

“Chú cần đi ngủ,” Harry nói, giọng khàn đục.

Edward gật đầu, và dựa vào Harry lúc anh diu cậu lên lầu. Hai bậc thang đầu tiên không vấn đề gì, tới bậc thứ ba cậu trượt chân.

“Xin lỗi, anh *tai*.” Edward lúng búng, cố giữ thăng bằng.

Cậu không phát âm âm *r*. Hệt như cha.

Harry nghĩ cậu có thể óm mát.

Không nhanh, không dễ dàng nhưng cuối cùng Harry cũng đưa được Edward lên giường, cởi giày cởi bớt các thứ. Anh đặt cậu nằm nghiêng sao cho miệng kề mép giường, phòng khi cậu nôn. Và rồi anh làm một chuyện chưa từng làm, trong ngàn ấy năm sắp xếp cho cha nằm cũng theo vị trí tương tự.

Anh đợi.

Anh đứng nơi cửa đợi cho đến khi Edward thở đều, và nán lại thêm ít phút nữa.

Vì người ta không ai muốn mình trợ trợ. Và không ai muốn sợ hãi. Hay muốn thấy mình nhỏ bé. Và không ai muốn đêm chuyện tồi tệ nào đó xảy ra bao nhiêu lần, và không nên lo sợ nó lại xảy ra lần nữa.

Và khi đứng đó trong bóng tối, anh nhận ra điều mình cần phải làm. Không chỉ cho Edward, mà cho cả Olivia. Và có thể cho cả chính anh nữa.

Chương Mười lăm

Sáng hôm sau Olivia thấy trong người khá dễ chịu. Có vẻ như ánh sáng ban ngày và một đêm ngon giấc có thể khiến tinh thần con người ta sáng khoái lên rất nhiều, ngay cả khi nàng không đưa ra bất kỳ kết luận lớn lao nào.

Tại sao tôi qua mình khóc

Olivia Bevelstoke

Thực ra, mình không khóc.

Nhưng cứ như thể mình khóc vậy.

Nàng quyết định thử một góc nhìn khác.

Tại sao tôi qua mình không khóc

Olivia Bevelstoke

Nàng thở dài. Nàng chẳng biết nữa.

Lý do nào cũng bị phủ nhận. Và do vậy nàng cương quyết không nghĩ về nó nữa, ít nhất là cho đến khi ăn sáng xong. Nàng luôn bình tĩnh hơn khi no bụng.

Nàng mới xong một nửa những thủ tục buổi sáng, cố ngồi yên trong khi cô hầu gái cặp tóc cho nàng, thì nghe có tiếng gõ cửa.

“Vào đi!” nàng nói lớn, rồi thì thào với Sally. “Em có gọi sô cô la không?”

Sally lắc đầu, và cả hai ngược nhìn lên cùng một lúc khi một cô hầu khác bước vào báo có ngài Harry đang đợi ở phòng khách.

“Vào giờ này ư?” Đã gần mười giờ, không phải là sớm lắm nhưng việc một quý ông đến thăm vào giờ này quả là sớm quá mức thông thường.

“Đề em bảo ông Huntley nói cho ngài ấy biết là tiêu thư không thể tiếp khách lúc này nhé?”

“Đừng,” Olivia ngăn lại. Harry chắc phải có chuyện cần mới đến sớm như vậy. “Xuống bảo ngài ấy ta xuống ngay đây.”

“Nhưng tiêu thư chưa ăn sáng mà,” Sally nhắc.

“Ta sẽ không thể gây đi được chỉ vì bỏ một bữa ăn sáng đâu,” Olivia nhếch cằm lên, nhìn mình trong gương. Sally đang chăm chú làm gì đó khá tỉ mỉ công phu với những dây buộc, ghim, và ít nhất là một tá kẹp. “Có lẽ sáng nay đơn giản thôi nhỉ?”

Sally buông thông hai vai thất vọng. “Xong được hơn một nửa rồi, em chắc đây.”

Nhưng Olivia đã lôi hết mấy cái kẹp ra. “Chỉ một búi tóc nhỏ thôi, ta nghĩ vậy. Đừng cầu kỳ quá.”

Sally thở dài và bắt đầu chỉnh sửa lại kiểu tóc. Sau mười phút Olivia đã sẵn sàng đi xuống lầu, cố không bận tâm đến việc do vội mà một lọn tóc bị rơi ra và nàng phải vén nó ra sau tai. Khi nàng đến phòng khách, Harry đã ngồi tí nơi bàn viết bên cửa sổ.

Hình như anh đang... làm việc?

“Chào ngài Harry,” nàng nói, nhìn anh hơi bối rối. “Vẫn còn sớm mà.”

“Tôi quyết định rồi,” anh nói với nàng, đứng lên.

Nàng nhìn anh chờ đợi. Giọng anh nghe thật... *dứt khoát*.

Anh đan hai tay đằng trước, tư thế đứng đĩnh đạc “Không thể để cô một mình với tên hoàng tử đó được.”

Anh đã nói như kiểu đêm hôm trước, nhưng thực sự là anh có thể làm gì được chứ?

“Có duy nhất một giải pháp thôi,” anh tiếp. “Tôi sẽ làm vệ sĩ cho cô.”

Nàng nhìn anh chăm chăm, kinh ngạc.

“Anh ta có Vladimir. Cô có tôi.”

Nàng vẫn nhìn anh chăm chăm, vẫn chưa hết kinh ngạc. “Hôm nay tôi

sẽ ở lại đây với cô,” anh giải thích.

Nàng chớp chớp mắt đến mấy lần, rốt cuộc cũng thốt ra được mấy lời, “Trong phòng khách nhà tôi ư?”

“Cô không cần nghĩ rằng cô phải tiếp tôi,” anh nói, hướng ánh nhìn về phía chỗ giấy tờ trên bàn viết. “Tôi mang tài liệu theo để làm việc đây rồi.”

Ôi trời, có phải anh có ý định dọn đến ở luôn đây không vậy? “Ngài làm việc?”

“Xin lỗi, nhưng tôi thật sự không thể mất cả ngày được.”

Nàng há miệng, nhưng mấy giây sau mới nói được, “Ồ.” Bởi vì thực sự là có thể nói gì khác hơn chứ?

Anh nở một nụ cười mà nàng dám chắc anh nghĩ đấy là một nụ cười khích lệ. “Sao cô không lấy một cuốn sách nào ấy tới ngồi đọc cùng tôi nhỉ?” anh đề nghị, hướng ánh nhìn về phía giữa bàn khách giữa phòng. “À. quên, cô không thích sách. Báo cũng được. Cô ngồi đi.”

Lại một lần nữa nàng phải mất một lúc lâu mới có thể thốt nên lời, “Ngài đang mời tôi ngồi cùng ngài trong phòng khách nhà *tôi*?”

Anh nhìn nàng dăm dăm, rồi nói, “Tôi vẫn thích ở phòng khách của tôi hơn chứ, nhưng tôi không nghĩ chuyện đó có thể chấp nhận được.”

Nàng gật đầu nhẹ nhẹ, không phải là nàng đồng tình với anh, dù nàng nghĩ là nàng có như vậy thật, ít ra là với câu nói sau cùng của anh.

“Vậy là chúng ta đồng quan điểm rồi,” anh nói.

“Sao cơ?”

“Cô gật đầu mà.”

Nàng không gật nữa.

“Tôi ngồi xuống cô thấy phiền gì không?” anh hỏi.

“Ngồi?”

“Thực sự là tôi phải làm việc,” anh giải thích.

“Làm việc,” nàng nhắc lại, vì rõ ràng là sáng nay nàng rất muốn nói chuyện.

Anh nhướng mày nhìn nàng, và ngay lúc đó nàng nhận ra rằng ý của anh là đợi nàng ngồi anh mới ngồi. Nàng bắt đầu nói, “Xin ngài,” như trong

câu *Xin ngài cứ tự nhiên như ở nhà đi ạ*, vì nàng đã có những hai mươi năm thâm nhuần những nguyên tắc ứng xử cho phải phép. Nhưng óc xét đoán tinh táo (mà cũng có thể là một chút bản năng tự vệ) đã khiến nàng chuyển sang nói, “không việc gì phải cảm thấy cần ở đây cả ngày đâu.”

Nàng mím môi làm mấy nếp nhăn nhỏ xíu tỏa ra nơi khóe miệng. Có gì đó cương quyết trong đôi mắt đen sẫm của anh, một cái gì đó thật sắt đá không gì lay chuyển nổi.

Nàng nhận thấy anh không hề xin phép nàng. Mà là bảo nàng nên làm gì.

Lẽ ra điều đó đã làm nàng cáu tiết lên rồi. Đây là điều nàng ghét nhất ở đàn ông. Nhưng tất cả những gì nàng có thể làm là đứng yên đó, cảm thấy... rung động. Nàng nhận thấy chân mình cứ ngọ nguậy trong đôi giày như chừng muốn nhón lên, cơ thể nàng đột nhiên nhẹ hẫng đi như không bám được vào nền nhà nữa.

Nàng vịn lấy thành ghế. Nàng cảm thấy như thể mình đang muốn bay bổng lên. Lẽ ra nàng nên ăn sáng mới phải.

Mặc dù điều đó thật sự không giải thích được cảm giác lạ lùng xảy ra đâu đó... bên dưới bụng nàng.

Nàng nhìn anh. Anh đang nói gì đấy. Nhưng rõ ràng nàng không lắng nghe anh nói. Thậm chí nàng không nghe thấy bất kỳ điều gì ngoại trừ giọng nói nhỏ ranh mãnh bên trong, bảo nàng hãy nhìn miệng anh, nhìn vào đôi môi đó, nhìn vào...

“Olivia? Olivia?”

“Tôi xin lỗi,” nàng nói. Nàng ép chặt hai chân vào nhau, nghĩ rằng nhúc nhích cơ thể có thể giúp nàng thoát khỏi cơn thôi miên kia. Và nàng không thể nghĩ ra được phần nào khác trên cơ thể mà anh không nhìn thấy.

Nhưng điều đó dường như chỉ khiến nàng cảm thấy... lúng túng hơn.

Anh nghiêng nghiêng đầu, và trông anh... quan tâm? Thích thú? Thật khó nói.

Nàng phải trấn tĩnh lại mới được. Ngay bây giờ. Nàng hắng giọng. “Ngài định nói...?”

“Cô không sao chứ?”

“Rất ổn,” nàng nói giọng quả quyết. Nàng thích cái giọng nhanh và dứt

khoát, rành rọt từng từ một.

Anh nhìn nàng một lúc, nhưng nàng hoàn toàn không thể đọc được biểu hiện trên nét mặt anh. Hay có lẽ nàng không *muốn* đọc, vì nếu làm như vậy nàng e rằng nàng sẽ nhận thấy anh đang nhìn như thể nàng có thể vụt sửa lên như một con cún.

Nàng cười gượng, và lặp lại câu nói dở dang lúc này, “Ngài định nói...?”

“Tôi định nói,” anh lên tiếng chậm rãi, “rằng tôi xin lỗi, nhưng tôi không thể để cô một mình với gã đàn ông đó được. Và đừng có bảo là có cả Vladimir ở đây nữa vì anh ta hầu như không được tính đến.”

“Không,” nàng nói, nghĩ về cuộc nói chuyện đáng lo ngại vừa rồi với hoàng tử, “Tôi không nói vậy.”

“Tốt. Thế ta thống nhất rồi nhé?”

“Ồ, vâng,” nàng nói, “chuyện không muốn ở một mình với hoàng tử thì được rồi, nhưng...” Nàng hăng giọng, hy vọng như thế có thể giúp nàng lấy lại thăng bằng. Nàng cần giữ cái đầu nhạy bén hơn khi nói chuyện với người đàn ông này. Anh thông minh đến mức đáng kinh ngạc, và anh sẽ lấn lướt nàng nếu nàng không tỉnh táo mà giữ cho bàn chân chạm đất. Và nhất định phải giữ bàn chân luôn chạm đất chứ đừng có mà cố muốn bay lên nữa. Nàng lại hăng giọng, vì từ nãy giờ nàng làm thế nhiều lần nên họng nàng trở nên ran rất khó chịu.

“Cô cần uống chút gì không?” anh hỏi giọng đầy lo lắng.

“Không. Cảm ơn. Điều tôi muốn nói ở đây là - ngài hiểu rằng ở đây tôi không phải chỉ có một mình. Có cha mẹ tôi nữa.”

“Đúng,” anh nói, không tỏ gì là vô cùng ấn tượng về câu nói phản kháng của nàng, “tôi biết còn có cha mẹ cô nữa. Tuy vậy tôi chưa bao giờ trông thấy họ. Không phải ở đây, trong bất kỳ trường hợp nào.”

Nàng cau mày, liếc nhìn ra đằng sau về phía phòng khách lớn. “Tôi nghĩ mẹ tôi vẫn còn ngủ.”

“Thì tôi đã bảo là có bao giờ thấy đâu,” Harry nói.

“Tôi rất biết ơn ngài đã có ý quan tâm,” nàng nói, “nhưng tôi cảm thấy tôi phải nói cho ngài biết rằng thật bất thường nếu một hoàng tử - hay bất kỳ ai khác - lại đến vào sáng sớm thế này.”

“Tôi đồng ý,” anh nói với nàng, “nhưng cực chẳng đã mới phải làm vậy. Mặc dù...” Anh nghĩ một lúc. “Nếu em trai cô sẵn sàng xuống đây thì với tôi rằng cậu ấy sẽ không cho cô biến mất khỏi tầm quan sát của cậu ấy cả ngày hôm nay, tôi sẽ ra về mà không phải lấn cấn gì cả.”

“Còn phải xem tôi có muốn nó nằm trong tầm quan sát của *tôi* cả ngày hôm nay không đã,” Olivia nói giọng ngoa ngoắt.

“Vậy thì e rằng cô phải ở đây cùng tôi rồi.”

Nàng nhìn anh.

Anh nhìn nàng.

Nàng mở miệng định nói.

Anh mỉm cười.

Nàng bắt đầu tự hỏi tại sao mình lại gay gắt đến thế.

“Thôi được,” nàng nói, rút cuộc cũng rời khỏi lối cửa để đi vào phòng. “Tôi nghĩ chắc cũng không sao.”

“Cô thậm chí sẽ không cảm thấy tôi ngồi đây đâu,” anh trấn an nàng.

Điều đó, nàng không tin chút nào.

“Chỉ vì tôi không có kế hoạch gì khác cho sáng nay,” nàng thông báo.

“Tôi hiểu.”

Nàng liếc anh. Khó hiểu quá, không thể biết được liệu anh có ý đùa nhạo bỡn cợt gì không đây.

“Thật bất thường,” nàng lẩm bẩm, nhưng đúng như anh nói: anh đã quay lại bàn, chăm chú đọc chỗ tài liệu mang theo. Có phải tài liệu anh vẫn cần mẫn đọc lúc nàng theo dõi anh không nhỉ?

Nàng mon men lại gần hơn một chút, lấy cuốn sách trên bàn. Nàng cần có gì đó trong tay, để nàng có cơ nếu anh để ý thấy nàng đang đứng thật gần quan sát anh.

“Thế cô quyết định đọc *Cô Butterworth* đấy à?” anh hỏi, không nhìn lên.

Miệng nàng há hốc. Làm sao anh biết nàng lấy cuốn sách? Làm sao anh biết cả việc nàng quan sát anh? Mắt anh đâu có rời khỏi chỗ giấy tờ kia.

Lại còn *Cô Butterworth* nữa chứ? Thật vậy sao? Nàng nhìn xuống

cuốn sách trên tay với tâm trạng bực bội. Nếu nàng lấy đại một thứ gì đấy, chắc chắn nàng đã làm tốt hơn thế rồi.

“Tôi đang cố thoáng một chút,” nàng nói, ngồi xuống chiếc ghế đầu tiên đi ngang qua.

“Một thái độ cao quý,” anh nói, vẫn không nhìn lên.

Nàng mở cuốn sách ra và nhìn xuống, lật sột soạt tìm chỗ họ đang đọc dở hai ngày trước. “Chim bồ câu, chim bồ câu...” nàng lẩm bẩm.

‘Gì đấy?’

“Tìm chỗ bồ câu ấy mà,” nàng dịu dàng nói.

Anh lắc đầu, và nàng nghĩ nàng thấy anh cười, nhưng anh vẫn không nhìn lên.

Nàng thở dài thành tiếng, rồi liếc trộm anh.

Không phản ứng.

Rồi nàng tự trấn an rằng tiếng thở dài đó không phải có ý lôi kéo sự chú ý của anh. Nàng thở dài vì nàng cần thở, và nếu có thành tiếng đi nữa thì cũng chỉ là thói quen của nàng thôi. Và vì thành tiếng như vậy nên có *cớ* để liếc trộm...

Nàng lại thở dài. Đương nhiên là không phải cớ ý.

Anh vẫn làm việc.

Những nội dung có thể có trong đám giấy tờ của Harry

Olivia Bevelstoke

Hậu Cô Butterworth (chẳng phải sẽ rất thú vị nếu hóa ra anh là tác giả hay sao?)

Hậu Cô Butterworth trái phép vì khó có chuyện anh là tác giả một cuốn sách độc đáo và hấp dẫn cỡ một cuốn Nhật ký Bí mật - với tất cả những điều bí mật của anh (!!!!!)

Một điều gì đó hoàn toàn khác Đơn đặt hàng một chiếc mũ mới

Nàng cười khúc khích.

“Gì buồn cười thế?” anh hỏi, rớt cuộc cũng nhìn lên.

“Tôi không thể giải thích được,” nàng nói, cố nín cười.

“Cười tôi à?”

“Chút thôi.”

Anh cau mày.

“Ồ được rồi, cười ngài đó, nhưng ngài đáng thế mà.” Nàng mỉm cười với anh, đợi anh nói thêm gì, nhưng anh chỉ im lặng.

Thật thất vọng.

Nàng quay lại với cuốn *Cô Butterworth* nhưng cho dù cô gái đáng thương đó vừa mới gãy hai chân trong một tai nạn xe ngựa kinh hoàng thì cuốn tiểu thuyết vẫn không cuốn hút thêm chút nào.

Nàng bắt đầu gõ gõ mấy ngón tay lên một trang sách đang mở. Tiếng gõ mỗi lúc một lớn... và càng lớn... cho đến khi dường như vang khắp phòng.

Ít nhất là nàng nghe thấy rõ mồn một. Harry vẫn không chú ý.

Nàng thở ra thật mạnh và trở lại với cô Butterworth và hai cái chân gãy của cô ta.

Nàng lật sang một trang.

Và đọc. Và lại trang khác. Và đọc. Và trang khác. Và...

“Cô đọc đến chương bốn rồi đây à?”

Nàng giật nảy mình vì bất chợt nghe giọng Harry sát bên tai. Anh đứng dậy lúc nào mà nàng không hề hay biết gì hết nhỉ?

“Hẳn là thú vị nhỉ,” anh nói.

Nàng nhún vai. “Tạm tạm.”

“Cô Butterworth đó qua cơn khốn đốn vì đậu mùa chưa?”

“Ồ, chuyện đó qua lâu rồi. Gần đây cô ta bị gãy cả hai chân, rồi bị ong chích, và suýt nữa thì bị bán làm nô lệ.”

“Tất cả đều ở hết trong bốn chương à?”

“Gần ba chương thôi,” nàng nói, hướng mắt lên tên chương trong trang sách đang mở. “Tôi mới bắt đầu chương bốn.”

“Tôi xong việc rồi,” anh nói, đi vòng đến đằng trước ghế sofa.

À. *Rốt cuộc*, giờ nàng có thể hỏi, “Ngài làm việc gì vậy?”

“Không có gì thú vị cả. Mấy báo cáo linh tinh từ nhà tôi ở Hampshire.”

So với những gì nàng hình dung, điều này khá là thất vọng.

Anh ngồi xuống đầu kia sofa, bắt chéo chân. Đây là kiểu ngồi không khách sáo; thể hiện sự thoải mái, gần gũi và một điều gì đó khác nữa - một điều gì đó khiến nàng thấy nhộn nhạo và nóng ran người. Nàng cố nghĩ ra một người nào khác ngồi gần nàng với tư thế thoải mái đến vậy. Chẳng ai cả. Ngoại trừ ông anh và cậu em nàng.

Mà ngài Harry Valentine dứt khoát không phải là anh em ruột rà gì với nàng.

“Cô đang nghĩ gì thế?” anh hỏi, giọng ranh mãnh.

Hắn trông nàng giật mình vì anh lại hỏi tiếp, “Cô đang đỏ mặt kia.”

Nàng rướn người lên, ngẩng cao đầu, “Tôi đâu có đỏ mặt.”

“Dĩ nhiên là không,” anh nói không chút ngần ngại. “Do trời nóng thôi.”

Nhưng trời không hề nóng. “Tôi đang nghĩ về anh em của tôi đấy mà,” nàng nói. Chỉ đúng chút thôi, nhưng cần phải nói thế để ngăn anh nói thêm về khuôn mặt đang đỏ lên của nàng.

“Tôi thấy mến cậu em sinh đôi của cô đấy,” Harry nói.

“*Winston* á?” Ôi trời, cứ như anh đang nói về chuyện anh thích đu cây với bọn khỉ ấy. Hay ăn những thứ bọn chúng thải ra.

“Bất kỳ ai có thể chọc tức được cô thì tôi đều thấy đáng nể.”

Nàng quắc mắt. “Vậy chắc là ngài phải ngọt ngào và nhẹ nhàng với chị ngài lắm ấy nhỉ?”

“Đương nhiên là không rồi,” anh nói không có chút xấu hổ. “Tôi là người thô lỗ mà. Nhưng” - anh khom người về phía trước, ánh mắt láu lỉnh - “tôi luôn có tài che mắt.”

“Thôi đi thưa ngài.” Olivia không thiếu kinh nghiệm với ông anh và cậu em nên thừa biết anh *không* hiểu điều mình đang nói. “Nếu ngài cố nói với tôi là chị ngài không nhận ra mấy cái trò của ngài...”

“Ồ, không, nhận ra chứ sao không.” Harry khom người về phía trước. “Nhưng bà ngoại tôi thì không.”

“Bà ngoại?”

“Bà đến sống cùng nhà tôi khi tôi mới lọt lòng. Tôi còn gần gũi với bà ngoại hơn cả cha mẹ nữa.”

Olivia thấy mình gật đầu, dù nàng không chắc là tại sao. “Hẳn là bà dễ mến lắm nhỉ.”

Harry bật cười vang. “Ồ bà có nhiều thứ lắm, *ngoại trừ* dễ mến.”

Olivia không nhịn được cười khi hỏi, “Ý ngài là gì vậy?”

“Bà rất...” Anh vẫy tay trong không khí khi lựa từ. “Hà khắc. Và tôi phải nói rằng bà rất kiên định trong lập trường.”

Olivia suy nghĩ một lúc, rồi nói, “Tôi thích phụ nữ như thế.”

“Tôi cũng nghĩ cô thích vậy.”

Nàng cảm thấy mình mỉm cười, và nàng khom người về phía trước, cảm thấy có một mối liên hệ thân thuộc gì đó rất thú vị. “Liệu bà có thích tôi không nhỉ?”

Hình như câu hỏi khiến anh bất ngờ bởi anh hé miệng một lúc mới trả lời, “Không, không, tôi không nghĩ là bà thích cô đâu.”

Olivia thấy hụt hẫng.

“Cô có muốn tôi đổi cô không?”

“Không, nhưng...”

Anh không để cô kịp cự nự. “Bà không kiên trì với bất kỳ ai. Bà đã sa thải những sáu gia sư của tôi đó.”

“Sáu?”

Anh gật đầu.

“Ôi trời.” Olivia thấy ấn tượng. “Tôi *thích* bà đấy,” nàng lẩm bẩm. “*Tôi* thì mới tìm cách thoát được năm cô gia sư.”

Anh cười cười. “Lạ thật, sao tôi lại thấy điều này chẳng có gì đáng ngạc nhiên nhỉ?”

Nàng quắc mắt nhìn anh. Hoặc đúng hơn là nàng muốn như thế. Nhưng có thể nét mặt nàng giống một nụ cười hơn. Nàng đáp trả, “Thế sao

mà tôi chẳng biết gì về bà ngoại ngài nhỉ?”

“Cô đâu có hỏi.”

Anh nghĩ gì thế không biết, chẳng nhẽ nàng lại cứ luẩn quẩn quanh người ta để hỏi về bà ngoại người ta chắc? Nhưng rồi một ý nghĩ thoáng qua đầu nàng - thực ra nàng biết gì về *anh*.

Rất ít. Quả thực là rất ít.

Thật lạ lùng, vì nàng có biết *anh*. Nàng hoàn toàn chắc chắn là nàng biết. Và rồi nàng nhận ra một điều - nàng biết người đàn ông này, nhưng không biết những điều liên quan đến anh.

“Thế cha mẹ ngài thì sao?” nàng đột nhiên hỏi.

Anh nhìn nàng hơi ngạc nhiên.

“Tôi đã không hỏi ngài có bà ngoại không,” nàng phân trần. “Tôi thấy xấu hổ vì không nghĩ về điều đó.”

“À.” Nhưng anh không trả lời ngay. Các cơ trên mặt anh chuyển động - không đủ để thể hiện được điều anh đang nghĩ, nhưng vừa đủ để nàng hiểu rằng anh *đang* nghĩ, rằng anh không thể quyết định được phải trả lời như thế nào. Rồi anh nói:

“Cha tôi là một người nát rượu.”

Cuốn *Cô Butterworth*, Olivia thậm chí không nhận ra nàng vẫn đang cầm, tuột khỏi tay rơi xuống lòng nàng.

“Thực ra ông là một tay bợm rượu đáng yêu, nhưng khổ nỗi là thế cũng chẳng khiến mọi việc tốt hơn.” Khuôn mặt Harry không để lộ một xúc cảm nào. Thậm chí anh còn cười như thể đây chỉ là một mẩu chuyện kể cho vui.

Làm thế dễ dàng hơn nhiều.

“Xin lỗi,” nàng nói.

Harry nhún vai. “Ông ấy không thể bỏ được.”

“Khó lắm,” nàng nói giọng thật khẽ.

Anh quay ngoắt lại, vì có gì đó trong giọng nói của nàng, một điều gì đó nhún nhường, có thể là cả... thông cảm nữa.

Nhưng không thể nào. Nàng không thể. Nàng sống trong một gia đình

hạnh phúc, danh giá, có anh trai kết hôn với cô bạn thân nhất, và cha mẹ lúc nào cũng quan tâm đến con cái.

“Anh trai tôi,” nàng nói. “Anh kết hôn với Miranda bạn tôi ấy. Tôi không nghĩ mình đã kể với anh rồi, nhưng anh đã kết hôn một lần trước đó. Vợ trước của anh khó chịu lắm. Và rồi chị chết. Và rồi - tôi không biết nữa, người ta chắc hẳn đã nghĩ anh ấy phải vui lắm khi thoát khỏi chị ấy, nhưng dường như anh ấy càng trở nên đau khổ hơn.” Nàng ngừng một lúc, rồi nói tiếp, “Anh đã uống rượu rất nhiều.”

Không giống nhau, Harry muốn nói như vậy, vì anh trai chứ không phải cha hay mẹ, không phải là người phải yêu thương mình và bảo vệ mình và giữ cho thế giới của mình luôn đẹp và vững chắc. Không giống, vì nàng không dọn rửa chỗ nôn của anh mình những 127 lần. Và nàng không có một người mẹ dường như không bao giờ có điều gì để nói, và nàng không... *Không giống nhau, chết tiệt. Không...*

“Không giống nhau,” nàng nói khẽ. “Tôi không nghĩ có thể giống được.”

Và với những lời như thế, chỉ có hai câu ngắn như thế, mọi thứ trong lòng anh, tất cả những cảm xúc vừa mới dâng trào - giờ dịu trở lại. Ngủ yên ở một chôn dễ chịu hơn.

Nàng nở một nụ cười bối rối. Cười nhẹ thôi nhưng thật. “Nhưng tôi nghĩ tôi có thể hiểu. Có thể chỉ một chút thôi.”

Anh nhìn xuống vì một lý do nào đấy, nhìn xuống hai bàn tay nàng, đang đặt trên cuốn sách trong lòng, và rồi nhìn cái sofa, với lớp bọc sọc vân xanh nhạt. Đúng là anh và Olivia không ngồi sát cạnh nhau; giữa họ vẫn còn một khoảng trống đủ cho một người nữa xen vào. Nhưng hai người đang ngồi trên cùng một cái sofa, và nếu anh chìa tay ra, và nếu nàng chìa tay ra...

Anh nín thở.

Vì nàng vừa chìa tay ra.

Chương Mười sáu

Anh đã không nghĩ về việc mình đang làm. Không thể có chuyện anh nghĩ về việc đó được, vì nếu nghĩ anh sẽ không bao giờ làm vậy. Khi nàng chìa tay ra...

Anh cầm lấy.

Chỉ lúc ấy Harry mới nhận ra mình đã làm gì, và có lẽ chỉ tới lúc ấy nàng mới nhận ra mình vừa khởi sự chuyện gì, thế nhưng đã quá muộn.

Anh đưa tay nàng lên môi hôn từng ngón một, ngay lóng cuối cùng nơi nàng sẽ đeo nhẫn. Nhưng hiện giờ nàng chưa đeo nhẫn. Trong một khoảnh khắc Harry mừng rỡ hình ảnh nàng đeo nhẫn của *anh*.

Đó là một cảnh báo. Lẽ ra khi nghĩ đến đây anh nên hoảng sợ mà buông tay nàng, chạy ra khỏi phòng, khỏi ngôi nhà này, khỏi nàng, mãi mãi.

Nhưng anh đã không làm vậy. Môi anh vẫn đặt trên tay nàng, không thể dứt ra được.

Làn da nàng thật ấm và mềm mại.

Và cả run rẩy.

Rồi anh ngược lên nhìn vào mắt nàng. Mắt nàng đang mở to, nhìn chăm chăm vào anh vẻ bối rối... tin tưởng... và có thể nào là... khao khát? Anh không chắc nữa, vì anh biết cả *nàng* cũng không chắc được điều đó. Nàng không biết thế nào là khát khao, nàng không hiểu sự tra tấn ngọt ngào của nó, cái niềm khao khát được đụng chạm thân thể với một người khác.

Anh thì biết, và anh nhận thấy mình gần như lúc nào cũng biết điều này kể từ khi biết *nàng*. Đúng là lần đầu tiên gặp gỡ anh đã bị nàng cuốn hút, nhưng điều đó chẳng mang ý nghĩa gì. Lúc đó anh không biết nàng, thậm chí cũng không thích nàng.

Nhưng giờ thì... khác. Anh không chỉ muốn vẻ đẹp của nàng, hay đường cong mềm mại nơi khuôn ngực của nàng, hay hương thơm từ làn da nàng. Anh muốn *nàng*. Cả con người nàng. Anh muốn bất kỳ điều gì khiến nàng thích đọc báo hơn là tiểu thuyết, và anh muốn cả cái điều không theo lẽ lối thông thường khiến nàng mở cửa sổ ra đọc anh nghe cuốn tiểu thuyết vờ vờ qua khoảng không giữa hai nhà.

Anh muốn nét tính cách dí dỏm thông minh của nàng, nét rạng rỡ trên khuôn mặt nàng mỗi khi nàng bắt bẻ được anh chuyện gì đó. Và anh muốn cả cái vẻ ngẩn ra đầy bức bối của nàng khi *anh* thắng *nàng*.

Anh muốn ánh lửa bên trong đôi mắt nàng, anh muốn vị ngọt đôi môi nàng, và hơn thế nữa, anh muốn nàng bên dưới anh, siết chặt lấy anh, bên trên anh... mọi tư thế, mọi cách.

Anh nhất định sẽ cưới nàng. Đơn giản vậy thôi.

“Harry?” nàng thì thào, và ánh nhìn của anh đậu xuống môi nàng.

“Anh sẽ hôn em,” anh khẽ nói, không nghĩ ngợi, thậm chí không cần nhắc liệu anh có nên hỏi xin phép nàng không.

Anh rướn người về phía trước, và vào giây cuối cùng trước khi môi anh chạm vào môi nàng, anh cảm thấy lòng mình phơi phơi không còn gì vướng bận. Đây là khởi đầu mới của anh

Rồi anh hôn nàng, đụng chạm đầu tiên dịu dàng nhưng cháy bỏng, chỉ là một cái chạm nhẹ. Nhưng thế cũng đủ khiến cho cả người anh nóng ran. Làm cả hai không thở nổi, đứng theo nghĩa đen. Anh thu người lại đủ xa để trông rõ nét mặt nàng. Nàng đang nhìn anh đắm đuối, còn anh như chìm trong đôi mắt biếc xanh ấy.

Nàng khẽ gọi tên anh.

Và chỉ chờ có thế. Anh lại kéo nàng lại gần, lần này bằng tất cả những thôi thúc trong từng tế bào nơi cơ thể anh. Anh hôn nàng ngẫu nhiên, không còn thận trọng gì nữa, và trước khi anh biết được điều này, tay anh đã đan cả vào mái tóc nàng, những cây kẹp rơi hết xuống, và tất cả những gì anh có thể nghĩ được là anh muốn nhìn thấy nàng lần nữa với mái tóc xõa tung.

Tóc nàng xõa ra, bồng bênh. Và không còn gì khác.

Cơ thể anh căng lên vì khao khát, và trong một khoảnh khắc mình mẫn anh nhận thấy rằng nếu anh không đẩy nàng ra ngay, anh sẽ cởi hết y phục của nàng ra và chiếm đoạt nàng mất ngay tại chỗ này - trong phòng khách nhà nàng.

Trong khi cửa đang để mở.

Ôi trời.

Anh đặt tay lên vai nàng, không đẩy nàng lại quá mạnh khi lùi chân mình rời xa nàng.

Hai người không làm gì ngoài việc đăm đăm nhìn nhau một hồi. Tóc nàng rối tung, không còn kiểu dáng gì nữa, vì trông nàng luống cuống một cách thật dễ thương. Nàng đưa một tay lên che miệng, ba ngón giữa chạm vào môi trong sự ngạc nhiên đầy thích thú.

“Anh đã hôn em ư,” nàng thì thào.

Anh gật đầu.

Môi nàng thoáng nở một nụ cười, “Em nghĩ em cũng đã hôn anh.”

Anh lại gật đầu. “Ừ.”

Trông nàng như thể muốn nói thêm điều gì nữa, nhưng rồi nàng quay về phía cửa. Và tay nàng, mới rồi còn đặt trên má, giờ đưa lên tóc.

“Em muốn sửa lại tóc ư,” anh nói, môi run run thích thú.

Nàng gật đầu. Và lại nữa, trông nàng như thể muốn nói gì đó, nhưng lại thôi. Nàng vén hết mái tóc ra sau gáy, dùng một tay giữ lấy nó như kiểu đuôi ngựa rồi đứng lên.

“Anh sẽ ở đây khi em quay lại chứ?” nàng hỏi.

“Em có muốn thế không?”

Nàng gật đầu.

“VẬY anh sẽ ở đây,” anh nói, dẫu rằng anh cũng vẫn sẽ nói thế nếu nàng trả lời rằng không.

Nàng lại gật đầu, đi vội về phía cửa. Nhưng trước khi đi, nàng quay lại lần cuối nhìn anh. “Em...” nàng bắt đầu nói, nhưng rồi nàng chỉ lắc đầu.

“Em sao?” anh hỏi, không thể giấu được niềm thích thú trong giọng nói của mình.

Nàng nhún vai bất lực, “Em không biết.”

Anh cười phá lên. Và nàng cũng cười phá lên. Và đúng là một khoảnh khắc hoàn hảo, anh khẳng định như vậy khi nghe tiếng bước chân của nàng xa dần.

Hoàn hảo dưới mọi góc độ.

Ít phút sau, viên quản gia bước vào phòng, Harry vẫn ngồi trên ghế

sofa. “Hoàng tử Alexei Gomarovsky đến thăm tiểu thư Olivia,” ông ta lên bồng xuống trâm. Rồi ông ta ngừng lời, nhìn lom lom khắp phòng. “Tiểu thư Olivia?”

Harry định đáp rằng nàng sẽ quay trở lại trong chốc lát, nhưng hoàng tử đã hiên ngang bước vào phòng. “Nàng sẽ gặp ta thôi,” anh ta nói với viên quản gia.

Nhưng nàng sẽ hôn tôi, Harry những muốn nói thế. Đúng là một cảm giác tuyệt vời không sao tả nổi. Anh đã thắng. Và hoàng tử đã thua. Và mặc dù một quý ông không bao giờ hôn một cô gái rồi lại đi kể cho người khác nghe, Harry vẫn hoàn toàn tin chắc rằng đến lúc Hoàng tử Alexei rời khỏi nhà Rudland, anh ta sẽ biết ai lấy được lòng tiểu thư Olivia.

Harry đứng lên, cảm thấy có chút xấu xa khi thấy mình mong biết mấy tới lúc ấy.

Anh chưa bao giờ cho rằng mình là người không háo thắng.

“Là ngài,” Hoàng tử Alexei nói. Thực ra, nghe giống như một lời buộc tội.

Harry cười điềm đạm khi đứng lên chào. “Là tôi.”

“Ngài làm gì ở đây?”

“Dĩ nhiên là đến thăm Olivia. Thế ngài làm gì ở đây?”

Hoàng tử chọn trả lời câu hỏi này bằng một cái bĩu môi, “Vladimir!” anh ta rống lên.

Vlad Xuyên cọc ^[6] (như Harry thích gọi vậy), nện chân thành thịch vào phòng, kịp ném sang Harry một tia nhìn thiếu thiện cảm trước khi đến chỗ ông chủ, người đang hỏi gã (bằng tiếng Nga, dĩ nhiên) tới bây giờ đã tìm hiểu được gì về Harry.

“*Poka nitchevo*”

Chưa có gì.

Harry thấy biết ơn ghê gớm vì điều đó. Không mấy ai biết anh nói được tiếng Nga, nhưng cũng không giấu mãi được. Để điều tra được bà ngoại anh xuất thân từ một gia đình quý tộc lâu đời ở Nga không cần mất nhiều thời gian.

Điều này không hẳn có nghĩa là anh đã học tiếng Nga, nhưng Hoàng tử

Alexei không ngốc đến nỗi không đặt nghi vấn. Và dù Alexei là kẻ thô lỗ, phóng đảng, và rất có thể là không có bất kỳ phẩm chất tốt đẹp nào để bù lại, thì anh ta cũng không phải là một tên ngốc, bất chấp trước đây Harry có gọi anh ta là gì.

“Ngài đã có buổi sáng dễ chịu chứ, thưa hoàng tử?” Harry hỏi bằng giọng thân thiện nhất.

Hoàng tử Alexei xoáy vào anh một tia nhìn sắc lạnh, rõ ràng muốn thể hiện đó là câu trả lời của mình.

“Tôi đang tận hưởng một buổi sáng rất dễ chịu,” Harry tiếp tục, ngồi xuống trở lại.

“Tiểu thư Olivia đâu?”

“Tôi nghĩ chắc cô ấy lên lầu. Cô ấy phải... à... sửa sang gì đó.” Harry hươ tay gần bên mái tóc, với ý định để hoàng tử nghiệm ra điều anh muốn ám chỉ.

“Ta sẽ đợi nàng,” Alexei nói với giọng rành rọt và nhanh như thường lệ.

“Mời ngài,” Harry nói giọng lịch sự, hướng mắt về phía chiếc ghế đối diện. Với cử chỉ ấy anh nhận được một tia nhìn giận dữ, có lẽ thật đáng cho anh vì đây đâu có phải là chỗ để anh hành xử theo lối một chủ nhà.

Nhưng dù vậy anh vẫn thấy khoái dễ sợ.

Alexei phẩy đuôi áo vét ngồi xuống, miệng mím chặt. Anh ta nhìn thẳng về phía trước, rõ ràng là có ý phớt lờ hẳn Harry.

Harry cũng thấy thích vậy, vì anh chẳng có chút hứng thú nào với việc trò chuyện với hoàng tử, anh chỉ đang có cảm giác mình là người thắng thế, vì *anh* mới là người Olivia chọn hôn chứ *không* phải hoàng tử, dù Harry chẳng phải là người của hoàng gia, chẳng phải quý tộc, chẳng có gì liên quan đến điều Hoàng tử Alexei quan tâm.

Và khi kết nối chuyện này với nhiệm vụ hiện tại Bộ chiến tranh giao cho Harry, nhiệm vụ mà người ta *có thể* nghiệm ra được rằng anh phải làm hết sức để trở thành cái gai trong mắt hoàng tử Nga, à...

Không phải là Harry không yêu nước.

Harry nhòm dậy vừa đủ để lấy được cuốn *Cô Butterworth* trên bàn, rồi ngồi xuống trở lại, lầm rầm gì đó khi tìm trang họ đọc dở hai ngày trước đây,

đoạn cô Priscilla đáng thương mất hết người thân vì dịch đậu mùa.

Ừm ừm ừm ừm ừm ừm ừm ừm ừm ừm ừm...

Alexei ném sang anh cái liếc sắc lạnh bực bội.

“Là bài Cầu Chúa Chở che Đức vua, quốc ca Anh,” Harry thông báo cho hoàng tử. “Nhỡ đâu ngài đang thắc mắc.”

“Ta chả việc gì phải thắc mắc.”

“Cầu Chúa chở che Đức vua nhân từ của chúng con, Đức vua cao quý vạn tuế, cầu chúa chở che Đức vua, “

Môi hoàng tử động đậy, nhưng rằng anh ta vẫn nghiến chặt khi gầm gừ, “Giai điệu đó ta nghe quen quen.”

Harry hát to lên một chút, *“Mang cho Người chiến thắng, Hạnh phúc và vinh quang, Muôn đời ngụy ngại vàng: Cầu Chúa chở che Đức vua”*

“Thôi cái giọng hát phải gió của ngài đi.”

“Tôi chỉ yêu nước thôi mà,” Harry nói, lại tiếp. *“Xin Đức Chúa hiển linh, Làm quân thù tan tác, Và thất bại thảm thê “*

“Nếu ở Nga mà như thế này, ta đã cho người bắt ngài rồi.”

“Vì hát quốc ca nước tôi ư?” Harry lẩm bẫm.

“Ta thích thì làm chứ chẳng cần lý do lý trấu gì ráo.”

Harry nghĩ ngợi, nhún vai, rồi tiếp tục: *“Làm tiêu tan chính trị của chúng, vô hiệu hóa những trò xảo quyệt của chúng, chúng con đặt hy vọng ở người, cầu Chúa chở che tất cả chúng con?”*

Anh thôi, quyết định rằng đoạn cuối không cần hát nữa. Anh thích kết thúc ngay chỗ “những trò xảo quyệt” hơn.

“Chúng tôi là những người vô cùng công bằng,” anh nói với hoàng tử. “Nếu ngài muốn thì có thể gộp mình vào từ “tất cả” đó.”

Alexei không nói gì nhưng Harry có thể thấy anh ta thu hai bàn tay lại thành hai nắm đấm thật chặt.

Harry trở về với cuốn *Cô Butterworth*, quyết định không để tâm trí vào nhiệm vụ tình báo nữa. Anh đã không có được niềm vui từ việc khiến người khác bực mình như thế này kể từ khi...

Chưa bao giờ.

Anh cười thầm khi nghĩ đến điều đó. Ngay cả chọc tức chị gái anh cũng không thích thú được như thế. Còn Sebastian thì không bao giờ quá để tâm đến bất kỳ điều gì; gần như chẳng thể nào khiến cậu ta bực bội được.

Harry lầm nhảm một vài dòng đầu tiên trong bài quốc ca Pháp “La Marseillaise” chỉ để ướm xem phản ứng của hoàng tử thế nào (mặt đỏ gay vì phần nộ), rồi mới khởi sự đọc sách. Anh lật nhanh về mấy trang phía sau, quyết định không quan tâm đến những năm đầu đời của Priscilla Butterworth, và cuối cùng dừng lại ở trang 144, có vẻ như chứa đựng sự điên cuồng, xấu xa, xúc phạm, và nước mắt - tất cả những gia vị cần thiết cho một cuốn tiểu thuyết xuất sắc.

“Ngài đọc gì đấy?” Hoàng tử Alexei hỏi.

Harry nhìn lên vẻ lơ đãng, “Sao cơ ạ?”

“Ngài đọc gì đấy?” anh ta gần mạnh.

Harry nhìn xuống cuốn sách, và rồi nhìn lên hoàng tử. “Tôi tưởng ngài không thềm nói chuyện với tôi nữa chứ.”

“Đúng thế. Nhưng ta thấy tò mò. Sách gì thế?”

Harry giơ cuốn sách lên để Hoàng tử Alexei có thể thấy được bìa trước. “*Cô Butterworth và gã nam tước dở hơi?*”

“Sách này ở Anh đang thịnh hành à?” Alexei nhạo báng.

Harry tỏ vẻ ngẫm nghĩ. “Tôi không biết. Tiểu thư Olivia đang đọc dở. Tôi nghĩ mình cũng có thể thử đọc xem sao.”

“Chẳng phải đây là cuốn sách cô ấy bảo mình không thích là gì?”

“Vâng, tôi nghĩ vậy,” Harry lầm bầm. “Đâu thể trách cô ấy được.”

“Đọc ta nghe xem. “

Một điểm cho hoàng tử. Nếu bây giờ hoàng tử mà tiến đến gần đặt lên môi anh một nụ hôn thì anh cũng chỉ ngạc nhiên đến thế là cùng.

“Tôi e ngài sẽ không thích,” Harry nói.

“Anh thích không?”

“Không thích lắm,” Harry đáp kèm theo một cái lắc đầu. Không thực sự đúng như vậy; anh rất thích Olivia đọc cho anh nghe. Hoặc anh đọc cho Olivia nghe. Nhưng không hiểu sao anh thấy nghi ngờ việc đọc cho Hoàng

tử Nga Alexei Glomarovsky có thể mang lại điều kỳ diệu giống vậy.

Hoàng tử nghech cằm lên, nghiêng nghiêng đầu sang một bên. Như thể anh ta đang sửa thể chuẩn bị chụp ảnh vậy. Cái người gì mà suốt đời giữ mình ở tư thế lúc nào cũng như để chụp ảnh.

Có thể Harry cũng đã cảm thấy tội nghiệp cho anh ta nếu anh ta không bị ối đến như vậy.

“Nếu tiểu thư Olivia đang đọc cuốn ấy thì ta cũng muốn đọc,” hoàng tử nói.

Harry ngừng lời, tiêu hóa cái câu hoàng tử vừa xỏ ra. Anh nghĩ chắc phải hy sinh cuốn *Cô Butterworth* vì tình bằng hữu Anh-Nga. Anh gấp sách lại chìa về phía hoàng tử.

“Không. Ngài đọc cho ta nghe.”

Harry quyết định làm theo. Một lời yêu cầu kỳ dị như thế anh làm sao nói không được. Thêm nữa, Vladimir đã bước về phía anh hai bước và sắp sửa gù lên.

“Thuận theo ý ngài, thưa hoàng tử,” Harry nói, một lần nữa quay lại với cuốn sách. “Tôi nghĩ chắc ngài muốn đọc từ đầu phải không?”

Alexei gật đầu trịch thượng.

Harry giở lại đoạn đầu. *“Ấy là một đêm tối trời gió đưa mây mây, và cô Priscilla Butterworth tin chắc rằng mưa có thể đến bất kỳ lúc nào, từng màn mưa trút từ trên cao xuống, choán hết mọi thứ trong tâm của cô.”* Anh nhìn lên. “À, từ ‘tâm’ dùng ở đây là thiếu chính xác đây.”

“Thế ‘màn’ là sao đây?”

Harry nhìn xuống trang sách. “Ừm, chỉ là cách nói hình ảnh thôi mà. Kiểu như mưa tối tăm mặt mũi.”

“Ta thấy từ đó ngớ ngẩn thật.”

Harry nhún vai. Chính Harry cũng không bao giờ thích thành ngữ. “Tôi đọc tiếp chứ?”

Lại một cái gật.

“Đương nhiên cô đang ở trong căn buồng nhỏ của mình nên thời tiết ngoài kia không ảnh hưởng gì đến cô cả, nhưng cửa sổ..?”

“Ông Sebastian Grey đến,” ông quản gia báo.

Harry ngạc nhiên ngược nhìn lên. “Đến thăm tiểu thư Olivia à?” anh hỏi.

“Tìm ngài,” người quản gia thông báo, nghe giọng thoáng vẻ âu lo.

“À. Được. Vậy đưa ông ấy vào đi.”

Một lúc sau Sebastian vào, đang dở câu nói:... bảo em tìm anh ở đây. Đúng là tiện thật đấy.” Cậu ta đột ngột khựng lại chớp mắt với vẻ ngạc nhiên khi nhìn thấy hoàng tử. “Chào hoàng tử,” cậu ta cúi chào.

“Em họ tôi,” Harry nói.

“Ta nhớ,” Alexei đáp lạnh lùng. “Cái người vụng về làm đồ sâm banh.”

“Chán tôi thật đấy,” Sebastian nói, ngồi xuống một chiếc ghế. “Tôi đúng là đồ hậu đậu, ngài biết đấy. Mới tuần trước đây thôi tôi cũng làm đổ rượu vào Bộ trưởng Tài chính nữa đấy.” Harry chắc chắn là Sebastian chẳng bao giờ có lý do gì để có thể ở cùng một phòng với Bộ trưởng Tài chính chứ đừng nói gì đến việc làm đổ rượu vào giày ông ta.

Nhưng anh không nói gì.

“Chiều nay hai quý ông đây đang làm gì thế?” Sebastian hỏi.

“Chiều rồi à?” Harry hỏi.

“Thì cũng sắp.”

“Ngài Harry đây đang đọc sách cho ta nghe,” hoàng tử nói.

Sebastian nhìn sang Harry với vẻ tò mò ra mặt.

“Hoàng tử nói đúng đấy,” Harry nói, giơ cuốn *Cô Butterworth* lên.

Cô Butterworth và gã nam tước dở hơi Sebastian nói giọng tán thành. “Sự chọn lựa xuất sắc đấy.”

“Anh đọc chưa?” Alexei hỏi.

“Cuốn này không hay bằng *Cô Davenport* và hầu tước bí ẩn, đương nhiên, nhưng còn hay gấp vạn *Cô Sainsbury* và vị đại tá huyền bí.”

Harry cứng họng chẳng nói được gì.

“Hiện tôi đang đọc cuốn *Cô Truesdale* và quý ông thəm lặng.”

“Thəm lặng?” Harry nhắc lại.

“Không nói chuyện gì nhiều,” Sebastian xác nhận.

“Anh tới đây làm gì?” hoàng tử hỏi thẳng thừng. Sebastian quay sang hoàng tử với nét mặt hờ hững như thể cậu ta không nhận thấy hoàng tử ghét cay ghét đắng mình “Đương nhiên là cần nói chút chuyện với anh họ tôi rồi.” Cậu ta ngồi ngay ngắn trong ghế, nhìn quanh quất chùng chùng như muốn ở đó suốt cả ngày. “Nhưng từ từ cũng được.”

Harry không chuẩn bị cho một tình huống như vậy. Rõ ràng hoàng tử cũng thế.

“Nào, tiếp tục đi chứ,” Sebastian hỏi thúc.

Harry không biết cậu ta đang nói về điều gì.

“Cuốn sách này ấy. Em nghĩ em sẽ nghe lại xem sao. Lâu rồi em không đọc nó.”

“Chú định ngồi đây chờ anh đọc cho chú nghe nữa à?” Harry hỏi giọng hồ nghi.

“Và cho cả Hoàng tử Alexei nữa chứ,” Sebastian nhắc. Cậu ta nhắm mắt lại. “Đừng để ý đến em. Nhắm mắt thế này để dễ mừng tưng câu chuyện hơn.”

Harry không hề nghĩ rằng có bất kỳ điều gì có thể mang đến cho anh cảm giác đồng cảm với hoàng tử, nhưng khi hai người đưa mắt nhìn nhau, anh có thể nhận ra cả hai đều có cùng một suy nghĩ là đầu óc Sebastian không được bình thường.

Harry trở lại với cuốn tiểu thuyết, háng giọng đọc. *“Đương nhiên cô đang ở trong căn buồng nhỏ của mình nên thời tiết ngoài kia không ảnh hưởng gì đến cô cả, nhưng cửa sổ cứ kêu lách cách khiến cô không tài nào ngủ được.”*

Harry nhìn lên. Hoàng tử đang nghe chăm chú, dù nét mặt anh ta lộ vẻ chán chường. Sebastian thì quá ư thích thú.

Hoặc thích thú hoặc đang buồn ngủ.

“Năm co ro trên chiếc giường bé xíu, lạnh lẽo, cô không thể không nhớ lại những sự việc đã đưa đẩy cô vào nơi hoang vắng lạnh lẽo này, vào cái đêm trống trải này. Nhưng thưa độc giả thân mến đây chẳng phải là nơi câu chuyện bắt đầu đâu.”

Sebastian bỗng mở mắt. “Mới có trang đầu thôi ư anh?”

Harry cau mày. “Thế chú tướng là hoàng tử đây và anh tôi nào cũng gặp để bí mật đọc cho nhau nghe cuốn sách này à?”

“Đưa cho em,” Sebastian nói, đưa tay giật lấy cuốn sách từ tay Harry. “Anh đọc dở quá.”

Harry quay sang hoàng tử, “Anh đâu có được dạy để làm chuyện này.”

“Ấy là một đêm tối trời gió đưa mây hây hây” Sebastian bắt đầu, Harry phải thừa nhận rằng cậu ta đọc rất diễn cảm. Đến Vladimir cũng ngóng tai nghe, mà anh ta thì đâu có biết tiếng Anh.

“... Cô Priscilla Butterworth tin chắc rằng mưa có thể đến bất kỳ lúc nào, từng màn mưa trút từ trên cao xuống, choán hết thứ trong tâm của cô.”

Ồi trời, nghe cứ như bài thuyết pháp ấy. Sebastian rõ ràng quên mất lý do đến đây để làm gì rồi.

“Từ ‘tâm’ dùng sai rồi.” Hoàng tử Alexei nói.

Sebastian nhìn lên, mắt cậu ta tỏ vẻ khó chịu. “Sai đâu mà sai.”

Alexei chĩa một ngón tay về phía Harry. “Ngài ta bảo sai.”

“Sai mà,” Harry nhún vai.

“Thế sao mà sai?” Sebastian hỏi.

“Từ đó ngụ ý những gì cô ta trông thấy nằm trong năng lực hay tầm kiểm soát của cô ta.”

“Làm sao anh biết không phải thế?”

“Anh không biết,” Harry thừa nhận, “nhưng cô ta dường như không kiểm soát được bất kỳ điều gì khác cả.” Anh nhìn sang hoàng tử. “Mẹ cô ta bị bọn bò câu mổ chết.”

“Đó là chuyện phải đến thôi,” Alexei đáp kèm theo một cái gật đầu.

Cả Harry và Sebastian đều sững sốt nhìn sang anh ta.

“Chuyện đó không hề tình cờ,” Alexei ngập ngừng.

“Có lẽ tôi cần xem lại mong ước đến nước Nga của mình đây,” Sebastian nói.

“Công lý nhanh gọn,” Alexei tuyên bố. “Ấy là cách duy nhất.”

Harry không tin là mình định hỏi, nhưng không hỏi không được. “Bọn

bồ câu nhanh gọn?”

Alexei nhún vai, cử chỉ thiếu mau lẹ và thiếu chính xác nhất Harry từng thấy ở anh ta. “Công lý nhanh gọn. Hình phạt đó, không nặng lắm.”

Không ai nói gì mà nhìn chăm chăm vào hoàng tử, rồi Sebastian quay sang Harry hỏi, “Làm sao anh biết về chuyện lũ bồ câu?”

“Olivia kể cho anh. Cô ấy đọc trước rồi.”

Miệng Sebastian mím chặt thể hiện sự không đồng tình. Harry không khỏi ngạc nhiên khi nét mặt cậu em họ thể hiện một xúc cảm lạ lùng. Harry không thể nhớ được lần cuối cùng Sebastian thể hiện thái độ không đồng tình về một điều gì đó là vào khi nào.

“Tôi tiếp tục được chứ?” Sebastian hỏi, giọng đầy thành ý. Hoàng tử gật đầu, và Harry lầm bầm, “Ừ, tiếp đi,” và cả hai ngồi yên lắng nghe.

Cả Vladimir cũng vậy.

Chương Mười bảy

Kiểu tóc thứ hai của Olivia trong ngày hôm nay làm mất thời gian hơn kiểu đầu tiên nhiều. Sally vẫn còn bực mình vì lúc sáng đang làm tóc cho tiểu thư thì buộc phải dừng nửa chừng. Cô ta nhìn lại mái tóc Olivia sau khi luôn miệng, “Đã bảo thế này đã bảo thế nọ.”

Và mặc dù chuyện ngoan ngoãn ngồi nghe xỉ vả không phải bản chất của Olivia, song nàng vẫn phải ngoan ngoãn ngồi nghe, vì nàng không thể nói cho Sally biết tóc nàng xỏ ra chính là do Harry Valentine đã luồn tay vào tóc nàng.

“Rồi đó,” Sally tuyên bố khi cài chiếc kẹp cuối cùng mà Olivia nghĩ rằng không cần phải mạnh tay đến thế. “Nếu tiểu thư không cúi đầu xuống thì nó sẽ ở yên đây cả tuần.”

Nếu Sally có dùng hồ dính cho tóc nàng nằm yên thì Olivia cũng không ngạc nhiên.

“Đừng có ra ngoài mưa đấy,” Sally nhắc nhở.

Olivia đứng lên đi về phía cửa. “Đâu có mưa.”

“Có thể lắm chứ.”

“Nhưng trời...” Olivia đột nhiên im bặt. Ôi trời, nàng đang làm gì thế này, ai lại đứng đây đôi co với cô hầu gái trong khi Harry vẫn đang đợi nàng dưới lầu cơ chứ.

Chỉ nghĩ đến anh thôi đã khiến lòng nàng rộn ràng.

“Sao tự nhiên tiểu thư lại nhảy lên thế?” Sally hỏi giọng ngờ vực.

Olivia khựng lại, tay đặt trên nắm cửa. “Ta có nhảy nhót gì đâu.”

“Có, tiểu thư làm thế này này,” Sally nói và khẽ nhảy lên minh họa rất buồn cười.

“Ta đi ra khỏi phòng bình thường mà,” Olivia cãi. Nàng bước vào sảnh. “Rất điềm đạm. Như một người hộ tang bên quan tài...” Nàng quay lại, chắc chắn rằng Sally không còn nghe thấy rồi lao xuống cầu thang.

Khi sắp xuống tới tầng dưới, nàng lại đi chậm rãi điềm đạm như người hộ tang bên quan tài, và có lẽ vì thế nên tiếng chân nàng thật êm, nàng đến

phòng khách mà không ai hay biết.

Nàng trông thấy...

Quả thực không lời nào có thể miêu tả được.

Nàng đứng nơi lối cửa, trộm nghĩ đây là lúc thích hợp để đưa ra danh sách có tiêu đề *Những điều mình không bao giờ ngờ tới có thể xảy ra nơi phòng khách nhà mình*, nhưng nàng không chắc mình có thể gặp một cảnh tượng nào vượt mặt được cảnh nàng đang chứng kiến tại chính phòng khách nhà mình, cảnh Sebastian Grey đứng trên bàn đọc (rất diễn cảm) cuốn tiểu thuyết *Cô Butterworth và gã nam tước dở hơi*.

Nếu thế vẫn còn chưa đủ - mà thực ra phải đủ rồi chứ, vì Sebastian Grey có việc gì mà tới nhà Rudland đây? - thì còn có cảnh Harry và hoàng tử đang ngồi cạnh nhau trên sofa, không có dấu hiệu gì cho thấy hai người đang găm ghè nhau, chực nhảy xổ vào nhau cả.

Rồi Olivia thấy ba cô hầu gái đang ngồi túm tụm nhau nơi chiếc trường kỷ trong góc phòng, nhìn Sebastian đăm đăm mê mẩn.

Một trong ba cô còn ngân ngấn nước mắt nữa thì phải.

Và ông Huntley nữa, ông đứng cạnh đó, mồm há hốc, rõ ràng cũng đang xúc động lắm.

“*Bà ơi! Bà ơi!*” Sebastian đang đọc, cậu ta lên giọng cao hơn bình thường, “*Đừng đi, con xin bà đấy. Đừng mà, xin đừng bỏ con lại một mình.*”

Một trong ba cô hầu gái bắt đầu thút thít.

“*Priscilla đứng trước ngôi nhà lớn một lúc lâu, nhỏ bé trơ trọi, mắt dõi theo chiếc xe ngựa thuê của bà thẳng tiến ra đường lớn rồi mất hút. Cô đã bị bỏ lại nơi bậc cửa điện trang Fitzgerald như một món đồ không còn cần đến.*”

Một cô hầu nữa bắt đầu sụt sịt. Cả ba cô đang nắm lấy tay nhau.

“*Và không một ai*” - Sebastian xuống giọng thì thào nghe rất thảm, “*biết cô đứng đó. Bà cô thậm chí cũng đã không gõ cửa để bảo cho mấy người anh chị em họ của cô biết là cô đã đến.*”

Huntley đang lắc đầu, mắt ông ta mở to vì sửng sốt và xúc động. Trước giờ Olivia chưa từng thấy lối biểu cảm đó trên mặt ông quản gia.

Sebastian nhắm mắt và đặt một bàn tay lên ngực. “*Mà cô thì chỉ mới lên tám.*”

Cậu ta gấp sách lại.

Im lặng. Im lặng như tờ. Olivia nhìn khắp phòng, nhận thấy rằng không ai biết nãy giờ nàng đứng đó cả.

Và rồi...

‘Hoan hô!’ Huntley là người đầu tiên tán thưởng, vỗ tay nhiệt liệt. Ba cô hầu gái vỗ theo, trong khi vẫn còn sục sục. Đến Harry và hoàng tử cũng vỗ, dù khuôn mặt của Harry thể hiện sự thích thú hơn là bất kỳ điều gì khác.

Sebastian mở mắt, và cậu ta là người đầu tiên trông thấy nàng. “Tiểu thư Olivia,” cậu ta mỉm cười. “Cô đứng đó bao lâu rồi vậy?”

“Từ đoạn cô Priscilla van xin bà đừng bỏ cô.”

“Cái bà đó đúng là vô lương tâm,” Huntley nói.

“Bà ta chỉ làm điều cần làm,” hoàng tử phản biện.

“Vớ vẩn cả lòng thành kính, thưa hoàng tử...”

Olivia há hốc miệng. Ông quản gia của nàng đang tranh luận với *người của hoàng gia* ư?

“... nếu bà ta cố chút nữa thôi...”

“... bà ta không đủ điều kiện chăm lo cho đứa bé,” hoàng tử cắt ngang. “Kẻ ngốc nào cũng thấy rõ điều đó mà.”

“Câu chuyện thật là cảm động,” một trong ba cô hầu lên tiếng.

“Làm mình không thể không khóc,” cô khác nói.

Cô còn lại gật đầu, rõ ràng là ghen ngào không nói nên lời.

“Ngài đọc truyện hay quá,” cô đầu tiên nói tiếp.

Sebastian nở một nụ cười cảm kích. “Cảm ơn vì đã lắng nghe,” cậu ta lí nhí.

Họ thở phào.

Olivia dụi mắt, cố hiểu chuyện gì đang xảy ra trước mắt. Nàng quay sang Harry với ánh mắt dò hỏi. Chắc chắn anh sẽ có lời giải thích.

“Đề Sebastian đọc thì hay hơn,” anh bảo nàng.

“Muốn tệ hơn cũng khó,” nàng lầm bầm.

“Cuốn này mà dịch sang tiếng Nga chắc sẽ ăn khách lắm đây,” hoàng tử nói.

“Em tưởng ngài bảo văn học nước ngài có truyền thống sâu sắc hơn cơ mà,” Olivia nói.

“Rất sâu,” hoàng tử đáp, “sâu như một cái hào ấy.”

“Tôi đọc tiếp chương sau nhé?” Sebastian hỏi.

“Đồng ý!” tất cả đồng thanh.

“Ôi, xin ông đọc tiếp đi,” một trong ba cô hầu van nài. Olivia vẫn đứng nguyên chỗ cũ, mắt nhìn khắp lượt. Cứ cho là Sebastian đọc hay đi thì nàng không chắc liệu mình có ngồi yên nghe hết cả một chương mà nín được cười hay không. Mà thế thì chỉ tổ khiến cho mấy người còn lại trong phòng khó chịu thôi. Chắc chắn nàng không muốn để ông Huntley phật ý. Ai cũng biết ông ấy quản cái nhà này.

Như thế có thể hiểu là nàng nên lánh đi. Nàng vẫn chưa ăn sáng. Và cũng chưa đọc báo xong. Nếu Sebastian khiến cho mấy vị khách hài lòng (cả đám gia nhân nữa, nhưng nàng sẵn sàng lờ đi), thì nàng có thể ra phòng ăn sáng đọc báo.

Hay đi mua sắm cũng được. Nàng cần một chiếc mũ mới. Nàng đang cân nhắc nên đọc báo hay đi mua mũ thì Vladimir đột ngột cất tiếng. Bằng tiếng Nga, đương nhiên rồi.

“Anh ta bảo lẽ ra anh phải là diễn viên mới đúng,” Alexei nói với Sebastian.

Sebastian cười tỏ vẻ hài lòng và cúi chào về phía Vladimir. “Spasibo,” cậu ta cảm ơn Vladimir.

“Anh nói được tiếng Nga?” hoàng tử hỏi, quay ngoắt sang Sebastian.

“Chỉ mấy từ thông thường thôi,” Sebastian mau miệng đáp lại. “Tôi có thể nói cảm ơn bằng mười bốn thứ tiếng. Trời ơi, vui lòng bằng mười hai thứ tiếng.”

“Thật ư?” Olivia hỏi, quan tâm đến chuyện này hơn nhiều so với chuyện anh ta đọc cuốn *Cô Butterworth*. “Tiếng nào?”

“Tôi thấy biết câu ‘Tôi muốn uống chút gì đây’ cũng thật hữu ích,” Sebastian nói với hoàng tử.

“*Da*,” anh ta đồng tình. “Trong tiếng Nga câu đó là *Ya nuzhdayus v*

napikyeh.”

“*Spasibo,*” Sebastian đáp.

“Không phải vậy,” Olivia nói, cho dù chẳng ai để ý đến nàng. “Tôi muốn biết những ngôn ngữ nào cơ.”

“Ai biết mấy giờ rồi không?” Harry hỏi.

“Có đồng hồ trên lò sưởi kia kia,” Olivia nói mà không nhìn anh. “Anh Grey,” nàng hồi thúc.

“Chờ chút,” cậu ta nói rồi quay sang hoàng tử. “Tôi rất thất vọng về cận vệ của ngài. Anh ta đâu có nói được tiếng Anh, phải không nhỉ? Thế sao mà nghe tôi đọc được. “

Hoàng tử và Vladimir nói với nhau bằng tiếng Nga thật nhanh, rồi hoàng tử quay sang Sebastian nói, “Anh ta bảo anh ta có thể cảm nhận được sắc thái biểu cảm trong giọng nói của anh.”

Mặt Sebastian hớn hở.

“Và anh ta cũng biết đôi ba từ,” hoàng tử nói thêm.

“Thế à,” Sebastian lẩm bẫm.

“Tiếng Bồ Đào Nha,” Olivia nói, tự hỏi chiều hôm nay liệu có ai chịu để ý đến nàng không. “Hẳn anh biết chút ít tiếng Bồ Đào Nha khi còn trong quân ngũ. Từ ‘cảm ơn’ tiếng Bồ Đào Nha là gì?”

“*Obrigado,*” Harry nói.

Nàng kinh ngạc quay sang anh.

Anh nhún vai, “Tôi cũng biết được tí chút.”

“*Obrigado,*” nàng lặp lại.

“Cô thì phải nói *obrigada,*” anh nói. “Ý tôi không phải cô rất dễ bị nhầm là đàn ông đâu.”

Câu đó chẳng phải lời tán tụng hoa mỹ gì, nhưng nàng quyết định không để tâm.

“Anh có thể nói cảm ơn bằng ngôn ngữ nào lạ lùng nhất?” nàng hỏi Sebastian.

Cậu ta nghĩ một lúc, rồi nói, “*Köszönöm.*”

Nàng nhìn cậu ta trông ngóng.

“Tiếng Hung đấy,” cậu ta nói, và trong lúc nàng đang ngơ ngác cậu ta nói tiếp, “Vài vùng ở Hungary người ta nói vậy.”

“Sao anh biết?”

“Không biết nữa,” cậu ta nói.

“Nhờ một phụ nữ,” hoàng tử nói vẻ hiểu biết. “Nếu anh không nhớ, thì đó là nhờ một phụ nữ.”

Olivia quyết định lờ đi; chuyện này không đáng để nàng cảm thấy bị xúc phạm.

“*Kiitos*,” Hoàng tử Alexei nói, đưa sang Sebastian ánh mắt *trên cơ*, rồi nói thêm, “tiếng Phần Lan.”

“Thật biết ơn ngài quá,” Sebastian nói. “Giờ con số của tôi đã lên đến mười lăm rồi.”

Olivia chớm nghĩ đến việc thốt lên từ *merci* nhưng rồi nàng cứ giữ lấy nét mặt ngơ ngác như trước.

“Thế anh thì sao?” hoàng tử hỏi Harry.

“Ừ, anh Harry,” Sebastian hỏi. “Anh thì sao?”

Harry ném sang cậu em họ ánh nhìn lạnh lùng, rồi trả lời, “Tôi e là tôi chả biết gì đặc biệt cả.”

Olivia cảm giác có một cuộc đối thoại ngầm nào đó giữa hai anh em nhà này, nhưng nàng không có cơ hội để suy xét thêm vì Sebastian đã quay sang hỏi hoàng tử, “Trong tiếng Phần Lan ‘làm ơn’ nói như thế nào?”

“Ole Hyvä.”

“Tuyệt.” Cậu ta gật đầu một cái, rõ ràng đã đưa từ đó vào trí nhớ. “Biết đâu được có lúc nào đó tôi lại tình cờ gặp một quý cô dễ thương từ Phần Lan đến thì sao.”

Olivia đang tự hỏi làm cách nào để nàng có thể lấy lại được quyền kiểm soát phòng khách nhà mình, thì nghe thấy tiếng gõ cửa trước. Huntley vội xin phép ra mở cửa.

Lát sau ông quay lại cùng với một cậu thanh niên nàng chưa từng gặp. Mặc dù... cao hơn bình thường một chút, tóc nâu sậm... Hả là...

“Cậu Edward Valentine,” Huntley báo. Ông nhướn mày. “Đến tìm

ngài Harry Valentine.”

“Edward,” Harry vội đứng lên nói. “Mọi chuyện ổn chứ?”

“Vâng, đương nhiên rồi ạ,” Edward đáp, nhìn quanh quất căn phòng với vẻ lúng túng. Rõ ràng là cậu không nghĩ sẽ gặp nhiều người thế này. Cậu đưa cho Harry một phong thư. “Thư của anh này. Nghe bảo là thư khẩn.”

Harry cầm phong thư cho vào túi áo khoác, rồi giới thiệu cậu em cho mọi người trong phòng, cho cả ba cô hầu gái lúc này vẫn ngồi dúm vào nhau nơi trường kỷ tít góc phòng.

“Sao Seb đứng trên bàn vậy?” Edward hỏi.

“Mua vui cho binh đoàn,” Sebastian đáp, giơ tay chào theo kiểu nhà binh.

“Sebastian đang đọc cuốn *Cô Butteworth và gã nam tước dở hơi* cho mọi người nghe,” Harry giải thích.

“Ồ,” Edward reo lên, lần đầu tiên từ lúc bước vào phòng đến giờ mặt cậu mới sáng bừng lên vẻ háo hức. “Tôi đã đọc cuốn đó rồi.”

“Thế có thích không?” Sebastian hỏi.

“Tuyệt cú mèo. Vui cực. Viết đôi chỗ rời rạc nhưng câu chuyện rất lạ.”

Có vẻ như Sebastian lấy làm thích thú vì điều đó. “Lạ theo nghĩa tích cực hay lạ theo kiểu huyền ảo?”

“Cả hai,” Edward đáp. Cậu nhìn khắp phòng. “Mọi người có phiền không nếu tôi nghe cùng?”

Olivia mở miệng định nói, “Đương nhiên là không,” nhưng Sebastian, Harry, và hoàng tử đã nói trước nàng.

Trời ạ, thế rốt cuộc là nhà *ai* thế này?

Edward nhìn sang nàng - thật thú vị, cậu không có vẻ gì giống Harry ngoại trừ màu mắt và màu tóc - nói, “Ừm, cô có định tham gia cùng không, tiểu thư Olivia?”

Nàng nhận thấy mình vẫn còn đang đứng nơi cửa. Tất cả các quý ông trong phòng đều ngồi cả, nhưng Edward vừa mới gặp nàng thôi thì không phải phép chút nào nếu cũng ngồi xuống trong khi nàng vẫn đang đứng.

“Thực ra, tôi nghĩ mình có thể ra vườn một lát,” nàng nói giọng đuối dần khi không thấy ai phản đối chuyện nàng rời khỏi chỗ này, “Hay ngồi lại

đây cũng được.”

Nàng ngồi vào một chiếc ghế sát tường, không xa chỗ mấy cô hầu gái đang lo lắng nhìn nàng là bao.

“Nào,” nàng bảo họ, “cứ ở lại. Tôi đâu thể bắt ba cô bỏ lỡ câu chuyện được chứ.”

Ba cô cảm ơn cô chủ với sự thành tâm đến độ Olivia chỉ còn biết tự hỏi làm thế nào nàng có thể giải thích cho mẹ mình về chuyện này. Nếu chiều nào Sebastian cũng đến đọc truyện này (vì chắc chắn cậu ta không thể đọc hết cả cuốn trong một lần duy nhất này được), và mấy cô hầu gái túm tụm đến nghe anh ta, thì có nghĩa là một số lò sưởi sẽ không được lau chùi.

“Chương hai,” Sebastian thông báo. Một sự im lặng đến độ cung kính trùm lên căn phòng khiến Olivia phải bật lên cười khúc khích.

Hoàng tử ném sang nàng tia nhìn bực dọc, Vladimir và Huntley cũng vậy.

“Xin lỗi,” nàng lắp bắp, và đặt hai tay vào lòng làm ra vẻ nghiêm túc. Rõ ràng lúc này nàng cần cư xử sao cho phải.

Đoạn kết mỹ mãn của cuốn Cô Butteworth

Olivia Bevelstoke

Ông nam tước hoàn toàn bình thường,

nhưng Priscilla thì điên thực.

Đậu mùa lại hoành hành. Nguy hiểm hơn lần trước.

*Priscilla rời bỏ ông nam tước để dành trọn cuộc đời mình chăm sóc
đàn bò câu đưa thư.*

Ông nam tước ăn đàn bò câu.

Ông nam tước ăn luôn cô ta.

Câu cuối cùng có vẻ không có lý lắm, nhưng chẳng thể nào ông nam tước lại không phát điên khi thám hiểm khu rừng rậm tối tăm rồi rơi vào bộ

tộc của những kẻ ăn thịt người man rợ.

Chuyện đó có thể lắm chứ.

Nàng nhìn sang Harry, cố đoán xem anh nghĩ gì về cảnh tượng trước mắt. Nhưng trông anh như đang ở một nơi nào đó khác; mắt anh nheo nheo trầm ngâm nhưng không tập trung vào Sebastian. Ngón tay gõ gõ dọc theo tay ghế sofa - chắc chắn anh đang để đầu óc vẩn vơ đầu đó.

Liệu có phải anh đang nghĩ đến nụ hôn của hai người không nhỉ? Nàng hy vọng là không. Trông anh không có vẻ gì đang ở trong trạng thái mê ly ấy.

Ôi trời, nàng đang bắt đầu giống cô nàng Priscilla Butterworth rồi đây.

Trời.

Được vài trang của chương hai, Harry nghĩ chắc cũng chẳng bất lịch sự gì nếu lẳng lặng xin phép ra ngoài đọc thư Edward mang đến, hẳn là từ Bộ Chiến tranh. Anh liếc sang Olivia trước khi rời khỏi phòng, nhưng hình như nàng đang mãi nghĩ ngợi gì đấy, cứ nhìn chăm chăm vào khoảng không trước mặt.

Môi nàng cũng mấp máy nữa. Không nhiều, nhưng anh không thể không ngắm nét môi duyên dáng của nàng.

Edward cũng ngồi yên. Môi cười rạng rỡ, cậu ngồi đối diện chéo góc với hoàng tử, mắt không rời Sebastian. Harry chưa khi nào trông thấy em trai mình cười như thế trước đây. Cậu còn cười ròn rảng khi Sebastian giả giọng nhân vật vô cùng phiền nhiễu. Harry *biết* anh chưa từng nghe em trai mình cười.

Khi vừa ra đến sảnh ngoài anh bóc bì thư lôi tờ giấy ra. Có vẻ hoàng tử không bị nghi ngờ có hành vi gì mờ ám nữa. Harry được lệnh ngừng nhiệm vụ ngay lập tức. Chẳng có lời giải thích nào cho *lý do* Bộ Chiến tranh thôi theo dõi hoàng tử, họ không nói tại sao lại quyết định như vậy. Chỉ là lệnh ngừng nhiệm vụ đó. Không làm ơn, không cảm ơn.

Bằng bất kỳ ngôn ngữ nào.

Harry lắc đầu. Chẳng lẽ không ai phát hiện ra trước khi điều anh đi thực hiện nhiệm vụ ngớ ngẩn như vậy hay sao? Ấy là lý do tại sao anh cứ phải dịch. Chuyện này khiến anh phát ốm.

“Harry?”

Anh nhìn lên. Olivia đã lên ra khỏi phòng khách và đang đi về phía anh, mắt nàng ánh lên vẻ quan tâm dịu dàng.

“Hy vọng là không phải tin xấu,” nàng nói.

Anh lắc đầu. “Chỉ là bất ngờ thôi.” Anh gấp thư lại cho vào túi. Về nhà anh sẽ vứt nó đi.

“Em phải rời khỏi đó,” nàng nói, môi mím lại khiến anh hình dung như nàng đang cố nén cười. Nàng hướng ánh nhìn về phía cửa phòng khách để mở, nơi đó vẳng lại tiếng được tiếng mất của câu chuyện *Có Butterworth*.

“Sebastian đọc không hay à?”

“Không phải,” nàng nói giọng bất ngờ. “Anh ấy đọc hay chứ. Vấn đề là chỗ đó. *Cuốn sách* dở thế mà hồ như không ai nhận ra. Tất cả cứ chăm chú nhìn anh ấy cứ như thể anh ấy là Edmund Kean đang đóng vai Hamlet không bằng. Em không thể cứ ngồi yên như không được.”

“Anh thấy ấn tượng khi em ngồi lại được lâu thế đấy.”

“Còn hoàng tử nữa,” nàng nói thêm, lắc đầu vẻ không tin nổi. “Hoàng tử bị mê hoặc thực sự. Em không thể tin được điều đó. Em không hình dung nổi hoàng tử lại đi thích những chuyện vớ vẩn thế.”

Hoàng tử, Harry nghĩ. Giờ anh thấy nhẹ nhõm rồi. Kể từ nay về sau anh sẽ không phải đối phó với gã này nữa. Anh sẽ không phải đi theo anh ta, anh sẽ không phải nói chuyện với anh ta... Cuộc sống của anh sẽ lại bình thường. Sẽ thú vị.

Ngoại trừ...

Olivia.

Anh quan sát nàng khi nàng rón rén đi về phía cửa lén nhìn vào. Cách nàng di chuyển hơi vụng và có lúc anh còn nghĩ có thể nàng sẽ vấp ngã. Nàng không vụng về, không hoàn toàn như vậy. Nhưng cách nàng di chuyển không ai có thể bắt chước được, và anh thấy mình có thể ngắm nàng hàng giờ, chẳng làm gì, chỉ ngồi nhìn những cử động bình thường nơi đôi tay nàng. Anh có thể ngắm khuôn mặt nàng, chiêm ngưỡng mọi nét cảm xúc, mọi chuyển động của hàng chân mày, của đôi môi nàng.

Nàng đẹp đến độ làm anh thấy rằng mình như tê buốt.

Anh cố không cất lên một câu thơ.

Nàng thốt lên khe khẽ, “Ô!” và ngó vào sâu hơn.

Anh bước lên một bước và thì thầm vào tai nàng, “Sao em nói không thích đọc cuốn sách đó mà.”

Nàng suyt rồi khẽ đẩy anh ra để anh không đứng sát vào nàng.

“Có chuyện gì đây?” anh hỏi.

Mắt nàng mở to, và mặt nàng bừng lên vẻ thích thú. “Em họ anh đang diễn cảnh chết chóc. Em trai anh giờ cũng lên bàn rồi.”

“Edward hả?” anh hỏi như không tin vào tai mình.

Nàng gật đầu, lại lén dòm vào lần nữa. “Em không thể nói được ai đang giết ai - Ô, Edward chết rồi.”

Thật nhanh.

“Nào, đợi đã...” Nàng nghên cổ lên. “Không, cậu ấy chết rồi. Em rất tiếc.” Nàng quay lại. Mím cười với anh.

Anh cảm thấy nụ cười ấy khắp mọi chốn.

“Cậu ấy diễn tài ghê,” nàng lẩm bẫm. “Em nghĩ cậu ấy giống em họ của anh.”

Anh muốn hôn nàng lần nữa.

“Ôm chặt lấy ngực,” - nàng ôm lấy ngực mình - “rên rỉ, rồi giật người lên lần cuối, mà cũng chưa chết thật đâu.” Nàng lại cười. “Và giờ thì chết thật rồi.”

Anh phải hôn nàng. Ngay bây giờ.

“Căn phòng gì đằng kia thế?” anh hỏi, chỉ về phía một cánh cửa.

“Phòng làm việc của cha em, sao cơ?”

“Thế còn căn phòng kia?”

“Phòng nhạc. Nhà em không bao giờ dùng đến.”

Anh nắm lấy tay nàng. Giờ họ sẽ dùng căn phòng đó.

Chương Mười tám

Olivia gần như chưa kịp thở thì đã thấy mình trong phòng nhạc nhỏ xíu của nhà Rudland, cửa đóng lại sau lưng. Và sau đó, nàng mới chỉ có thể lắp bắp tiếng “A...” trong câu *Anh đang làm gì vậy* thì hiểu ra anh đang định làm gì.

Hai tay anh đỡ lấy đầu nàng, dựa lưng nàng vào tường, rồi hôn nàng. Điên cuồng, say mê, đắm đuối.

“Harry!” nàng gọi tên anh trong hơi thở hỗn hển, khi môi anh rời khỏi môi nàng rồi lướt dọc theo vành tai nàng.

“Anh không nhịn được nữa,” anh nói, từng lời anh nói cọ vào thịt da nàng nhồn nhột. Nàng có thể nghe thấy nụ cười của anh lẫn vào giọng nói. Giọng anh tựa như đang dạt dào hạnh phúc.

Nàng *cảm thấy* hạnh phúc. Còn hơn thế nữa.

“Em đã ở đó,” anh nói, một tay mơn man dọc theo người nàng rồi vòng quanh cổ nàng. “Em đã ở đó, và anh phải hôn em, chỉ có vậy thôi.”

Quên đi những lời có cánh của ông nam tước điên khùng trong cuốn *Cô Butterworth*. Đó là điều lãng mạn nhất Olivia từng nghe.

“Em tồn tại,” anh nói giọng đầy khát khao. “Thế nên anh cần em.”

Không, *đó* mới là điều lãng mạn nhất.

Và rồi anh thì thầm gì đó vào tai nàng. Gì đó về môi và tay và hơi ấm từ cơ thể nàng, và nàng phải tự hỏi liệu có thể nào *đó* là điều lãng mạn nhất hay không.

Từng có nhiều chàng trai khao khát nàng. Một vài người còn tỏ tình với nàng. Nhưng người này - người này thì khác. Có một sự thôi thúc nơi cơ thể anh, hơi thở anh, mạch máu anh. Anh muốn nàng. Anh cần nàng. Không lời nào, không điều gì có thể giúp anh nói lên điều ấy. Nhưng đó là điều nàng hiểu, một điều nàng có thể cảm nhận rất sâu sắc.

Nó khiến nàng cảm thấy mạnh mẽ vô cùng nhưng đồng thời cũng khiến nàng yếu ớt vô hạn, vì dù cho điều đó là gì đi nữa thì nó cũng đang chạy hối hả trong người anh, lan sang cả người nàng, khiến máu nàng như

chảy nhanh hơn, khiến nàng như ngạt thở. Có cảm giác như toàn bộ cơ thể nàng đang bần lên, rạo rục không yên khiến nàng không còn biết làm gì ngoài chạm vào anh. Nàng phải ôm chặt anh, ghì siết lấy anh. Nàng cần anh sát vào nàng hơn bèn vươn hai tay ra ôm choàng lấy cổ anh.

“Harry,” nàng thì thào, và nghe giọng mình đầy hân hoan. Lúc này đây, *nụ hôn* này đây - chính là điều lâu nay nàng vẫn hằng mong.

Đó chính là những gì nàng muốn.

Và thêm một triệu điều nữa.

Tay anh miết dọc theo lưng nàng, kéo nàng ra khỏi tường rồi hai người quay lại và cứ thế xoắn nhau đi băng qua tấm thảm cho khi cả hai đổ người ra sofa. Anh nằm trên nàng, sức nặng từ cơ thể ấm nóng rắn rỏi của anh ấn nàng xuống dán chặt vào tấm đệm lót. Lẽ ra đây phải là một cảm giác lạ lùng nhất. Lẽ ra lúc này nàng phải cảm thấy hoảng lên - bởi cơ thể nàng bị nén chặt bên dưới, không cựa quậy gì được. Nhưng thay vì đó, nàng lại có cảm giác đây là điều bình thường nhất, tự nhiên nhất trên đời, rằng nàng phải nằm ngửa lên và người đàn ông này phải nằm trên nàng, nóng bỏng, mãnh liệt, và phải là *của nàng*.

“Olivia,” anh thì thầm, môi anh nóng giãy lướt dọc theo cổ nàng. Nàng oằn người bên dưới anh, mạch cơ thể nàng như nhảy múa khi môi anh tìm được vùng da mỏng nhạy cảm nơi xương đòn. Môi anh lướt thấp xuống, thấp xuống nữa, đến viền áo bằng ren mỏng của nàng. Trong khi đó tay anh mân mê lên cao hơn, dọc theo thân người nàng cho đến khi chạm tới ngực nàng.

Hơi thở nàng gấp gáp trong sừng sốt. Tay anh giờ đã lướt đến ngực nàng, ôm lấy nàng qua lần vải mỏng manh của chiếc đầm muslin. Nàng rên lên gọi tên anh, và rồi nàng rên lên một điều gì đấy khác, điều gì đấy không thể hiểu được và hoàn toàn không có nghĩa gì cả và cũng không hề có chủ ý.

“Em thật... tuyệt quá,” anh rên lên. Anh ôm siết lấy nàng, mắt nhắm lại trong khi người run lên vì khao khát. “Thật tuyệt.”

Nàng cười. Ngay lúc đang đắm đuối trong cơn mê, nàng lại cười. Nàng thấy yêu cái cách anh không nói nàng đẹp hay xinh hay lộng lẫy. Nàng thấy yêu cái cách anh mê mẩn nàng đến độ “tuyệt” đã là từ phức tạp nhất anh có thể nghĩ ra được.

“Anh muốn chạm vào em,” anh thì thầm, môi anh lướt lên má nàng. “Anh muốn cảm nhận em... bằng da thịt... bằng đôi tay của anh.”

Tay anh mơn man miết ngược lên cho đến khi chạm vào cổ áo nàng, rồi kéo thật dịu dàng, rồi không còn dịu dàng được nữa kéo lên vải trượt khỏi vai nàng, và rồi trể xuống - xuống nữa - cho đến khi nàng trần trụi trước anh.

Nàng không cảm thấy có gì trái đạo đức. Nàng không cảm thấy có gì xấu xa. Nàng cảm thấy cần phải thế. Như chính bản thân nàng.

Hơi thở của anh - nhanh và gấp gáp - là âm thanh duy nhất nàng nghe thấy được. Không khí xung quanh hai người như vụn vỡ trong sự cuồng nhiệt rồi nàng không chỉ nghe hơi thở của anh mà còn cảm thấy nó mơn man trên da thịt mình, ban đầu mát dịu rồi nóng giãy, khi môi anh mỗi lúc một áp chặt hơn vào nàng.

Và rồi anh hôn nàng. Suýt chút nữa nàng hét lên - do choáng ngợp, do cuồng nhiệt, và do từng đợt cảm xúc dâng lên ngùn ngụt từ bên trong. “Harry,” nàng hôn hên, và giờ nàng cảm thấy hai người đã đi ngược lại đạo đức. Nàng cảm thấy xấu xa, thật sự xấu xa. Anh đang vùi đầu vào ngực nàng, và dường như nàng chỉ có thể làm mỗi một điều là luồn cả hai tay vào tóc anh, không biết được là nàng đang cố đẩy anh ra hay ghì chặt anh vào nàng mãi mãi.

Tay anh lần xuống dưới má trong chân nàng, miết chặt mơn trớn ngược lên trên, trên nữa, và rồi...

“Gì thế?” Olivia ngồi bật dậy, hát Harry ra. Có một tiếng động lớn. Nghe như tiếng thứ gì đó rơi xuống sàn gỗ và tiếng thủy tinh vỡ, và cả tiếng thét lớn.

Harry ngồi bệt ra sàn, cố gắng lấy lại hơi thở bình thường. Anh nhìn nàng mắt vẫn còn ánh lên hưng hực, và nàng nhận ra áo xống của mình xộc xệch hết cả. Nàng kéo lên thật nhanh và hai tay chụp vội lên hai vai để che chắn. Không phải là nàng sợ anh, nhưng sau tiếng động vừa rồi nàng thất kinh với ý nghĩ rằng ai đó có thể chạy đến nơi này.

“Chuyện gì xảy ra thế không biết?” nàng hỏi.

Harry lắc đầu trong lúc đứng lên. “Từ phòng khách thì phải.”

“Anh chắc chứ?”

Anh gật đầu, và ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu nàng là cảm giác nhẹ nhõm, dù không rõ tại sao. Ý nghĩ kế tiếp trái ngược hoàn toàn. Nếu nàng nghe thấy tiếng động đó có nghĩa là những người khác cũng nghe thấy. Và nếu người đó tình cờ đang ở trên lầu, như mẹ nàng chẳng hạn, thì bà có

thể sẽ chạy xuống xem sao. Và nếu làm thế thật, bà có thể đi nhầm phòng lắm chứ.

Và phát hiện ra con gái đang trong tình trạng váy xống *xộc xệch* thế này.

Nhưng mẹ nàng có thể đến phòng khách trước vì cửa phòng khách đang để mở, và đó là phòng đầu tiên mẹ sẽ đi ngang qua khi xuống đến chân cầu thang. Nhưng nếu vào phòng khách mẹ sẽ chỉ thấy ba người đàn ông, một vệ sĩ vai u thịt bắp, ông quản gia, ba cô hầu gái...

Và không có Olivia.

Nàng đứng bật dậy, kêu thất thanh, “Tóc em!”

“... vẫn y như lúc đầu,” anh tiếp lời nàng.

Nàng nhìn anh vẻ không tin chút nào.

“Thực ra không phải,” anh nói, trông anh hơi ngạc nhiên. “Thực ra là gần,” ... anh đưa tay lên gần đầu mình làm một cử chỉ như để minh họa... một điều gì đấy, “như cũ.”

Nàng lao nhanh đến cái gương trên lò sưởi và nhón chân lên “Ôi trời,” nàng thốt lên. Sally đứng là tài tình. Hầu như không một lọn nào bung ra, vậy mà ban đầu nàng cứ tưởng Harry đã kéo tung mái tóc nàng xuống.

Olivia rút hai cây kẹp tóc ra, cài lại thật chặt, chỉnh lại chỗ tóc đó, rồi đứng xoay lưng lại xem mình trong gương đã ổn chưa. Ngoại trừ hai gò má đỏ bừng, trông nàng hoàn toàn chỉnh tề. Nhưng thực ra hai má đỏ lên như vậy cũng có thể là do bất kỳ nguyên nhân nào khác mà. Thậm chí là thủy đậu, mặc dù có thể nàng cần phải bắt đầu nghĩ ra một lời bào chữa mới.

Nàng nhìn sang Harry. “Trông em ổn cả rồi chứ?”

Anh gật đầu. Nhưng rồi anh lại bảo, “Sebastian biết đấy.”

Miệng nàng há hốc sững sốt. “Cái gì? Làm sao được?”

Harry nhún vai. Có gì đó rất đàn ông trong cử chỉ đó, như thể muốn nói - một phụ nữ có thể trả lời câu hỏi đó của em hết sức chi tiết đến dài dòng còn anh chỉ cần một cử chỉ ấy là đủ.

“Sao anh ấy biết được chứ?” Olivia hỏi lại.

Anh lại nhún vai, “Thì biết chứ sao. Nhưng em đừng lo lắng, chú ấy chẳng nói gì đâu.”

Olivia lại nhìn mình trong gương, “Anh nghĩ hoàng tử có biết không?”

“Hoàng tử biết thì sao nào?” Harry hỏi vặn, giọng cảm cầu.

“Em còn có...” Nàng định nói nàng còn phải chú ý tới thanh danh của mình. “Anh ghen à?”

Harry nhìn nàng như thể nàng hơi loạn trí. “Đương nhiên là anh ghen chứ.”

Chân nàng bắt đầu như nhũn ra, và nàng thở dài. “Thật ư?”

Anh lắc đầu, rõ ràng là thấy sốt ruột vì tự nhiên nàng thân người ra như vậy. “Nói với mọi người là anh về nhà rồi.”

Nàng chớp mắt, không hiểu anh đang nói chuyện gì.

“Em không muốn ai biết mình đã ở đây, phải không?”

“Ừm, phải” Nàng nói có chút ngập ngừng, bởi nàng không giống như đang xấu hổ lắm. Vì nàng không thấy như thế. Nhưng nàng mong chuyện này riêng tư thôi.

Anh đi lại cửa sổ. “Bảo họ em tiễn anh về mười phút rồi nhé. Em có thể nói với họ là anh có việc cần làm ở nhà.”

“Anh định trèo qua cửa sổ à?”

Một chân anh đã đặt lên bậu cửa. “Chứ em có ý tưởng nào hay hơn sao?”

Có thể, nếu anh cho nàng vài phút suy nghĩ. “Không thấp lắm đâu đây. Nó...”

“Đừng quên đóng cửa sổ lại nhé.” Và anh biến mất sau một cú nhảy. Olivia chạy ào tới khom người nhìn xuống. Thực ra, không đến nỗi cao lắm. Chắc hẳn chỗ này không cao hơn là mấy so với lúc Priscilla Butterworth đu trên cửa sổ tầng trệt, và có trời mới biết Olivia đã mĩa mai sự ngớ ngẩn của cô ta như thế nào.

Nàng mở miệng định hỏi Harry liệu anh có sao không nhưng thoát cái anh đi đến bức tường rào giữa hai nhà, rõ ràng là không hề hấn gì sau cú nhảy vừa rồi.

Hơn nữa, Olivia không còn thời gian để nói thêm lời nào nữa vì nàng nghe thấy tiếng ai đó đang xuống cầu thang. Nàng vội lao nhanh ra ngoài, vừa kịp đến tiền sảnh cùng lúc với mẹ nàng.

“Có ai vừa thét lên phải không?” Rudland phu nhân hỏi. “Chuyện gì thế?”

“Con không biết nữa,” Oiiivia đáp. “Con vừa mới từ nhà vệ sinh ra. Đang có một buổi biểu diễn ở phòng khách.”

“Biểu diễn ư?”

“Dạ, trong phòng khách ạ.”

“Con đang nói nhảm gì thế? Mà sao?” - bà mẹ đưa tay nhặt thứ gì đó ra khỏi mái tóc nàng - “lại có cái lông này trên đầu con thế hả?”

“Con cũng không biết,” nàng đáp, nắm lấy chiếc lông trong tay để lát nữa vứt đi, chắc nó bị rơi ra từ mấy cái gối. Tất cả mấy cái gối đó đều được nhồi lông, vậy mà Olivia cứ tưởng ống lông đã được gỡ ra hết rồi.

May quá, nhờ có ông quản gia Huntley xăm xúi đi ra trông mặt mũi rất ngượng ngùng nàng mới không phải trả lời câu hỏi đó. “Thưa phu nhân,” ông cúi chào mẹ Olivia. “Có một tai nạn.”

Olivia lẹ làng chạy vòng qua Huntley đâm bổ vào phòng khách. Sebastian đang ngồi bệt trên sàn, tay cậu ta ngoẹo đi bất thường. Ngay đằng sau là một bình hoa chắc hẳn là bị rơi xuống đất, những mảnh vỡ tung tóe, mấy bông hoa rơi tứ tung, và nước lênh láng khắp sàn.

“Ôi trời!” nàng hét lên. “Chuyện gì thế này?”

“Tôi nghĩ chú ấy bị gãy tay rồi,” Edward Valentine phân trần.

“Anh Harry đâu?” Sebastian thều thào. Nghiến chặt răng, toát mồ hôi vì đau đớn.

“Ngài ấy về bên nhà rồi,” Olivia bảo. “Thế có chuyện gì?”

“Đó là một cảnh trong vở diễn.” Edward giải thích “Cô Butterworth đang đứng trên mỏm đá thì...”

“Cô Butterworth là ai đấy?” mẹ Olivia hỏi vọng vào từ ngoài cửa.

“Con sẽ giải thích sau,” Olivia nói nhanh. Cuốn tiểu thuyết vớ vẩn đó sắp làm người ta tức điên lên rồi. Nàng quay sang Sebastian, “Anh Grey, tôi nghĩ ta cần cho mời bác sĩ tới thôi.”

“Vladimir làm được,” Hoàng tử Alexei hùng hồn.

Sebastian ngược lên nhìn Olivia, mắt mở to thất kinh.

“Mẹ,” Olivia gọi lớn, ra dấu bảo mẹ đến gần. “Con nghĩ ta cần cho mời bác sĩ.”

“Vladimir!” hoàng tử quát lên, tuôn ra một tràng tiếng Nga.

“Đừng để anh ta động vào tôi!” Sebastian rít lên.

“Chớ có tưởng rằng tối nay con có thể đi ngủ mà không cho mẹ biết đầu đuôi câu chuyện này ra làm sao đấy,” Rudland phu nhân nói nhỏ vào tai Olivia.

Olivia gật đầu, thầm biết ơn rằng nàng có thêm chút thời gian nữa để nghĩ ra một lời giải thích hợp lý. Tuy vậy nàng có cảm giác rằng chẳng gì bằng nói sự thật. Hay chí ít cũng phải là sự thật được cắt xén cẩn thận, sàng lọc kỹ càng. Nàng thấy thật may vì ông quản gia Huntley cũng dự phần trong câu chuyện chiều nay, ít ra chuyện này cũng có thể dùng để giải thích tại sao bà Rudland không được báo con gái có nhiều khách đến thăm như vậy.

“Kêu anh Harry đến mau đi,” Sebastian bảo Edward. “Mau!”

Chàng trai xin phép lui ra rồi nhanh chân chạy biến đi.

“Đây là nghề của Vladimir,” hoàng tử Alexei nói, lách người đến gần Sebastian, Vladimir theo sát bên, nheo mắt sẫm soi chỗ bị thương của Sebastian.

“Anh ta chữa được gãy xương à?” Olivia hỏi, nhìn sang hoàng tử với ánh mắt nửa tin nửa ngờ.

“Làm được nhiều chuyện khác nữa ấy chứ,” Hoàng tử Alexei đáp.

“Chào hoàng tử,” Rudland phu nhân khẽ nhún chào. Dù gì thì anh ta cũng là người của hoàng gia nên cần phải làm đúng nghi thức, bất chấp hai chân có bị tẹo ngoéo thế nào chẳng nữa.

“*Pereloma ruki u nevo nyet.*” Vladimir nói.

“Anh ta bảo cánh tay không bị gãy,” Alexei vừa nói vừa túm lấy vai Sebastian. Sebastian rú lên làm cho Olivia thấy vô cùng ái ngại.

Vladimir nói thêm gì nữa đấy, rồi Alexei đáp lại nghe rõ ràng là một câu hỏi. Vladimir gật đầu và rời trước khi mọi người kịp phản ứng gì, cả hai cùng lúc tóm lấy Sebastian, Alexei ôm ngang người còn Vladimir túm cánh tay, chỗ trên cùi chỏ một chút. Vladimir kéo rồi vặn - cũng có thể vặn rồi kéo. Nghe tiếng xương kêu “khắc” - Ôi trời, Olivia không biết xương có hề hấn gì không nhưng chắc phải đau kinh khủng lắm nên Sebastian mới kêu

thét lên như thế.

Olivia có cảm giác như suýt phát nôn.

“Ồn chưa?” Hoàng tử Alexei hỏi, nhìn xuống con bệnh còn đang chết điếng vì đau đớn.

Sebastian chưa hoàn hồn nên không thốt nên lời.

“Anh ta ổn hơn rồi đấy,” Alexei nói đầy tự tin. Rồi quay sang Sebastian, “Sẽ đau vài ngày. Hay có thể lâu hơn. Anh bị... ừm... nói thế nào nhỉ?”

“Trật khớp,” Sebastian vừa rên rỉ vừa thử cử động mấy ngón tay.

“*Da. Vai.*”

Vladimir choán mất tầm quan sát nên Olivia ngó nghiêng để nhìn Sebastian rõ hơn. Trông cậu ta *rất tệ*. Cả người đang run bần bật, có vẻ như cậu ta đang thở rất gấp còn màu da thì...

“Mọi người có thấy anh ấy hơi xanh không?” nàng hỏi, không nhằm vào một ai cụ thể.

Đứng bên cạnh nàng, Hoàng tử Alexei gật đầu. Mẹ nàng cũng bước tới lên tiếng, “Có lẽ ta nên... Ồi!”

Hai mắt Sebastian trợn ngược, và kế tiếp đó là tiếng đầu cậu ta đập *bụp* vào tấm thảm lót sàn.

Harry nghe thấy tiếng thét khi vừa tới bên dưới bậc tam cấp nhà Rudland. Ngay lập tức anh biết đó là tiếng thét đau đớn, và nghe như của một phụ nữ.

Olivia.

Tim anh dồn dập những nhịp đập hoảng loạn, và không nói lời nào với Edward, anh hối hả bước lên mấy bậc tam cấp đi vào tiền sảnh. Anh không gõ cửa mà cứ thế chạy bỏ tới phòng khách, gần như thở không ra hơi.

“Chuyện quái quỷ gì xảy ra ở đây thế?” anh hỏi trong hơi thở hỗn hển. Olivia trông vẫn ổn. Quả thực là không sao cả. Nàng đang đứng bên cạnh hoàng tử, hoàng tử thì đang nói gì đó với Vladimir bằng tiếng Nga, trong lúc anh này đang quỳ gối, đỡ... Sebastian.

Harry lo ngại nhìn người em họ. Cậu ta đang ngồi dậy, tựa người vào

chân ghế. Da tái nhợt và đang ôm lấy một bên cánh tay.

Ông quản gia đang quạt cho cậu ta bằng cuốn *Cô Butterworth và gã nam tước dở hơi* để mở.

“Seb?” Harry lên tiếng.

Sebastian giơ một tay lên, lắc đầu, theo Harry hiểu có nghĩa là, *Đừng lo cho em.*

Nên anh thấy yên tâm. “Cô có sao không?” anh hỏi Olivia. Tim anh vẫn còn đập loạn lên vì sợ có chuyện gì xảy đến với nàng. “Tôi nghe có tiếng phụ nữ thét.”

“À, chắc là em đấy,” Sebastian nói.

Harry nhìn xuống người em họ, mặt đờ ra vì không tin vào tai mình, “*Chú thét?*”

“*Đau* mà,” Sebastian nhăn nhó.

Harry cố nén cười. “*Chú thét* nghe cứ như một bé gái ^[7] ấy.

Sebastian liếc ông anh họ. “Có lý do nào khiến anh nói giọng Đức đó không đấy?”

“Không có,” Harry đáp, khịt khịt mũi cố nén cơn cười cứ chực bật ra nhưng có vẻ như không thể.

“Ừm, ngài Harry này,” Olivia lên tiếng từ đằng sau.

Anh quay lại, nhìn nàng và bật cười. Chẳng vì lý do gì hết, chỉ là từ lúc này đến giờ anh đã cố nén, giờ trông thấy nàng, anh không thể nén được nữa. Đạo này cảm xúc của anh hay bị ảnh hưởng bởi nàng. Và Harry nhận thấy chuyện này không có gì tệ cả.

Tuy nhiên Olivia không cười. “Tôi xin được giới thiệu mẹ tôi,” nàng nói nhỏ, đưa mắt về người phụ nữ đứng bên cạnh mình.

Anh thôi cười ngay. “Tôi thành thật xin lỗi, thưa Rudland phu nhân. Tôi không trông thấy bà.”

“Thét gì mà ghê quá,” bà nói giọng lạnh lùng. Lần trước Harry mới chỉ trông thấy bà bên kia phòng tiệc, nhưng giờ nhìn gần anh mới thấy rõ bà rất giống con gái mình. Tóc bà đã điểm bạc, và trên mặt đã xuất hiện vài vết chân chim nhưng các đường nét khuôn mặt thì giống nàng đến khó tin. Nếu nhìn vào Rudland phu nhân người ta thấy điều gì thì đó chính là nhan sắc

của Olivia sẽ không tàn phai theo thời gian.

“Mẹ,” Olivia nói, “đây là ngài Harry Valentine. Ngài ấy thuê nhà phía Nam nhà mình.”

“À, tôi có nghe qua,” Rudland phu nhân nói. “Rất hân hạnh khi cuối cùng cũng được gặp ngài.”

Harry không thể biết được liệu giọng bà có hàm chứa lời cảnh báo nào không. *Ta biết lâu nay anh chồn vờn con gái ta, đúng không nào. Hay có thể là : Đừng tưởng chúng ta sẽ cho phép anh đến gần con bé nữa nhé.*

Mà cũng có thể tất cả chỉ là do anh tưởng tượng ra. “Sebastian bị sao vậy?” Harry hỏi.

“Bị trật bả vai,” Olivia giải thích. “Vladimir nấn lại.”

Harry chẳng biết nên lo lắng hay cảm kích. “Vladimir?”

“*Da*” Vladimir hãnh diện đáp.

“Thật... thật là...” Olivia cố tìm từ phù hợp. “Xuất sắc,” rốt cuộc nàng quyết định chọn từ đó.

“Tôi thì thấy khác cơ,” Sebastian chen vào.

“Anh rất can đảm,” nàng nói và gật đầu triu mến với cậu ta.

“Cậu ta làm chuyện này nhiều lần rồi.” Alexei nói, mắt nhìn về phía Vladimir. Đoạn anh ta nhìn xuống Sebastian vẫn còn đang ngồi bệt dưới sàn, “Anh cần...” Tay anh ta diển tả điều gì đấy, mắt nhìn sang Olivia. “Thứ gì dùng để giảm đau ấy.”

“Còn thuốc phiện?”

“Phải, chính nó.”

“Nhà tôi có một ít,” Harry xác nhận. Anh đặt tay lên vai Sebastian.

“Áiiiiiiiiiiii!”

“Thôi chết, xin lỗi. Tưởng vai kia đau cơ.” Harry ngược nhìn lên những người khác trong phòng, ai nấy đều chĩa vào anh ánh mắt như thể anh là tội phạm. “Tôi chỉ muốn an ủi chút thôi. Kiểu như vỗ vai hay đại loại vậy.”

“Có lẽ mình nên đưa Seb về nhà đi,” Edward gợi ý.

Harry gật đầu, đỡ người em họ đứng lên. “Ở lại nhà anh ít ngày nhé?”

Sebastian gật đầu vẻ cảm động. Trong lúc đi ra cửa, cậu ta ngoái đầu nhìn Vladimir, “*Spasibo* “

Vladimir cười tự mãn và bảo được giúp đỡ một người vĩ đại là niềm vinh hạnh cho anh ta.

Hoàng tử dịch rời nói thêm, “Ta phải công nhận là anh biểu diễn không chê vào đâu được.”

Harry nhìn Olivia với ánh mắt thích thú. Anh không nén được.

Alexei tiếp tục, “Rất hân hạnh được đón tiếp anh trong bữa tiệc tuần tới. Tại nhà anh họ tôi. Ngài đại sứ. Tôn vinh văn hóa Nga.” Anh ta nhìn những người còn lại. “Dĩ nhiên tất cả mọi người ở đây đều được mời.” Rồi quay sang Harry, ánh mắt hai người giao nhau. Anh ta nhún vai, như thể muốn nói *Kể cả ngài*.

Harry gật đầu thay cho câu trả lời. Có vẻ như anh chưa dứt “nợ” với vị hoàng tử Nga này. Nếu Olivia đi, anh cũng sẽ đi. Chỉ có thể thôi.

Rudland phu nhân cảm ơn nhã ý của Alexei rồi quay sang Harry. “Tôi nghĩ anh Grey cần nằm nghỉ.”

“Vâng ạ,” Harry từ tốn. Anh chào mọi người rồi dìu Sebastian ra cửa, Olivia đi bên cạnh, và khi ra đến cửa trước nàng lên tiếng, “Nhớ cho tôi biết tình hình anh ấy thế nào với nhé.”

Anh thoáng nở một nụ cười bí hiểm, “Cửa sổ lúc sáu giờ tối nay nhé.”

Anh nên về ngay. Có quá nhiều người dõi theo, mà Sebastian thì rõ ràng rất đau đớn, nhưng anh không thể không nhìn mặt nàng lần nữa. Và trong khoảnh khắc đó anh mới chợt hiểu người ta nói “mắt ánh lên tia sáng lấp lánh” có nghĩa là gì.

Vì khi anh nói hẹn nàng nơi cửa sổ, nàng mỉm cười. Và khi anh nhìn vào mắt nàng, dường như cả thế gian này chìm ngập trong một thứ ánh sáng hạnh phúc dịu dàng, và tất cả niềm vui, niềm hạnh phúc anh có được đều đến từ nơi nàng. Từ một thiếu nữ, đứng gần anh nơi cửa nhà nàng ở Mayfair này.

Và đó chính là lúc anh hiểu ra. Chuyện đó đã xảy ra-Chuyện đó đã xảy ra chính nơi đây, ở thành London này.

Harry Valentine đã yêu mất rồi.

Chương Mười chín

Tối hôm đó, tầm khoảng sáu giờ Olivia mở cửa sổ, tì vào ngưỡng cửa nhìn ra ngoài.

Harry đã ở sẵn đó, tựa người vào bậc cửa sổ nhìn lên. Trông anh thật cuốn hút, đôi môi cong cong thành một nụ cười hoàn hảo, một chút trẻ con một chút ranh mãnh. Nàng thích nhìn anh như thế này, vui vẻ và thoải mái. Mái tóc đen nhánh không chúi chu theo một kiểu chải nào, và bỗng nhiên trong nàng cuộn lên một ước ao được chạm vào mái tóc anh, đan tay vào xới tung lên.

Trời, nàng yêu mất rồi.

Đây đúng là một phát hiện mới mẻ. Lẽ ra nàng phải choáng váng vì phát hiện đó. Nhưng ngược lại nàng chỉ thấy thật dễ chịu. Thật vậy, một cảm giác vô cùng tuyệt vời.

Yêu. *Yêu*. YÊU. Trong đầu nàng ngân vang từ đó đủ mọi âm lượng và cung bậc. Nhưng có thể nào thì cũng rất tuyệt.

Thật thế, cảm xúc này mới tuyệt diệu làm sao.

“Chào anh,” nàng nói, nở nụ cười si mê.

“Chào em.”

“Anh đợi lâu chưa?”

“Chút thôi. Em đúng giờ thật đấy.”

“Em không muốn để người khác phải đợi,” nàng nói.

Nàng rướn người về phía trước, hân hoan tới độ *suýt chút nữa thì liếm môi*. “Trừ phi họ đáng bị như thế.”

Câu nói của nàng xem ra khiến anh thấy thích thú. Anh cũng rướn người qua cửa sổ cho đến khi cả hai cùng chồm ra hơi xa hơn bình thường một chút. Trông anh như muốn cất tiếng, nhưng hẳn đầu anh bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ đen tối nào đó làm anh bật cười.

Và nàng cũng thế.

Và cả hai cứ thế... rúc rích cười đến chảy cả nước mắt.

“Chết mất thôi,” Olivia nói. “Anh có nghĩ rằng... có lúc nào đó... chúng mình cần có một cuộc gặp hợp thức không?”

Anh lau nước mắt, “Hợp thức?”

“Như ở buổi khiêu vũ ấy.”

“Minh đã nhảy với nhau còn gì,” anh bảo nàng.

“Chỉ một lần, và anh không thích em.”

“Em cũng đâu có thích anh,” anh nhắc.

“Anh không thích em *nhiều hơn*.”

Anh ngẫm nghĩ rồi gật đầu, “Ừ.”

Olivia rúm người lại. “Em đánh đá lăm à?”

“Ừ,” anh xác nhận ngay.

“Anh đâu cần phải *khẳng định* thế chứ?”

Anh cười tươi. “Đánh đá khi cần thiết cũng tốt mà. Đó là kỹ năng rất có ích.”

Nàng chống cằm tựa khuỷu tay lên bậu cửa sổ.

“Buồn cười một nỗi là ông anh và cậu em nhà em hình như chưa bao giờ nghĩ vậy.”

“Anh em trai thường thế đấy,”

“Anh có vậy không?”

“Anh hả? Không hề. Thực ra anh còn khuyến khích nữa cơ. Chị gái anh càng đánh đá bao nhiêu, anh càng có nhiều cơ hội chứng kiến chị ấy gặp nhiều rắc rối bấy nhiêu.”

“Anh đúng là đồ xấu xa,” nàng nói khẽ.

Anh nhún vai.

“Em vẫn không hiểu,” nàng quyết không chịu chuyển đề tài. “Đánh đá thì có lợi như thế nào nào?”

“Câu hỏi rất hay,” anh nói giọng nghiêm túc.

“Anh không có câu trả lời phải không?”

“Phải,” anh thừa nhận.

“Em có thể đi đóng kịch,” nàng gợi ý.

“Để mất tư cách ư?”

“Vậy làm gián điệp được không?”

“Tệ hơn nữa,” anh nói giọng quả quyết.

“Anh không nghĩ em có thể làm gián điệp hay sao?” Nàng đang lả lơi quá đà, nhưng vì vui quá mà nàng không thể dừng được. “Chắc chắn là nước Anh có thể dùng những người như em. Chẳng cần tốn nhiều thời gian hay công sức em vẫn có thể khiến chiến tranh kết thúc nhanh gọn và sạch sẽ.”

“Chuyện đó anh đâu dám không tin,” anh nói giọng là lạ, như thể ý anh là thế thật.

Nhưng có gì đó khiến nàng khựng lại. Nàng đang đùa cợt quá đà, về một chủ đề không nên đem ra mà tếu táo được. “Em không nên đùa những chuyện như vậy nhỉ?”

“Không sao mà,” anh nói. “Thỉnh thoảng cũng phải thế chứ.”

Nàng tự hỏi anh đã trông thấy gì, anh đã làm gì. Anh ở quân ngũ nhiều năm. Chắc không thể chỉ là những cuộc diễu hành hoành tráng và những thiếu nữ vây quanh ngưỡng mộ si mê. Anh đã chiến đấu. Hành quân. Giết chóc.

Gần như không thể tưởng tượng nổi. Anh cười ngơ rất cừ, và buổi chiều nay chính mắt nàng chứng kiến sức mạnh và sự cường tráng của anh, nhưng dẫu vậy không hiểu sao nàng vẫn thấy anh thiên về trí tuệ hơn là thể chất. Có lẽ đó là do suốt những buổi chiều trong thời gian qua nàng luôn trông thấy anh ngồi bên bàn, trước mặt là xấp giấy tờ với ngòi bút lông di chuyển thoăn thoắt.

“Anh làm gì bên ấy?” nàng hỏi.

“Gì cơ?”

Nàng hát hàm về phía anh. “Trong phòng làm việc ấy. Gần như lúc nào cũng thấy anh ngồi bên bàn.”

Anh ngần ngừ một lúc rồi nói. “Linh tinh ấy mà. Đa phần là dịch.”

“Dịch?” Miệng nàng há hốc vì kinh ngạc. “Thật ư?”

Anh sửa thế đứng, và lần đầu tiên trong buổi tối nay trông anh hơi kém thoải mái.

“Đã có lần kể với em là anh biết nói tiếng Pháp rồi đấy.”

“Đâu biết anh giỏi đến vậy.”

Anh so vai khiêm nhường. “Anh ở lục địa nhiều năm mà.”

Dịch. Ôi trời, anh thậm chí còn thông minh hơn nàng tưởng. Nàng mong sao có thể theo kịp anh. Nàng nghĩ nàng có thể; nàng thích nghĩ mình thông minh vượt trội so với hầu hết những người quan tâm đến nàng. Là bởi vì nàng không phải giả vờ thích mọi chủ đề mình gặp phải. Và nàng không ngại tiếp tục những chủ đề hay hoạt động mà nàng không có năng khiếu.

Đó là cách hành xử của một người hiểu biết.

Nàng nghĩ vậy.

“Chắc là rất khác nhỉ,” nàng nói, “dịch ấy?”

Anh nghiêng nghiêng đầu.

“Ý em là khác với nói nhiều,” nàng giảng giải. “Em không biết ngôn ngữ nào khác ngoài tiếng Anh, nên thực sự là em không biết.”

“Hoàn toàn khác chứ,” anh xác nhận. “Quả thực anh chẳng biết giải thích thế nào. Một bên thì... vô thức. Còn bên kia gần như là toán học.”

“Toán học?”

Trông anh hơi lúng túng. “Đã bảo là anh chẳng biết giải thích như thế nào rồi mà.”

“Không phải,” nàng ra chiều suy nghĩ. “Em thì nghĩ anh nói vậy là rõ rồi đấy. Anh phải kết hợp các mảnh ghép lại với nhau sao cho khớp kiểu như trong các trò chơi lắp hình.”

“Gần như thế.”

“Em thích trò chơi lắp hình.” Nàng ngừng một lúc rồi nói thêm. “Ồ, nhưng toán thì ghét lắm.”

“Giống nhau cả mà,” anh bảo.

“Không. Chẳng giống.”

“Chắc cô giáo dạy em không hay.”

“*Chuyện đó* còn phải nói! Em đã cho năm cô gia sư thôi việc, chắc anh còn nhớ.”

Anh mỉm cười, từ tốn và âu yếm, và người nàng bỗng nóng ran. Nếu sáng nay có ai bảo nói chuyện về toán học và ghép hình sẽ khiến nàng thích thú đến run rẩy thì nàng sẽ cười vỡ bụng. Nhưng giờ đây nhìn anh, nàng chỉ muốn một điều là bay qua khoảng không gian giữa hai nhà để nằm gọn trong vòng tay anh.

Đó là điều điên rồ.

Và tuyệt diệu.

“Chắc phải để em đi,” anh nói.

“Đi đâu cơ?” giọng nàng như tiếng thở dài.

Anh cười khẽ. “Bất kỳ nơi nào em cần đi.”

Đến với anh, nàng muốn nói thế. Nhưng nàng chỉ đặt tay lên cửa sổ, chuẩn bị kéo cửa lại. “Tôi mai mình gặp nhau cũng vào giờ này nhé.”

Anh cúi chào, và nàng lại như nghẹt thở. Có điều gì thật dễ thương trong cử chỉ đó của anh, cứ như thể anh là một viên cận thần thời trung cổ và nàng là công chúa của anh nơi một tòa tháp.

“Rất vui lòng,” anh nói.

Tối hôm ấy, mãi đến khi vào giường Olivia vẫn còn giữ nguyên nụ cười trên môi.

Vâng, tình yêu mới tuyệt diệu làm sao.

Một tuần sau, Harry đang ngồi bên bàn nhìn chăm chăm vào tờ giấy trắng trước mặt.

Không phải anh định viết gì đó. Mà anh muốn ngồi xuống bàn làm việc để làm công việc tư duy đầu ra đầy, với tờ giấy đặt ngay ngắn trước mặt. Vậy nên sau khi nằm nhìn trần trần lên trần nhà chán chê cố nghĩ cách cầu hôn Olivia sao cho ấn tượng nhất mà không nghĩ ra được cách gì, anh đành ra ngồi đây hy vọng tìm được cảm hứng.

Vẫn không mấy khả quan.

“Anh Harry?”

Anh nhìn lên, biết ơn vì có người cắt ngang. Edward đang đứng ngay cửa.

“Anh dặn em khi đến giờ đi thì nhắc anh.”

Harry gật đầu cảm ơn em trai. Đã một tuần trôi qua kể từ buổi chiều lạ lùng nhưng cũng không kém phần tuyệt vời tại trang viên Rudland. Sebastian chuyển đến nhà anh ở luôn, đồng dục tuyên bố rằng nhà Harry thoải mái hơn (và đồ ăn cũng ngon hơn) nhiều so với nhà cậu ta. Edward cũng ở nhà nhiều hơn, không một lần nào về nhà trong tình trạng say khướt nữa. Và Harry cũng không phải để mắt đến Hoàng tử Alexei Ivanovich Gomarovsky.

Ít nhất là cho đến lúc này. Anh chuẩn bị đến dự buổi tiệc tôn vinh văn hóa Nga tối nay. Thật lòng Harry mong đợi đến ngày hôm nay. Anh vốn thích văn hóa Nga. Và cả đồ ăn nữa. Anh không lần nào được thưởng thức những món ăn đúng kiểu Nga kể từ khi bà ngoại mất, không còn ai la hét chỉ đạo đầu bếp nhà Valentine nữa. Anh không nghĩ ở đó họ có món trứng cá muối, nhưng dầu vậy anh vẫn hy vọng.

Và dĩ nhiên Olivia cũng sẽ ở đây.

Anh sẽ cầu hôn nàng. Ngày mai. Anh chưa nghĩ ra cách phải làm như thế nào, nhưng anh không muốn đợi thêm nữa. Tuần vừa qua anh sống trong cả hạnh phúc và đọa đày, tất cả là bởi người con gái có đôi mắt biếc xanh và mái tóc vàng óng ả.

Chắc nàng đã đoán được ý định của anh. Suốt tuần vừa qua anh công khai tán tỉnh nàng - theo những lối hợp thức như những buổi đi dạo ngoài công viên, hầu chuyện cha mẹ nàng. Và nhiều lần không hợp thức khác - những cái hôn vụng trộm, và những cuộc nói chuyện lúc nửa đêm qua lối cửa sổ hai nhà.

Anh đang yêu. Anh nhận ra điều ấy đã lâu. Anh chỉ còn mỗi một việc cần làm nữa là cầu hôn nàng.

Và cầu hôn làm sao để nàng không thể không đồng ý mà anh nghĩ nàng sẽ đồng ý. Nàng chưa hề nói nàng yêu anh nhưng việc đó không thuộc về phụ nữ? Nam giới mới là người phải mở lời, mà anh vẫn chưa làm được điều đó. Chỉ là anh đang đợi thời điểm thích hợp. Hai người cần một chốn riêng tư. Phải là ban ngày; anh muốn nhìn mặt nàng thật rõ; để khắc ghi mọi hình ảnh xúc cảm vào tận tim óc. Anh sẽ thổ lộ tình cảm của mình và cầu hôn nàng. Và rồi anh sẽ hôn nàng đến điên cuồng. Và có lẽ nàng cũng sẽ hôn anh điên cuồng như thế.

Ai biết anh lại lãng mạn đến thế.

Harry khẽ bật cười khi đứng lên đi tới cửa sổ. Rèm cửa sổ phòng

Olivia đang mở, và cửa sổ cũng đang để mở. Tò mò, anh đẩy cửa lên và thò đầu ra ngoài đón lấy khí xuân ấm áp. Anh có ý đợi vì nghĩ biết đâu nàng nghe thấy tiếng mở cửa sổ, đoán anh huýt sáo.

Nàng xuất hiện ngay, đôi mắt long lanh và nét mặt rạng rỡ. “Chào anh!” nàng cất tiếng chào to.

“Em đợi anh đây à?” anh hỏi.

“Dĩ nhiên là không. Nhưng nếu em ở trong phòng thì đâu có lý gì không mở cửa chứ.” Nàng tì người lên bậu cửa sổ, nhìn anh mỉm cười. “Sắp đến giờ đi rồi đấy.”

“Em mặc gì?” Ôi trời, anh nói nghe hết như mấy cô bạn buôn chuyện của nàng vậy. Nhưng anh mặc kệ. Chỉ đơn giản là giờ anh rất sung sướng được ngắm nhìn nàng, còn những chuyện khác không đáng bận tâm.

“Mẹ bắt em mặc đầm nhung đỏ, nhưng em muốn mặc chiếc đầm nào đó cho anh dễ tìm.”

Thật kỳ cục, anh yêu biết bao chuyện nàng vì anh mà tránh mặc màu đỏ và xanh lục.

“Xanh da trời anh nhỉ?” nàng trầm tư.

“Em mặc màu đó sẽ rất xinh.”

“Chiều nay sao hào phóng lời khen vậy?”

Anh nhún vai, vẫn trên môi nụ cười mà anh cho là hớn hờ đến ngớ ngẩn. “Anh đang rất vui.”

“Ngay cả khi phải ở cả buổi tối cùng với hoàng tử ư?”

“Chắc anh ta cũng phải có đến ba trăm khách. Còn thời gian đâu mà dành cho anh chứ?”

Nàng cười khúc khích. “Anh bắt đầu thích hoàng tử hơn rồi đấy.”

Harry cho là vậy. Dù anh vẫn còn nghĩ hoàng tử không được tử tế cho lắm, nhưng anh ta đã chữa chỗ vai bị trật khớp cho Sebastian. Hay nói chính xác hơn, anh ta đã sai người hầu của mình làm việc đó. Dù vậy cũng không khác gì.

Và, quan trọng hơn cả là cuối cùng anh ta đã chấp nhận thua cuộc và từ bỏ ý định ve vãn Olivia.

Không may cho Harry, hoàng tử thôi tán tỉnh Olivia nhưng lại chuyển

sang quan tâm đặc biệt đến Sebastian. Hoàng tử khẳng khái rằng Seb phải là người bạn mới thân nhất của anh ta và ngày nào cũng ghé qua xem thử cậu ta bình phục chưa. Harry do vậy đành phải ở trong phòng làm việc mỗi khi hoàng tử đến và thuật lại cho Olivia nghe từng chi tiết cuộc viếng thăm sau khi được Sebastian kể lại. Quả thực là rất vui, và cũng chứng tỏ thêm một điều rằng Hoàng tử Harry gần như vô hại.

“Ôi, mẹ em gọi,” Olivia nói, quay người nhìn về phía sau. “Mẹ đang ở đại sảnh. Em đi đây.”

“Hẹn gặp em tối nay.”

“Em rất nóng lòng.”

Chương Hai mươi

Lúc Harry đến tư dinh đại sứ, buổi khiêu vũ đang hồi huyên náo. Anh không thể xác định được văn hóa Nga được tôn vinh ở khía cạnh nào; nhạc thì của Đức còn đồ ăn lại nấu theo kiểu Pháp. Nhưng dường như chẳng ai để ý. Vodka chảy ê hề, và căn phòng rộn lên những tiếng nói cười ồn ã.

Harry vội tìm Olivia, nhưng chẳng thấy nàng đâu. Anh tin chắc là nàng đã đến, xe ngựa nhà nàng đã rời trước xe anh một giờ đồng hồ. Thế nhưng căn phòng đang chật ních người. Anh sẽ sớm tìm ra nàng thôi.

Vai Sebastian đã gập bình phục, nhưng cậu ta nhất quyết mang băng đeo giấu tay bên dưới lân áo khoác - để thu hút phụ nữ hơn, cậu ta bảo với Harry như vậy. Và quả có thể thật. Họ đổ xô đến ngay, và Harry vui vẻ lùi lại nhường chỗ, thích thú quan sát Sebastian tắm mình trong cơn mưa lo lắng và quan tâm đổ xuống từ những cô gái đẹp thành London.

Như Harry nghe được, Sebastian không miêu tả chính xác vụ tai nạn đó. Thực ra, tất cả các chi tiết đều khá mơ hồ. Chẳng thấy đả động gì đến chuyện đứng trên bàn, diễn cảnh bám vào mỏm đá trong một cuốn tiểu thuyết lãng mạn kinh dị. Thật khó mà biết được chính xác Sebastian đã nói những gì, nhưng Harry nghe một cô thì thảo với một cô khác rằng cậu ta bị cướp tấn công, thật là thương, *thương* quá đi thôi.

Harry chắc mẩm thế nào đến cuối buổi tối hôm nay chuyện cũng sẽ hóa thành Sebastian đã đánh tan cả một trung đoàn Pháp cho mà xem.

Harry nghiêng người về phía Edward khi Sebastian đang đáp lễ những lời quan tâm ân cần từ một góa phụ đầy đà. “Làm gì thì làm, đừng có hé răng cho ai biết chuyện xảy ra thực sự là như thế nào đấy. Chú ấy sẽ không tha cho em đâu.”

Edward gật đầu chiếu lệ. Cậu mãi quan sát và học lỏm Sebastian nên không quan tâm mấy đến những gì Harry nói.

“Thôi thì bằng lòng với số còn lại đi,” Harry nói với cậu em, thảm cười khi trông thấy em trai đang sán tới đám những cô những bà không chen được vào gần Sebastian.

Mọi điều đang diễn ra ôn hòa. Rất ôn. Thực sự hoàn hảo và tuyệt vời như từ trước nay vẫn vậy.

Ngày mai anh sẽ cầu hôn, và ngày mai nàng sẽ đồng ý.

Nàng sẽ đồng ý, phải không? Lẽ nào anh lại có cảm nhận sai về nàng.

“Chú có thấy Olivia đâu không?” anh hỏi Edward.

Edward lắc đầu.

“Anh đang tìm cô ấy.”

Edward gật đầu.

Harry thấy thật uổng công cố nói chuyện với Edward trong khi bao nhiêu cô gái trẻ đẹp đang lượn lờ xung quanh cậu, nên anh bỏ đi chỗ khác, vừa đi sang phía bên kia vừa cố đưa mắt tìm Olivia. Có vài người tụ gần chỗ rượu pân, hoàng tử đứng chính giữa, nhưng không thấy Olivia đâu. Nàng bảo sẽ mặc đầm xanh da trời, như thế anh sẽ dễ nhận ra nàng hơn, nhưng buổi tối anh thường khó phân biệt màu sắc.

Tóc nàng... À, đó lại là chuyện khác. Tóc nàng sẽ sáng lóa hết một ngọn đèn dẫn đường trong đêm.

Anh cứ thế chen vào đám đông nhìn quanh quất, và vừa khi anh bắt đầu thấy nản thì một giọng nói đằng sau vang lên:

“Tìm ai à?”

Anh quay lại, và như thể cuộc đời anh được nụ cười trên môi nàng thấp lên rạng rỡ. “Ừ,” anh giả vờ bối rối, “nhưng tôi tìm mãi không thấy nàng...”

“Thôi đi,” Olivia vỗ nhẹ vào cánh tay anh. “Anh làm gì mà lâu vậy? Em tới đây trước cả mấy giờ đồng hồ rồi.”

Anh nhướn mày có ý không tin.

“Nào, thôi được rồi, ít nhất là một giờ. Có khi là chín mươi phút ấy chứ.”

Anh nhìn sang chú em họ và em ruột đang vẫn mãi mê tán chuyện phía bên kia phòng. “Phải sửa sang dây đeo cho Sebastian mãi mới xong.”

“Vậy mà người ta cứ bảo phụ nữ mới cầu kỳ.”

“Dù anh đúng là phải thay mặt cho phái mình tranh luận chuyện này nhưng công kích chú em họ anh kể cũng vui.”

Nàng bật cười, tiếng cười lạnh lạnh và tươi vui, đoạn nắm lấy tay anh

nói, “Đi với em nào.”

Anh theo nàng chen qua đám đông, thấy ấn tượng bởi sự cương quyết của nàng khi đi tới chỗ cần tới. Nàng lôi anh luôn lách qua đám đông, vừa đi vừa cười lảnh lót cho đến khi tới một lối cửa vòm ở cuối căn phòng.

“Gì thế?” anh thì thào.

“Suyt,” nàng ra lệnh. Anh theo nàng ra đại sảnh. Không phải trống không; vẫn có rải rác nhiều nhóm nhỏ đang tụ tập nhưng ít người hơn nhiều so với phòng chính.

“Em thám sát rồi.”

“Rõ ràng là vậy.”

Nàng rẽ một góc nữa, một góc nữa, và người thừa thớt hơn, cuối cùng nàng dừng lại nơi một phòng trưng bày không người. Một bên là những cánh cửa lớn treo ảnh chân dung khổ rộng - theo một trật tự hoàn hảo, mỗi cửa có hai tấm tranh. Bên kia là một dãy cửa sổ nằm thẳng thớm. Nàng dừng lại ngay trước một cửa sổ. “Nhìn ra ngoài đi,” nàng giục.

Anh làm theo, nhưng chẳng có gì đặc biệt. “Anh mở nhé?” anh đề nghị vì nghĩ biết đâu có gì khác hơn.

“Vâng.”

Anh tìm thấy cái chốt, mở ra, rồi kéo cửa lên. Cửa mở không một tiếng động. Anh thò đầu ra.

Anh trông thấy cây cối.

Và nàng. Cũng thò đầu ra ngay sát bên anh.

“Nói thật là anh chẳng hiểu gì cả,” anh nói. “Anh đang nhìn gì thế này.”

“Em,” nàng nói đơn giản. “Chúng mình. Cùng nhau. Nơi một cửa sổ.”

Anh quay sang nhìn nàng. Và rồi... Anh phải làm thôi. Anh không thể dừng được. Anh đưa tay kéo nàng lại gần và nàng không cưỡng lại mà nở một nụ cười tựa hồ như muốn nói một cuộc đời mới đang đợi hai người ở phía trước.

Anh cúi xuống hôn nàng, môi anh háo hức và bạo liệt, và anh nhận thấy người mình đang run lên vì đây không chỉ là một nụ hôn. Có điều gì đó rất thiêng liêng trong khoảnh khắc này, một điều gì đó rất chân thật và đáng

trân trọng.

“Anh yêu em,” anh thì thào. Anh chưa định nói. Theo như đã định, anh sẽ nói ra điều này lúc cầu hôn. Nhưng anh không dừng được. Trong anh như có một thôi thúc thật mãnh liệt, mọi xúc cảm như trào dâng và như muốn vỡ òa khiến anh không nén nổi. “Anh yêu em,” anh lại nói. “Anh yêu em.”

Nàng khẽ chạm vào má anh, “Em cũng yêu anh “

Trong một chốc anh chẳng biết làm gì ngoài nhìn nàng đắm đuối, như nâng niu giây phút quý báu này, đắm mình trong khoảnh khắc ấy. Và rồi có một cảm xúc gì đó khác xâm chiếm lấy anh, một thứ gì đó thật bản năng và dữ dội, anh kéo mạnh nàng sát vào anh, điên cuồng hôn nàng trong sự chiếm hữu, như muốn khẳng định nàng là của riêng anh.

Được đụng chạm thân thể nàng, được cảm thấy nàng, được hít hà mùi hương từ người nàng anh thấy vẫn chưa đủ. Sự căng tràn và ham muốn cuộn trào trong anh, và anh có thể cảm thấy mình đang để trôi đi khả năng kiểm soát, cảm thức về khuôn phép đúng sai, mọi thứ khác, anh chỉ còn giữ được *nàng*.

Những ngón tay anh ve vuốt vào làn vải trên người nàng, cuống cuống kiếm tìm làn da ấm mịn. “Anh muốn em,” anh thì thào run rẩy, môi anh mon trón lướt dọc theo má, rồi môi, rồi cổ nàng.

Hai thân hình xoắn lấy nhau, dịch ra xa cửa sổ, và Harry thấy mình tựa vào một cánh cửa. Anh túm lấy quả đấm, xoay, và hai người loạng choạng vào bên trong nhưng vẫn gượng đứng được.

“Mình ở đâu thế này?” Olivia thì thào run rẩy.

Anh đóng cửa, khóa lại. “Anh không biết.”

Rồi anh ôm nàng kéo sát vào mình. Lẽ ra anh nên dịu dàng, lẽ ra anh nên nhẹ nhàng. Nhưng giờ anh không thể làm được như vậy nữa rồi. Lần đầu tiên trong đời có điều khiến anh xúc động không kiềm chế nổi. Anh xúc động trước một điều mà anh không sao kháng cự lại được. Tất cả thế giới của anh giờ đây là người con gái này, là thân thể hai người, và bằng cách nguyên sơ nhất, anh phải cho nàng thấy anh yêu nàng đến nhường nào.

“Harry,” nàng thì thào gọi tên anh, cơ thể nàng vòng lên áp sát vào anh. Anh có thể cảm nhận được những đường cong dưới làn vải, và anh phải làm thế - anh không thể dừng được nữa...

Anh phải cảm nhận nàng. Anh nhất định phải đi đến tận cùng với

nàng.

Anh gọi tên nàng, gần như không nhận ra nổi giọng mình - khàn đục đi vì ham muốn. “Anh muốn em,” anh nói. Và khi nàng thốt lên những tiếng rên rỉ đứt quãng đáp trả, môi nàng lần tìm mái tai anh như anh đã từng làm với nàng, anh nhắc lại câu nói vừa rồi.

“Anh muốn em *bây giờ*.”

“Vâng,” nàng đáp. Vâng.

Với hơi thở run rẩy, anh dịch ra xa nàng và đưa tay ôm lấy gương mặt nàng. “Em có hiểu anh đang nói gì không?”

Nàng gật đầu.

Nhưng thế vẫn chưa đủ. “Em có hiểu không?” anh hỏi, sự thôi thúc khiến giọng anh nghe gần như ré lên. “Anh cần em nói ra.”

“Em hiểu,” nàng thì thào. “Em cũng muốn anh.”

Dù vậy anh vẫn giữ khoảng cách như cũ, không thể để bản thân cắt ngang giây phút mình mãi, đúng mực cuối cùng. Anh biết mình đã sẵn sàng trao cuộc đời mình cho nàng, nhưng anh chưa thể ước trong nhà thờ, trước gia đình nàng. Nhưng Chúa ơi, nếu nàng định ngăn anh lại lúc này, nàng đã ngăn anh lại *ngay lúc này* rồi.

Nàng đứng bất động; trong một khoảnh khắc thậm chí nàng nín thở, và rồi nàng đưa tay ôm lấy mặt anh, như anh đã làm với nàng. Hai cặp mắt giao nhau, và nơi gương mặt nàng, anh trông thấy tình yêu và niềm tin lớn lao đến nỗi người anh như tê liệt vì lo sợ.

Làm thế nào anh có thể xứng đáng với điều này? Làm thế nào anh có thể mang lại cho nàng bình yên và hạnh phúc và đảm bảo rằng mỗi giây mỗi khắc nàng luôn biết anh yêu nàng đến nhường nào?

Nàng mỉm cười. Thoạt đầu ngọt ngào, rồi trở nên lém lỉnh, và có thể có một chút ranh mãnh. “Anh định cầu hôn em phải không?” nàng khẽ hỏi.

Miệng anh hé ra sững sốt. “Anh...”

Nhưng nàng lấy tay che miệng anh lại. “Anh đừng nói gì cả. Chỉ gật đầu nếu đúng thế.”

Anh gật đầu.

“Đừng cầu hôn em lúc này,” nàng nói, và trông nàng đĩnh đạc như thể

nàng là một nữ thần và những người xung quanh nàng phải làm theo chính xác những gì nàng bảo. “Đây không phải là chốn thích hợp và cũng không phải lúc. Em muốn có một lời cầu hôn hợp thức cơ.”

Anh lại gật đầu.

“Nhưng nếu em *biết* rằng anh định cầu hôn em, có thể em sẽ hành xử một cách...”

Anh chỉ chờ có thể. Anh kéo nàng sát vào người cùng với một nụ hôn bạo liệt, những ngón tay anh lần tìm cúc áo sau lưng nàng. Chúng dễ dàng trượt ra khỏi khuyết, và trong nháy mắt chiếc đầm tuột khỏi người nàng rớt xuống sàn.

Nàng đang đứng trước anh, trên người chỉ còn mỗi áo lót và nịt ngực, màu vải nhạt ánh lên dịu dàng dưới ánh trăng rọi xuyên qua ô cửa sổ hình bán nguyệt không rèm duy nhất trong phòng. Trông nàng thật xinh đẹp, thanh thoát và trinh nguyên - anh thấy mình muốn ngừng lại để uống lấy thứ ánh sáng tỏa ra từ nàng, ngay cả khi thân thể anh giờ đang cháy lên khát khao muốn gần nàng hơn nữa.

Anh cởi áo khoác, nới lỏng ca vát. Nàng chỉ đứng đó lẳng lẳng quan sát anh, mắt mở to ngạc nhiên và thích thú. Anh mở vài cái cúc trên sơ mi, đủ để cởi qua đầu và, với chút sáng suốt còn sót lại, anh treo chiếc sơ mi gọn gàng trên thành ghế để nó khỏi nhăn nhúm. Nàng khẽ cười, tay che miệng.

“Gì thế?”

“Anh gọn gàng thật đấy,” nàng nói vẻ ngưỡng ngấp khi chỉ ra điều ấy.

Anh quay đầu lại nhìn ra cửa. “Bên ngoài cánh cửa này có những bốn trăm người đấy.”

“Nhưng sao anh làm đồ của em thành thế này.”

“Anh đâu thể làm khác được chứ?”

Nàng lại bật cười. Khom người xuống, nhặt lấy chiếc đầm lên đưa anh. “Anh cảm phiền giúp em treo cái này lên nhé?”

Anh mím môi nén cười và lẳng lẳng đón lấy.

“Nếu có khi nào anh túng thiếu,” nàng nói khi quan sát anh treo chiếc đầm lên thành ghế, “luôn có cơ hội cho anh trở thành người hậu tận tụy cho một tiểu thư.”

Anh quay lại, khoe miệng khẽ cong lên trong sự hoan nghênh tui

nghiu. Anh vỗ vỗ vào thái dương bên trái, lim dim mắt lắm lắm, “Em quên là anh mắc bệnh mù màu rồi à?”

“Ôi trời.” Nàng vỗ tay, diễn rất đạt. “Sẽ rắc rối to đây.”

Anh tiến một bước về phía nàng, ánh mắt như muốn thiêu cháy nàng. “Anh có thể bù đắp khiếm khuyết của mình bằng cách dốc lòng tận tâm với cô chủ.”

“Lòng trung thành của người hầu luôn được đánh giá cao.”

Anh tiến lại gần hơn, rất gần, cho đến khi môi anh khẽ chạm vào khoe môi nàng. “Và của người chồng nữa chứ?”

“Của chồng thì luôn được đánh giá rất cao,” nàng thì thầm. Hơi thở của nàng trở nên gấp gáp hơn, và chỉ chạm nhẹ vào làn da nàng thôi đã khiến máu chảy rần rần trong người anh.

Tay anh lần tìm dây áo nịt ngực. “Anh vô cùng chung tình.”

Nàng gật gù. “Được thế thì tốt.”

Anh kéo mạnh dải ruy băng, tháo chiếc nơ trước, rồi luôn ngón tay xuống nút thắt ở dưới. “Anh có thể nói từ “chung tình” bằng ba thứ tiếng đây.”

“Thật ư?”

Thật sự là vậy, và anh không quan tâm liệu nàng có biết hay không. Anh dự định khi làm tình với nàng anh sẽ nói bằng cả ba, nhưng đầu tiên anh nghĩ sẽ phải là tiếng Anh. Ừ, gần như là vậy.

“Chung tình,” anh thì chào, “*Fidelité. Vyemost.*” Rồi anh hôn nàng, trước khi nàng kịp hỏi thêm gì. Anh sẽ nói với nàng mọi thứ, nhưng không phải lúc này. Không phải lúc anh đang ở trần thế này, và chiếc áo nịt ngực đã tuột khỏi người nàng thế này. Không phải khi những ngón tay anh đang lần tìm hai chiếc cúc áo lót mình, tháo quai áo ở hai bên vai ra.

“Anh yêu em,” anh nói, cúi người gieo một nụ hôn vào cái hõm nơi xương đòn của nàng.

“Anh yêu em,” anh lặp lại, môi lướt ngược lên chiếc cổ thanh tao của nàng.

“Anh yêu em.” Lần này anh thì thầm, hơi thở của anh nóng giãy phả vào tai nàng khi anh buông quai áo nàng ra để lần vải cuối cùng tuột khỏi người nàng.

Nàng vội vòng tay ôm lấy người, còn anh hôn nàng thật nhẹ nhàng lên môi trong khi tay lần tới khuy quần mình. Anh đang khao khát nàng, mãnh liệt và dữ dội, và anh không biết bằng cách nào anh có thể cởi giày nhanh đến vậy, nhưng chưa kịp thở lần nữa anh đã bỗng lấy nàng đưa tới chiếc đi văng.

“Nhẽ ra em phải được nằm trên một chiếc giường tử tế,” anh thì thầm, “có khăn trải giường và gối tử tế...”

Nhưng nàng chỉ lắc đầu, vòng tay qua cổ kéo anh xuống hôn. “Ngay lúc này em chẳng cần gì tử tế hết,” nàng thì thào vào tai anh. “Em chỉ cần anh thôi.”

Đến nước này không thể chống cự được nữa rồi. Anh đã biết điều đó từ giây phút nàng lém lỉnh hỏi có phải anh định cầu hôn nàng không. Nhưng thậm chí có vậy đi nữa, ngay lúc này dường như có điều gì đó cổ xúy thêm cho anh, khiến anh không kiềm chế nổi, thoát đầu chỉ muốn âu yếm nàng thôi nhưng không ngờ lại xoay chuyển thành sự bạo liệt không kiểm soát nổi.

Anh đặt nàng xuống và đổ ập vào nàng. Như có một luồng điện đi qua trong cái va chạm ấy. Hai thân thể áp chặt vào nhau trong hơi thở đứt quãng đầy khao khát. Và anh chỉ muốn vùi mình vào trong nàng, chiếm hữu nàng, và đi đến tận cùng với nàng, nhưng anh không thể cho phép mình vội vàng như vậy. Anh không biết liệu mình có mang lại cho nàng sự thỏa mãn hay không; anh chưa từng làm tình với cô gái còn trinh trắng nào, và thậm chí anh không biết liệu điều đó có nên không. Nhưng thế có Chúa, anh sẽ làm đẹp lòng nàng. Khi họ xong, nàng sẽ biết mình đã được tôn thờ đến thế nào.

Nàng sẽ biết mình được yêu đến thế nào.

“Nói anh biết em muốn thế nào đi” anh thì thào, hôn môi nàng trước khi lướt xuống bên dưới cổ.

Anh nghe thấy hơi thở nàng gấp gáp, dồn dập và có lẽ pha chút bối rối. “Ý anh là gì?”

Tay anh ôm lấy bầu ngực nàng. “Em thích thế này không?”

Anh nghe thấy nàng hít một hơi thật nhanh.

“Có không?” anh hỏi dịu dàng, lướt môi dọc theo cổ nàng.

Nàng gật đầu thật nhanh. “Có.”

“Nói anh biết em thích thế nào nhé,” anh lặp lại, môi anh lần tìm đầu nhũ hoa của nàng, thổi nhẹ lên đó rồi rê lưỡi nhẹ một vòng xung quanh trước khi ngậm lấy.

“Em thích thế,” nàng run rẩy.

Anh cũng vậy, anh nghĩ rồi chuyển sang bầu ngực bên kia, trong đầu thầm nghĩ để cho cân bằng. Nhưng thực ra sự cân bằng là cho anh, và cho nàng vì giờ này anh không thể chịu nổi cái ý nghĩ phải rời khỏi nàng lấy một ly.

Nàng oằn người bên dưới anh, cuồng nhiệt hôn trả anh, trong lúc anh luôn một tay xuống dưới ôm lấy cặp mông nàng. Anh miết bàn tay rồi chuyển ngược lên lần tìm làn da trơn mịn nơi má trong đùi nàng. Và anh cứ thế ve vuốt cho đến khi những ngón tay đến rất gần nơi ấy - nơi giữa hai đùi nàng, gần đến độ anh có thể cảm thấy cái ấm nóng tỏa ra từ đó.

Môi anh lại lần tìm môi nàng và những ngón tay anh đã chạm đến miền ấm nóng, ve vuốt và ngậm vào trong ấy.

“Harry!” nàng kêu lên sừng sốt, nhưng không phải là không thích, anh nghĩ vậy.

“Hãy nói cho anh biết em thích như thế nào,” anh lặp lại.

“Thế,” nàng hôn hên. “Nhưng em không...”

Anh vào sâu hơn, và đưa đẩy, cái ẩm ướt nơi ấy khiến nỗi khát khao trong anh bùng cháy. “Em không thế nào?” anh hỏi.

“Em không biết.”

Anh mỉm cười. “Em không biết là sao?”

“Em không biết điều em không biết chứ sao nữa,” nàng nói gắt.

Anh cố nén cười, và những ngón tay anh khựng lại một chốc.

“Dừng dừng lại!” nàng kêu lên.

Và anh tiếp tục. Anh cứ tiếp tục cho đến khi nàng rên lên gọi tên anh, anh cứ thế cho đến khi nàng bầu chặt lấy vai anh đến độ anh dám chắc là mình sẽ bị bầm tím chỗ đó. Anh không hề dừng lại khi thân thể nàng run rẩy quanh anh, quá nhanh quá mạnh đến độ nàng suýt nữa đẩy anh ra khỏi người mình.

Một quý ông lịch lãm hẳn phải dừng tại đây. Nàng đã đạt đến cực cảm,

và nàng vẫn còn trinh, và anh có thể là một con quái vật vì ham muốn làm tình với nàng thực sự, nhưng anh chỉ đơn giản là... không thể.

Nàng là của anh.

Nhưng anh lại bắt đầu nhận ra rằng anh là của nàng nhiều hơn.

Không để nàng nguôi đi cơn khoái cảm, không để nàng lảng đi trước sức mạnh của nó, anh rút tay ra và đưa mình vào nơi cửa mình của nàng. “Anh yêu em,” anh nói, giọng anh khàn đục vì ham muốn. “Anh phải nói cho em biết. Anh cần em biết. Anh cần em biết *ngay bây giờ*.”

Rồi anh đi vào nàng, những tưởng nàng sẽ kháng cự. Nhưng nàng đang hưng phấn, đang chờ đợi, và anh dễ dàng ngập vào nàng. Anh run người lên trong cơn khoái lạc vào giây phút hai cơ thể hòa làm một. Cứ như thể anh chưa từng làm chuyện đó trước đây - niềm ham muốn mãnh liệt xâm chiếm và anh không còn tự chủ được nữa. Và rồi, sau thời gian có thể nói là chóng vánh đến mất mặt nếu anh không làm cho nàng được thỏa mãn, anh hét lên rồi chờ người ra, và cuối cùng xịu xuống.

Chương Hai mươi một

Olivia đi trước.

Nàng không biết hai người phải nằm lại đi vắng bao lâu để lấy lại sáng suốt, và khi đã có thể thở bình thường trở lại, họ phải mất một lúc nữa để sửa sang lại tóc tai quần áo. Harry không thể thất lại ca vát như người hầu của anh đã thất, còn Olivia thì nhận ra là khăn tay không phải dùng để...

Ôi trời ơi, thậm chí nàng còn không thể *nghĩ* ra từ đó nữa. Nàng không hề hối tiếc chuyện vừa làm. Không bao giờ; ấy là trải nghiệm tuyệt vời nhất, diệu kỳ nhất trong đời nàng. Nhưng giờ thì nàng... nhớp nháp quá.

Mãi không ai chịu đi vì họ còn dùng dằng ở lại hôn nhau dăm ba lần, ít nhất hai lần nhìn nhau khao khát để rồi suýt nữa lại bị kéo xuống đi vắng, và một lần véo mông láu lỉnh nữa.

Olivia vẫn còn lấy làm thích chí về cái véo đó.

Nhưng cuối cùng họ vẫn phải sửa sang lại vẻ ngoài cho chỉnh chu để quay lại phòng chính, và hai người thống nhất là Olivia sẽ đi trước. Năm phút sau Harry sẽ đi.

“Anh thấy tóc em được chưa?” Nàng hỏi khi đặt tay lên nắm cửa.

“Chưa,” anh thừa nhận.

Nàng tròn mắt hoảng hốt.

“Nhìn không tệ lắm,” anh nói theo lời đàn ông không có khả năng miêu tả chính xác kiểu tóc của phụ nữ, “nhưng anh không nghĩ nó giống y như kiểu lúc đầu.” Anh mỉm cười yếu ớt, rõ ràng là nhận thức được điểm yếu của mình trong chuyện này.

Nàng chạy ào đến đứng trước tấm gương duy nhất trong phòng, nhưng vì nó ở bên trên lò sưởi nên nàng đã kiễng chân mà vẫn không thấy được hết toàn bộ khuôn mặt mình. “Em chẳng thấy gì cả,” nàng càu nhàu. “Chắc phải đi tìm nhà vệ sinh thôi.”

Và thế nên họ phải thay đổi kế hoạch. Olivia sẽ đi trước, tìm nhà vệ sinh, rồi ở đó ít nhất mười phút, để Harry có thể đi khỏi đây năm phút sau khi nàng đi và trở lại vũ phòng năm phút trước khi nàng đến.

Olivia nhận thấy chuyện này thật là mệt. Làm thế nào người ta có thể xoay sở được những chuyện như thế chứ, lén lút như kẻ trộm ấy? Nếu làm gián điệp, nàng hẳn là một gián điệp đại tài.

Có lẽ mặt nàng thoáng hiện lên vẻ bức dọc nên Harry bước tới gần hôn nhẹ lên má nàng. “Minh sẽ sớm lấy nhau thôi” anh hứa hẹn, “và mình sẽ không bao giờ phải như thế này nữa.”

Nàng mở miệng định bảo thế nào mẹ nàng cũng dứt khoát yêu cầu phải chờ ít nhất ba tháng sau đính hôn mới được làm lễ cưới, nhưng anh giơ tay lên bảo, “Đừng lo, đó không phải lời cầu hôn. Khi nào anh cầu hôn, em sẽ biết. Anh hứa.”

Nàng thăm cười và lí nhí chào, thò đầu ra cửa để chắc chắn không có ai đang tới rồi lách ra ngoài phòng triển lãm yên ắng tràn ngập ánh trăng.

Nàng biết nhà vệ sinh ở đâu; tối nay nàng đã vào đó một lần. Nàng cố đi thật tự nhiên. Không quá nhanh; nàng không muốn mình trông như đang vội. Cũng không quá chậm; vì như thế thì người ta có thể nghĩ nàng có ý đồ gì đấy.

Nàng thấy nhẹ hết cả người khi không gặp phải ai trên đường đến nhà vệ sinh. Tuy vậy khi mở cửa bước vào khu vực rửa tay và trang điểm lại, nàng nghe thấy tiếng la toáng lên:

“Olivia!”

Olivia suýt nữa rút tim ra ngoài. Mary Cadogan đang đứng trước gương, giặm lại phần má.

“Ôi trời, Mary,” Olivia nói, cố giữ hơi thở bình thường. “Cậu làm tớ giật hết cả mình.” Nàng không muốn sa vào cuộc trò chuyện với Mary Cadogan vào lúc này một chút nào, nhưng nếu nàng phải chạm mặt ai đó thì một người bạn vẫn tốt hơn cả. Mary có thể thắc mắc về chuyện tóc Olivia rồi nhưng cô không bao giờ nghi ngờ những gì nàng nói.

“Tóc tớ hoàn toàn ổn chứ?” Olivia hỏi, đưa tay vỗ vỗ lên đầu. “Tớ bị trượt chân. Không biết ai làm đổ sâm banh nữa.”

“Ồ, thế thì bức thật.”

“Sao nào?” Olivia hỏi, hy vọng có thể lái Mary sang hướng khác, không đặt thêm câu hỏi nào nữa.

“Cũng không tệ,” Mary nói giọng an ủi. “Để tớ giúp. Tớ làm tóc cho chị tớ cả chục lần rồi.” Cô bạn đẩy Olivia lại một chiếc ghế và bắt đầu chỉnh

lại mấy cây kẹp tóc. “Váy cậu trông chẳng có vấn đề gì cả.”

“Tớ chắc là bị bấn ở gấu rồi,” Olivia nói.

“Thế ai làm đổ sâm banh?” Mary hỏi.

“Tớ chịu.”

“Tớ cược là anh chàng Grey rồi. Anh ta một tay bị bó bột, cậu biết không.”

“Tớ có thấy,” Olivia nói nhỏ.

“Nghe nói anh ta bị ông bác đẩy xuống cầu thang.” Olivia không khỏi kinh ngạc khi nghe người ta đồn thổi đến mức ấy. “Làm gì có chuyện đấy.”

“Sao không?”

“À...” Olivia chớp mắt, cố nghĩ ra một câu trả lời hợp lý. Nàng không muốn để lộ ra chuyện Sebastian bị ngã từ trên bàn xuống sàn ở nhà nàng - Mary thế nào cũng nả vào nàng một tràng câu hỏi nếu cô nàng biết Olivia có những thông tin đặc biệt về vụ việc đó. Rốt cuộc nàng đành nói, “Nếu anh ta ngã cầu thang, cậu có nghĩ là anh ta phải bị thương nặng hơn không?”

Mary có vẻ đang ngẫm nghĩ, “Có thể cầu thang chỉ có vài bậc thôi. Bậc tam cấp trước nhà chẳng hạn.”

“Cũng có lý,” Olivia nói, hy vọng chuyện đến đây là xong. “Cơ mà,” Mary dai dẳng, đập tắt tia hy vọng của Olivia, hẳn ai cũng nghĩ phải có người trông thấy nếu chuyện này xảy ra ở bên ngoài.”

Olivia quyết định không nói thêm gì.

“Chuyện này hẳn phải xảy ra vào ban đêm,” Mary trầm ngâm.

Olivia bắt đầu nghĩ Mary nên tính đến chuyện tự mình viết một cuốn tiểu thuyết kiểu *Cô Buttenvorth*. Rõ ràng là cô có trí tưởng tượng thật cao siêu.

“Rồi đó,” Mary lớn tiếng. “Ồn rồi đó. Hay gần như thế. Tớ chịu không thể làm chỗ tóc mai uốn được như cũ.”

Olivia thấy cảm động (có lẽ còn có chút chột dạ nữa) khi Mary vẫn nhớ món tóc mai của nàng mà nàng thì không nhớ gì cả. “Cảm ơn cậu,” nàng nói. “Thế này là tốt lắm rồi.”

Mary cười âu yếm. “Giúp được cậu tớ cũng vui mà. Ta trở lại buổi tiệc chứ nhỉ?”

“Cậu cứ đi trước đi,” Olivia nói. Nàng nhướn mắt về phía buồng vệ sinh. “Tớ vào đây một lát.”

“Tớ đợi cậu nhé.”

“Ồ, thôi thôi thôi,” Olivia nói, hy vọng tràng “thôi” của mình nghe vẫn bình thường chứ không có vẻ lo lắng. Nàng thực sự cần được ở một mình một lát - chỉ một lát thôi để lấy lại sáng suốt, để hít thở sâu, và để cố lấy lại trạng thái cân bằng.

“Ừ, thế thì thôi. Vậy gặp lại cậu sau nhé.” Mary gật đầu rồi ra khỏi nhà vệ sinh, để Olivia lại một mình.

Olivia nhắm mắt lại một lúc và hít một hơi thật sâu mà nãy giờ nàng vẫn chờ. Nàng vẫn còn cảm thấy rạo rục và lâng lâng, vẫn còn choáng váng với chuyện vừa rồi, nhưng đồng thời nàng cũng thấy vô cùng hân hoan.

Nàng không chắc điều gì khiến nàng sốc hơn - việc nàng vừa mới trao thân cho một người tại tư dinh của đại sứ Nga hay chuyện nàng đang sắp sửa vào lại bữa tiệc như thể không có chuyện gì xảy ra.

Liệu mọi người có thể phát hiện ra điều đó trên mặt nàng không? Về cơ bản trông nàng có khác gì không? Có trời biết, nàng *cảm thấy* mình đã đổi khác về cơ bản.

Nàng rướn người về trước một chút để nhìn lại mình trong gương cho thật kỹ. Hai má ửng hồng, rõ ràng là vậy. Và có lẽ mắt nàng cũng long lanh hơn một chút, gần như lấp lánh.

Nàng cố khác lạ. Nhưng sẽ không ai nhận ra.

Ngoại trừ Harry.

Tim nàng nhảy dồn dập trong lồng ngực. Nhảy theo nghĩa đen.

Harry biết. Anh sẽ còn nhớ từng chi tiết một, và khi anh nhìn nàng với ánh mắt cháy bỏng khát khao ấy, nàng sẽ lại tan chảy.

Và bất giác nàng không còn chắc là mình sẽ có thể che mắt được thiên hạ. Nhìn nàng sẽ không ai biết được nàng vừa làm chuyện gì. Nhưng nếu ai đó tình cờ nhìn nàng trong khi nàng đang nhìn Harry...

Nàng đứng ngay người, vai thẳng ra. Cố thể hiện vẻ cương quyết. Nàng làm được. Nàng là tiểu thư Olivia Bevelstoke, người có thể xoay xử trong bất kỳ tình huống nào, không phải sao? Nàng là tiểu thư Olivia Bevelstoke, chẳng mấy nữa sẽ là...

Một ý nghĩ lóe lên. Chẳng mấy nữa là Valentine phu nhân. Nàng thích cái tên đó. Valentine phu nhân. Thật lãng mạn. Kỳ thực là, không cái tên nào hay hơn thế.

Nàng quay ra. Vội lấy nắm cửa.

Nhưng ai đó đã mở trước. Nàng lùi lại để không bị cánh cửa va phải.

Nhưng nàng không thể tránh được.

“Ồi!”

Olivia đang ở xó xỉnh nào không biết?

Harry quay lại phòng tiệc đã hơn nửa giờ mà vẫn chẳng thấy bóng dáng nàng đâu. Anh đã thực hiện rất tốt phần của mình, tán gẫu với mấy cô nương đom đóm, thậm chí còn nhảy với một cô nhà Smythe-Smith nữa. Anh kiểm tra tình hình Sebastian dù cậu ta không cần anh phải làm thế - cái vai bị thương đã đỡ từ nhiều ngày qua rồi.

Olivia bảo nàng sẽ vào nhà vệ sinh sửa sang lại đầu tóc một chút nên anh không mong nàng có thể ra ngay, nhưng sao lại lâu thế chứ? Anh nghĩ lúc này trông nàng vẫn khá ổn, đâu cần phải ở trong đó đến giờ này chứ?

“Chào ngài Harry!”

Anh quay về phía phát ra một giọng phụ nữ. Thì ra cái cô ngồi cùng Olivia trong công viên hôm nọ. Chết thật, tên cô ta là gì nhỉ?

“Ngài có thấy Olivia đâu không?”

“Không,” anh nói. “Tôi cũng vừa mới tới đây thôi.”

Cô gái nhú mày. “Chẳng biết cô ấy ở đâu nữa. Hồi này tôi đã gặp cô ấy mà.”

Harry không thể không quan tâm. “Thế à?”

Cô gật đầu, phẩy tay ý nói hai cô đã gặp nhau ở một chỗ khác. “Tôi giúp cô ấy sửa tóc. Ai đó đã làm đổ sâm banh lên váy cô ấy.”

Harry không chắc chuyện đổ sâm banh lên váy thì có liên quan gì đến tóc tai nhưng anh biết tốt hơn hết là lờ đi. Dù Olivia có bịa thế nào thì bạn nàng cũng đã tin, và anh không nên làm hỏng chuyện.

Cô gái nhú mày, ngó nghiêng tìm kiếm trong đám đông. “Tôi có

chuyện muốn nói với cô ấy.”

“Thế cô gặp cô ấy lần cuối là khi nào?” Harry hỏi giọng lịch sự và khách khí.

“Trời ơi, tôi cũng không chắc nữa. Một giờ trước hay sao ấy. Không, không lâu đến vậy.” Cô tiếp tục nhìn khắp đám đông trong vũ phòng, nhưng Harry không biết cô đang tìm Olivia thật hay chỉ đơn giản là xem khách hôm nay có những ai.

“Thấy không ?” Harry lí nhí hỏi bởi anh thấy thật kỳ cục khi đứng cạnh cô mà cô lại nhìn hết người này đến người kia.

Cô lắc đầu, và rồi có lẽ trông thấy ai đó quan trọng hơn nên cô vội nói, “Nếu ngài có gặp cô ấy thì bảo cô ấy là tôi tìm nhé.” Cô vẫy tay chào anh rồi xăm xúi tiến về phía đám đông.

Ra đó cũng chẳng được gì, Harry nghĩ bụng khi tiến về phía cửa hướng ra khu vườn. Anh không nghĩ Olivia ra ngoài nhưng sàn phòng khiêu vũ thấp hơn so với bên ngoài nên phải bước lên ba bậc mới đến cửa. Ở đó anh có thể dễ dàng nhìn thấy nàng hơn nhiều.

Nhưng khi đến được chỗ thuận tiện nhất để quan sát, anh lại thấy khó hiểu. Những ai anh biết đều có ở đó, còn Olivia vẫn không. Kia là Sebastian, vẫn đang khiến mấy bà mấy cô mắt tròn mắt dẹt bằng những câu chuyện bịa đặt về lòng can đảm của mình. Kia là Edward, đứng ngay bên cạnh đang cố thể hiện mình già dặn hơn tuổi. Cô bạn của Olivia (tên là gì đến giờ anh vẫn chưa nhớ nổi) đang nhấp từng ngụm nước chanh, vờ như đang chịu lắng nghe một quý ông luống tuổi mắng la cô điều gì đấy. Kia là em trai song sinh của Olivia, đang đứng tựa người vào tường, nét mặt chán ngán.

Ngay cả Vladimir cũng có ở đây đang xăm xăm băng ngang qua căn phòng với vẻ chăm chú, không buồn xin lỗi khi gạt các quý ông quý bà ra lấy đường đi. Harry nghĩ trông anh ta có phần căng thẳng. Anh không biết có nên hỏi gì khi nhận thấy gã người Nga to lớn đang tiến về phía mình không.

“Đi theo tôi,” anh ta bảo Harry.

Harry giật mình. “Anh nói được tiếng Anh?”

“*Nyeh tak khorosho, kak tiy govorish po-russki.*

Không giỏi như ngài nói tiếng Nga đâu.”

“Chuyện gì thế?” Harry hỏi. Bằng tiếng Anh, chỉ là thận trọng.

Vladimir nhìn anh nghiêm túc. “Tôi biết Winthdrop.”

Chỉ thế thôi là đã đủ để Harry tin anh ta.

Vladimir tiếp, “Tiểu thư Olivia mất tích rồi.”

Đột nhiên chuyện tin anh ta hay không chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Olivia không biết mình đang ở đâu.

Hay bằng cách nào nàng đến được đây.

Hay tại sao tay nàng bị trói ngoặt ra đằng sau, và hai chân cũng bị trói chặt, và miệng bị quấn giẻ.

Hay, nàng nghĩ, chớp mắt liên tục để quen với ánh sáng lờ mờ, tại sao nàng *không* bị bịt mắt.

Nàng đang nằm nghiêng trên giường, nhìn chăm chăm vào tường. Có thể cái tên bắt nàng nhận thấy rằng nếu nàng không đi được, không nói được thì chuyện nàng nhìn thấy gì không thành vấn đề.

Nhưng là ai mới được chú? Và tại sao mới được chú? Chuyện gì đã xảy ra với nàng?

Nàng cố nghĩ, cố tĩnh trí. Nàng đã vào nhà vệ sinh, có Mary Cadogan ở đấy, rồi Mary đi trước, còn Olivia ở lại đó bao lâu nhỉ? Ít nhất cũng vài phút. Có thể là năm.

Rốt cuộc nàng cũng lấy hết cam đảm quay lại buổi tiệc nhưng rồi ai đó mở cửa trước nàng và...

Chuyện gì đã xảy ra? Chuyện gì đã xảy ra?

Nghĩ đi, Olivia, nghĩ đi.

Sao nàng không nhớ được gì thế này? Như thể có một màn sương xám dày đặc phủ kín trí nhớ của nàng.

Nàng bắt đầu thở mạnh. Gáp gáp. Hoảng loạn. Nàng không thể nghĩ thêm được gì.

Nàng bắt đầu vùng vẫy, ngay cả khi nàng biết chẳng mang lại kết quả gì. Nàng cố lật người, dịch ra xa khỏi tường. Dường như nàng không thể bình tĩnh được, để suy nghĩ, để...

“Cô tỉnh rồi.”

Nàng cứng người lại. Trong một khoảnh khắc, toàn thân nàng bắt

động, chỉ còn trống ngực đập loạn xạ.

Nàng không nhận ra giọng nói kia. Và khi người đó đến gần, nàng cũng không nhận ra ai.

Anh là ai?

Nhưng đương nhiên là nàng không nói được. Tuy vậy đôi mắt mở to hoảng loạn của nàng đã nói lên điều đó, và gã hiểu.

“Tôi là ai không quan trọng” gã ta không nói giọng London nhưng nàng cũng không biết chính xác gã là người vùng nào. Nàng vốn không rành về ngôn ngữ vùng miền nên không bao giờ nghe giọng mà biết người ta ở đâu.

Gã đàn ông đến gần hơn, rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Gã lớn tuổi hơn nàng, nhưng không già bằng cha mẹ nàng, mái tóc muối tiêu cắt sát da đầu. Nàng không thấy rõ mắt gã màu gì vì trong phòng không đủ ánh sáng. Không phải nâu mà sáng hơn.

“Hoàng tử Alexei rất quan tâm đến cô,” gã ta nói.

Nàng mở to mắt. *Hoàng tử Alexei* làm chuyện này sao?

Gã đàn ông cười khùng khục khoái trá, “Cô không giỏi che giấu cảm xúc, tiểu thư Olivia, không phải hoàng tử bắt cô tới đây. Nhưng hoàng tử,” gã cúi sát về phía nàng, đến nỗi nàng cảm nhận được mùi hơi thở của gã, “sẽ là người trả tiền để chuộc cô về.”

Nàng lắc đầu, cố gào lên cho anh ta biết rằng hoàng tử không quan tâm đến nàng, hoặc giả có đi chăng nữa thì giờ cũng không còn nữa.

“Khôn ngoan thì nằm yên đi nào,” gã đàn ông bảo, “chẳng thoát được đâu, phí sức để làm gì.”

Nhưng có vẻ như nàng không thể thôi vùng vẫy. Chắc chắn nỗi kinh hoàng đang bùng dậy từ bên trong, và nàng không biết làm cách nào để xoa dịu nó.

Gã đàn ông tóc muối tiêu đứng lên, nhìn nàng kèm theo một cái nhếch mép, “Lát nữa tôi sẽ mang đồ ăn thức uống cho cô.” Gã ra khỏi phòng, và Olivia tưởng chừng như cổ họng nàng nghẹn lại trong cơn sợ hãi cùng cực khi nghe thấy tiếng đóng cửa, và tiếng vặn hai ổ khóa.

Sẽ không thể nào thoát khỏi đây được. Tự thân nàng thì không.

Nhưng liệu có ai biết nàng mất tích?

Chương Hai mươi hai

“Cô ấy đang ở đâu?”

Đó là tất cả những gì Harry có thể thốt ra trước khi lao vào hoàng tử. Anh đã đi theo Vladimir đến căn phòng sau nhà, nỗi sợ tăng dần theo mỗi bước chân. Anh biết mình đang ngớ ngẩn; đây có thể là một cái bẫy lắm chứ. Rõ ràng ai đó đã phát hiện ra anh làm việc cho Bộ Chiến tranh, nếu không thì sao Vladimir biết anh nói được tiếng Nga?

Có thể anh đang bước tới chỗ chết.

Nhưng anh đâu có chọn lựa nào khác.

Tuy thế, khi vừa nhác thấy hoàng tử đứng đó trong căn phòng chỉ có duy nhất một ngọn nến cháy trên cái bàn tròn, Harry thét lên và nhào vào anh ta. Nỗi sợ truyền cho anh thêm nhiều sức mạnh, và cả hai đổ ầm ra sàn nhà sau một cú vật mạnh đến kinh ngạc.

“Cô ấy đâu?” Harry lại hét lên. “Mày đã làm gì cô ấy?”

“Thôi đi!” Vladimir tới tách hai người ra. Chỉ khi Harry đứng lên, dạt ra xa hoàng tử chừng một cánh tay thì anh mới nhận ra Hoàng tử Alexei không hề đánh trả lại anh.

Nỗi sợ hãi cuộn lên trong lòng anh. Trông hoàng tử tái nhợt và giận dữ. Cả thất thần nữa.

“Chuyện gì thế này?” Harry thì thào.

Alexei trao cho anh một mẩu giấy. Harry đưa đến gần ngọn nến để đọc. Nó được viết theo lối chữ Kirin; Harry không chần chừ. Đây không phải lúc vờ như không đọc được.

“Tiểu thư sẽ an toàn nếu ngài chịu hợp tác. Cô ta rất đáng giá. Cảm tiết lộ cho bất kỳ ai”

Anh nhìn lên. “Sao ta biết đó là cô ấy được ? Họ đâu có nói tên cô ấy?”

Không nói gì, Alexei chỉ xòe tay ra. Harry nhìn xuống tay anh ta. Một lọn tóc. Harry những muốn nói rằng đó có thể không phải là tóc nàng, rằng có thể một phụ nữ nào khác cũng có tóc màu ấy, cũng vàng óng như nắng và bơ, cũng xoăn hết như thế, không xoăn tí nhưng hơn mức gọn sóng.

Nhưng anh biết rõ.

“Ai viết tờ giấy này?” anh hỏi. Bằng tiếng Nga.

Vladimir nói trước, “Chúng tôi nghĩ...”

“Anh *nghĩ*” Harry gầm lên. “Anh *nghĩ*? Tốt hơn hết là anh nên nghĩ cách gì đi, chết tiệt. Nếu cô ấy mà có bẻ gì...”

“Nếu cô ấy có bẻ gì,” hoàng tử xen vào rành rọt từng tiếng lạnh lùng, “chính tay ta sẽ cắt cổ bọn chúng, để lấy lại công bằng.”

Harry từ từ quay sang anh ta, cổ ghìm cơn giận đang sôi lên. “Tôi đêch cần công bằng gì ráo,” giọng anh lạc đi vì tức giận. “Tôi muốn *cô ấy*.”

“Chúng ta sẽ cứu cô ấy,” Vladimir nói ngay. Anh ta bắn sang hoàng tử một tia nhìn cảnh báo. “Cô ấy sẽ không hề hấn gì.”

“Anh là ai?” Harry hỏi.

“Không quan trọng.”

“Tôi nghĩ là có đấy.”

“Tôi cũng làm việc cho Bộ Chiến tranh.” Vladimir nói. Anh ta nhún vai. “Thỉnh thoảng thôi.”

“Xin lỗi, thế chưa đủ để tôi tin anh”

Vladimir lại nhìn anh, ánh nhìn sắc và trực diện đã khiến Harry mất hết bình tĩnh từ lúc còn trong vũ phòng.

Rõ ràng anh ta không phải là một gã cận vệ vai u thịt bắp như lâu nay anh ta vẫn vờ.

“Tôi biết Fitzwilliam,” Vladimir hạ thấp giọng.

Harry khựng người lại. Không ai biết Fitzwilliam - trừ phi ông ta muốn cho người đó biết. Đầu anh bắn lên những thắc mắc. Tại sao Bộ Chiến tranh lại yêu cầu anh theo dõi Hoàng tử Alexei trong khi họ đã cài Vladimir vào rồi ?

“ Winthrop không biết tôi đâu,” Vladimir nói, như đoán biết được

Harry định hỏi gì tiếp theo. “Chức anh ta chưa đủ cao để biết tôi.”

Theo như Harry được biết, người duy nhất cao hơn Winthrop chính là Fitzwilliam. “Chuyện gì đang xảy ra thế này?” anh hỏi, cố giữ giọng bình tĩnh.

“Ta không theo Napoleon,” Hoàng tử Alexei phân trần. “Cha ta có theo thật, nhưng” - anh ta đập tay xuống sàn nhà - “ta thì không.”

Harry nhìn Vladimir.

“Ngài ấy không làm việc cùng tôi,” Vladimir nói, hướng ánh nhìn về phía hoàng tử. “Nhưng ngài ấy... giúp tôi rất nhiều. Ngài ấy quyền tiền. Và cả đất đai.”

Harry lắc đầu. “Chuyện này có liên quan gì đến...”

“Có nhiều người muốn lợi dụng ngài ấy.” Vladimit ngắt lời: “Ngài ấy rất đáng giá, dù còn sống hay chết. Tôi bảo vệ ngài ấy.”

Thật không tin nổi. Vladimir quả thực là cận vệ của Alexei. Một chút sự thật trong vô vàn dối trá.

“Ngài ấy đến đây để thăm anh họ, đúng như lời ngài ấy nói.” Vladimir tiếp tục. “Cũng tiện cho tôi gặp gỡ cộng sự ở London này. Không may là việc hoàng tử thích tiểu thư Olivia lại khiến người ta để ý.”

“Ai đã bắt cô ấy?”

Vladimir nhìn lảng sang hướng khác một lúc, và Harry hiểu rằng tình hình đang rất tệ. Nếu anh ta không thể nhìn thẳng vào mắt anh như vậy, thì rõ ràng Olivia đang trong tình trạng vô cùng nguy hiểm.

“Tôi không chắc,” Vladimir rít cuộc cất tiếng. “Tôi chưa thể nói được liệu chuyện này có liên quan gì đến vấn đề chính trị không hay chỉ đơn thuần là vấn đề tiền bạc. Hoàng tử khá giàu có.”

“Nghe nói của cải của ngài ấy giảm sút rồi mà,” Harry sáng giọng.

“Thì đúng là thế,” Vladimir xác nhận. Alexei định phản đối nhưng Vladimir giơ tay ngăn lại. “Nhưng vẫn còn nhiều. Đất đai. Vàng bạc. Đủ để có kẻ nả ham muốn bắt cóc người thân của ngài ấy để đòi tiền chuộc.”

“Nhưng cô ấy đâu phải là...”

“Chắc tại bọn họ nghĩ ta định cầu hôn cô ấy,” Alexei xen vào.

Harry quay sang anh ta. “Đúng không?”

“Không. Lúc trước thì có thể. Nhưng cô ấy...” Anh ta phẩy tay. “Cô ấy yêu ngài. Ta không cần người đàn bà của ta phải yêu ta nhưng ta không chịu được chuyện người đó trao trái tim cho người khác.”

Harry khoanh tay trước ngực. “Rõ ràng ngài không có thái độ dứt khoát nên đã để kẻ thù hiểu lầm.”

“Ta rất lấy làm tiếc về chuyện đó.” Alexei nuốt khan, và đây là lần đầu tiên từ lúc biết anh ta, Harry thấy anh ta kém thoải mái. “Ta đâu thể kiểm soát được suy nghĩ của người khác về mình.”

Harry quay sang Vladimir. “Ta sẽ làm gì bây giờ?”

Về mặt của Vladimir cho anh biết anh ta không thích chuyện có thể xảy ra tiếp theo. “Ta đành phải đợi thôi,” anh ta nói. “Bọn chúng sẽ liên lạc lại.”

“Tôi không thể cứ đứng yên một chỗ thế này và...”

“Thế ngài nghĩ ta phải làm gì bây giờ? Hỏi từng người khách cuối cùng ư? Bọn chúng đã cảnh báo là không được để lộ chuyện này ra. Nói với ngài thế này là chúng tôi đã vi phạm rồi. Nếu bọn chúng là loại người như tôi nghĩ thì chúng tôi không muốn khiến bọn chúng tức giận đâu.”

“Nhưng...”

“Ngài không muốn bọn chúng viện cớ đó làm tổn hại đến Olivia chứ?”

Harry cảm thấy ngọt ngào. Như thể có ai đó đang ngoi lên từ bên trong dạ dày anh và đang bóp mạnh cho ruột gan anh lộn ra ngoài. Anh biết Vladimir nói đúng, hay ít nhất anh biết *anh* không có ý nào hay hơn.

Nó đang giết anh dần mòn. Nỗi sợ hãi. Và cả vô vọng. “Chắc phải có ai đó trông thấy gì chứ,” anh nói.

“Tôi sẽ đi điều tra xem sao,” Vladimir nói.

Harry vội đi nhanh về phía cửa. “Tôi sẽ đi với anh.”

“Không được,” Vladimir nói, đưa tay ngăn anh lại. “Ngài đang rất không bình tĩnh. Ngài sẽ không thể đưa ra quyết định sáng suốt được.”

“Tôi không thể không làm gì được,” Harry nói. Anh lại cảm thấy mình nhỏ bé, non nớt, và bất lực, chỉ biết đứng nhìn mọi việc rối tung lên mà không có giải pháp hữu hiệu nào.

“Không phải thế,” Vladimir trấn an. “Ngài sẽ được việc. Nhưng để sau hẵng.”

Harry nhìn theo Vladimir đi ra cửa, nhưng trước khi anh ta ra khỏi cửa Harry gọi với theo, “Đợi đã!”

Vladimir quay lại.

“Cô ấy có vào nhà vệ sinh,” Harry nói. “Cô ấy vào nhà vệ sinh sau khi...” Anh dọn giọng. “Tôi biết cô ấy có vào nhà vệ sinh.”

Vladimir khẽ gật đầu. “Tốt.” Anh ta lách người ra cửa và biến mất.

Harry nhìn Alexei.

“Thì ra ngài nói được tiếng Nga,” Alexei nói.

“Bà ngoại tôi,” Harry nói. “Bà không chịu nói tiếng Anh với chúng tôi.”

Alexei gật đầu. “Bà ngoại ta là người Phần Lan. Bà cũng giống y như thế.”

Harry nhìn anh ta hồi lâu rồi ngồi thụp xuống ghế, hai tay ôm lấy đầu.

“Ngài nói được tiếng nước ta thật là hay,” Alexei nói. “Chẳng mấy người ở đây biết tiếng Nga.”

Harry cố không để ý đến anh ta. Anh phải nghĩ. Anh không biết phải bắt đầu từ đâu, không rõ mình có biết gì để giúp xác định Olivia đang ở đâu, nhưng anh biết mình phải nghĩ cách.

Nhưng Alexei không chịu ngừng nói. “Ta lúc nào cũng thấy ngạc nhiên khi...”

“Im đi!” Harry quát lên. “Im đi! Đừng lải nhải nữa. Đừng nói thêm một lời chết tiệt nào nữa không liên quan tới việc tìm kiếm Olivia. Ngài hiểu không?”

Alexei khựng lại một lúc. Rồi lẳng lặng băng ngang qua phòng tới chỗ giá sách lấy xuống chai rượu và hai chiếc ly. Anh ta rót rượu - vodka thì phải - ra hai chiếc ly. Không nói gì, chỉ đặt một chiếc xuống trước mặt Harry.

“Tôi không uống,” Harry nói, không buồn nhìn lên.

“Uống một chút sẽ đỡ hơn đây.”

“Không.”

“Ngài bảo ngài là người Nga mà không uống vodka sao?”

“Tôi không uống gì cả,” Harry xẵng giọng.

Alexei nhìn anh khó hiểu rồi ngồi xuống một chiếc ghế cách xa đây.

Ly rượu chơ vơ trên bàn suốt gần một giờ đồng hồ. Cuối cùng Alexei nhận thấy Harry nói thật, bèn cầm lên uống cạn.

Sau khoảng mười phút, Olivia cũng đã có thể bình tĩnh trở lại để tâm trí hoạt động được thông suốt. Nàng tuyệt nhiên không biết làm thế nào để tự giải cứu mình, nhưng nàng biết mình cần tỉnh táo để nhớ lại thật chi tiết chuyện đã xảy ra.

Không thể xác định được nàng đang bị giam giữ ở đâu. Hay có thể nhỉ? Nàng gượng người ngồi dậy quan sát căn phòng. Gần như không thể thấy được bất kỳ thứ gì dưới ánh sáng tù mù đó. Lúc này có cây nến nhưng gã đàn ông nọ đã mang đi mất.

Căn phòng nhỏ và ít đồ đạc, nhưng không tồi tàn. Olivia cố nhích tới gần bức tường hơn để nhìn lớp vữa trát. Rồi nàng cọ cọ má vào bề mặt tường. Nhẵn và láng, không bong tróc hay nhám. Nhìn lên, nàng trông thấy những gờ đắp nổi giữa tường và trần nhà. Và cánh cửa - thật khó quan sát kỹ được khi nàng đang ngồi trên giường, nhưng cái nắm đấm trông như làm từ chất liệu đắt tiền.

Có phải nàng vẫn còn ở tư dinh của ngài đại sứ không nhỉ? Cũng có thể lắm chứ. Nàng cúi người xuống, áp má vào cánh tay trần. Da nàng ấm. Nếu bị mang ra ngoài lẽ nào nàng không thấy lạnh? Đương nhiên nàng không biết mình bất tỉnh đã bao lâu. Có thể nàng đã ở đây hàng giờ rồi. Nhưng nàng không hề có cảm giác mình đã bị đưa ra ngoài.

Nàng chực bật ra tiếng cười hoang mang. Nàng đang *nghĩ* gì thế này? Nàng không *cảm thấy* như thể mình đang ở bên ngoài ư? *Thế* có nghĩa là gì chứ? Có phải nàng sẽ bắt đầu kết luận dựa vào những cảm nhận chủ quan về điều gì có thể xảy ra hoặc không xảy ra khi nàng bất tỉnh hay không?

Nàng buộc mình thôi nghĩ. Nàng cần bình tâm. Nàng sẽ không thể làm được bất kỳ điều gì nếu cứ năm phút lại bắn lên với những suy diễn không đâu vào đâu. Nàng thông minh hơn thế. Nàng có thể tỉnh trí.

Nàng *phải* tỉnh trí.

Nàng đã biết gì về tư dinh ngài đại sứ nhỉ? Nàng đã đến đấy hai lần, lần đầu là vào ban ngày khi nàng diện kiến hoàng tử, lần hai là ban đêm, tại buổi khiêu vũ.

Đấy là một tòa nhà lớn, nằm ở trung tâm thành London. Chắc chắn là có vô số căn phòng có thể giấu người. Có thể nàng đang ở trong khu nhà của gia nhân. Nàng nhíu mày, cố nhớ lại những căn phòng dành cho gia nhân trong khuôn viên nhà Rudland. Phải chăng chúng cũng có kiểu thiết kế gờ đắp nổi? Năm đám cửa có làm từ chất liệu đắt tiền như ở các phòng khác trong nhà không?

Nàng không biết.

Khỉ thật. Tại sao nàng không biết điều đó? Lẽ nào nàng lại không biết điều đó ?

Nàng quay sang bức tường đằng kia. Có một cửa sổ, có tấm rèm nhung nặng nề che kín. Màu đỏ sẫm phải không nhỉ? Hay xanh đậm chẳng? Chẳng thể nhìn rõ được. Bóng đêm đã hút cạn mọi màu sắc xung quanh nàng. Căn phòng chỉ được chiếu sáng nhờ ánh trăng lọt qua ô cửa sổ hình bán nguyệt bên trên khung cửa treo rèm kín mít đó.

Nàng dừng lại, suy nghĩ. Nàng thấy ngờ ngợ điều gì đó.

Nàng tự hỏi liệu mình có thể nhìn ra ngoài cửa sổ được không nếu nàng có thể cố trườn ra khỏi giường. Khó khăn đấy. Hai cẳng chân nàng đã bị trói chặt, gằn như chẳng thể bước nổi một bước ngắn. Thêm nữa, nàng chẳng thể giữ được thăng bằng khi hai cánh tay bị trói ngoặt ra đằng sau.

Đó là chưa kể đến chuyện nàng không được gây ra bất kỳ một tiếng động nào. Thật kinh khủng nếu tên bắt cóc trở lại thấy nàng không còn ở trên giường, tại chính cái chỗ mà gã ta đặt nàng vào. Rất thận trọng, và *rất* chậm rãi, nàng thả chân xuống giường, nhích người từng chút một về mép giường đến khi chân chạm sàn. Cứ như thế, cẩn thận với từng chuyển động, nàng đã có thể cố gượng đứng lên, và rời bằng cách lần theo những đồ đạc trong phòng, nàng tiến gần đến cửa sổ.

Cửa sổ. Sao thấy quen thế nhỉ ?

Chắc vì đó là *cửa sổ* thôi chứ có gì đâu, nàng sốt ruột tự nhủ. Cửa sổ thì lấy đâu ra những chi tiết kiến trúc độc đáo.

Khi lại được gằn cửa sổ, nàng thận trọng khom người về phía trước, cố đưa mặt vào vén hai mảnh rèm ra. Nàng bắt đầu từ một bên má, rồi khi đã

vén được ra một chút, nàng xoay mặt ra phía trước, cố lấy mũi giữ hai mảnh rèm mở ra. Nàng làm đến bốn lần như vậy, và cuối cùng đã thành công, thậm chí còn có thể đưa vai ra ngăn không cho tấm rèm bị kéo kín trở lại vị trí cũ nữa.

Tựa đầu vào lớp kính, nàng... không trông thấy gì cả. Có chăng là hơi thở của nàng phả ra khiến chỗ kính mờ đi. Nàng xoay đầu, áp má sát vào lớp kính để xóa đi chỗ mờ đó. Khi quay mặt lại, nàng cố không thở mạnh khiến lớp kính mờ lần nữa.

Dù vậy nàng cũng chẳng thấy gì nhiều. Điều duy nhất nàng có thể chắc chắn được là mình đang ở cách mặt đất khá xa, chắc tầng năm hay sáu gì đấy. Nàng có thể trông thấy mái của những tòa nhà khác, gần như chỉ có thể.

Trăng. Nàng có thể thấy trăng.

Nàng đã trông thấy trăng trong một căn phòng khác, nơi nàng đã làm tình với Harry. Nàng đã thấy trăng qua cửa sổ hình bán nguyệt.

Cửa sổ hình bán nguyệt!

Nàng dịch về phía sau, cẩn thận để không mất thăng bằng. Cửa sổ này cũng có một hình bán nguyệt bên trên. Không nói lên được *nhiều* điều, ngoại trừ cái khuôn mẫu, những chân song xòe ra từ một điểm chính giữa bên dưới, tạo nên hình giống như nan quạt.

Giống y như tầng dưới.

Nàng vẫn còn đang ở tư dinh ngài đại sứ. Cũng có thể nàng bị đưa sang một tòa nhà khác có cửa sổ giống không sai một ly như vậy, nhưng hiếm khi có chuyện đó, phải không? Còn nữa, tư dinh ngài đại sứ rất rộng lớn. Phải gọi là cung điện mới đúng. Không phải là trung tâm của London mà hơi chệch sang Kensington, nơi có đất đai rộng lớn hơn một chút để những tòa nhà to như vậy tọa lạc.

Nàng dịch về lại cửa sổ, thò đầu ra chỗ rèm mở một lần nữa, bận này nàng làm được ngay. Nàng áp tai vào lớp kính, nghe ngóng. Có tiếng nhạc không? Có tiếng người cười nói ồn ào không? Sao không có dấu hiệu nào cho thấy ở đây đang tiệc tùng linh đình nhỉ ?

Có thể *không phải* nàng đang trong tư dinh ngài đại sứ. Không, không, đây là một tòa nhà rộng lớn. Rất có thể nàng ở tầng cao quá nên không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Nhưng nàng có thể nghe thấy tiếng bước chân. Ngực nàng đập rộn lên,

nàng nửa lê chân nửa nhảy về phía giường, cố quăng mình xuống khi nghe thấy tiếng mở hai ổ khóa.

Khi cửa mở, nàng bắt đầu vùng vẫy. Nàng chỉ nghĩ được duy có cách đó để giải thích tại sao mình đang thờ đốc.

“Đã bảo cô đừng làm thế cơ mà,” gã đàn ông cầu nhàu.

Gã đang bê một chiếc khay có ấm trà và hai cái tách. Olivia có thể ngửi thấy mùi trà thoang thoảng khắp phòng. Thứ mùi thật tuyệt.

“Tôi rất lịch sự đấy chứ, phải không?” gã hỏi, nâng khay lên cao một chút rồi mới đặt xuống bàn. “Tôi có lần cũng bị bịt miệng thế này đấy.” Gã chỉ vào chỗ băng quấn quanh đầu nàng. “Miệng khô lắm.”

Olivia chỉ chăm chăm nhìn gã. Nàng không chắc mình phải trả lời bằng cách nào. *Bằng cách nào*, nghĩa đen. Gã biết nàng đâu có nói được.

“Tôi sẽ tháo ra để cô có thể uống chút trà,” gã bảo, “nhưng cô phải im lặng đấy. Nếu cô phát ra một tiếng động nào lớn hơn một lời cảm ơn thì thậm, tôi sẽ phải cho cô bất tỉnh trở lại đấy.”

Nàng mở to hai mắt.

Gã nhún vai. “Dễ lắm. Tôi làm một lần rồi, và phải nói là rất dễ. Thậm chí cô còn chẳng thấy đau đầu nữa là. Tôi nghĩ vậy.”

Olivia chớp mắt. Nàng *không* thấy đau đầu. Gã đã làm gì nàng?

“Cô sẽ không làm ồn chứ?”

Nàng gật đầu. Nàng cần gã tháo băng. Có thể nếu nàng nói được với gã, nàng sẽ thuyết phục gã rằng đây chỉ là một sự hiểu lầm.

“Đừng cố làm bất kỳ hành động anh hùng nào đấy,” gã cảnh báo trước, dù ánh mắt gã có hơi giễu cợt, hồ như gã không thể hình dung được chuyện nàng làm thế nào có thể khiến gã nao núng được.

Nàng lắc đầu, cố giữ ánh mắt thành khẩn. Ánh mắt là phương tiện giao tiếp duy nhất nàng có thể sử dụng trong khi miếng băng vẫn chưa được tháo ra.

Gã khom người, đưa tay ra nhưng rồi rút lại. “Tôi nghĩ trà uống được rồi đây,” gã bảo. “Không nên để trà... nói thế nào nhỉ?”

Gã là người Nga. Qua cùng một cách hỏi - *Nói thế nào nhỉ?* - Olivia cuối cùng đã có thể nhận ra giọng của gã và có thể xác định được gã là người

nước nào. Nghe giọng gã giống hệt Hoàng tử Alexei.

“Tôi ngớ ngẩn thật đấy,” gã vừa nói vừa rót trà ra hai chiếc tách. “Cô đâu có nói được.” Rồi gã đến bên nàng tháo tấm băng ra.

Olivia ho khan, và phải mất một lúc miệng nàng mới đủ ẩm để nói được, nhưng khi nói nàng nhìn thẳng vào mặt gã bắt cóc, “Quá nồng.”

“Sao cơ?”

“Trà. Ông không muốn nó quá nồng.”

“Quá nồng.” Gã lặp lại từ đó, có vẻ như muốn thử phát ra từ đó bằng miệng mình nghe xem thế nào. Gã gật gù rồi đưa cho nàng tách trà.

Nàng nhăn mặt và nhún vai. Gã nghĩ nàng sẽ đón lấy tách trà bằng cách nào đây? Hai tay nàng vẫn còn bị bẻ ngoặt ra đằng sau cơ mà.

Gã mỉm cười, nhưng không phải là một nụ cười độc ác. Thậm chí cũng không phải là hạ cố. Ấy gần như một nụ cười thăm nã.

Điều đó khiến Olivia thấy hy vọng. Không nhiều, nhưng đôi chút.

“Tôi e là tôi không tin cô đến mức cởi trói tay cho cô đâu.”

“Tôi hứa tôi sẽ không...”

“Đừng hứa những điều cô không thể làm, tiểu thư Olivia.”

Nàng mở miệng định cãi lại nhưng gã cắt ngang. “Ồ, tôi không nghĩ cô nhận thức được mình vừa đưa ra lời hứa sai lầm đâu, nhưng cô sẽ thấy rằng một lúc nào đó cô sẽ nghĩ đây là cơ hội, và cô sẽ không thể bỏ lỡ, cô sẽ làm chuyện dại dột, thế là tôi sẽ phải làm đau cô.”

Thật là một cách hiệu quả để chấm dứt cuộc tranh luận.

“Tôi tin rồi cô sẽ thấy lời tôi nói là đúng,” gã bảo. “Nào, cô tin tưởng để tôi cầm giúp cô tách trà chứ?”

Nàng lắc đầu chậm chậm.

Gã phá lên cười. “Thông minh. Rất thông minh. Tôi không thích những kẻ ngốc nghếch.”

“Có một người tôi rất nể trọng bảo tôi đừng bao giờ tin vào người đàn ông nào bảo tôi tin anh ta,” Olivia từ tốn nói.

Gã lại cười vang. “Người đó - đàn ông à?”

Olivia gật đầu.

“Anh ta là một người bạn tốt đấy.”

“Tôi biết.”

“Này.” Gã đưa tách trà lên miệng nàng. “Trong tình cảnh này cô không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tin tôi đâu.” Nàng nhấp một ngụm. Quả thực nàng không còn lựa chọn nào khác, cổ họng nàng *đang* khô róc.

Gã đặt cái tách xuống và cầm tách của mình lên. “Trà được rót từ cùng một ấm,” gã nói rồi nhấp một ngụm. Khi uống xong gã nói thêm, “Nói thế không phải để cô tin tôi đâu.”

Nàng nhướn mắt lên nhìn thẳng vào gã, “Tôi chẳng có quan hệ gì với Hoàng tử Alexei cả.”

Gã nhếch mép. “Cô nghĩ tôi là một tên ngốc sao, tiểu thư Olivia?”

Nàng lắc đầu, “Đúng là anh ta có để ý đến tôi thật nhưng giờ hết rồi.”

Gã bắt cóc hơi khom người xuống. “Tối nay cô biến mất gần một tiếng đồng hồ, tiểu thư Olivia.”

Nàng sững sờ. Nàng có thể cảm thấy mặt mình đang đỏ bừng lên và cầu mong sao gã không trông thấy điều đó trong căn phòng thiếu ánh sáng này.

“Hoàng tử Alexei cũng vậy.”

“Anh ta không đi cùng tôi,” nàng nói ngay.

Người đàn ông tóc muối tiêu nhăn nhó nhấp thêm một ngụm trà nữa. “Tôi chả biết nói thế nào để không xúc phạm cô” gã hạ giọng, “nhưng người cô có mùi như... nói thế nào nhỉ?”

Olivia có cảm giác gã biết *chính xác* nói như thế nào. Và dù thấy vô cùng xấu hổ song nàng vẫn phải nói, “Tôi ở cùng một người đàn ông. Một người khác chứ *không phải* Hoàng tử Alexei.”

Nghe đến đây gã tỏ vẻ quan tâm. “Thật à?”

Nàng gật đầu cụt lủn để cho gã thấy nàng không muốn nói chi tiết về chuyện này.

“Thế hoàng tử biết chuyện này không?”

“Không phải là việc của anh ta.”

Gã nhấp thêm ngụm trà nữa. “Liệu hoàng tử có bắt đồng với cô về

chuyện này không?”

“Sao cơ?”

“Liệu Hoàng tử Alexei có nghĩ rằng đó là chuyện của anh ta không? Liệu anh ta có tức giận không?”

“Tôi không biết,” Olivia nói, cố làm vẻ thành khẩn. “Anh ta không đến thăm tôi đã hơn một tuần nay rồi.”

“Một tuần thì đâu có lâu.”

“Anh ta biết người đàn ông kia của tôi, và tôi tin rằng anh ta cảm nhận được tình cảm tôi dành cho người ấy.”

Gã đàn ông ngồi ngả người ra ghế, suy xét thông tin vừa nghe được.

“Cho tôi xin thêm ít trà nữa,” Olivia nói. Vì trà ngon. Và nàng thì đang khát.

“Được,” gã nói nhỏ, cầm tách lên cho nàng.

“Ông tin tôi không?” Olivia hỏi khi đã uống xong.

Gã nói chậm rãi, “Tôi không biết.”

Nàng đợi gã hỏi về danh tính của Harry nhưng gã không hỏi, và điều này khiến nàng tò mò.

“Ông sẽ làm gì tôi?” nàng khẽ hỏi, cầu mong đó không phải câu hỏi ngu ngốc.

Gã đang nhìn chằm chằm vào một điểm trên tường qua vai nàng, nhưng ngay lập tức chuyển ánh mắt sang khuôn mặt nàng, tùy thôi.

“Tùy như thế nào?”

“Ta sẽ chờ xem Hoàng tử Alexei có còn quan tâm đến cô nữa không. Tôi không nghĩ ta sẽ cho anh ta biết về chuyện cô đã trót với người khác. Biết đâu anh ta vẫn còn muốn cưới cô làm vợ.”

“Tôi không nghĩ anh ta...”

“Đừng ngắt lời tôi, tiểu thư Olivia,” gã nói với giọng vừa đủ rắn đe để nhắc nàng nhớ gã không phải bạn nàng và đây không phải một bữa trà bình thường.

“Xin lỗi,” nàng lí nhí.

“Nếu anh ta vẫn còn muốn cô, thì điều cô nên quan tâm trước hết là để

anh ta nghĩ cô vẫn còn trinh tiết. Cô không đồng ý hay sao ?”

Olivia không phản ứng gì. Tới khi hiểu ra đây không phải một câu hỏi mang tính giả thuyết, nàng gật đầu.

“Sau khi anh ta trả tiền để chuộc cô về” - gã nhún vai kiểu như chuyện thế nào thì nó sẽ thế - “thì cô muốn nói sao thì nói tôi cũng chẳng quan tâm.” Gã im lặng quan sát nàng một lúc rồi lên tiếng, “Này, thêm một ngụm trà nữa rồi tôi lại bịt miệng cô.”

“Bắt buộc phải thế nữa sao?”

“E là phải thế. Cô thông minh hơn tôi tưởng rất nhiều. Tôi không thể để cô có cơ hội sử dụng bất kỳ vũ khí nào, kể cả giọng nói của cô.”

Olivia nhấp ngụm trà cuối cùng, rồi nhắm mắt khi gã bắt cóc bịt miệng nàng lại bằng dải băng lúc nãy. Khi gã làm xong, nàng nằm xuống giường, bất động nhìn trần trần lên trần nhà.

“Tôi nghĩ cô nên nghỉ ngơi, tiểu thư Olivia,” gã nói với vào khi ra đến cửa. “Lúc này thế là khôn ngoan nhất đấy.”

Olivia không buồn nhìn gã. Chắc chắn gã cũng chẳng mong gì một lời đáp lại, thậm chí bằng ánh mắt. Olivia lắng nghe tiếng lách cách của hai ổ khóa, rồi cuối cùng, lần đầu tiên từ lúc bị bắt đến giờ nàng muốn khóc. Không vùng vẫy, không giận dữ, chỉ khóc.

Nàng thấy nước mắt chảy, lạnh lẽ và nóng hổi, chảy xuống hai bên thái dương, thấm ướt gối. Nàng không thể lau nước mắt được. Không hiểu sao điều này lại khiến nàng cảm thấy bị sỉ nhục nhất.

Nàng có thể làm gì được bây giờ chứ? Nằm đây đợi ư? *Nghỉ ngơi*, như gã bắt cóc bảo? Không thể được; nàng sắp chết đến nơi vì không làm được gì.

Harry giờ hẳn đã biết nàng biến mất. Ngay cả khi nàng bất tỉnh vài phút thôi, anh cũng đã phát hiện ra rồi, đằng này nàng đã bị nhốt ở đây một tiếng đồng hồ là ít.

Nhưng liệu anh có biết phải làm gì không? Anh từng đi lính, đúng vậy, nhưng đây đâu phải là chiến trường với kẻ thù lộ diện. Và nếu nàng vẫn còn trong dinh thự của ngài đại sứ, anh sẽ hỏi mọi người như thế nào? Hơn một nửa người phục vụ ở đây chỉ nói được tiếng Nga. Harry có thể nói vui lòng và cảm ơn bằng tiếng Bồ Đào Nha, nhưng như thế đâu có ích gì nhiều.

Nàng sẽ phải tự cứu lấy mình thôi, hay ít nhất là vậy, cố hết sức để một

ai khác cứu nàng dễ dàng hơn.

Nàng bỏ chân xuống giường và ngồi dậy, cố vút lại sau lưng khoảnh khắc yếu đuối vừa rồi. Nàng không thể cứ ngồi ì ra không làm gì được.

Có lẽ nàng có thể làm gì đó với mấy chỗ trói. Chúng được cột rất chặt, nhưng không chặt đến độ hằn vào da. Nàng có thể với tay tới khuỷu chân. Nhưng hơi khó vì nàng phải cong ưỡn người về phía sau, song cũng đáng để làm thử xem sao.

Nàng nằm nghiêng người và gập chân lên, cố với tay...

Được rồi. Nàng đã chạm tới. Không phải bằng dây thừng mà chỉ là dây vải, chỗ gút được thắt rất chặt. Nàng rên lên. Nàng chỉ có thể cất chữ khó mà cởi được.

Nàng chưa từng kiên nhẫn trong những chuyện như thế này. Chẳng khác nào mấy việc thù thù mà nàng vốn rất ghét và những bài học nàng trốn...

Nếu mở được chỗ gút này, nàng nhất định sẽ học tiếng Pháp. Không, tiếng Nga. Tiếng Nga khó hơn nhiều.

Nếu mở được, nàng sẽ đọc hết cuốn *Cô Butterworth và gã nam tước dở hơi*. Thậm chí nàng sẽ tìm cả cuốn về viên đại tá huyền bí để đọc nữa.

Nàng sẽ năng viết thư hơn, không chỉ cho Miranda thôi. Nàng sẽ đi phân phát đồ từ thiện, chứ không chỉ gói. Nàng sẽ nhất định hoàn tất mọi thứ một khi đã bắt tay vào.

Mọi thứ.

Và dứt khoát không có chuyện nàng yêu ngài Harry Valentine mà không lấy anh.

Dứt khoát không.

Chương Hai mươi ba

Harry ngồi bất động khi Alexei uống xong cốc vodka thứ hai. Anh ta vẫn không nói gì khi uống đến ly thứ ba, thậm chí đến ly thứ tư, ly mà ban đầu rót cho Harry. Nhưng khi hoàng tử với lấy chai rót ly thứ năm...

“Thôi,” Harry gất.

Alexei nhìn anh ngạc nhiên. “Sao?”

“Đừng uống thêm nữa.”

Giờ thì hoàng tử lộ vẻ lúng túng ra mặt. “Ngài bảo ta đừng uống nữa ư?”

Một bàn tay Harry co lại thành nắm đấm căng cứng. “Tôi bảo ngài là đến lúc nào đó chúng tôi cần ngài giúp tìm kiếm Olivia, tôi không muốn ngài chân nam đá chân chiêu rồi ới đây ra đâu.”

“Ta có thể đảm bảo với ngài là ta không chân nam đá chân chiêu. Hay... ới là gì?”

“Bỏ cái chai xuống.”

Alexei không làm.

“Bỏ. Cái. Chai. Xuống.”

“Ta nghĩ ngài quên mất ta là ai rồi đấy.”

“Tôi không bao giờ quên bất kỳ thứ gì cả. Ngài nên nhớ điều đó.”

Alexei chỉ nhìn chòng chọc vào anh. “Ta không hiểu ngài muốn nói gì.”

Harry đứng lên. “Ngài không muốn khiêu khích tôi ngay lúc này đây chứ?”

Alexei nhìn anh một lúc, rồi quay sang cái ly và chai đang cầm trên tay. Bắt đầu rót.

Mặt Harry đỏ tía lên.

Đây là lần đầu tiên trong đời mặt anh đỏ như thế này vì giận dữ, nhưng anh dám thề rằng cả thế giới dường như cũng đổi sang một màu khác nóng

mắt hơn. Hai tai anh lùng bùng và đầu anh ong lên, như thể anh vừa leo lên đỉnh một ngọn núi vậy. Anh không còn kiểm soát được nữa. Kiểm soát bất cứ thứ gì. Cơ thể anh nhào về phía trước trong khi trí óc anh không thể làm gì được để ngăn lại. Anh húc người vào hoàng tử hết một viên đại bác thần công, cả hai va mạnh vào bàn rồi cùng ngã lăn quay ra đất, vodka đổ đầy người.

Harry suýt nôn vì cái mùi nồng nặc đó. Quần áo anh ướt sũng vodka, lạnh, lạnh đến buốt cả da thịt.

Nhưng anh không ngừng lại. Không có gì khiến anh ngừng lại. Anh không nói được gì, không nghĩ được gì. Lần đầu tiên trong đời mình anh không nghĩ được gì để nói. Không gì hết ngoài cơn giận điên người. Cả người anh rần rật cơn thịnh nộ, anh giơ nắm đấm lên sẵn sàng cho hoàng tử một cú vào mặt kèm một tiếng hét cuồng nộ. Rồi...

“Thôi ngay!”

Vladimir vội lao tới giằng Harry ra khỏi Alexei và dúi anh vào tường. “Hai người làm cái quái gì thế?”

“Anh ta điên rồi,” Alexei rít lên, xoa xoa cổ.

Harry thở dốc, cơn giận vẫn còn bùng bùng.

“Thôi đi,” Vladimir quát lên. Anh ta nhìn Harry trừng trừng như thể muốn chặn lại không cho anh nói. “Cả hai người. Giờ thì nghe tôi nói đây.” Anh ta bước về phía trước, đá phải cái chai dưới sàn. Nó văng đi đánh đổ nốt chỗ vodka còn lại. Vladimir hăm hè nhưng không nói gì. Sau khi nhìn chòng chọc vào hai người đàn ông với vẻ xét đoán, anh ta nói tiếp, “Tôi đã xem xét toàn bộ tòa nhà này rồi, và tôi dám chắc là tiểu thư Olivia vẫn còn ở đây thôi.”

“Sao anh lại nghĩ vậy?” Harry hỏi.

“Cửa nào cũng có lính canh.”

“Canh buổi tiệc ư?”

Valdimir nhún vai. “Có nhiều lý do để bảo vệ những gì bên trong tòa dinh thự mà.”

Harry muốn nghe nữa, nhưng Vladimir không nói thêm gì. Thè có Chúa trên cao, cứ hết như đang nói chuyện với Winthrop vậy. Đến giờ Harry mới nhận ra rằng anh căm ghét những lúc như thế này biết bao nhiêu - gi cũng mập mờ, lách la lách lửng và *Chúng tôi có cách*.

“Không lính canh nào trông thấy tiểu thư ra ngoài,” Vladimir tiếp tục. “Cửa duy nhất cô ấy có thể ra đường đường chính chính là cửa chính, nơi tổ chức buổi tiệc.”

“Cô ấy không quay lại buổi tiệc,” Harry nói, rồi giải thích thêm. “Cô ấy vào nhà vệ sinh, nhưng cô ấy không quay lại buổi tiệc.”

“Anh chắc chứ?”

Anh gật đầu. “Chắc.”

“Vậy ta có thể chắc một điều là cô ấy không ra khỏi tòa nhà. Chúng ta không biết liệu cô ấy có vào nhà vệ sinh...”

“Có,” Harry ngắt lời. Anh cảm thấy mình thật ngốc khi không nói ra điều này sớm hơn. “Cô ấy ở đó một lúc. Bạn cô ấy bảo thấy cô ấy ở đó.”

“Bạn nào?” Vladimir hỏi.

Harry lắc đầu. “Tôi không nhớ nổi tên cô gái đó. Nhưng cô ta sẽ không có thông tin gì có ích đâu. Cô ta bảo cô ta ra khỏi nhà vệ sinh trước cả Olivia.”

“Biết đâu cô ta có thể trông thấy gì đó. Tìm cô ta đi,” Vladimir ra lệnh. “Đưa cô ta đến đây. Tôi sẽ thẩm vấn cô ta.”

“Làm thế không hay,” Harry bảo. “Trừ phi anh sẵn sàng giữ cô ta lại làm con tin. Cô ta không thể giữ bí mật nếu cuộc sống của *chính* cô ta phụ thuộc vào điều đó, còn người khác ra sao thì ra.”

“Vậy ngài đi hỏi cô ta đi. Ta sẽ gặp lại nhau tại đây.” Vladimir quay sang Alexei. “Ngài ở lại đây. Phòng khi bọn chúng gửi tin mới.”

Alexei đáp lại gì đó, nhưng Harry không nghe được. Anh đã ra tới sảnh, tìm cô gái đó - dù không biết tên cô ta là gì.

“Dừng lại!” Vladimir gọi.

Harry thấy nóng ruột nhưng vẫn quay lại. Họ không được lãng phí thời gian.

“Không cần đi tìm cô ta,” Vladimir nói giọng cộc lốc. “Cho ngài ra khỏi phòng và để anh ta trong đó,” anh ta hất đầu về phía căn phòng nơi Alexei đang đợi, “chỉ là để che mắt thôi.”

Đầu Harry bắn lên nhưng giọng anh vẫn giữ được bình tĩnh khi hỏi, “Anh nghi ngờ anh ta có dính líu đến vụ này à?”

“*Nyet*. Nhưng anh ta sẽ làm rồi chuyện lên. Còn ngài, tôi nghĩ giờ này đã trở nên bình tĩnh...”

“Đừng tưởng là tôi đây bình tĩnh...” Harry ngắt lời.

Vladimir nhướn mày; tuy vậy vẫn lấy trong áo khoác ra một khẩu súng, chìa báng súng về phía Harry. “Tôi không nghĩ ngài sẽ làm bất kỳ điều gì ngu ngốc.”

Harry cầm lấy báng súng nhưng Vladimir chưa thả ra mà vẫn một mực hỏi, “Được chứ?”

Làm điều ngu ngốc? “Được.” Harry nói. Và anh cầu mong đúng là như thế thật.

Vladimir vẫn còn cầm súng một lúc nữa, rồi đột ngột buông tay ra, đợi Harry ngắm khẩu súng. “Đi theo tôi,” anh ta ra lệnh, và cả hai mau chóng tiến xuống sảnh rồi vòng qua một góc rẽ. Vladimir dừng lại trước một cánh cửa, liếc nhìn hai bên, rồi lách vào bên trong căn phòng trống, ra hiệu cho Harry đi theo. Vladimir đưa một ngón tay lên miệng ra dấu im lặng, rồi thám sát căn phòng để chắc chắn trong đó không có ai.

“Ông đại sứ đang giữ cô ấy,” anh ta nói. “Hay nói đúng hơn là người của ông ta làm chuyện này vì ông ta vẫn đang có mặt tại buổi tiệc.”

“Sao?” Mãi tới buổi tiệc tối nay Harry mới gặp người này, nhưng dù vậy cũng thật khó tin.

“Ông ta cần tiền. Chẳng bao lâu nữa ông ta sẽ bị triệu hồi về Nga, và ông ta hầu như không còn tài sản gì.” Vladimir nhún vai khoát tay để chỉ những thứ sang trọng xung quanh. Ông ta đã quen sống trong cung điện này rồi. Và luôn ganh ghét em họ mình.”

“Điều gì khiến anh nghĩ ông ta bắt Olivia?”

“Tôi có người ở đây,” Vladimir nói bí ẩn.

“Và đó là tất cả những gì anh định cho tôi biết,” Harry nói giọng chán chường, và quả thực đã ngáy đến tận cổ vì không bao giờ được biết một trăm phần trăm sự thật.

“Đó là tất cả những gì tôi có thể nói với ngài, anh bạn ạ.” Vladimir nói. Anh ta lại nhún vai lần nữa. “Thế an toàn hơn.”

Harry không nói gì. Anh không nghĩ mình nên mở miệng.

“Cha mẹ của tiểu thư Olivia đã biết cô ấy mất tích,” Vladimir nói.

Harry không ngạc nhiên. Đã hơn một giờ đồng hồ trôi qua rồi.

“Theo như tôi biết, chưa có thêm ai khác để ý đến chuyện này,” Vladimir nói tiếp. “Có nhiều vodka trong phòng. Tôi không nghĩ họ nhận ra có một ít pha trong nước chanh đâu.”

Harry nhìn chăm chăm vào anh ta, “Cái gì?”

“Thế ngài không biết à?”

Anh lắc đầu. Anh đã uống bao nhiêu ly? Đồ chết tiệt. Đầu óc anh vẫn tỉnh táo, thế nhưng anh có nhận ra có gì khác không? Anh chưa từng say bao giờ, một chút cũng chưa.

“Hai người cũng nhận ra chuyện hoàng tử biến mất,” Vladimir nói tiếp. “Họ đang lo là hoàng tử và con gái họ đang ở cùng với nhau.”

Harry mím chặt môi. Ngực anh nhói lên trước lời bóng gió ấy, nhưng đây không phải lúc để ghen tuông.

“Họ muốn giữ kín chuyện này. Hiện giờ họ đang trò chuyện với ông đại sứ.”

“Vậy sao? Liệu ông ta...?”

“Ông ta đang diễn vai chủ nhà hiếu khách.” Vladimir phun một bãi nước bọt xuống sàn. “Tôi chưa bao giờ tin ông ta.”

Harry nhìn chăm chăm vào chỗ nước bọt với vẻ mặt ngạc nhiên. Đây là lần biểu lộ cảm xúc mạnh nhất Harry từng thấy nơi người đàn ông này. Khi anh nhìn lên, rõ ràng Vladimir đã thấy được sự tò mò nơi anh.

Người đàn ông Nga có thân hình hộ pháp nhìn anh bằng ánh mắt đánh như thép. “Tôi cực kỳ ghét mấy thằng săn gái.” Có một lịch sử nằm đằng sau lời bình phẩm đó, nhưng Harry biết tốt hơn là không nên hỏi gì thêm. Anh gật đầu thể hiện sự nể trọng rồi hỏi, “Giờ sao?”

“Bọn chúng đã biết nơi hoàng tử đang ở rồi. Đó là nơi chúng sẽ gửi thư. Tôi đã yêu cầu anh ta không được làm gì rồi, và tôi nghĩ anh ta đủ khôn ngoan để làm như tôi bảo.”

Harry hy vọng đúng là như vậy. Anh nghĩ đúng là vậy, nhưng Hoàng tử Alexei đã uống khá nhiều rượu.

“Trong khi anh ta đợi, ta sẽ đi tìm.”

“Tòa nhà chết tiệt này có khoảng bao nhiêu phòng?”

Vladimir lắc đầu. “Tôi không biết chính xác. Chắc chắn là hơn bốn mươi phòng. Có thể hơn. Nhưng nếu phải giam giữ ai đó thì tôi sẽ đưa cô ta đến cánh Bắc.”

“Cánh Bắc thì sao?”

“Xa hơn. Và phòng nhỏ hơn.”

“Thế nhưng chẳng lẽ ông ta không lường trước đó sẽ là nơi ta tìm đến đầu tiên à?”

Vladimir ra cửa. “Ông ta sẽ không biết có người đang tìm kiếm. Ông ta nghĩ tôi chỉ là một tên cận vệ ngu ngốc.” Anh ta nheo nheo mắt nhìn sang Harry, “Và ông ta không hề biết về ngài.” Anh ta đặt tay lên nắm cửa. “Đi được rồi chứ?”

Harry nắm chặt khẩu súng trong tay. “Dẫn đường đi.”

Đã gần nửa giờ trôi qua, và Olivia tin chắc cả hai vai nàng đã rã ra, nhưng rút cuộc tay nàng cũng thọc được vào giữa mối thắt và có thể tháo ra được một chút. Nàng dừng lại, nghe ngóng - có phải có tiếng bước chân không nhỉ ?

Nàng duỗi thẳng người trở lại tư thế ban đầu như lúc gã bắt cóc rời khỏi phòng.

Nhưng không, không có gì cả. Không có tiếng tra chìa vào ổ khóa, không có tiếng mở cửa. Nàng lại uốn người ra sau với lấy chỗ gút lúc này nơi mắt cá chân. Chỗ gút bây giờ rõ ràng là bé hơn, nhưng nàng vẫn phải tiếp tục. Còn lâu mới cởi hết được. Nàng không chắc nhưng hình như là kiểu nút kép đối xứng. À, bây giờ còn một nút rưỡi. Nhưng nếu có thể mở hết, nàng sẽ...

Nàng vẫn sẽ bị mắc kẹt tại đây.

Nàng thở dài, rã rời cả thể xác lẫn tinh thần. Nếu nàng phải mất lâu đến vậy chỉ để tháo chỗ gút đó...

Không, nàng nhיע móc mình. Nàng phải tiếp tục. Nếu nàng có thể tháo thêm hai mối nữa, thì nàng chỉ cần cựa nhẹ là chỗ còn lại sẽ dễ dàng tuột ra.

Nàng làm được. Nhất định là thế.

Nàng nghiên răng tiếp tục. Có thể lần này sẽ nhanh hơn vì nàng biết mình đang làm gì. Nàng biết cách cho những ngón tay thao tác thế nào, lèn vào chỗ gút rồi ngoáy qua ngoáy lại, cứ thế, cố nới lỏng chỗ gút.

Hoặc có lẽ lần này nhanh hơn bởi lẽ hai vai nàng giờ tê cứng cả. Chắc chắn việc mất cảm giác đau đớn lúc này là có lợi.

Nàng lèn ngón tay vào... và ngoáy... và lèn... và ngoáy... và uốn lưng ra phía sau... và cong người... và uốn... và uốn cong người ra phía sau...

Và mất thăng bằng.

Nàng ngã âm xuống sàn. Gây nên một tiếng động thật lớn. Nàng nhắm mắt, thậm chí mong sự thay đổi nơi chỗ trói cổ chân không lộ liễu trong khi lắng nghe xem có tiếng khóa cửa bật mở không.

Nhưng không có gì.

Chẳng lẽ gã đó không nghe thấy. Có vẻ như vô lý. Olivia chưa bao giờ khéo léo; cả hai tay hai chân nàng đều bị trói cả và nàng rất lóng ngóng. Không cần nói cũng biết, nàng không thể rơi xuống giường mà không gây ra tiếng động.

Có thể không có ai ngoài đó. Nàng những tưởng gã bắt cóc nàng đang ngồi trên ghế bên ngoài cửa, nhưng quả thực nàng không hiểu sao mình lại nghĩ vậy. Gã ta chắc chắn không hề nghĩ nàng có thể trốn được, còn Olivia khá chắc chắn khu nhà này không có người qua lại. Tiếng bước chân duy nhất nàng nghe được là từ người đàn ông tóc muối tiêu nọ.

Nàng cứ nằm nguyên thế dưới sàn bên giường đợi thêm một phút nữa, phòng khi có ai bước vào, rồi cố nhích người ra cửa để ghé mắt nhìn ra bên ngoài qua khe hở dưới cánh cửa. Khe hở rất bé, nhiều lắm chỉ chừng hai phân nên nàng không thể nhìn thấy gì nhiều - ngoài ánh sáng hơn phòng nàng một chút. Nhưng nàng nghĩ mình có thể thấy bóng người nếu có ai đi qua.

Mà nàng không nghĩ là có ai.

Vậy là không ai canh gác nàng cả. Đây chắc chắn là một thông tin có lợi, cho dù nàng không biết có lợi như thế nào khi nàng đang trong tình trạng tay chân bị trói cả. Và nàng thực sự không chắc làm thế nào nàng có thể lên giường trở lại. Nàng có thể tì vào chân giường mà đứng dậy, nhưng cái bàn đặt bình trà đã chặn mất chân đầu giường.

Bình trà!

Trong nàng bỗng trào dâng niềm phẫn khích và sức mạnh, và nàng bật người thật nhanh về lại chỗ cái bàn. Nàng phải nhảy, nhảy, nhích chân...

Nàng đã lại được chỗ cái bàn. Giờ làm sao đập nó đây? Nếu đập vỡ được cái bình, nàng có thể dùng mảnh vỡ để cứa mấy chỗ trói.

Nàng cố hết sức gượng đứng dậy, dùng thành giường làm điểm tựa, nàng từ từ đứng lên, các cơ đau nhói, rồi cuối cùng nàng cũng đứng được. Nàng mất một lúc đứng thở, đoạn tựa người vào bàn, đầu gối khụy xuống đến khi tay ở ngang tầm mặt bàn hầu chụp được quai cầm bình trà.

Xin đừng có ai ngoài kia vào lúc này xin đừng có ai ngoài kia vào lúc này.

Nàng cần dùng sức. Nàng không thể cứ thế thả xuống sàn là được. Nàng đưa mắt quanh phòng, nghĩ cách. Nàng bắt đầu quay.

Làm ơn làm ơn làm ơn.

Nàng quay mỗi lúc một mạnh hơn, và rồi...

Buông tay.

Cái bình va vào tường đánh ầm. Olivia sợ ai đó có thể xông vào phòng vội nhảy lui chúi về lại giường và nằm vật ra mặc dù giải thích như thế nào về cái bình vỡ nàng vẫn chưa nghĩ ra.

Nhưng không có ai vào.

Nàng nín thở. Nàng lại bắt đầu ngồi dậy. Giày nàng chạm sàn, và rồi...

Tiếng bước chân. Thật nhanh, về phía nàng.

Ôi trời.

Cả giọng nói nữa. Bằng tiếng Nga. Nghe rất gấp gáp. Giận dữ.

Họ sẽ không làm hại nàng, phải không? Nàng quá giá trị. Họ bắt cóc nàng để đòi Hoàng tử Alexei trả tiền chuộc và...

Và nếu Hoàng tử Alexei đã nói không cần nàng nữa thì sao? Anh ta không còn tán tỉnh nàng nữa. Và anh ta biết rằng nàng đang yêu Harry. Nếu anh ta thấy cay cú thì sao? Nếu anh ta muốn trả thù thì sao?

Nàng nhảy về lại giường, thu người vào tít trong góc. Sẽ rất tuyệt nếu có thể can đảm đối mặt với bất kỳ chuyện gì sắp xảy đến với cái nhếch mép

và cái đầu ngẩng cao, nhưng nàng đầu phải Marie Antoinette mặc đồ trắng trong buổi hành quyết, bình thần xin lỗi tên đao phủ hết sức tao nhã khi vô tình giẫm phải chân hắn ta.

Không, nàng là Olivia Bevelstoke, và nàng không muốn chết như thế. Nàng không muốn ở đây, nàng không muốn ném trái nõi sợ hãi kinh khủng đến chết khiếp như thế này.

Ai đó bắt đầu nện cửa - mạnh, liên tục, và hồi hả.

Olivia bắt đầu run lẩy bẩy. Nàng cuộn tròn người như trái bóng nhỏ hết sức có thể, vùi đầu vào giữa hai đầu gối. *Làm ơn làm ơn làm ơn*, nàng niệm trong đầu, cứ thế, liên tục. Nàng nghĩ về Harry, về gia đình nàng, về...

Cánh cửa gỗ bắt đầu sắp bục ra.

Olivia cầu mong mình không mất kiểm soát.

Rồi cánh cửa bung ra.

Nàng thét lên, âm thanh vỡ ra từ cổ họng. Như thể miếng băng chà xát vào lưỡi nàng, như thể một luồng khí mạnh khô khốc thốc ra từ khí quản.

Và rồi có tiếng ai đó gọi tên nàng.

Bụi và bóng tối khiến nàng không thấy gì ngoài dáng một người đàn ông lực lưỡng đi về phía nàng.

“Tiểu thư Olivia.” Giọng người đàn ông thô và trầm. Và chất giọng nặng nề nữa. “Cô có sao không?”

Đó là Vladimir, tên cận vệ vai u thịt bắp thường làm làm lì lì không nói không rằng. Bất giác tất cả những gì hiện ra trong đầu nàng là hình ảnh anh ta nắm tay cho Sebastian, và than ôi, nếu anh ta có thể làm vậy, anh ta cũng có thể bẻ tay nàng ra làm đôi, và...

“Đề tôi giúp cô nào,” anh ta bảo.

Anh ta nói tiếng Anh ư? Anh ta biết nói tiếng Anh từ khi nào vậy?

“Tiểu thư Olivia?” anh ta lặp lại, giọng trầm nghe như đang làu bàu. Anh ta lôi ra một con dao, và nàng co rúm người lại, nhưng anh ta chỉ đưa con dao lại cắt đứt dải băng bịt miệng nàng ra.

Nàng ho khan và gần như mắc nghẹn, chỉ loáng thoáng nghe thấy anh ta quát lên gì đó bằng tiếng Nga.

Có tiếng ai đó đáp lại, cũng bằng tiếng Nga, và nàng nghe thấy tiếng

bước chân... chạy... đến gần hơn... và rồi...

Harry?

“Olivia!” anh hét lên, chạy về phía nàng.

Vladimir nói gì đó với anh – *bằng tiếng Nga* - và Harry đáp lại cộc lốc.

Cũng bằng tiếng Nga.

Nàng chăm chăm nhìn hai người sừng sốt. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Tại sao Vladimir nói tiếng Anh?

Tại sao Harry nói tiếng Nga?

“Olivia, tạ ơn Chúa!” Harry thốt lên, hai tay đỡ lấy khuôn mặt nàng. “Hãy nói cho anh biết là em không sao đi nào. Hãy cho anh biết chuyện gì đã xảy ra?”

Nhưng nàng không thể cử động được, thậm chí không nghĩ được gì. Khi anh nói tiếng Nga - nàng thấy như thể anh là một người hoàn toàn khác. Giọng anh khác, và khuôn mặt anh khác, miệng và các cơ chuyển động cũng theo một cách khác.

Nàng hất anh ra. Nàng có biết anh không? Nàng có biết anh thật không? Anh đã kể với nàng rằng cha anh là người hay say sưa, rằng bà ngoại anh đã chăm sóc dạy dỗ anh - có điều nào là thật không?

Nàng đã làm gì ? Ôi trời đất ơi, nàng đã trao thân cho một người thậm chí nàng không biết rõ, không thể tin tưởng.

Vladimir đưa thứ gì đó cho Harry. Anh gật đầu rồi nói gì đó bằng tiếng Nga.

Olivia cố lùi lại nhưng đụng phải tường. Nàng thở dốc, nàng không còn lối thoát. Nàng không muốn ở đây, không muốn ở cùng với người đàn ông không phải Harry của nàng, và...

“Yên nhé,” anh nói, giơ con dao lên.

Olivia nhìn lên thấy ánh kim loại sáng lóe khi lưỡi dao hướng về phía mình, nàng thét lên.

Đó là âm thanh Harry không bao giờ muốn nghe lần nữa.

“Anh sẽ không làm đau em đâu,” anh bảo nàng, cố giữ giọng thật bình

tĩnh và đáng tin cậy nhất có thể. Hai tay anh vững vàng khi cắt chỗ trói cho nàng, nhưng trong lòng anh run rẩy.

Anh biết anh yêu nàng. Anh biết anh cần nàng, anh không thể hạnh phúc nếu thiếu nàng. Nhưng mãi cho đến giây phút đó, anh mới hiểu sự rộng lớn của nó, độ sâu của nó, đó là ý thức tận cùng việc nếu không có nàng, anh không là gì cả.

Và rồi tiếng thét của nàng, nỗi sợ của nàng đối với... *anh*.

Anh gằn như nghẹn ngào trong nỗi đau đó.

Anh cắt chỗ trói nơi khoeo chân nàng trước, rồi tới cổ tay, nhưng khi anh định vỗ về nàng, nàng gằn như rú lên và nhảy vội xuống giường. Nhanh đến nỗi anh không kịp ngăn lại, và rồi, và rồi khi chân chạm được tới sàn - hẳn là hai bàn chân nàng nhói đau như bị kim đâm - nàng khuyu gối ngã lăn ra.

Chúa ơi, nàng sợ anh. Sợ *anh*. Họ đã nói gì với nàng? Họ đã làm gì nàng?

“Olivia,” anh nói giọng vỗ về, vươn người về phía nàng, từ từ từng chút một.

Đừng chạm vào người tôi,” nàng rên rỉ. Nàng cố lết đi với đôi chân tê cứng không cử động được.

“Olivia, để anh giúp em nào.”

Nhưng như thể nàng không nghe anh.

“Ta cần đi ngay,” Vladimir lầu bầu bằng tiếng Nga.

Harry thậm chí không buồn nhìn anh ta khi nài thêm một phút nữa, những từ tiếng Nga thốt ra từ miệng anh tron tru, không chút ngắc ngứ.

Olivia mở to mắt cuống cuồng nhìn về phía cửa, định bụng lao ra.

“Lẽ ra anh đã nói cho em biết rồi,” Harry nói khi đột nhiên nhận ra lý do tại sao nàng hoảng loạn như thế. “Bà ngoại anh là người Nga. Khi anh còn nhỏ bà nói với anh toàn bằng tiếng Nga. Đó là lý do tại sao...”

“Ta không có thời gian giải thích này nọ đâu,” Vladimir cáu bẳn. “Tiểu thư Olivia, ta phải đi *ngay*”

Hẳn là nàng chịu phục tùng khi nghe giọng nói đầy quyền uy của anh ta nên gật đầu và chịu để Harry đỡ đứng lên dù trông nàng còn run rẩy và sợ

hãi.

“Anh sẽ sớm giải thích với em,” anh bảo cô. “Anh hứa.”

“Làm sao anh tìm được em?” nàng thì thào.

Anh cúi xuống nhìn nàng khi họ vội ra khỏi phòng. Ánh mắt nàng đã thay đổi; nàng vẫn còn run rẩy nhưng anh đã có thể thấy lại *nàng* khi nhìn sâu vào đôi mắt ấy. Trước đó, chúng không chứa đựng gì ngoài nỗi kinh hoàng.

“Chúng tôi nghe thấy tiếng động do cô gây ra,” Vladimir nói, cầm súng ở tư thế sẵn sàng bắn khi chuẩn bị đi qua một góc ngoặt. “Cô rất may đấy. Mà cũng rất ngốc nữa. Nhưng cô làm thế hóa ra lại tốt.”

Olivia gật đầu, và rồi quay sang Harry hỏi, “Sao anh ta nói được tiếng Anh?”

“Anh ta không chỉ là cận vệ,” Harry đáp, hy vọng hiện giờ nói thế là đủ. Lúc này không có thời gian để nói hết toàn bộ câu chuyện được.

“Đi nào,” Vladimir nói, ra hiệu cho hai người đi theo.

“Anh ta là ai?” Olivia hỏi khẽ.

“Quả thực anh không thể nói được,” Harry đáp.

“Hai người sẽ không bao giờ gặp lại tôi nữa đâu,” Vladimir nói rất thản nhiên.

Giờ anh bắt đầu quý mến và tôn trọng người đàn ông này, nhưng anh cũng mong sao điều này thành sự thật. Chính *thế*. Khi họ ra được khỏi đây, anh sẽ gửi thông báo đến Bộ Chiến tranh. Anh sẽ cưới Olivia, họ sẽ chuyển đến Hampshire và có với nhau những đứa con biết nói nhiều thứ tiếng, và anh sẽ ngồi nơi bàn làm việc mỗi ngày làm một việc không có gì hay hơn là cộng các con số trong sổ kế toán.

Anh thích sự nhàm chán. Anh *khao khát* sự tẻ nhạt.

Nhưng tẻ nhạt, rui thay, không phải khẩu lệnh của những thời khắc còn lại trong buổi tối hôm nay...

Chương Hai mươi bốn

Lúc họ xuống đến tầng trệt, hai chân của Olivia đã có cảm giác trở lại nên nàng không phải tựa sát vào Harry nữa.

Nhưng nàng không để anh buông tay ra.

Nàng vẫn còn sợ hãi, tim đập nhanh và máu chảy rần rật trong người, và nàng không hiểu tại sao anh nói tiếng Nga, lại còn cầm súng nữa, và nàng không chắc liệu mình có nên tin anh, và thậm chí còn tệ hơn nữa là, nàng không biết liệu nàng có thể tin vào bản thân mình không, vì nàng sợ nàng có thể đã yêu phải một ảo ảnh, một người đàn ông thậm chí không hề tồn tại.

Nhưng dù vậy nàng cũng không để anh buông tay ra. Trong khoảnh khắc đầy sợ hãi này, đó là điều thật duy nhất trong cuộc đời nàng.

“Lỗi này,” Vladimir đang đi trước nói đanh gọn. Họ đang đi về phía phòng làm việc của ngài đại sứ, nơi cha mẹ nàng đang đợi nàng. Họ vẫn còn phải đi một quãng nữa, hay Olivia giả định vậy trước sự im ắng bên trong đại sảnh. Khi nào có thể nghe thấy tiếng ồn vẳng ra từ bữa tiệc, nàng mới biết được mình đã gần tới nơi.

Nhưng họ không đi nhanh được. Đến mỗi lối rẽ, mỗi đầu cầu thang hay chân cầu thang, Vladimir đều dừng lại, đưa một ngón tay lên môi, nép sát vào tường quan sát xung quanh cẩn thận. Và lần nào cũng vậy, Harry theo sát, kéo Olivia ra đằng sau anh, lấy người che chắn cho nàng.

Olivia hiểu rằng lúc này cần phải cẩn trọng, nhưng nàng cảm thấy như thể có gì đó bên trong nàng cứ muốn nổ tung lên và nàng chỉ muốn vùng chạy, để cảm thấy không khí tấp lên mặt khi băng băng qua những hành lang.

Nàng muốn về nhà.

Nàng muốn mẹ.

Nàng muốn cởi cái đầm này ra và đốt nó đi, tắm gội, uống chút gì đó ngọt hay chua hay the mát - gì cũng được miễn là có thể gột sạch cái vị sợ hãi ra khỏi miệng.

Nàng muốn cuộn người trên giường, kéo gối chụp lấy đầu - nàng không muốn nhớ lại chuyện này chút nào. Nàng muốn, một lần trong đời,

không tò mò. Có thể ngày mai nàng sẽ muốn biết tại sao và vì có gì, nhưng ngay lúc này đây nàng chỉ muốn nhắm tịt hai mắt lại.

Và nắm chặt tay Harry.

“Olivia.”

Nàng nhìn anh, chỉ đến lúc đó nàng mới nhận ra rằng từ lúc này đến giờ nàng nhắm mắt, suýt nữa thì ngã.

“Em ổn chứ?” anh thì thào.

Nàng gật đầu dù thực sự không phải thế. Nhưng nàng nghĩ có thể mình *đủ* ổn. Đủ cho đêm nay, cho bất kỳ điều gì nàng cần phải làm.

“Em đi được chứ?” anh hỏi.

“Em phải đi thôi.” Bởi vì sự thật là nàng còn có lựa chọn nào khác đâu.

Anh siết chặt tay nàng.

Nàng nuốt nước bọt, nhìn xuống chỗ tay anh nắm, da anh áp sát vào da nàng. Nắm tay anh ấm, gần như nóng giãy, và nàng tự hỏi những ngón tay của nàng có phải giống như những mẩu băng sắc nhọn đang đâm vào tay anh hay không.

“Không còn xa nữa đâu,” anh trấn an.

Tại sao anh nói tiếng Nga?

Những từ đó cứ lớn vồn trên môi nàng, gần như muốn bật ra ngoài. Nhưng nàng giữ chúng lại, không cho chúng thoát ra. Giờ không phải là lúc hoạnh hợ. Nàng phải tập trung vào việc nàng đang làm, việc *anh* đang làm cho nàng. Tư dinh của ngài đại sứ thật rộng lớn, và nàng đã bị ngất khi được mang tới căn phòng nhỏ xíu trên lầu. Nàng không thể tự tìm được đường đi về phòng khiêu vũ, có phải không - ít nhất là không thể không bị lạc?

Nàng phải tin rằng anh có thể đưa nàng về an toàn. Nàng không có lựa chọn nào khác.

Nàng phải tin anh.

Nàng phải tin.

Rồi nàng nhìn anh, thực sự nhìn anh lần đầu tiên kể từ khi anh và Vladimir tới cứu nàng. Một màn sương mỏng nhẹ như sa từ lúc này đến giờ vẫn giăng ngang qua tâm trí nàng giờ bắt đầu tản ra, và nàng nhận ra rằng đầu óc nàng cuối cùng đã minh mẫn trở lại. Hay đúng hơn là, nàng nghĩ với

cái nhếch môi thiếu nữ thật ngộ, đầu óc nàng đã đủ minh mẫn.

Đủ minh mẫn để biết rằng nàng tin anh.

Không phải vì nàng buộc phải thế. Đơn giản bởi vì nàng tin thôi. Bởi vì nàng yêu anh. Và có thể nàng không biết tại sao anh đã không kể nàng nghe chuyện anh nói được tiếng Nga, nhưng nàng biết *anh*. Khi nàng nhìn vào mặt anh, nàng trông thấy anh đang đọc cuốn *Cô Butterworth*, rầy nàng khi nàng ngắt lời. Nàng thấy anh ngồi trong phòng khách nhà nàng, khẳng rằng nàng cần được anh bảo vệ trước hoàng tử.

Nàng trông thấy anh mỉm cười.

Nàng trông thấy anh cười vang.

Và nàng trông thấy đôi mắt anh, thấy sâu đến tận đáy khi anh nói yêu nàng.

“Em tin anh,” nàng thì thào. Anh không nghe thấy, nhưng cũng không sao. Nàng không nói những lời đó cho anh nghe.

Nàng nói cho chính mình.

Harry đã quên mình từng ghét chuyện này đến thế nào. Những cuộc chiến đủ cho anh biết có một số tay đàn ông ưa hiểm nguy. Và những cuộc chiến đủ cho anh biết anh không nằm trong số họ.

Anh có thể tĩnh trí, hành động bình tĩnh và lý trí, nhưng sau đó, khi sự an toàn bao quanh anh như lớp vải liệm, anh bắt đầu run rẩy. Hơi thở của anh càng lúc càng gấp gáp, và đã hơn một lần anh không thiết ăn uống gì cả.

Anh không thích cảm giác sợ hãi.

Và chưa bao giờ trong đời mình anh thấy sợ hãi như lần này.

Những kẻ bắt cóc Olivia là những kẻ nhân tâm, hay Vladimir đã bảo anh như vậy khi họ đi tìm nàng. Chúng đã phục vụ cho đại sứ nhiều năm và được ban thưởng hậu hĩ cho hành động xấu xa của chúng. Chúng trung thành và hung bạo - một kết hợp đáng sợ. Điều an ủi duy nhất là chúng không thể làm hại đến Olivia nếu chúng nghĩ rằng nàng có giá trị đối với Hoàng tử Alexei. Nhưng bây giờ nàng đã thoát, ai mà biết được chúng có thể coi nàng là gì? Chúng có thể xem nàng là món hàng đã bị nhơ nhớp, hoàn toàn có thể bị rũ bỏ không thương tiếc.

“Giờ không còn xa nữa” Vladimir nói bằng tiếng Nga khi họ đến chân cầu thang. Họ chỉ phải đi qua phòng triển lãm dài đến khu vực công cộng của dinh thự, và thế là được an toàn. Buổi tiệc vẫn còn huyền ảo, và không ai dám giở trò bạo lực trong khi có hàng trăm công dân nổi bật nhất nước Anh có mặt làm chứng.

“Không còn xa lắm đâu,” Harry thì thầm với Olivia. Hai bàn tay nàng lạnh như đá, nhưng có vẻ như nàng đã gằn lấy lại tinh thần.

Vladimir lách người tiến về phía trước. Họ đã chọn đi cầu thang phụ, nhưng không may nó lại dẫn đến một cánh cửa đóng. Vladimir áp tai sát vào cửa nghe ngóng.

Harry kéo Olivia gần hơn.

“Đi nào,” Vladimir nói khẽ. Anh ta chậm chậm mở cửa, bước vào ra hiệu cho hai người đi theo.

Harry bước vào một bước, rồi một bước nữa, Olivia bước theo sau.

“Nhanh nào,” Vladimir nói khẽ.

Cả ba di chuyển thật nhanh, không gây tiếng động, men theo tường, và rồi...

Rắc!

Harry kéo mạnh tay Olivia, bản năng của anh muốn bảo vệ cho nàng, nhưng không có nơi nào, không chỗ ẩn nấp, không nơi trốn tránh. Không có gì ngoài dãy hành lang trống không rộng thênh thang, và một kẻ nào đó ở một chỗ nào đó đang cầm súng.

“Chạy đi!” Vladimir la lớn.

Harry buông tay Olivia ra - nếu hai tay tự do nàng có thể chạy nhanh hơn - và hét lên, “Chạy!”

Và họ chạy. Băng qua hành lang, vòng sang một lối rẽ theo sát Vladimir. Từ đằng sau, kẻ nào đó quát lớn bằng tiếng Nga yêu cầu họ dừng lại.

“Cứ chạy đi!” Harry hét lên. Một tiếng súng nổ nữa, và làn này rất gần, sượt qua vai Harry.

Hay trúng vào vai anh. Anh không biết nữa.

“Lối này!” Vladimir ra lệnh, và họ theo sau anh ta rẽ sang một lối

khác, và rồi ra đến một hành lang. Không nghe thấy tiếng súng nữa, và cũng không có tiếng chân đuổi theo sau, và rồi như thế nào chẳng rõ, cả ba lọt vào phòng của đại sứ.

“Olivia!” mẹ nàng kêu lên, và Harry đứng nhìn khi hai người ôm chầm lấy nhau. Olivia mới lúc trước đây thôi không hề rỏ một giọt nước mắt nào, ít nhất là Harry không hề thấy, giờ đổ ụp vào lòng mẹ nức nở.

Harry tựa người vào tường. Anh cảm thấy chóng mặt.

“Anh có sao không?”

Harry chớp mắt. Hoàng tử Alexei nhìn anh lo lắng.

“Anh chảy máu kia.”

Harry nhìn xuống. Anh đang ôm lấy vai mình. Anh không hề ý thức được từ lúc nãy đến giờ mình làm như vậy.

Anh nhấc tay ra nhìn xuống vết thương. Lạ thật, không đau đớn gì cả. Cứ như thể là vai của một ai khác.

Anh khuyu xuống.

“Harry!”

Và rồi... không phải màu đen, thật đấy. Tại sao người ta lại bảo là khi ngất thì thấy toàn màu đen nhỉ? Anh thấy màu đỏ. Hay xanh gì đấy.

Hay...

Hai ngày sau.

Những trải nghiệm mình hy vọng không bao giờ trải qua lần nữa.

Olivia Bevelstoke

Olivia thôi nghĩ miên man khi nhấp một ngụm trà. Cha mẹ nàng lo lắng sai người mang trà vào tận phòng cho nàng cùng với một đĩa lớn bánh quy. Có thể bắt đầu từ đâu với một danh sách kiểu như thế nhỉ? Sẽ có việc bị bất tỉnh (rõ ràng là do kẻ nào đó bịt miệng bằng một tấm khăn tẩm thuốc mê, điều mà sau này nàng mới biết). Và người ta không thể quên được dải băng

bị miệng, hay tay chân bị trói.

Ồ, nàng không thể bỏ qua chuyện chính gã đàn ông đã gây ra tất cả mọi chuyện ở trên cho nàng uống trà nóng. Chuyện này gây tổn thương đến lòng tự trọng của nàng hơn bất kỳ chuyện gì khác, nhưng nó xứng đáng được đứng đầu danh sách.

Olivia luôn đề cao lòng tự trọng của mình.

Đề xem nào, còn gì nữa... Mắt thấy tai nghe một cánh cửa bị phá toang. Nàng không thích thế. Nét mặt của cha mẹ khi trông thấy con gái được đưa về trong vòng tay che chở của mình - nhẹ nhõm, đúng là thế rồi, nhưng kiểu nhẹ nhõm sau cơn kinh hoàng ghê gớm, và Olivia không hề muốn bất kỳ ai nàng yêu thương rơi vào tình huống đó một lần nữa.

Và rồi, Chúa ơi, chuyện này mới tệ nhất đây: chứng kiến Harry đổ người xuống sàn nhà ông đại sứ. Nàng không hề biết anh bị bắn. Sao mà nàng không biết được nhỉ? Tại nàng mãi khóc vùi trong lòng mẹ, nàng không hề trông thấy anh tái nhợt như xác chết, hay đang ôm lấy vai mình.

Nàng những tưởng trước đó nàng đã sợ đến cùng cực nhưng không có gì - không có gì - có thể so sánh với nỗi sợ hãi trong ba mươi giây giữa lúc anh khụy người xuống và Vladimir trấn an nàng rằng chỉ là một vết thương nơi phần mềm thôi.

Và đúng như thế thật. Đúng như lời của Vladimir, Harry đã ổn ngay ngày hôm sau. Anh đến nhà nàng trong lúc nàng đang dùng bữa sáng, và rồi anh giải thích mọi chuyện - tại sao anh đã không cho nàng biết anh nói được tiếng Nga, công việc anh làm nơi bàn làm việc thực sự là gì khi nàng theo dõi anh, ngay cả chuyện tại sao anh đến thăm nàng với cuốn *Cô Butterworth và gã nam tước dở hơi* vào buổi chiều tuyệt vời và cuồng nhiệt ấy. Chẳng phải để lấy lòng lảng giềng, hay anh có bất kỳ cảm tình gì với nàng ngoài sự coi thường. Anh được *ra lệnh* làm điều đó. Không ai khác hơn ngoài Bộ Chiến tranh.

Nàng có thật nhiều điều phải hiểu trong lúc ăn trứng lòng đào và uống trà.

Nhưng nàng đã lắng nghe, và nàng hiểu. Giờ thì mọi chuyện đã xong xuôi, mọi nút thắt đã được mở. Ông đại sứ đã bị bắt cùng đám thuộc hạ, cả tên bắt cóc tóc muối tiêu nữa. Hoàng tử Alexei đã gửi một lá thư xin lỗi, đại diện toàn thể nhân dân Nga, và Vladimir, đúng như lời anh ta nói, đã biến mất tăm.

Thế nhưng nàng vẫn không thấy Harry đâu đã hai mươi bốn giờ đồng hồ. Anh đã ra về sau bữa sáng, và nàng cứ tưởng anh sẽ lại đến, nhưng...

Chẳng thấy đâu.

Nàng không lo lắng. Thậm chí cũng không quan tâm. Nhưng lạ quá. Thật lạ.

Nàng nhấp thêm một ngụm trà nữa, rồi đặt cái tách xuống đĩa lót. Rồi nàng cầm cả tách lẫn đĩa đặt lên trên cuốn *Cô Butterworth*. Vì nàng không thôi với tay cầm cuốn sách.

Song nàng không muốn cầm nó lên. Mà không có Harry.

Nàng vẫn chưa đọc báo xong. Nàng đã đọc xong nửa cuối, và muốn tiếp tục đến những tin quan trọng hơn ở những trang trước. Có tin đồn Bonaparte bệnh tình ngày càng trầm trọng. Nàng nghĩ chắc là ông ta vẫn chưa chết; nếu chết thì tin ấy đã được đưa lên trang nhất với dòng tít đủ thu hút nàng.

Dù vậy có thể vẫn còn một tin đáng chú ý nào đó nên nàng lại cầm tờ báo lên, và vừa lúc tìm được một bài báo định đọc thì nghe thấy tiếng gõ cửa.

Là Huntley. Ông mang vào một mẩu giấy nhỏ. Khi ông đến gần, nàng mới nhận ra đó là một tấm thiệp, gấp làm ba và niêm phong bằng sáp màu xanh sẫm ở chính giữa. Nàng lí nhí cảm ơn, sẫm soi dấu niêm phong trong khi ông quán gia lui ra. Khá đơn giản: chỉ là một chữ V, một vòng xoắn ốc bắt đầu và kết thúc bằng một nét cong bay bướm.

Nàng luồn ngón tay xuống bên dưới, cạy lớp sáp, cẩn thận mở tấm thiệp ra.

Ra cửa sổ đi.

Chỉ có thế. Chỉ một câu. Nàng mỉm cười, nhìn xuống dòng chữ một chút nữa rồi trườn ra mép giường, nhảy xuống, chân đáp nhẹ nhàng xuống nền nhà. Nhưng nàng khựng lại một lúc trước khi băng qua phòng đến cửa sổ. Nàng cần chờ đợi. Nàng muốn đứng đây nhăm nháp giây phút này bởi lẽ...

Bởi lẽ *anh* đã làm nên giây phút này. Và nàng yêu anh.

Ra cửa sổ đi.

Nàng thấy mình cười thật tươi, chút xíu nữa đã thành cười khúc khích. Thường nàng không thích bị ra lệnh nhưng lần này thì khác, nàng thấy vui quá.

Nàng bước tới cửa sổ kéo rèm ra. Nàng có thể trông thấy anh qua lớp kính, đứng bên cửa sổ phòng nhìn ra ngoài, đợi nàng.

Nàng mở cửa.

“Chào em,” Harry lên tiếng. Trông anh rất nghiêm trang. Hay đúng hơn là miệng anh trông như thế. Mắt anh có vẻ như muốn nói điều gì đó.

Nàng cảm thấy mắt mình bắt đầu sáng lên lấp lánh. Chẳng phải lạ quá hay sao? Vì nàng có thể cảm thấy điều đó. Chào anh,” nàng đáp.

“Em thế nào?”

“Ồn hơn nhiều rồi, cảm ơn anh. Em nghĩ mình đã cần thời gian nghỉ ngơi.”

Anh gật đầu. “Ai cũng cần thời gian nghỉ ngơi sau một cú sốc.”

“Anh đang suy bụng ta ra bụng người đấy à?” nàng hỏi. Nhưng nàng đâu có cần hỏi thế; nhìn mặt anh là nàng biết như vậy rồi.

“Khi còn trong quân ngũ.”

Thật buồn cười. Câu chuyện họ nói với nhau thật đơn giản nhưng không tẻ nhạt. Họ không lúng túng, vụng về; chỉ đơn giản là đang cảm thấy lòng mình ấm áp lên.

Và Olivia bắt đầu linh cảm thấy có điều gì đó.

“Anh đã mua được một cuốn *Cô Butterworth* khác rồi,” anh nói.

“Thế à?” Nàng tì người trên bậu cửa sổ. “Anh đọc xong chưa?”

“Rồi.”

“Thế có gì hay hơn không?”

“À, cái bà tác giả đã kể về chuyện lũ bò câu chi tiết đến kinh ngạc.”

“*Không.*” Chúa ơi, nàng *sắp* đọc xong cuốn tiểu thuyết phải gió đó. Nếu tác giả thực sự muốn cho độc giả thấy cái chết do bọn bò câu gây ra... thì cũng đáng thời gian nàng bỏ ra.

“Không hẳn vậy,” Harry nói. “Hóa ra cô Butterworth chứng kiến sự kiện buồn thảm đó. Cô nhớ lại nó trong một giấc mơ.”

Olivia rùng mình. “Hoàng tử Alexei sẽ thích mê toi mất thôi.”

“Hoàng tử thuê anh dịch cả cuốn sách sang tiếng Nga đấy.”

“Anh đùa à?”

“Không” Anh nhìn nàng nửa lém lỉnh nửa hài lòng. “Anh đang dịch chương đầu tiên.”

“Ồ, hay quá nhỉ. Ý em là cũng thật tệ hại nữa vì anh sẽ phải đọc hẳn hoi, nhưng em nghĩ chuyện này hoàn toàn khác vì anh được trả tiền để làm chuyện đó cơ mà.”

Harry phì cười. “Hẳn là khác hoàn toàn so với mớ tài liệu từ Bộ Chiến tranh.”

“Anh biết không, em nghĩ em sẽ thích anh dịch tài liệu hơn cơ.” Sở thích của nàng là những sự kiện tẻ nhạt và khô khan.

“Ừ, có khi là vậy thật,” anh gật gù. “Nhưng nói gì thì nói, em vẫn cứ là một phụ nữ thật lạ lùng.”

“Lời khen của ngài bao giờ cũng thật hay, ngài Harry.”

“Vì tôi là học giả về ngôn từ mà, vậy nên hay là lẽ đương nhiên thừa tiểu thư.”

Nàng nhận thấy mình đang cười thật tươi. Nàng đang tì trên thành cửa sổ, rướn người ra ngoài, cười rạng rỡ. Và nàng thật hạnh phúc khi đứng ở đây.

“Hoàng tử Alexei trả khá hậu hĩnh đấy,” Harry nói thêm. “Ngài cảm thấy *Cô Butterworth* sẽ thành công vang dội ở Nga.”

“Ngài và Vladimir hẳn sẽ thích nó.”

Harry gật đầu. “Thế có nghĩa là anh có thể thôi làm cho Bộ Chiến tranh.”

“Đó có phải là điều anh ao ước?” Olivia hỏi. Nàng chỉ mới khám phá ra công việc anh đang làm thôi; nàng còn chưa kịp biết liệu anh có thích nó không.

“Đúng,” anh đáp. “Anh không nghĩ anh nhận ra mình chán việc đó đến

thế nào cho đến mấy tuần vừa rồi. Anh mệt mỏi với những bí mật. Anh thích dịch, nhưng anh thích dịch tiểu thuyết lãng mạn...”

“Tiểu thuyết lãng mạn *kinh dị*” Olivia chỉnh lại.

“Ừ,” Harry đồng tình. “Anh - à, khách của mình đến rồi kìa.”

“Khách của...” Nàng đưa mắt nhìn quanh quất, mắt chớp chớp bối rối. “Có ai khác ở đây sao?”

“Huân tước Rudland,” Harry nói, kính cẩn gật đầu về phía cửa sổ bên dưới phía trái phòng Olivia.

“Cha?” Olivia nhìn xuống, giật mình. Và có lẽ một chút xấu hổ nữa.

“Olivia?” Cha nàng rướn ra cửa sổ, vặn người nhìn lên trông vô cùng khổ sở. “Con đang làm gì vậy?”

“Con cũng định hỏi cha như vậy đấy,” nàng thú nhận, nổi ngượng ngùng dường như lẫn át vẻ hỗn xược trong câu nói.

“Cha nhận được tấm thiệp của ngài Harry mời ra cửa sổ này.” Huân tước Rudland đưa người về tư thế cũ nhìn Harry. “Chuyện gì đấy, chàng trai? Và tại sao con gái tôi đu đưa nơi cửa sổ giống như hàng tôm hàng cá thế kia?”

“Có mẹ ở đây không nhỉ?” Olivia hỏi.

“Mẹ cũng ở đây ư?” cha nàng lớn giọng.

“Không, con chỉ tự hỏi thế thôi, vì *cha* ở đây, và...”

“Huân tước Rudland,” Harry ngắt lời, giọng anh đủ to để khiến hai người im tiếng. “Cháu xin được hỏi cưới ái nữ của ngài.

Olivia há hốc miệng, rồi thét lên, rồi nhảy lên, hóa ra ấy là một ý tồi. “Á!,” nàng la lên vì bị đập đầu vào cửa sổ. Nàng lại thò đầu ra cười rạng rỡ với Harry trong khi mắt róm lệ. “Harry ơi là Harry,” nàng thở dài. Anh đã hứa sẽ hỏi cưới nàng hợp thức cơ mà. Giờ lại thành ra thế này đây. Không có gì tuyệt vời hơn thế nữa.

“Olivia?” cha nàng gọi.

Nàng nhìn xuống, lấy tay quệt nước mắt.

“Sao cậu ta lại hỏi cha chuyện này qua cửa sổ thế này hả con?”

Nàng cân nhắc câu hỏi, nàng cân nhắc những câu trả lời khả dĩ, và

quyết định rằng trung thực là thượng sách. “Con nghĩ là cha không muốn biết câu trả lời cho câu hỏi đó đâu,” nàng nói với cha.

Cha nàng nhắm mắt lắc đầu. Nàng đã từng thấy ông như vậy trước đây. Thế có nghĩa là ông không biết làm thế nào với nàng. May cho ông, nàng sắp rời xa vòng tay của ông rồi.

“Cháu yêu con gái ngài,” Harry nói. “Và cháu cũng rất thích cô ấy nữa.”

Olivia đưa tay lên ngực và rít lên. Nàng không biết tại sao nàng làm như vậy nữa; tiếng rít cứ tự nhiên bật ra thế thôi, như một bong bóng nhỏ xíu chứa đựng niềm vui trong treo. Những lời của anh - đó chính là lời tỏ tình hoàn hảo nhất có thể hình dung được.

“Cô ấy xinh đẹp,” Harry tiếp tục, “đẹp đến nỗi khiến răng cháu đau nhức, nhưng đó không phải là lý do cháu yêu cô ấy.”

Không, *đó* mới là điều hoàn hảo hơn cả, đau răng các thứ.

“Cháu yêu chuyện cô ấy đọc báo hằng ngày.”

Olivia nhìn xuống cha mình. Ông đang nhìn Harry chăm chăm như thể anh là người mất trí vậy.

“Cháu yêu chuyện cô ấy không kiên nhẫn với sự ngu ngốc.”

Đúng vậy, Olivia ngẫm nghĩ với nụ cười ngớ ngẩn trên môi. Anh biết nàng thật rõ.

“Cháu yêu chuyện mình nhảy đẹp hơn cô ấy.”

Nụ cười của nàng biến mất, nhưng nàng cũng phải thừa nhận sự thật đó thôi.

“Cháu yêu chuyện cô ân cần với trẻ nhỏ và chó to.”

Cái gì? Nàng nhìn anh ngờ vực.

“Anh đoán là thế,” anh thú nhận. “Em có vẻ như vậy mà.”

Nàng mím chặt môi để khỏi bật cười thành tiếng. “Nhưng hơn tất cả,” Harry nói, và mặc dù anh đang nhìn trực diện cha của Olivia, nàng vẫn cảm thấy như anh đang nhìn nàng, “Cháu yêu *cô ấy*. Cháu tôn thờ cô ấy. Và cháu không muốn gì hơn là suốt quãng đời còn lại được đứng bên cạnh cô ấy với tư cách là chồng.”

Olivia nhìn xuống cha mình. Ông vẫn đang chăm chăm nhìn Harry với

vẻ choáng váng ghê gớm.

“Kìa cha?” nàng sốt ruột.

“Chuyện này thật không đúng quy cách một chút nào,” cha nàng nói. Nhưng giọng ông nghe không có vẻ giận mà chỉ kinh ngạc.

“Cháu nguyện trao đời mình cho cô ấy,” Harry nói.

“Thế ư?” nàng hỏi nhỏ, giọng chứa chan hy vọng và hồi hộp. “Ôi Harry, em...”

“Suyt, anh đang nói chuyện với cha em cơ mà.”

“Ta đồng ý,” huân tước Rudland đột nhiên cất lời.

Miệng Olivia tròn xoe thành hình chữ O cái kính, “Bởi vì anh ấy suyt con ư?”

Cha nàng nhìn lên. “Đó là biểu hiện của một đầu óc tinh táo hiếm thấy đấy.”

“*Cái gì?*”

“Và cũng là một cách để tự vệ ạ,” Harry thêm vào.

“Ta thích chàng trai này,” cha nàng tuyên bố.

Và rồi, đột nhiên Olivia nghe tiếng một ô cửa sổ khác mở ra.

“Chuyện gì thế?” Đó là mẹ nàng, trong phòng khách, cách cha nàng ba cửa sổ. “Ông đang nói chuyện với ai thế?”

“Olivia sắp lấy chồng rồi, bà à,” cha nàng nói.

“Chào mẹ,” Olivia nói.

Mẹ nàng nhìn lên, mắt chớp chớp. “Con đang làm gì thế?”

“Thì đang được gã chồng ạ,” Olivia đáp với nụ cười rạng ngời nhưng thật ngô nghê.

“Gả cho cháu đấy ạ,” Harry nói thêm cho rõ ý.

“Ồ, cậu Harry, ừm... rất vui được gặp lại.” Rudland phu nhân nhìn lên, chớp chớp mắt thêm vài cái nữa. “Tôi không thấy cậu ở đây.”

Anh gật đầu lịch lãm với nhạc mẫu tương lai.

Rudland phu nhân quay sang chồng mình, “Con mình sẽ cưới cậu ấy hả ông?”

Huân tước Rudland gật đầu. “Vói sự đồng ý thành tâm của tôi.”

Rudland phu nhân ngẫm nghĩ một lúc rồi quay sang Harry. “Bốn tháng nữa nhé.” Bà nhìn Olivia. “Ta cần nhiều thời gian để lo liệu, con và mẹ.”

“Cháu nghĩ ta chỉ cần bốn tuần thôi ạ.”

Rudland phu nhân quay ngoắt sang anh, ngón tay trở bên phải chỉ thẳng lên trên. Đó là cử chỉ Olivia biết rất rõ. Có nghĩa là Harry khôn hồn thì phải tuân theo.

“Con cần học nhiều đấy, con trai ạ,” huân tước Rudland nói.

“Ồ!” Harry thốt lên. Anh nhìn về phía Olivia. “Đừng đi nhé.”

Nàng đợi, và một lúc sau anh quay lại với chiếc hộp nữ trang nhỏ. “Là nhẫn,” anh nói, dù rằng nhìn là biết rồi. Anh mở hộp, nhưng Olivia ở xa quá không thấy gì cả ngoài ánh lấp lánh.

“Em thấy không?” anh hỏi.

Nàng lắc đầu. “Chắc là đẹp lắm nhỉ.”

Anh thò đầu ra cửa sổ, nheo nheo mắt khi ước lượng khoảng cách. “Em bắt được chứ?” anh hỏi.

Olivia nghe thấy mẹ nàng há hốc miệng, nhưng nàng biết chỉ có duy nhất một cách trả lời phù hợp. Nàng vênh vang nhìn đức lang quân tương lai. “Anh ném được thì em cũng bắt được.”

Anh bật cười. Và ném.

Và nàng bắt trượt. Cố tình.

Như thế hay hơn, nàng nghĩ vậy khi hai người gặp nhau lúc xuống tìm chiếc nhẫn. Một lời cầu hôn hợp thức xứng đáng nhận một nụ hôn hợp thức.

Hay, khi Harry thì thảo với nàng trước sự chứng kiến của đáng sinh thành, có lẽ đó là một nụ hôn không hợp thức chẳng...?

Không hợp thức, Olivia nghĩ, khi môi anh chạm vào môi nàng. *Rõ ràng* là không hợp thức.

-HẾT-

---

[1] Tên của vị vua này trong tiếng Anh cổ là *Æthelred the Unræd*. *Unræd* có nghĩa là bị

xúi dại. Có tên này là do vua lên ngôi khi mới khoảng mười tuổi nên làm việc gì cũng phải hỏi ý kiến người khác nhưng lại hay bị họ xúi bậy. *Æthelred the Unræd* sau được dịch ra tiếng Anh hiện đại thành *Ethelred the Unready*; từ *unready* có nghĩa là *chưa sẵn sàng*, không còn giữ nguyên được nghĩa gốc của *unræd* nữa.

[2] Câu hiệu triệu binh sĩ của vua Henry V trong vở kịch *Henry V* của kịch tác gia Shakespeare.

[3] Tiếng Nga: nàng yêu dấu.

[4] Một vở kịch của Shakespeare, tạm dịch là *Thuần hóa con ngựa bất kham*. Nhân vật chính trong vở kịch là Petruchio, một quý tộc ở Verona, và Katherina, cô tiểu thư khét tiếng ngang bướng và cứng đầu. Ban đầu Katherina tỏ ra thờ ơ với Petruchio, song anh đã dùng chiêu “tâm lý nghịch” để chinh phục nàng và biến nàng thành cô dâu ngoan ngoãn, nhất nhất nghe lời hôn phu.

[5] Nguyên văn: *appointment*, vừa có nghĩa *cuộc hẹn* vừa có nghĩa *bổ nhiệm*. Hoàng tử Nga hiểu theo nghĩa thứ hai, cho rằng Harry hỏi có phải anh ta đã nhiều lần được bổ nhiệm vào một chức vị nào đó không.

[6] Vlad III (1431-1476) vương công xứ Wallachia thuộc công quốc Romania thời thượng cổ. Phần lớn thời kỳ trị vì, Vlad lãnh đạo thần dân chống lại đế chế Ottoman. Vlad khét tiếng là một kẻ tàn ác và hình phạt xuyên cọc qua người là hình phạt vị vương công này ưa thích nhất, bởi thế ông ta được gán cho tên Vlad Xuyên cọc.

[7] Nguyên văn là “leettle girl”. Harry bắt chước cách người Đức nói từ “little girl” trong tiếng Anh, nguyên âm “i” - phiên âm là [i] - trong “little” bị kéo dài thành “ee” - phiên âm là [i].